

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ບັດນີ້ເຮົາມາພົບກັນອີກ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ຊ່າງເປັນໂອກາດດີ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທີ່ຈະຕ້ອນຮັບທ່ານສູ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເຄິ່ງປີຄັ້ງທີ 181 ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້ເປັນປີທີ 48—ໃຫ້ຄິດເບິ່ງ 48 ປີ—ນັບຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນມາເປັນສະມາຊິກຂອງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງໂດຍ ປະທານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ. ນັ້ນເປັນເດືອນຕຸລາຂອງປີ 1963. ເບິ່ງຄືວ່າຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຫລາຍໆປີໄດ້ຜ່ານໄປຕັ້ງແຕ່ວັນນັ້ນ.

ເມື່ອເຮົາຫຍຸ້ງຢູ່ກັບວຽກຕ່າງໆ, ເບິ່ງຄືວ່າວັນເວລາກໍຜ່ານໄປໄວເກີນໄປ, ແລະ ເວລາທີ່ເດືອນຜ່ານມານີ້ກໍໄດ້ຜ່ານໄປໄວແບບນັ້ນສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ດີເດັ່ນໃນລະຫວ່າງເວລານັ້ນກໍແມ່ນໂອກາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອຸທິດພຣະວິຫານ ແອັດແລນຕາ ໂຈເຈຍ ຄືນໃໝ່ ໃນວັນທີ 1 ເດືອນພຶດສະພາ. ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ຣັດໂຊ ເອັມ ບາເລີດ, ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ວໍເຕີ ແອັຟ ກອນຊາລາສ, ແລະ ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ວິວລຽມ ອາ ວອກເກີ ກໍໄດ້ໄປຮ່ວມກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນລະຫວ່າງການສະຫລອງວັດທະນະທຳທີ່ລົງນາມວ່າ “ແສງສະຫວ່າງ ທາງ ພາກໃຕ້,” ທີ່ໄດ້ນຳສະແດງໃນຄືນກ່ອນການອຸທິດຄືນໃໝ່, ພວກເຮົາໄດ້ຊົມການສະແດງຂອງຊາຍ ແລະ ຍິງໜຸ່ມ 2,700 ຄົນທີ່ມາຈາກຕະຫລອດເຂດພຣະວິຫານນັ້ນ. ນັ້ນໄດ້ເປັນລາຍການສະແດງທີ່ດີປະເສີດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຄີຍຊົມມາ ແລະ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊົມພາກັນຍືນຊື່ນຕົບມືຊົມເຊີຍຫລາຍເທື່ອ.

ມື້ຕໍ່ມາພຣະວິຫານຖືກອຸທິດຄືນໃໝ່ໃນສອງພາກ, ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ໃນທ້າຍເດືອນສິງຫາ, ປະທານເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ ໄດ້ອຸທິດພຣະວິຫານ ແຊນຊາວວາດໍ ແອວຊາວາດໍ. ຊິດສະເຕີໄອລິງ ແລະ ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ດີ ທອດ ຄຣິດສະຕອບເຟີສັນ, ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ວິວລຽມ ອາ ວອກເກີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ຊິວເວຍ ອອນເຣດ ຈາກຝ່າຍ ປະທານສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະສາມັນ ແລະ ແຈັບຟະຣີ ສາມີຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ໄປຮ່ວມພິທີນັ້ນ. ປະທານໄອລິງໄດ້ລາຍງານວ່າມັນໄດ້ເປັນເຫດການທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ.

ໃນທ້າຍປີນີ້, ປະທານດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ແລະ ຊິດສະເຕີ ອຸກດອບ ຈະເດີນທາງໄປ ແຄັດແຊວຕະແນງໂກ, ປະເທດກວາເຕມາລາ, ກັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ເພື່ອໄປອຸທິດພຣະວິຫານຂອງເຮົາຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ການສ້າງພຣະວິຫານຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປໂດຍບໍ່ມີການຢຸດຢັ້ງ. ເຊົ້າມື້ນີ້ຖືວ່າເປັນສິດທິພິເສດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະປະກາດການສ້າງພຣະວິຫານອີກຫລາຍແຫ່ງ.

ທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວວ່າບໍ່ມີສະຖານທີ່ແຫ່ງໃດທີ່ສາສນາຈັກໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາຈະສຳຄັນໄປກວ່າພຣະວິຫານ. ພຣະວິຫານເປັນບ່ອນທີ່ຄວາມສຳພັນຖືກຜະນຶກເຂົ້າກັນເພື່ອຈະຄົງຢູ່ຕະຫລອດຊີວິດນິລັນດອນ. ເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບພຣະວິຫານຫລາຍໆແຫ່ງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ແລະ ສຳລັບພອນຕ່າງໆທີ່ທີ່ນັ້ນໄດ້ນຳມາສູ່ຊີວິດຂອງສະມາຊິກຂອງເຮົາ.

ທ້າຍປີແລ້ວນີ້ ຕຶກແທໂບແນໂກຢູ່ເມືອງໂພໂວ ໃນເຂດຢູທາ ໄດ້ຮັບການທຳລາຍຢ່າງໜັກເນື່ອງດ້ວຍໄຟໄໝ້. ຕຶກທີ່ສວຍງາມນີ້ເປັນທີ່ຮັກຫອມຂອງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍມາຫລາຍລຸ້ນຄົນແລ້ວ, ແລະ ມັນຍັງເຫລືອຢູ່ແຕ່ຝາຂ້າງນອກເທົ່ານັ້ນ. ຫລັງຈາກໄດ້ພິຈາລະນາເບິ່ງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງລະມັດລະວັງແລ້ວ, ພວກເຮົາຕັດສິນໃຈສ້າງມັນຄືນໃໝ່ ແຕ່ຈະສ້ອມແປງຝາຂ້າງນອກ ແລະ ປຸງມັນເປັນພຣະວິຫານຫລັງທີ່ສອງຢູ່ໃນເມືອງໂພໂວ. ສ່ວນພຣະວິຫານຫລັງທຳອິດຢູ່ເມືອງໂພໂວນັ້ນເປັນພຣະວິຫານຫລັງໜຶ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຫລາຍທີ່ສຸດໃນສາສນາຈັກ, ສະນັ້ນ ພຣະວິຫານຫລັງທີ່ສອງນີ້ຈະເປັນບ່ອນຮັບໃຊ້ສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຂອງສາສນາຈັກຢູ່ໃນເມືອງໂພໂວ ແລະ ໃນເຂດໃກ້ຄຽງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີທີ່ຈະແຈ້ງບອກກ່ຽວກັບພຣະວິຫານໃໝ່ແຫ່ງອື່ນອີກ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ບາລັງກີຢາ, ໂຄລຳເບຍ; ເດີບານ, ອາເມຣິກາໃຕ້; ຄິນຊາຊາ ໃນສະຫະລັດປະຊາທິປະໄຕຄອງໂກ; ແລະ ສະຕາວາລີ, ໄວໂອມິງ. ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຍັງ ໄດ້ວາງແຜນທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານຫລັງໜຶ່ງອີກຢູ່ກູງປາລີ, ປະເທດຝະລັ່ງ.

ຈະມີລາຍລະອຽດຂອງພຣະວິຫານເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໃຫ້ໃນອະນາຄົດເມື່ອເຮົາຫາສະຖານທີ່ໄດ້ ແລະ ໄດ້ ຮັບການອະນຸມັດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາແລ້ວໃນກອງປະຊຸມທີ່ຜ່ານມາເຖິງຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນການສ້າງ ພຣະວິຫານຂຶ້ນໃຫ້ໃກ້ສະມາຊິກຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າມີພຣະວິຫານຕັ້ງຢູ່ໃກ້ສະມາຊິກທັງຫລາຍ ໃນສາສນາຈັກ, ແຕ່ຍັງມີຫລາຍແຫ່ງໃນໂລກທີ່ພຣະວິຫານຍັງຢູ່ໄກສະມາຊິກ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີທຶນທີ່ ຈະຈ່າຍຄ່າການເດີນທາງໄປພຣະວິຫານ. ສະນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບພຣະພອນສັກສິດ ແລະ ນິລັນດອນທີ່ພຣະວິຫານມີໄວ້ໃຫ້. ເພື່ອຈະຊ່ອຍໃນເລື່ອງນີ້, ເຮົາມີໂຄງການທີ່ເອີ້ນວ່າ ເງິນ ທຶນຊ່ອຍເຫລືອການໄປພຣະວິຫານ. ນີ້ຈະເປັນເງິນທຶນທີ່ອະນຸມັດໃຫ້ໄປພຣະວິຫານເທື່ອໜຶ່ງສຳ ລັບຜູ້ທີ່ໄຜ່ຜັນຢາກມີໂອກາດໄປພຣະວິຫານແຕ່ບໍ່ສາມາດໄປ ຖ້າບໍ່ມີທຶນນີ້ຊ່ອຍ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ ຢາກບໍລິຈາກໃສ່ໃນເງິນທຶນນີ້ ກໍສາມາດຂຽນລາຍລະອຽດນັ້ນໃສ່ໃບບໍລິຈາກ ຊຶ່ງແລ້ວຈະມອບໃຫ້ ອະທິການແຕ່ລະເດືອນ.

ບັດນີ້, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງ ຫລວງຫລາຍ ເມື່ອເຮົາຮັບຟັງຂ່າວສານໃນມື້ນີ້ ແລະ ມື້ອື່ນ ແລະ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າປະສົງໃຫ້ເຮົາຮັບຮູ້. ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ພະລັງຂອງພຣະຄຳພີ

ໂດຍ ແອວເດິ ຣິເຈິດ ຈິ ສະກາດ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດໃນສະຫວັນເຂົ້າໃຈວ່າ ກ່ອນເຮົາຈະກ້າວໜ້າໃນຊ່ວງມະຕະຂອງເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງປະເຊີນກັບການທ້າທາຍທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ. ການທ້າທາຍບາງຢ່າງອາດເກີດຂຶ້ນເຫຼືອທຶນ. ພຣະອົງໄດ້ຈັດເຄື່ອງມືໄວ້ເພື່ອຊ່ອຍເຫຼືອເຮົາໃຫ້ບັນລຸຄວາມ ສຳເລັດໃນຊີວິດມະຕະນີ້. ເຄື່ອງມືຊຸດໜຶ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຄືພຣະຄຳພີ.

ຕະຫລອດຊົ່ວລະຍະຜ່ານມາ ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນໄດ້ດົນໃຈຊາຍ ແລະ ຍິງທີ່ເລືອກໄວ້ ໃຫ້ຊອກຫາ, ຜ່ານການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ການແກ້ໄຂຕໍ່ບັນຫາຊີວິດທີ່ສັບສົນທີ່ສຸດ. ພຣະອົງໄດ້ດົນໃຈຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖືກຕ້ອງໃຫ້ບັນທຶກຂໍ້ແກ້ໄຂເຫຼົ່ານັ້ນໄວ້ເປັນຄູ່ມືສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງ ຜູ້ມີສັດທາໃນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄິຣິດ. ເຮົາສາມາດໃຊ້ຄູ່ມື ເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ທຸກເວລາ ຜ່ານຊັບສິນບັດທີ່ເຮົາເອີ້ນວ່າ ໜັງສືມາດຕະຖານ—ນັ້ນຄື, ພຣະຄຳພີໃໝ່ ແລະ ພຣະຄຳພີເດີມ, ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, Doctrine and Covenants, ແລະ Pearl of Great Price.

ເພາະພຣະຄຳພີມາຈາກການຕິດຕໍ່ທີ່ດົນໃຈຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ມັນຈຶ່ງເປັນຄວາມຈິງແທ້ໆ. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບຄວາມຖືກຕ້ອງທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນໜັງສື ມາດຕະຖານ ເພາະພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດໄດ້ເປັນເຄື່ອງມື ຊຶ່ງໄດ້ກະຕຸ້ນ ແລະ ດົນໃຈບຸກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ບັນທຶກພຣະຄຳພີໄວ້.

ພຣະຄຳພີຄືກັນກັບໄຟແສງນ້ອຍໆທີ່ຮຸ່ງເຫຼື້ອມຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາ ແລະ ຕຽມເຮົາສຳລັບການ ນຳພາ ແລະ ການດົນໃຈຈາກເບື້ອງບົນ. ມັນສາມາດກາຍເປັນຂໍ້ກະແຈເປີດການຕິດຕໍ່ນຳ ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄິຣິດ.

ພຣະຄຳພີໄດ້ຈັດຫາພະລັງແຫ່ງສິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ການປະກາດຂອງເຮົາ ເມື່ອກ່າວມັນ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ມັນສາມາດກາຍເປັນເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງ ຊຶ່ງສາມາດເຂົ້າຫາໄດ້ໃນທຸກບ່ອນ ແລະ ທຸກເວລາ. ມັນມີໃຫ້ໃຊ້ຕອນເຮົາຕ້ອງການ. ມັນເປັນພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຈິງ ຊຶ່ງຖືກປຸກໃຫ້ຕົ້ນ ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ການຮຽນຮູ້, ໄຕ່ຕອງ, ຄື້ນຄວ້າ, ແລະ ທ່ອງຈຳ ພຣະຄຳພີຄືກັນກັບການຂຽນລາຍຊື່ຂອງໝູ່ເພື່ອນ, ຄູນຄ່າ, ແລະ ຄວາມຈິງໄວ້ ແລະ ສາມາດເປີດເບິ່ງໄດ້ທຸກເວລາ, ໃນທຸກບ່ອນຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສາມາດມາຈາກການທ່ອງຈຳພຣະຄຳພີ. ການທ່ອງຈຳພຣະຄຳພີຄືການສ້າງເພື່ອນໃໝ່. ຄືກັນກັບການຄົ້ນພົບຄົນໃໝ່ຜູ້ທີ່ສາມາດຊ່ອຍເຫລືອໃນຍາມຕ້ອງການ, ໃຫ້ການດົນໃຈ ແລະ ປອບ ໂຍນ, ແລະ ເປັນແຫລ່ງຊຸກຍູ້ຕອນຕ້ອງການປ່ຽນແປງ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນການພະຍາຍາມທ່ອງຈຳບາງສ່ວນໃນເພງສັນລະເສີນ, ມັນໄດ້ເປັນແຫລ່ງພະລັງ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ:

“ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກສິ່ງຢູ່ໃນນັ້ນ ຖືກເປັນຂອງພຣະເຈົ້າອົງໃດ, ແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນ ກໍເປັນຂອງພຣະເຈົ້າອົງນັ້ນດ້ວຍ.

“ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໂລກທົ່ງນ້ຳເລິກ, ໃຕ້ແຜ່ນດິນ ຝັງຮາກຖານໂລກໄວ້ຢູ່ພື້ນທະເລເລິກ.

“ໃຜມີສິດທີ່ຈະຂຶ້ນໄປທີ່ເນີນພູຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແດ່? ໃຜອາດເຂົ້າໄປໃນ ພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດ?

“ພວກທີ່ບໍລິສຸດໃນຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳ ຈະບໍ່ຂາບໃຫ້ວັຽບເຄົາລົບ ຫລື ບໍ່ໃຫ້ຄຳສັນຍາເທັດ.

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອວຍພອນ ທັງຊ່ອຍໃຫ້ພື້ນໄຟ. ພຣະເຈົ້າຈະປະກາດວ່າ ບໍ່ມີຜິດໃດໆທັງນັ້ນ”
(ເພງສັນລະເສີນ 24:1-5).

ການໄຕ່ຕອງຂໍ້ພຣະຄຳພີ ຄືກັບວ່າເປັນສິ່ງນຳພາຊີວິດ. ພຣະຄຳພີສາມາດເປັນພື້ນຖານຄື້ຊູ້ໄດ້. ມັນສາມາດຈັດຫາແຫລ່ງອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ເປັນເພື່ອນຜູ້ເຕັມໃຈ ທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ. ການທ່ອງຈຳພຣະຄຳພີຈະກາຍເປັນເພື່ອນທີ່ອົດທົນ ແລະ ບໍ່ອ່ອນແອຕາມການເວລາ.

ການໄຕ່ຕອງຖ້ອຍຄຳໃນພຣະຄຳພີສາມາດເປັນຂໍ້ກະແຈເປີດການເປີດເຜີຍ ແລະ ການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້. ພຣະຄຳພີສາມາດເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານສະຫງົບຈາກຄວາມປັ່ນປ່ວນ, ໃຫ້ສັນຕິ, ຄວາມຫວັງ, ນຳຄວາມໝັ້ນໃຈຄືນມາໃຫ້ບຸກຄົນເພື່ອຈະສາມາດເອົາຊະນະ

ການທ້າທາຍໃນຊີວິດ. ມັນມີພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະປົ່ນປົວຄວາມຮູ້ສຶກເມື່ອມີສັດທາໃນ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມັນສາມາດປົ່ນປົວຮ່າງກາຍໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ.

ພຣະຄຳພີສາມາດໃຫ້ຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງໃນບາງເວລາໄດ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ ອີງຕາມຄວາມ
ຕ້ອງການຂອງເຮົາ. ພຣະຄຳພີທີ່ເຮົາເຄີຍອ່ານຫລາຍທີ່ອອກມີຄວາມໝາຍທີ່ແຕກຕ່າງໃນ
ແຕ່ລະເທື່ອ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ສິດຊື່ນ ແລະ ໃຫ້ຄວາມຮູ້ ເມື່ອເຮົາປະເຊີນກັບການທ້າທາຍໃໝ່ໃນຊີວິດ.

ທ່ານໃຊ້ພຣະຄຳພີເປັນສ່ວນຕົວແນວໃດ? ທ່ານໝາຍມັນບໍ່? ທ່ານຂຽນຖ້ອຍຄຳໃສ່ສິ້ນເຈ້ຍບໍ່
ເພື່ອຈະໄດ້ຈື່ຈຳຊ່ວງເວລາທີ່ໄດ້ຮັບການນຳພາທາງວິນຍານທີ່ໄດ້ສອນທ່ານກ່ຽວກັບບົດຮຽນທີ່ລືກຊຶ່ງ?
ທ່ານໃຊ້ໜັງສືມາດຕະຖານໝົດທັງຊຸດບໍ່, ຮວມທັງພຣະຄຳພີເດີມ? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຄວາມຈິງ
ທີ່ມີຄ່າລຳຢູ່ໃນພຣະຄຳພີເດີມທີ່ເປັນສ່ວນປະກອບອັນສຳຄັນໃຫ້ແກ່ພື້ນຖານແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ນຳ
ພາຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເປັນແຫລ່ງເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມແປງປັນຂ່າວສານພຣະກິດ
ຕິຄຸນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງມັກພຣະຄຳພີເດີມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບຄວາມຈິງທີ່
ມີຄ່າລຳຢູ່ໃນໜ້າເຈ້ຍເຫລົ່ານັ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ:

“ຊານູເອນກ່າວວ່າ, ແມ່ນສິ່ງໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການຫລາຍກວ່າ: ຄວາມເຊື່ອຟັງ ຫລື
ຂອງຖະຫວາຍ ແລະ ເຄື່ອງບູຊາ? ເຊື່ອຟັງພຣະອົງກໍດີກວ່າຖະຫວາຍແກະ ໂຕດີທີ່ສຸດເປັນເຄື່ອງ
ບູຊາແກ່ພຣະອົງ” (1 ຊານູເອນ 15:22).

“ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສູດຫົວໃຈເຈົ້າ; ຢ່າເຊື່ອໝັ້ນຈັກເທື່ອໃນ ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າ
ເຈົ້າຮູ້ຈັກ.

“ຈົ່ງລະນຶກເຖິງພຣະອົງໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຈົ້າກະທຳ, ແລະ ພຣະອົງຈະໃຫ້ເຈົ້າເຫັນຫົນທາງອັນຖືກຕ້ອງ.

“ຈົ່ງເຊື່ອຟັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຢ່າຍອມເຮັດຜິດ. ...

“ລູກເອີຍ, ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັດແປງກໍ່ສ້າງເຈົ້າ, ຈົ່ງຕັ້ງ ໃຈຟັງ ແລະ ຖືເປັນຄຳຕັກເຕືອນ:

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດັດແປງກໍ່ສ້າງຜູ້ທີ່ພຣະອົງຮັກ; ດັ່ງພໍ່ດັດແປງກໍ່ສ້າງລູກຜູ້ທີ່ຕົນພາກພູມໃຈນຳ.

“ຄວາມສຸກເປັນຂອງຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ກາຍເປັນຄົນມີປັນຍາ ຄືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈ” (ສຸພາສິດ 3:5–7, 11–13).

ພຣະຄຳພີໃໝ່ກໍເປັນແຫລ່ງທີ່ສຳຄັນເຖິງຄວາມຈິງຄືກັນ:

“ພຣະເປຊໄດ້ຕອບລາວວ່າ, ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.

“ນັ້ນແຫລະແມ່ນກົດບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່ ແລະ ຂໍ້ນ້ອຍ.

“ຂໍ້ທີສອງກໍເໝືອນກັນຄື, ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ.

“ກົດບັນຍັດທັງໝົດ ແລະ ບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງພວກຜູ້ທຳນາຍກໍຂຶ້ນກັບກົດບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ແຫລະ” (ມັດທາຍ 22:37–40).

“ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ຊີໂນນ, ຊີໂນນເອີຍ, ເບິ່ງແມ, ຊາຕານໄດ້ຂໍອະນຸຍາດທົດລອງພວກເຈົ້າເພື່ອຈະຝັດຮ່ອນພວກເຈົ້າເໝືອນຝັດເຂົ້າເປືອກ:

“ແຕ່ເຮົາໄດ້ອະທິຖານສຳລັບເຈົ້າ, ເພື່ອຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າ ຈະບໍ່ຂາດໄປ ເມື່ອເຈົ້າກັບຄືນມາຫາເຮົາແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງຊຽງບັນດາພິນ້ອງຂອງເຈົ້າໄວ້.

“ແລະ ລາວໄດ້ຕອບພຣະອົງວ່າ, ພຣະອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະໄປກັບທ່ານເຖິງຈະຕ້ອງຖືກຄູກ ຫລື ຕ້ອງຕາຍກໍຕາມ.

“ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ເປໂຕເອີຍ ເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ ຄົນນີ້ກ່ອນໄກ້ຂັນ ເຈົ້າຈະປະຕິເສດວ່າ ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ. ...

“ເມື່ອຄົນໜຶ່ງໃນພວກສາວໃຊ້ເຫັນເປໂຕນັ່ງຝັງໄຟຢູ່ທີ່ນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຈ້ອງຕາເບິ່ງລາວ, ແລະ ເວົ້າວ່າ ຊາຍຄົນນີ້ແຫລະ ເຄີຍຢູ່ກັບທ່ານຄົນນັ້ນ.

“ແຕ່ລາວປະຕິເສດວ່າ ນາງເອີຍຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຊາຍຄົນນັ້ນ.

“ຫລັງຈາກນັ້ນອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ ກໍມີຊາຍຄົນໜຶ່ງເຫັນເປໂຕ ແລະ ເວົ້າວ່າ ໂຕເປັນຄົນໜຶ່ງ
ໃນພວກນັ້ນຄືກັນ. ແຕ່ເປໂຕຕອບວ່າ ບໍ່, ບໍ່ແມ່ນດອກ.

“ຢູ່ມາປະມານຊົ່ວໂມງໜຶ່ງກໍມີຄົນໜຶ່ງອີກເວົ້າຢືນຢັນຢ່າງແຂງແຮງວ່າ ແມ່ນແທ້ໆ ແຫລະ
ຊາຍຄົນນີ້ເຄີຍຢູ່ກັບທ່ານຄົນນັ້ນ ເພາະລາວເປັນຊາວຄາລິເລເໝືອນກັນ.

“ແຕ່ເປໂຕໄດ້ຕອບວ່າ, ຊາຍເອີຍ ເລື່ອງທີ່ເຈົ້າເວົ້າເຖິງນັ້ນ ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ໃນທັນໃດ
ເມື່ອເປໂຕເວົ້າຍັງບໍ່ທັນຂາດຄຳ ໄກ່ກໍຂັ້ນຂຶ້ນ.

“ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງເປໂຕ ແລ້ວເປໂຕກໍລະນີກເຖິງຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ກ່າວແກ່ຕົນໄດ້ວ່າ, ຄົນນີ້ ກ່ອນໄກ່ຂັ້ນ ເຈົ້າຈະປະຕິເສດວ່າບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເຖິງສາມເທື່ອ.
“ແລ້ວເປໂຕກໍອອກໄປຂ້າງນອກຮ້ອງໃຫ້ຢ່າງຂົນຂຶ້ນເປັນທຸກໜັກໃຈ” (ລູກາ 22:31–34, 56–62).

ຂໍ້ພຣະຄຳພິຈາກ Doctrine and Covenants ໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ທີ່ວ່າຢາສະແຫວງທີ່ຈະປະກາດຄຳຂອງພຣະອົງ ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດ
ໃຫ້ສະແຫວງຫາຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເມື່ອນັ້ນລິ້ນຂອງເຮົາຈະມາຍອອກ; ຈາກນັ້ນ,
ຖ້າຫາກເຮົາປາຖະໜາ, ເຮົາຈະມີວິນຍານຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳຂອງພຣະອົງ, ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ມີອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການໃຫ້ມະນຸດຍອມຮັບ (see D&C 11:21).

ໃນການຕັດສິນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະຄຳພິມອນໄດ້ສອນເຖິງຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມແຈ້ງແຈ້ງ ແລະ
ພະລັງອັນແປກປະຫລາດ. ຍົກຕົວຢ່າງ:

ແລະ ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຖ່ອມຕົວ, ເປັນຄົນສອນງ່າຍ, ແລະ ອ່ອນໂຍນ; ເຮັດຕາມຄຳຂໍ
ຮ້ອງ; ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມອົດກັ້ນອັນຍາວນານ; ຮູ້ຈັກຫ້າມຕົນເອງໃນທຸກສິ່ງທຸກ
ຢ່າງ; ພາກພຽນໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫລອດເວລາ; ທູນຂໍສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກ
ທ່ານຕ້ອງການທັງທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກ; ຈົ່ງຖະຫວາຍຄຳຂອບພຣະຄູນແດ່ພຣະເຈົ້າສະເໝີ
ໃນສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຮັບ.

ແລະ ໃຫ້ເບິ່ງວ່າພວກທ່ານມີສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ, ແລະ ເມື່ອນັ້ນພວກທ່ານຈະມີ
ວຽກງານດີຢ່າງຫລວງຫລາຍສະເໝີໄປ (see Alma 7:23–24)

ແລະ ຂໍອິນອີກເຊັ່ນ:

“ແລະ ຄວາມໃຈບຸນອິດທິນໄດ້ດົນນານ, ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ, ແລະ ບໍ່ອິດສາບັງບຽດ, ແລະ ບໍ່ທະເຍີທະຍານ, ແລະ ບໍ່ສະແຫວງຫາເພື່ອຕົນເອງ, ບໍ່ຄຽດງ່າຍ, ບໍ່ຄິດຊົ່ວ, ແລະ ບໍ່ປິຕິຍິນດີໃນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແຕ່ປິຕິຍິນດີໃນຄວາມຈິງ, ຫິນແບກຫາບທຸກສິ່ງ, ເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ຫວັງທຸກສິ່ງ, ອິດທິນທຸກສິ່ງ.

“ດັ່ງນັ້ນ, ພື້ນອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກທ່ານບໍ່ມີຄວາມໃຈບຸນ, ທ່ານກໍບໍ່ເປັນອັນໃດເລີຍ, ເພາະຄວາມໃຈບຸນຄຳລົງຢູ່ຕະຫລອດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈົ່ງຍິດໝັ້ນຢູ່ກັບຄວາມໃຈບຸນ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນທຸກສິ່ງ, ເພາະວ່າທຸກສິ່ງຕ້ອງໝົດສິ້ນໄປ—

“ແຕ່ຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ, ແລະ ມັນອິດທິນຕະຫລອດການ; ແລະ ຜູ້ໃດຖືກພົບວ່າມີມັນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຍ່ອມຈະເປັນການດີກັບຜູ້ນັ້ນ.

“ດັ່ງນັ້ນ, ພື້ນອງທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສູດພະລັງແຫ່ງໃຈ, ເພື່ອທ່ານຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້, ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານໃຫ້ທຸກຄົນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ; ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ກາຍມາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ ເຮົາຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ, ເພາະວ່າເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງຢ່າງທີ່ພຣະອົງເປັນຢູ່ນັ້ນ, ເພື່ອເຮົາຈະມີຄວາມຫວັງນີ້; ຄືເຂົາຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຄືກັນກັບພຣະອົງທີ່ບໍລິສຸດ” (ໂມໂຣໄນ 7:45–48).

ພັນລະຍາທີ່ປະເສີດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈິນິນ, ມັກພຣະຄຳພິມມອນຫລາຍ. ຕອນນາງເປັນສາວ, ເປັນໄວລຸ້ນ, ມັນກາຍເປັນພັນຖານໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງນາງ. ມັນກາຍເປັນແຫລ່ງຂອງປະຈັກພະຍານ ແລະ ຄຳສອນລະຫວ່າງການເຜີຍແຜ່ຮັບໃຊ້ເຕັມເວລາຂອງນາງຢູ່ພາກຕາເວັນຕົກສ່ຽງເໜືອຂອງສະຫະລັດ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຢູ່ເມືອງ ໂຄໂດບາ, ປະເທດອາກຊັງຕິນ, ນາງໄດ້ຊຸກຍູ້ເລື່ອງການໃຊ້ພຣະຄຳພິມມອນໃນການອອກເຜີຍແຜ່ຂອງພວກເຮົາ. ຈິນິນໄດ້ຢືນຢັນແຕ່ຕອນນາງເປັນໄວລຸ້ນວ່າ ຄົນທີ່ອ່ານພຣະຄຳພິມມອນເປັນປະຈຳ ຈະໄດ້ຮັບພອນໂດຍການມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະຖິດຢູ່ນຳ, ເປັນການຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຊື່ອຝັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເປັນປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍກວ່າເຖິງຄວາມສູງສົ່ງຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.¹ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ເປັນເວລາຫລາຍປີເມື່ອທ້າຍປີມາເຖິງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນາງນັ່ງຢູ່ຢ່າງງຽບໆ, ແລະ ໄດ້ອ່ານຕອນສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພິມມອນໃຫ້ຈົບເຫລັ້ມອີກເທື່ອໜຶ່ງ ກ່ອນທ້າຍປີຈະມາເຖິງ.

ໃນປີ 1991 ຂ້າພະເຈົ້າຢາກມອບຂອງຂວັນຄຣິດສະມັດພິເສດໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໄວ້ໃນປຶ້ມບັນທຶກສ່ວນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: “ມັນເປັນເວລາ 12 ໂມງ 38 ນາທີ ຕອນບ່າຍ, ວັນພຸດ, ວັນທີ 18 ເດືອນທັນວາ 1991. ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍສຳເລັດການອັດສຽງອ່ານປຶ້ມພຣະຄຳພິມມ່ອນສຳລັບຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເປັນປະສົບການທີ່ເພີ່ມປະລັກພະຍານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເຖິງວຽກງານອັນສູງສົ່ງ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຈະມີຄວາມປາຖະໜາຢາກຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຄວາມຈິງຂອງພຣະຄຳພິເຫລົ່ານີ້ ເພື່ອເອົາໄປໃຊ້ໃນການຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກປຶ້ມນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານດ້ວຍຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ມັນເປັນຄວາມຈິງ, ວ່າມັນຖືກຕຽມໄວ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ທຸກຄົນໃນທຸກແຫ່ງຫົນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ທຸກຄົນທີ່ຈະສຶກສາຂ່າວສານຂອງມັນດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ, ດ້ວຍສັດທາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຈະຮູ້ເຖິງຄວາມຈິງແທ້ ແລະ ຈະພົບຊັບສົມບັດທີ່ພາເຂົາໄປສູ່ຄວາມສຸກ, ຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ຄວາມສຳເລັດຜົນຫລາຍກວ່າເກົ່າໃນຊີວິດນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ປຶ້ມນີ້ເປັນຄວາມຈິງ.”

ຂໍໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນຈົ່ງນຳໃຊ້ຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງພອນທີ່ມາຈາກການສຶກສາ ພຣະຄຳພິມນັ້ນ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Gordon B. Hinckley, “A Testimony Vibrant and True,” *Liahona*, Aug. 2005, 6.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການເປີດເຜີຍ ແລະ ປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວ

ໂດຍ ບາບາລາ ທອມສັນ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະສາມັນ

ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກຮຽນທີ່ວິທະຍາໄລ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຟັງກອງປະຊຸມ ຈາກວິທະຍຸ ເພາະເຮົາບໍ່ມີໂທລະທັດໃນເຮືອນຫ້ອງແຖວນ້ອຍໆນັ້ນ. ຜູ້ກ່າວຄຳປາໄສກໍປະເສີດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງແຮງກ້າຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງໄດ້ດີທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວປະຈັກພະຍານດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ. ພຣະວິນຍານ ສັກສິດໄດ້ຍືນຍັນຕໍ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ. ໃນເວລາ ດຽວກັນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສົງໄສເລີຍວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຊົງພະຊົນຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ໄດ້ສົງໄສເລີຍວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວທີ່ຍືນຍັນຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າພຣະເຊື້ອຄືພຣະຄຣິດ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.¹

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸແປດປີຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ໄດ້ຮັບການຍືນຍັນ ແລະ ໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມັນໄດ້ເປັນພອນທີ່ປະເສີດໃນຕອນນັ້ນ ແຕ່ກໍຍັງສຳຄັນຫລາຍຂຶ້ນໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຕີບໂຕ ແລະ ໄດ້ປະສົບກັບຂອງ ປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນຫລາຍໆວິທີທາງຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ.

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເມື່ອເຮົາເຕີບໂຕຈາກໄວເດັກເຂົ້າສູ່ໄວລຸ້ນ ແລະ ແລ້ວເປັນຜູ້ໃຫຍ່, ເຮົາຈະມີການທ້າທາຍ ແລະ ປະສົບການໃນລະຍະນັ້ນ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຮັບຮູ້ວ່າ ເຮົາຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກສະຫວັນທີ່ຈະມາສູ່ຜ່ານພຣະວິນຍານສັກສິດ. ເມື່ອມີບັນຫາເຮົາອາດຈະຖາມຕົວເອງວ່າ “ແມ່ນຫຍັງຄືຄຳຕອບຕໍ່ບັນຫາ?” ແລະ “ເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຈະເຮັດຫຍັງແດ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພິມມອນກຸ່ວກັບລີໄຮທີ່ກຳລັງສັ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້
ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນໄດ້ດີ. ເພິ່ນໄດ້ແບ່ງປັນການເປີດເຜີຍ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນຢ່າງຫລວງຫລາຍກັບ
ເຂົາເຈົ້າກຸ່ວກັບສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນສຸດທ້າຍ. ນີໂຟໄດ້ສະແຫວງຫາການຊີ້ນຳຂອງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈຄຳສອນຂອງບິດາຂອງເພິ່ນໄດ້ຫລາຍຂຶ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບກຳລັງໃຈ,
ໄດ້ຮັບພອນ, ແລະ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈທີ່ຈະຮູ້ວ່າ ຄຳສອນຂອງບິດາຂອງເພິ່ນນັ້ນຈິງ.
ສິ່ງນັ້ນຊ່ອຍໃຫ້ນີໂຟເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ
ດຳລົງຊີວິດທີ່ຊອບທຳ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວເພື່ອນຳພາເພິ່ນ.

ກົງກັນຂ້າມ, ພວກອ້າຍໆຂອງເພິ່ນໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳສອນຂອງ
ບິດາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລ້ວນີໂຟໄດ້ຖາມຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນຫລາຍວ່າ ພວກອ້າຍທູນຖາມພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າແລ້ວບໍ່?²

ຄຳຕອບຂອງເຂົາເຈົ້າກ່ອນແອວ່າ ບໍ່ໄດ້ຖາມ, ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຊົງເຮັດໃຫ້ເລື່ອງເຊັ່ນນັ້ນ
ເປັນທີ່ຮູ້ແກ່ເຮົາ.³

ນີໂຟໄດ້ຮັບເອົາໂອກາດນັ້ນເພື່ອສອນພວກອ້າຍໆຂອງເພິ່ນເຖິງວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການເປີດ
ເຜີຍສ່ວນຕົວ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບເຂົາເຈົ້າວ່າ ອ້າຍຈຳສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່າວບໍ່ໄດ້ບໍ່?—
ຖ້າເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດໃຈແຂງກະດ້າງ, ແລະ ທູນຖາມເຮົາດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ,
ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງເຮົາ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນທີ່ຮູ້
ແກ່ເຈົ້າໂດຍແນ່ແທ້.⁴

ວິທີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວກໍແຈ່ມແຈ້ງດີ. ເຮົາຕ້ອງປາຖະໜາຈະໄດ້ຮັບການ
ເປີດເຜີຍ, ເຮົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາແຂງກະດ້າງ, ແລະ ແລ້ວເຮົາຕ້ອງທູນຂໍດ້ວຍສັດທາ,
ໂດຍເຊື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບນັ້ນຈິງໆ, ແລະ ແລ້ວຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ.

ການຕິດຕາມແບບແຜນນີ້ກໍບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າທຸກເທື່ອທີ່ເຮົາທູນຖາມພຣະເຈົ້າ, ຄຳຕອບຈະ
ປາກົດຂຶ້ນໃຫ້ເຫັນດ້ວຍລາຍລະອຽດເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃນທັນທີທັນໃດ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ,
ມັນກໍໝາຍຄວາມວ່າຫາກເຮົາຮັກສາພຣະບັນຍັດຢ່າງພາກພຽນ ແລະ ທູນຂໍດ້ວຍສັດທາ,
ຄຳຕອບນັ້ນຈະມາສູ່ເຮົາໃນວິທີທາງ ແລະ ຊ່ວງເວລາຂອງພຣະອົງ.

ຕອນເປັນເດັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດວ່າການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວ ຫລື ຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານ
ຈະມາສູ່ເຮົາດ້ວຍສຽງທີ່ໄດ້ຍິນ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ການເປີດເຜີຍບາງຢ່າງກໍຈະມາສູ່ໂດຍການໄດ້ຍິນ

ສຽງນັ້ນຈິງໆ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າພຣະວິນຍານຈະກ່າວອອກ
ໃນຫລາຍໆວິທີທາງ.

ພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants ພາກທີ 6 ອະທິບາຍເຖິງຫລາຍວິທີທາງ ຊຶ່ງເຮົາຈະ
ສາມາດໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍວ່າ,

ເມື່ອເຮົາທູນຖາມພຣະເຈົ້າ ແລະ ເລື້ອຍໆເທື່ອພຽງໃດທີ່ເຮົາຖາມ ແລ້ວເຮົາກໍໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳ
ຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.⁵

ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງເຮົາສະຫວ່າງ.⁶

ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວໃຫ້ຄວາມສະຫງົບແກ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາບໍ່ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້?⁷

ໃນພຣະຄຳພີຂໍ້ອື່ນເຮົາຮຽນຮູ້ຕື່ມອີກກ່ຽວກັບການໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍວ່າ,

ພຣະເຈົ້າຈະບອກເຮົາໃນຄວາມຄິດຂອງເຮົາ ແລະ ໃນໃຈຂອງເຮົາໂດຍ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ຊຶ່ງຈະສະເດັດມາຍັງເຮົາ ແລະ ຊຶ່ງຈະສະຖິດຢູ່ໃນໃຈ ຂອງເຮົາ. ບັດນີ້, ນີ້ຄືວິນຍານແຫ່ງການ
ເປີດເຜີຍ.⁸

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ຊ່ວງອີກຂອງເຮົາໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນເຮົາ; ສະນັ້ນເຮົາຈະຮູ້ສຶກວ່າ ມັນຖືກຕ້ອງ.⁹

ພຣະອົງຈະແບ່ງພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໃຫ້ເຮົາ, ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດຂອງເຮົາສະຫວ່າງ.”¹⁰

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວການເປີດເຜີຍຈະມາເມື່ອເຮົາສຶກສາພຣະຄຳພີ, ຮັບຟັງ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳ
ແນະນຳຂອງສາດສະດາ ແລະ ຜູ້ນຳໃນສາສນາຈັກຄົນອື່ນໆ, ແລະ ເມື່ອສະແຫວງຫາທີ່ຈະ
ດຳລົງຊີວິດທີ່ຊື່ສັດ ແລະ ຊອບທຳ. ບາງເທື່ອການດົນໃຈຈະມາຈາກພຣະຄຳພີຂໍ້ດຽວ ຫລື
ຈາກແຖວໜຶ່ງໃນຄຳປາໄສຈາກກອງປະຊຸມ. ບາງທີຄຳຕອບຂອງທ່ານຈະມາເມື່ອພວກເດັກ
ປະຖົມໄວຮ້ອງເພງທີ່ອອນຊອນ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນການເປີດເຜີຍ.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງການຟື້ນຟູ, ສະມາຊິກຫລາຍຄົນໄດ້ສະແຫວງຫາການເປີດເຜີຍຢ່າງພາກພຽນ
ແລະ ໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ຖືກດົນໃຈໃຫ້ວ່າຈະເຮັດຫຍັງ.

ຊິດສະເຕີ ອີລາຍຊາ ອາ ສະໂນໄດ້ຮັບໜ້າທີ່ມອບໝາຍຈາກສາດສະດາ ບຣິກກໍ ຍັງ ໃຫ້ຊ່ອຍເຊີດຊູ ແລະ ສັ່ງສອນພວກເອື້ອຍນ້ອງໃນສາສນາຈັກ. ເພິ່ນໄດ້ ສອນວ່າ ສະຕີແຕ່ລະຄົນສາມາດໄດ້ຮັບການດົນໃຈເພື່ອຊື່ນຳພວກນາງໃນຊີວິດສ່ວນຕົວ, ຄອບຄົວ ແລະ ໜ້າທີ່ໃນສາສນາຈັກ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຈົ່ງບອກພວກ ເອື້ອຍນ້ອງອອກໄປ ແລະ ປະຕິບັດ ໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ ແລະ ຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະສະຖິດຢູ່ກັບ ພວກນາງ ແລະ ພວກນາງໄດ້ຮັບພອນໃນການຮັບໃຊ້. ຈົ່ງບອກໃຫ້ພວກນາງໃຫ້ສະແຫວງຫາ ປັນຍາແທນອຳນາດ ແລະ ພວກນາງຈະໄດ້ມີອຳນາດທັງໝົດ ທີ່ພວກນາງມີປັນຍາຈະນຳໃຊ້.”¹¹

ຊິດສະເຕີ ສະໂນ ໄດ້ສອນພວກເອື້ອຍນ້ອງໃຫ້ສະແຫວງຫາການຊື່ນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະ “ໃຫ້ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ສະໜອງຄວາມປາຖະໜາ ທຸກໆປະການໃນຫົວໃຈຂອງມະນຸດ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ທີ່ອ້າງວ່າງເຕັມ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍ ພຣະວິນຍານນັ້ນ, ຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເພິ່ງພໍໃຈ.”¹²

ປະທານດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ໄດ້ສອນວ່າ “ການເປີດເຜີຍ ແລະ ປະຈັກພະຍານຈະບໍ່ມາສູ່ດ້ວຍ ພະລັງທີ່ຮຸນແຮງ. ສຳລັບຫລາຍໆຄົນ, ປະຈັກພະຍານຈະມາຢ່າງຊ້າໆ—ເທື່ອລະຊັ້ນເທື່ອ ລະຕອນ.” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ: “ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແຫວງຫາຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງການດົນໃຈ ສ່ວນຕົວຢ່າງຈິງໃຈ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງທູນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທານແສງແມບແຫ່ງສັດທາໃຫ້ຈິດ ວິນຍານຂອງເຮົາ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບ ແລະ ຮັບຮູ້ການປະຕິບັດອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະວິນຍານ ສັກສິດ.”¹³

ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາຈະເສີມກຳລັງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຂັ້ມແຂງ ຂະນະທີ່ເຮົາປະເຊີນການ ທ້າທາຍໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ. ຄົນບາງຄົນກໍດື່ມລົນຢູ່ກັບຄວາມລຳບາກທາງສຸຂະພາບ; ບາງຄົນກໍມີບັນຫາທາງການເງິນ; ອີກຄົນອື່ນກໍມີການທ້າທາຍໃນຊີວິດແຕ່ງງານ ຫລື ນຳລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບາງຄົນກໍທົນທຸກຢູ່ກັບຄວາມໂດດດ່ຽວ ຫລື ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຝັນທີ່ບໍ່ໄດ້ເກີດເປັນຈິງ. ມັນເປັນປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາ, ຮ່ວມເຂົ້າກັບສັດທາຂອງເຮົາ ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາເຖິງແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ, ທີ່ຈະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຜ່ານຜ່າ ຊ່ວງເວລາທີ່ມີບັນຫາ ແລະ ຄວາມລຳບາກໄປໄດ້.

ໃນປື້ມທີ່ມີຊື່ວ່າ *Daughters in My Kingdom* (ທິດາໃນອານາຈັກຂອງເຮົາ), ເຮົາອ່ານເຖິງ ເລື່ອງຂອງຊິດສະເຕີ ເຮດວິກ ບາຍເຣແຊວ, ສະຕີຄົນໜຶ່ງໃນປະເທດ ເຢຍລະມັນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ທົນທຸກ ກັບຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ແລະ ຄວາມຂາດແຄນຫລາຍໃນລະຫວ່າງສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງ. ເປັນເພາະຄວາມຮັກ ແລະ ທຳມະຊາດແຫ່ງຄວາມໃຈບູນຂອງນາງລາວ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ໃນ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນ, ລາວຍັງເຕັມໃຈແບ່ງປັນອາຫານຂອງລາວກັບຊະເລີຍເສີກທີ່ອິດຢາກ.

ຕໍ່ມາ, ເມື່ອຖືກຖາມວ່າລາວໄດ້ “ຮັກສາປະຈັກພະຍານຕະຫລອດການທົນທຸກນັ້ນ” ໄດ້ແນວໃດ, ລາວໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮັກສາປະຈັກພະຍານຜ່ານຊ່ວງເວລາທີ່ ທົນທຸກນັ້ນ—ປະຈັກພະຍານໄດ້ຮັກສາຂ້ອຍເອົາໄວ້.”¹⁴

ເພາະເຮົາມີປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າມັນຈະຄົງຢູ່ແບບນັ້ນສະເໝີໄປ. (ເຮົາຕ້ອງບໍາລຸງລ້ຽງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນເຂັ້ມແຂງເພື່ອວ່າມັນຈະມີພະລັງພຽງພໍທີ່ຈະຄຳຊູເຮົາ). ນັ້ນເປັນສາເຫດໜຶ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງປະຊຸມກັນເລື້ອຍໆ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັບສິນລະລຶກ, ຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ແລະ ໄດ້ຮັບການບໍາລຸງລ້ຽງດ້ວຍພຣະຄຳອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນເປັນພຣະຄຳອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນ ທີ່ຈະຮັກສາເຮົາໄວ້ໃນການສວດອ້ອນວອນຕະຫລອດເວລາ, ໂດຍວາງໃຈແຕ່ໃນຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດ ແລະ ຜູ້ເຮັດໃຫ້ສັດທາຂອງເຮົາສົມບູນ.¹⁵

ແອວເດີ ເດວິດ ເອ ແບັດນາ ໄດ້ສອນເຮົາວ່າ, “ຂະນະທີ່ທ່ານສະແຫວງຫາຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ທູນຂໍການເປີດເຜີຍຈາກພຣະວິນຍານສັກສິດ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາທ່ານວ່າ ທ່ານຈະ ‘ຍ່າງຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ’ (ເອຊາຍາ 2:5; 2 ນິໄຟ 12:5). ບາງເທື່ອວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍຈະທຳງານຢ່າງທັນທີ ແລະ ຢ່າງຮຸນແຮງ, ແຕ່ບາງເທື່ອຈະເປັນແບບເຫັນໄດ້ຍາກ ແລະ ເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຢ່າງລະອຽດອ່ອນຈົນວ່າທ່ານບໍ່ອາດຮັບຮູ້ໄດ້ເລີຍ. ແຕ່ບໍ່ວ່າຈະໄດ້ຮັບພອນນີ້ຕາມແບບໃດກໍຕາມ, ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ມັນມີໃຫ້ຈະສ່ອງແສງ ແລະ ຂະຫຍາຍຈິດວິນຍານຂອງທ່ານອອກໄປ, ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານສະຫວ່າງ (ເບິ່ງ ແອວມາ 5:7; 32:28), ແລະ ຊື່ນຳ ແລະ ປົກປັກຮັກສາທ່ານ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ.”¹⁶

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາຖະໜາຈະໃຫ້ພອນເຮົາດ້ວຍການນຳພາ, ປັນຍາ, ແລະ ການຊື່ນຳໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ພຣະອົງປາຖະໜາຈະຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງລົງມາສູ່ເຮົາ. ສຳລັບການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວ ເຮົາຕ້ອງປາຖະໜາຈະໄດ້ຮັບມັນ, ເຮົາຕ້ອງບໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຮົາແຂງກະດ້າງ, ແລະ ແລ້ວເຮົາຕ້ອງທູນຖາມດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍເຊື່ອຢ່າງຈິງໃຈວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບ, ແລະ ແລ້ວຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງພາກພຽນ. ແລ້ວຂະນະທີ່ເຮົາສະແຫວງຫາຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂອງເຮົາ, ພຣະອົງຈະປະທານພອນໃຫ້ເຮົາດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 46:13.

2. See 1 Nephi 15:8.
3. See 1 Nephi 15:9.
4. See 1 Nephi 15:11; see also verse 10.
5. See Doctrine and Covenants 6:14.
6. See Doctrine and Covenants 6:15.
7. See Doctrine and Covenants 6:23.
8. See Doctrine and Covenants 8:2–3.
9. See Doctrine and Covenants 9:8.
10. See Doctrine and Covenants 11:13.
11. Eliza R. Snow, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 45.
12. Eliza R. Snow, in *Daughters in My Kingdom*, 46.
13. Dieter F. Uchtdorf, “Your Potential, Your Privilege,” *Liahona and Ensign*, May 2011, 60.
14. Hedwig Biereichel, in *Daughters in My Kingdom*, 79.
15. ເບີ່ງ ໂມໂຣໄນ 6:4–6.
16. David A. Bednar, “The Spirit of Revelation,” *Liahona and Ensign*, May 2011, 90.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ວັນເວລາຈະມາເຖິງ

ໂດຍ ແອວເດີ ແອວ ວິດນີ ຄະເລຕັນ
ຈາກຝ່າຍປະທານສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນເວລາຫລາຍເດືອນທຳການຢູ່ທີ່ໃຈກາງເມືອງ
ລີມາ, ປະເທດເປຣູ. ເພາະສະນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງຜ່ານຕຶກ Plaza de Armas ຢູ່ເມືອງ
ລີມາຫລາຍເທື່ອ. ວັງຂອງລັດຖະບານ, ຫໍພັກ ແລະ ຫ້ອງທຳການຂອງປະທານປະເທດເປຣູ
ກໍຕັ້ງຢູ່ທາງໜ້າຕຶກນັ້ນ. ຄູ່ສອນສາສນາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າລົມນຳຫລາຍຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ,
ໃຫ້ຮັບຟັງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ໄດ້ຟື້ນຟູ. ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຄິດເລື້ອຍໆວ່າຈະເປັນແນວໃດຖ້າຫາກ
ໄດ້ໄປທຸ່ວງຊົມວັງນັ້ນ, ແຕ່ຄວາມຄິດນັ້ນ ເບິ່ງຄືວ່າອາດຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດອກ.

ປີແລ້ວນີ້ ແອວເດີ ດີ ທອດ ຄຣິສໂຕເຟີສັນ ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆ,
ຮ່ວມທັງຂ້າພະເຈົ້າ, ໄດ້ພົບທ່ານອາລານ ກາຊີອາ, ປະທານປະເທດເປຣູໃນຕອນນັ້ນ,
ໃນວັງຂອງລັດຖະບານນັ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຫ້ອງທີ່ສວຍງາມຕ່າງໆ ແລະ ປະທານກາຊີອາ
ກໍໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກເຮົາເປັນຢ່າງດີ. ຄວາມສົງໃສ ຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ກ່ຽວກັບວັງນັ້ນກໍໄດ້ເກີດເປັນຈິງໃນວິທີທາງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດເຄີຍຝັນວ່າຈະເປັນໄປໄດ້
ເລີຍໃນປີ 1970.

ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງໄດ້ປ່ຽນໄປຕັ້ງແຕ່ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ໂດຍສະເພາະ
ສຳລັບສາສນາຈັກ. ໃນຕອນນັ້ນມີສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກປະມານ 11,000 ຄົນ ແລະ
ກໍມີພຽງແຕ່ສະເຕກດຽວ. ໃນເວລານີ້, ມີສະມາຊິກຫລາຍກວ່າ 500,000 ຄົນ ແລະ ມີເກືອບ
100 ສະເຕກ. ໃນເມືອງນ້ອຍທີ່ເຄີຍມີສະມາຊິກພຽງແຕ່ກຸ່ມນ້ອຍໆ, ບັດນີ້ກໍມີຕຶກສະເຕກ ແລະ
ຕຶກໂບດທີ່ສວຍງາມ ແລະ ມີສີສັນຢາຍຢູ່ທົ່ວປະເທດ. ສິ່ງດຽວກັນນີ້ ກໍເກີດຂຶ້ນຢູ່ປະເທດອື່ນໆ
ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ປາກົດການອັດສະຈັນຂອງການເຕີບໂຕຂອງສາສນາຈັກ ຄວນໄດ້ຮັບການຊີ້ແຈງ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະ ເລີ່ມດ້ວຍຄຳທຳນາຍຈາກພຣະຄຳພີເດີມ.

ດານີເອນເປັນຂ້າທາດຊາວເຮັບເລີໃນບາບີໂລນ. ເພິ່ນໄດ້ມີໂອກາດແກ້ຄວາມຝັນຂອງກະສັດ ເນບູກາດເນັດສາ. ດານີເອນໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປີດເຜີຍຄວາມຝັນ ແລະ ຄວາມແກ້ໃຫ້ເພິ່ນ ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບການຕອບ. ດານີເອນໄດ້ບອກກະສັດວ່າ, “ແຕ່ມີພຣະເຈົ້າ ອົງໜຶ່ງເທິງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າທີ່ເປີດເຜີຍຄວາມລຶກລັບທັງຫລາຍ. ພຣະອົງໄດ້ບອກພະລາຊາຂອງ ຜູ້ຂ້າໃຫ້ຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ. ບັດນີ້ຜູ້ຂ້າຈະບອກນິມິດທີ່ທ່ານມີຂະນະທີ່ທ່ານໄດ້ ນອນຫລັບຢູ່ນັ້ນ.” ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າກະສັດໄດ້ເຫັນຮູບປັ້ນທີ່ເປັນຕາຍ້ານນັ້ນ ມີຮູບຮ່າງແບບ ມະນຸດ, ມີຫົວ, ລຳຄໍ, ແຂນ, ຂາ, ແລະ ຕີນ. ມີຫີນໃຫຍ່ກ້ອນໜຶ່ງແຕກອອກມາເອງຈາກໜ້າ ຜາໂດຍບໍ່ມີໃຜເຮັດ ແລະ ກັ່ງໄປ ແລະ ໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຫີນກ້ອນນັ້ນໄດ້ກະທົບໃສ່ກັບຮູບປັ້ນ, ແຕກມຸ່ນໄປ, “ກ້ອນຫີນນັ້ນໃຫຍ່ຂຶ້ນກາຍເປັນພູເຕັມພື້ນແຜ່ນດິນໂລກ.”

ດານີເອນໄດ້ອະທິບາຍວ່າຮູບປັ້ນນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກທາງການເມືອງໃນອະນາຄົດ ແລະວ່າ “ໃນສະໄໝທີ່ກະສັດເຫລົ່ານັ້ນປົກຄອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງສະຫວັນຊັ້ນຟ້າຈະຕັ້ງອານາຈັກ ໜຶ່ງຂຶ້ນ, ຊຶ່ງຈະບໍ່ສູນຫາຍໄປຈັກເທື່ອ: ... ແຕ່ຈະທຳລາຍອານາຈັກອື່ນໆໃຫ້ໝົດສິ້ນໄປ. ແລ້ວກໍຈະຕັ້ງໜັ້ນຢູ່ຕະຫລອດເປັນນິດ.”¹

ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະອ້າງເຖິງພຣະຄຳພີໃນຍຸກສະໄໝນີ້. ທູດໂມໂຣໂນໄດ້ມາປາກົດຕໍ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ ເທື່ອທຳອິດ ໃນປີ 1823 ແລະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງມີງານໃຫ້ເພິ່ນເຮັດ ແລະ ວ່າຊື່ຂອງ ເພິ່ນຈະມີເພື່ອຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວໃນບັນດາປະຊາຊາດ, ຕະກູນ ແລະ ພາສາທັງໝົດ.”² ແນ່ນອນຂ່າວສານຂອງໂມໂຣໂນອາດເຮັດໃຫ້ໂຈເຊັບຕົກໃຈ, ຜູ້ທີ່ໃນຕອນນັ້ນມີອາຍຸພຽງແຕ່ 17 ປີ.

ໃນປີ 1831, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກໂຈເຊັບວ່າ ຂໍກະແຈແຫ່ງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ “ຖືກມອບໃຫ້ມະນຸດເທິງແຜ່ນດິນໂລກ” ອີກຄັ້ງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ພຣະກິດຕິຄຸນຈະອອກ ໄປເຖິງທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ດັ່ງຫີນຊຶ່ງຖືກສະກັດຈາກພູເຂົາໂດຍປາດສະຈາກມື ... ຈະກຶ້ງອອກໄປຈົນມັນເຕັມທັງແຜ່ນດິນໂລກ³ ດັ່ງທີ່ດານີເອນໄດ້ບອກໃຫ້ແກ່ເນບູກາດເນັດສາ.

ໃນປີ 1898, ປະທານວິວເຝີດ ວູດດັບ ໄດ້ເລົ່າເຖິງປະສົບການໜຶ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ມີ ໃນປີ 1834 ຕອນເປັນສະມາຊິກໃໝ່ຕອນເພິ່ນໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມຖານະປະໂລຫິດທີ່ໃນເມືອງເຄິດແລນ. ເພິ່ນໄດ້ເລົ່າວ່າ: “ສາດສະດາໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທຸກຄົນໄປຮ່ວມກັນທີ່ໂຮງຮຽນ ບ້ານໄມ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າມີໃນທີ່ນັ້ນ. ມັນເປັນບ້ານນ້ອຍໆ, ອາດປະມານ 18 ແມັດມົນທົນ. ...

ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ມາໂຮມກັນແລ້ວ ສາດສະດາໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກແອວເດີແຫ່ງອິດສະຣາເອນຮ່ວມກັບ ເພິ່ນກ່າວປະຈັກພະຍານເຖິງວຽກງານນີ້. ... ເມື່ອທຸກຄົນໄດ້ກ່າວແລ້ວສາດສະດາໄດ້ກ່າວວ່າ, 'ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈ ແລະ ການສິດສອນຫລາຍຈາກປະຈັກ ພະຍານຂອງພວກທ່ານໃນຄໍາຄືນນີ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກບອກພວກທ່ານຕໍ່ທີ່ປະທັບຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ວ່າພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ຫຍັງຫລາຍໄປກວ່າເດັກທາລິກທີ່ນັ່ງຕັກແມ່ກຽວກັບຈຸດໝາຍ ປາຍທາງຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ອານາຈັກນີ້. ພວກທ່ານບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ... ມັນເປັນພຽງແຕ່ ຜູ້ດໍາລົງຖານະປະໂລຫິດສ່ວນນ້ອຍທີ່ພວກທ່ານເຫັນຢູ່ທີ່ນີ້ໃນຄໍາຄືນນີ້, ແຕ່ສາສນາຈັກນີ້ຈະ ອອກໄປເຕັມທະວີບອາເມຣິກາເໜືອ ແລະ ໃຕ້—ມັນຈະອອກໄປເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ.'"⁴

ຄໍາທໍານາຍເຫລົ່ານີ້ວ່າ:

- ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເໝືອນດັ່ງທິນທີ່ຖືກຕັດອອກຈາກພູເຂົາ ຈະອອກໄປເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ;
- ຊື່ຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ ຈະຖືກຮັບຮູ້ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ; ແລະ
- ສາສນາຈັກຈະອອກໄປເຕັມທະວີບອາເມຣິກາ ແລະ ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ

ອາດໄດ້ເບິ່ງຄືວ່າເປັນຕາຫົວໃນ 170 ປີກ່ອນ. ຄົນທີ່ເຊື່ອກຸ່ມນ້ອຍໆນັ້ນ, ໄດ້ພາກັນຫາລ້ຽງຊີບໃນ ພົມແດນອາເມຣິກາ ແລະ ໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປເລື້ອຍໆ ເພື່ອຫລົບໜີຈາກການຂົ່ມເຫັງ, ບໍ່ໄດ້ປະກົດ ຕົວເໝືອນດັ່ງພື້ນຖານຂອງສາສນາທີ່ຈະອອກໄປຜ່ານຊາຍແດນ ແລະ ທະລຸຈິດໃຈຂອງທຸກຄົນ ໃນທຸກທິນທຸກແຫ່ງ.

ແຕ່ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແທ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຍົກຕົວຢ່າງ.

ໃນວັນຄຣິດສະມັດປີ 1925 ໃນເມືອງບວຍໂນອາເຣສ, ປະເທດອາກຊັງຕິນ, ແອວເດີ ແມວວິນ ເຈ ບາເລີດ ໄດ້ອຸດທິດທັງທະວີບອາເມຣິກາໃຕ້ເພື່ອ ການສິດສອນພຣະກິດຕິຄຸນ. ຂອງພຣະ ເຢຊູຄຣິດ. ເມື່ອເຖິງ 1926 ສະມາຊິກຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ເປັນສະມາຊິກກຸ່ມທໍາອິດຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍໃນ ຕະຫລອດທົ່ວອາເມຣິກາໃຕ້. ນັ້ນກໍເປັນເວລາ 85 ປີ ມາແລ້ວ, ສໍາລັບຫລາຍຄົນທີ່ຟັງກອງ ປະຊຸມໃຫຍ່ໃນມື້ນີ້.

ມີສະເຕກສີໂອນຢູ່ 23 ໃນ ບວຍໂນອາເຣສ ໃນປະຈຸບັນນັ້ນ, ພ້ອມດ້ວຍຫລາຍໆສະເຕກ ແລະ ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກເປັນຈຳນວນຫລາຍໆ ສິບພັນຄົນໃນເມືອງ ແລະ ຊຸມຊົນຕະຫລອດ ທົ່ວປະເທດອາກຊັງຕິນ. ປະຈຸບັນນີ້ ໃນເວລານີ້ກໍມີສະເຕກຫລາຍກວ່າ 600 ແຫ່ງ ແລະ ມີສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ຈຳນວນຫລາຍລ້ານຄົນ ແລະ ໃນອາເມຣິກາໃຕ້. ໃນເມື່ອເຮົາ

ເຝົ້າເບິ່ງ, ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍກຳລັງອອກໄປເຕັມທະວີບ, ແລະ ຊື່ຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ ກໍຖືກປະກາດອອກໄປໂດຍຄົນເຮົາ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນປະເທດທີ່ເພິ່ນເອງອາດບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ ຊື່ຕອນເພິ່ນມີຊີວິດຢູ່.

ໃນສາສນາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກໃນເວລານີ້ກໍມີສະເຕກເກືອບ 3,000 ແຫ່ງ, ຈາກບາງກອກ ຫາ ເມັກຊິໂກຊິທີ ຫາ ໂມດສະກູ. ເຮົາຈະມີຫວອດ ແລະ ສາຂາ 29,000 ແຫ່ງ. ໃນຫລາຍໆ ປະເທດກໍມີສະເຕກຕ່າງໆທີ່ສົມບູນແບບ, ພ້ອມດ້ວຍສະມາຊິກທີ່ໄດ້ມີພໍ່ແມ່ຜູ້ທວດເປັນຜູ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ. ໃນອີກແຫ່ງອື່ນໆ ສະມາຊິກໃໝ່ກຸ່ມນ້ອຍໆກໍໄດ້ຊຸມນຸມກັນເປັນສາຂາຂອງ ສາສນາຈັກໃນອາຄານທີ່ເຊົ່າ. ແຕ່ລະປີສາສນາຈັກໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປໄກຫລາຍກວ່າ ເກົ່າຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ຄຳພະຍາກອນເຫລົ່ານີ້ກ່ຽວກັບການອອກໄປເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ: ບໍ່ເປັນຕາໜ້າເຊື່ອບໍ່? ບາງທີ. ຄືຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່? ແນ່ນອນ. ຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ບໍ່? ແນ່ນອນວ່າບໍ່. ມັນກໍກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາເຮົາຢູ່.

ປະທານກໍດອນ ປີ ຮິງລີ ໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນວ່າ:

“ມີກ່າວໄວ້ວ່າໃນເວລາໃດໜຶ່ງທີ່ເມືອງຂຶ້ນຂອງຈັກກະພົບຂອງປະເທດອັງກິດຕາເວັນຈະບໍ່ຕົກ. ຈັກກະພົບນັ້ນໄດ້ສູນຫາຍໄປແລ້ວ. ແຕ່ມັນກໍຈິງທີ່ວ່າຕາເວັນຈະບໍ່ຕົກໃນວຽກງານຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ມັນກຳລັງສຳພັດຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.

“ແລະ ນີ້ກໍເປັນພຽງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາກໍພຽງແຕ່ເລີ່ມລົງມືເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຈະ ສຳເລັດເທົ່ານັ້ນ. ວຽກງານຂອງເຮົາບໍ່ມີຂອບເຂດ. ... ປະເທດທີ່ເຮົາເຂົ້າໄປບໍ່ໄດ້ໃນ ເວລານີ້ກໍຈະເປີດຮັບເຮົາໃນວັນໃດວັນໜຶ່ງ.”⁵

ໃນວັນເວລານີ້ເຮົາສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າການບັນລຸຜົນຂອງຄຳທຳນາຍໃນພຣະຄຳພີ ມໍມອນກໍໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ.

“ແລະ ... ເຫດການຈະບັນເກີດຂຶ້ນຄືກະສັດຈະປົດປາກ, ເພາະເຂົາຈະເຫັນສິ່ງທີ່ ບໍ່ເຄີຍເຫັນຖືກບອກເລົ່າ; ແລະ ເຂົາຈະພິຈາລະນາສິ່ງທີ່ເຂົາບໍ່ເຄີຍໃຫ້ຍິນ.

“ເພາະໃນວັນນັ້ນ, ເພື່ອເຮົາພຣະບິດາຈະຊົງທຳງານໜຶ່ງ, ຊຶ່ງຈະເປັນງານຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັ້ນໃນບັນດາພວກເຂົາ.”⁶

ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້ແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມະຫັດສະຈັນ, ມັນຍັງກ້າວໄປ
ໜ້າຢ່າງບໍ່ມີການຮັບຮູ້ ໂດຍຜູ້ນຳທາງດ້ານການເມືອງຂອງມະນຸດຊາດ, ວັດທະ ນະທຳ ແລະ
ຝ່າຍການສຶກສາ. ມັນກ້າວໄປໜ້າເທື່ອລະຄົນ ແລະ ເທື່ອລະ ຄອບຄົວ, ຢ່າງງຽບງຽມ ແລະ
ຢ່າງສຸພາບ, ຂ່າວສານສັກສິດ, ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ ໃນທຸກແຫ່ງທຶນ.

ຂໍ້ໜຶ່ງໃນພຣະຄຳພິມມອນໃຫ້ເຮົາເຫັນຈຸດສຳຄັນເຖິງຄວາມກ້າວໜ້າຢ່າງມະຫັດສະຈັນຂອງ
ສາສນາຈັກ. “ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານວ່າ ເວລາຈະມາເຖິງເມື່ອຄວາມຮູ້
ເລື່ອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະແຜ່ອອກໄປທົ່ວບັນດາປະຊາຊາດ, ຕະກູນ, ພາສາ ແລະ ຜູ້ຄົນ.”⁷

ຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນສຸດຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ຖືກມອບໝາຍ ແລະ ຖືກບັນຊາໃຫ້ນຳໄປຫາທຸກບ່ອນ
ໃນໂລກ, ນັ້ນຄື ມີພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດມີຈິງ. ພຣະອົງຊົງມີຊີວິດ ຢູ່ໃນສູນກາງແຫ່ງເວລາ.
ພຣະອົງໄດ້ຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງເຮົາ, ຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແລະ ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດ. ຂ່າວສານ
ອັນປຽບທຽບບໍ່ໄດ້ນັ້ນ, ຊຶ່ງເຮົາປະກາດດ້ວຍສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າ ເປັນເຫດຜົນອັນແທ້ຈິງທີ່
ເຮັດໃຫ້ສາສນາຈັກນີ້ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງໄດ້ມາປະກົດຕົວກັບພຣະບິດາຕໍ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ.
ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງພຣະບິດາ, ພຣະອົງໄດ້ສະຖາປະນາພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງອີກ
ຄັ້ງຢູ່ເທິງໂລກ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງອັກຄະສາວິກ, ສາດສະດາ, ແລະ ຂໍກະແຈແຫ່ງຖານະ
ປະໂລຫິດມາສູ່ໂລກອີກ. ພຣະອົງໄດ້ນຳພາສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຜ່ານສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່,
ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຄືກ້ອນຫີນທີ່ຖືກຕັດອອກຈາກໜ້າ
ຜາໂດຍບໍ່ມີໃຜເຮັດທີ່ກຶ້ງອອກໄປຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ.

ເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບ ໂຈເຊັບ ສະມິດ, ແລະ ເຝົ້າເບິ່ງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈຂະນະ
ທີ່ຊື່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຖືກເຄົາລົບ, ແລະ ແນ່ນອນແມ່ນແຕ່ຖືກ ໝິ່ນປະໝາດນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ
ຕະຫລອດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ແຕ່ເຮົາຮັບຮູ້ວ່າ ວຽກງານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ບໍ່ໄດ້
ກຽວກັບເພິ່ນ. ມັນເປັນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ,
ອົງສັນຕິລາດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະຄຣິດຄື ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ຍືນຍູ້ກັບທ່ານດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ ໃນຂະນະທີ່ວຽກງານນີ້ກ້າວໄປໜ້າຢ່າງມະຫັດ
ສະຈັນ, ອັດສະຈັນ ແລະ ຢ່າງຢັບຢັ້ງບໍ່ໄດ້. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເວລານັ້ນມາເຖິງແລ້ວ ເມື່ອຄວາມຮູ້
ເລື່ອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ... ຈະຂະຫຍາຍອອກໄປຕະຫລອດທົ່ວປະຊາຊາດ, ຕະກູນ,
ພາສາ ແລະ ຜູ້ຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງມວນ
ມະນຸດ, ແລະ ເຖິງວຽກງານນີ້ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ດານີເອນ 2:28, 35, 44; ເບິ່ງຂໍ້ 1–45 ນຳອີກ.
2. Joseph Smith—History 1:33.
3. See Doctrine and Covenants 65:2.
4. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 25–26.
5. Gordon B. Hinckley, “The State of the Church,” *Liahona and Ensign*, Nov. 2003, 7.
6. 3 ນີໄຟ 21:8–9.
7. ໂມໄຊຢາ 3:20.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການເຮັດສິ່ງທີ່ດີໃນເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ໂດຍບໍ່ລໍຊ້າ

ໂດຍ ແອວເດີ ໂຮເຊ ແອວ ອາໂລນ ໂຊ
ແຫ່ງສາວິກເຈດສິບ

ໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ ຫລາຍຄົນພວມດຳລົງຊີວິດໃນທ່າມກາງຄວາມ ໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມຊົ່ນວາຍ ອັນໃຫຍ່ຫລວງ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຫັນຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂອງຕົນ ແລະ ບໍ່ສາມາດສະໜອງຄວາມ ຕ້ອງການຂອງຕົນ. ບາງຄົນໄດ້ສູນເສຍຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມໄປ. ສາສດາໄດ້ປະກາດວ່າ ຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງຈະພົບເຫັນໄດ້ໃນຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ແລະ ໃນຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ. ພຣະອົງ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ພຣະອົງເປັນຄູສອນ, ແລະ ພຣະອົງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.

ຊີວິດຂອງພຣະອົງເປັນຊີວິດແຫ່ງການຮັບໃຊ້. ເມື່ອເຮົາຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານ ເຮົາກໍໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຄົນທີ່ ຂັດສິນ. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາອາດພົບເຫັນຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເຮົາເອງ. ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເຮົາໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະ ເຮົາກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພວກພຣະອົງ ຫລາຍຂຶ້ນ.

ກະສັດເບັນຈາມິນໄດ້ກ່າວເຖິງຄຸນຄ່າຂອງການຮັບໃຊ້, ໂດຍກ່າວວ່າ ເມື່ອເຮົາ “ຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດ ດ້ວຍກັນ [ເຮົາ] ກໍຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ [ຂອງເຮົາ] ນັ້ນເອງ.”¹ ທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ສະແດງຄວາມຮັກ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາໄປ “ຊ່ວຍກູ້ຊີວິດ” ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ: “ເຮົາຈະພົບເຫັນວ່າຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້, ຜູ້ໄດ້ຮູ້ສຶກຄວາມສຳພັດຂອງພຣະອາຈານ ຜ່ານການອອກແຮງ ຂອງເຮົາ, ບໍ່ສາມາດອະທິບາຍກ່ຽວກັບຄວາມປ່ຽນແປງ ຊຶ່ງມາສູ່ຊີວິດຂອງເຂົາ. ມີຄວາມປາຖະໜາ ທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຢ່າງຊື່ສັດ, ເດີນໄປຢ່າງຖ່ອມຕົນ, ແລະ ດຳລົງຊີວິດໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ຫລາຍຂຶ້ນ. ໃນການໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທາງວິນຍານ ແລະ ການເຫັນຄຳສັນຍາແຫ່ງນິລັນດອນໜ້ອຍໜຶ່ງ,

ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກ່າວຄຳຂອງຊາຍຄົນຕາບອດ ຜູ້ພຣະເປຊ໌ໄດ້ໂຜດໃຫ້ລາວເຫັນຫຼັງວ່າ, ‘ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ນັ້ນຄື ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຕາບອດ, ແຕ່ບັດນີ້ໄດ້ເຫັນຫຼັງແລ້ວ.’”²

ແຕ່ລະມື້ ເຮົາມີໂອກາດທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ຮັບໃຊ້—ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແລະ ໃນເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ໂດຍບໍ່ລໍຊ້າ. ການຄິດນຳຄືນອີ່ມຜູ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນການຊອກຫາວຽກງານ ຫລື ຜູ້ເຈັບປ່ວຍ, ຜູ້ຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ຜູ້ຄິດວ່າໄດ້ສູນເສຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ທ່ານສາມາດເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອ ຊ່ອຍເຫລືອ? ໃຫ້ຄິດເບິ່ງເພື່ອນບ້ານຄົນນັ້ນ, ຜູ້ຍິນຕາກຝົນຢູ່ກັບລົດທີ່ເພ, ເອີ້ນໃຫ້ທ່ານມາຊ່ອຍເຫລືອ. ແມ່ນຫຍັງ ຄືສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ທ່ານຕ້ອງເຮັດ? ເມື່ອໃດເປັນເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງທີ່ທ່ານຕ້ອງເຮັດ?

ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ຕອນພວກເຮົາໄປແມັກຊິໂກຊິທິ ເປັນຄອບຄົວ ເພື່ອໄປຊື້ເຄື່ອງນຸ່ງໃຫ້ລູກໆ. ເຂົາເຈົ້າ ຍັງນ້ອຍຢູ່ຕອນນັ້ນ. ລູກກົກຂອງພວກເຮົາມີອາຍຸພຽງແຕ່ສອງປີ, ແລະ ລູກຜູ້ນ້ອຍມີອາຍຸໄດ້ໜຶ່ງປີ. ຖະໜົນກໍເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຊອກຊື້ເຄື່ອງ, ລູກມີລູກໄປ, ພວກເຮົາໄດ້ຢຸດເບິ່ງ ບາງສິ່ງ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ, ລູກຊາຍຜູ້ກົກຂອງພວກເຮົາໄດ້ເສຍໄປ! ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ເສຍໄປ ຕອນໃດ, ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳພວກເຮົາ. ໂດຍບໍ່ລໍຊ້າ, ພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນຊອກຫາລູກ. ພວກເຮົາໄດ້ເອີ້ນຫາ ລາວ, ຮູ້ສຶກຮ້ອນຮົນໃຈ, ຄິດວ່າຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວອີກ. ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ເອີ້ນຫາ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາໃຫ້ຊອກລູກເຫັນ.

ບໍ່ດົນຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາກໍພົບເຫັນລາວ. ລາວຍິນເບິ່ງຂອງຫລິ້ນຢູ່ໜ້າຮ້ານແບບໄຮັດຽສາ. ພວກເຮົາໄດ້ໂອບກອດລາວ, ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ສັນຍາວ່າ ຈະດູແລລູກຂອງພວກເຮົາດ້ວຍຄວາມ ພາກພຽນ ແລະ ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົາເສຍໄປອີກ. ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ກ່ອນຈະໄປຊອກຫາລູກ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ວາງແຜນປະຊຸມກັນກ່ອນ. ພວກເຮົາໄດ້ລົງມືເຮັດທັນທີ, ອອກໄປຊອກຫາຄົນທີ່ເສຍໄປ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ອາດມີຫລາຍຄົນ ດ້ວຍເຫດຜົນໃດກໍຕາມ, ໄດ້ເສຍໄປຈາກສາຍຕາຂອງເຮົາ ຜູ້ບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຂົາເສຍໄປ. ຖ້າເຮົາລໍຊ້າ, ເຮົາອາດເສຍເຂົາໄປ ຕະຫລອດການ.

ສຳລັບຫລາຍຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງເຮົາ, ມັນບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະສ້າງໂຄງການ ຫລື ການດຳເນີນງານທີ່ສັບສົນ ຫລື ໃຊ້ເງິນຄຳຫລາຍ. ເຂົາພຽງແຕ່ຕ້ອງ ການຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາ ທີ່ຈະຮັບໃຊ້—ເພື່ອເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເວລານັ້ນ, ໂດຍບໍ່ລໍຊ້າ.

ຕອນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ຜູ້ຄົນໃນພຣະຄຳພິມນອນ, ພຣະອົງໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເລີດ ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາກ່ຽວກັບການບໍ່ລໍຖ້າທີ່ຈະປະຕິບັດການສົງເຄາະຕໍ່ຄົນສູນເສຍຄວາມສູກ ແລະ

ຄວາມຊື່ນຊົມ. ໃນການສິດສອນຜູ້ຄົນ, ພຣະອົງເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຖ້ອຍຄຳຂອງ
ພຣະອົງ. ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ເຊື່ອເຊີນພວກເຂົາໃຫ້ກັບເມື່ອບ້ານ ແລະ ໄຕ່ຕອງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ
ກັບພວກເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຂົາອະທິຖານຫາພຣະບິດາ ແລະ ຕຽມຕົວກັບຄືນມາ
ອີກໃນມື້ຕໍ່ໄປ, ເມື່ອພຣະອົງຈະກັບຄືນມາສອນພວກເຂົາອີກ.³

ເມື່ອພຣະອົງຈົບການສິດສອນ ພຣະອົງໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຝູງຊົນ ແລະ ເຫັນພວກເຂົາຮ້ອງໄຫ້,
ເພາະຢາກໃຫ້ພຣະອົງຢູ່ນຳພວກເຂົາຕໍ່ໄປອີກ:

“ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງ, ອຸທອນຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມເມດຕາ
ສົງສາມເຈົ້າ.

“ມີຜູ້ໃດເຈັບປ່ວຍຢູ່ໃນບັນດາພວກເຈົ້າບໍ່? ຈົ່ງນຳເອົາພວກເຂົາມານີ້. ມີຜູ້ໃດທີ່ເປັນລ່ອຍ, ຫລື
ຕາບອດ, ຫລື ຂາເສຍ, ຫລື ບໍ່ມີການ, ຫລື ເປັນຂີ້ທູດ, ຫລື ຫ່ຽວແຫ້ງ, ຫລື ຫູໜວກ, ຫລື
ມີທຸກອັນໃດບໍ່? ຈົ່ງນຳເອົາພວກເຂົາມານີ້ ແລະ ເຮົາຈະປິ່ນປົວພວກເຂົາ, ເພາະເຮົາມີຄວາມເມດຕາ
ສົງສາມເຈົ້າ; ອຸທອນຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາສົງສາມ.”⁴

ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ນຳຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍມາຫາພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ປິ່ນປົວພວກເຂົາ. ຝູງຊົນໄດ້
ກື່ມຂາບລົງທີ່ພຣະບາດຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງ ແລະ ຈຸບພຣະບາດ
ຂອງພຣະອົງ, “ຈົນວ່າພວກເຂົາໄດ້ລ້າງພຣະບາດໃຫ້ພຣະອົງດ້ວຍນ້ຳຕາຂອງພວກເຂົາ.” ແລ້ວ
ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາພວກເຂົາໃຫ້ພາລູກນ້ອຍໆຂອງພວກເຂົາມາ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ
ເທື່ອລະຄົນ.⁵ ນັ້ນຄືແບບຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້ໃຫ້ເຮົາ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແມ່ນສຳລັບທຸກຄົນ,
ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍລົມຜູ້ໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊົງຮັກ, ເຂົ້າໃຈ, ແລະ ອົດທົນ. ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ,
ພຣະເປຊຸດນິດ, ກໍຮັກເຮົາເໝືອນກັນ. ພວກພຣະອົງໄດ້ຈັດຫາຄວາມຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ແກ່ເຮົາຜ່ານ
ທາງສາດສະດາຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ມີຄວາມປອດໄພໃນການຕິດຕາມ
ສາດສະດາ. “ການກູ້ຊີວິດ” ຍັງເກີດຂຶ້ນຢູ່. ປະທານມອນສັນກ່າວວ່າ: “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫວັງ
ໃຫ້ເຮົາຄິດ. ພຣະອົງຫວັງໃຫ້ເຮົາເຮັດ. ພຣະອົງຫວັງໃຫ້ເຮົາອອກແຮງ. ພຣະອົງຫວັງໃຫ້ເຮົາມີປະຈັກ
ພະຍານ. ພຣະອົງຫວັງໃຫ້ເຮົາອຸທິດຕົນ.”⁶

ເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໂອກາດທີ່ໃຫຍ່ໂຕ. ມີຫລາຍຄົນທີ່ຢາກປະສົບກັບ ຄວາມຫວານຊື່ນ ແຫ່ງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຜ່ານກິດຈະກຳໃນສາສນາຈັກ. ຄວາມສຸກນັ້ນມາຈາກການຮັບເອົາ ຜິດການ, ການເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ສັກສິດ, ແລະ ການຮັກສາມັນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການເຮົາໃຫ້ ຊ່ວຍເຫລືອເຊົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ໂດຍບໍ່ລໍຊ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາ. ພຣະເຢຊູຄິດຊົງ ພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ກັບຄືນໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ວ່າຄວາມດີອັນເປັນນິດຂອງພວກພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ປະຈັກຕະຫລອດມາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນ ພະຍານວ່າ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາຂອງພວກພຣະອົງ ແລະວ່ານີ້ ຄິສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງແຫ່ງດຽວຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ເປັນສາດສະດາແຫ່ງການຝຶນຟູ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະຄຳພິມມອນເປັນພຣະຄຳ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນໃຫ້ການນຳພາ ແລະ ເປັນແບບແຜນໃຫ້ເຮົາຕິດຕາມໄປ ເພື່ອຈະໄດ້ກາຍເປັນ ເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດໃນພຣະນາມຂອງອົງ ພຣະເຢຊູຄິດເຈົ້າຂອງເຮົາ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໄຊຢາ 2:17.
2. Thomas S. Monson, “To the Rescue,” *Liahona*, July 2001, 57, 58.
3. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 17:1–3.
4. 3 ນິໄຟ 17:6–7; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 5 ນຳອີກ.
5. 3 ນິໄຟ 17:10; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 9, 11–12, 21 ນຳອີກ.
6. Thomas S. Monson, *Liahona*, July 2001, 58; *Ensign*, May 2001, 49.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຄຳແນະນຳຕໍ່ຊາວໜຸ່ມ

ໂດຍ ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ
ປະທານສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຕໍ່ຊາວໜຸ່ມເປັນການສ່ວນຕົວຫລາຍກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍກ່າວມາກ່ອນ.
ຂ້າພະເຈົ້າຈະປຽບທຽບຄວາມເປັນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າມີຄຸນຄ່າເກີນທີ່ຈະວັດແທກໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພວກເຈົ້າໃນຫລາຍປະເທດ ແລະ
ໃນທຸກໆທະວີບ. ພວກເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ດີກວ່າຄົນລຸ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະກິດ
ຕິຄຸນຫລາຍກວ່າ. ພວກເຈົ້າມີລັກສະນະເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຊື່ສັດຫລາຍກວ່າ.

ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ 87 ປີແລ້ວ. ພວກເຈົ້າອາດສົງໃສວ່າໃນໄວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈະມີປະໂຫຍດຫຍັງຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເປັນຢູ່ດັ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເປັນ
ຢູ່ດຽວນີ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າຈະໄປໃສ. ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນເປັນຢູ່ໃນໄວທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຢູ່ດຽວນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້າງ ເຖິງສອງສາມແຖວຈາກກາບກອນທີ່ມີຊື່ສຽງ
ໂດ່ງດັງວ່າ:

ກາແກ່ນັບມີຊ້າລົງ
ການ້ອຍຍັງບໍ່
ເຖິງສິ່ງທີ່ການ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້
ກາແກ່ຮູ້ສິ່ງນັ້ນຫລາຍ

ໃນການຮອບຮູ້, ກາແກ່
ຍັງເປັນອາຈານຂອງການ້ອຍ.
ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ກາແກ່ນັບບໍ່ຮູ້
—ຈະໄວຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ.

ການນ້ອຍບິນເຈັດຂຶ້ນ, ເຈັດລົງ,
ບິນອ້ອມກາແກ່ທີ່ຊ້າໆ.
ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ການນ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້?
—ຈະບິນໄປໃສ.¹

ນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງກາບກອນຂອງທ່ານໂຫວດສະໂວດ ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນກາບກອນ ທີ່ມີຊື່ສຽງນຳອີກ!

ດ້ວຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນຢູ່ທົ່ວໂລກ, ດ້ວຍມາດຕະຖານສິນລະທຳລົດຄວາມສຳຄັນ, ພວກເຈົ້າຄົນໜຸ່ມກຳເຕີບໂຕຢູ່ໃນເຂດແດນຂອງສັດຕູ.

ເຮົາຮູ້ຈາກພຣະຄຳພີວ່າໄດ້ມີສິ່ງຄາມໃນສະຫວັນ ແລະ ວ່າລູຊີເຟີໄດ້ກະບົດ, ພ້ອມທັງຜູງບໍລິວານຂອງມັນໄດ້ຖືກໂຍນລົງທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ.² ມານຕັ້ງໃຈຈະລົບກວນແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ສະແຫວງຫາທີ່ຈະບີບບັງຄັບຈິດໃຈ ແລະ ການກະທຳຂອງທຸກຄົນ. ອິດທິພົນນີ້ເປັນຝ່າຍວິນຍານ, ແລະ ມັນຢູ່ທົ່ວໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກ.³

ເຖິງແມ່ນຈະມີການຄັດຄ້ານ, ການທົດລອງ, ແລະ ການລໍ້ລວງ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງລົ້ມເຫລວ ຫລື ຍ້ານກົວ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ 17 ປີ, ເກືອບຈະຈົບຈາກໂຮງຮຽນອຸດົມໂດຍເປັນນັກຮຽນຂັ້ນທຳມະດາ ແລະ ມີຈຸດອ່ອນແອ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດ, ສະພາບການໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ປ່ຽນແປງໄປໃນທັນທີ ໃນເຊົ້າວັນອາທິດວັນໜຶ່ງ. ມື້ຕໍ່ມາ ພວກເຮົາຖືກເອີ້ນໄປທີ່ຫ້ອງຮັບຟັງໃນໂຮງຮຽນ. ໃນເວທີມີວິທະຍຸນ້ອຍຕັ້ງຢູ່ໃນຕັ້ງ. ຜູ້ອຳນວຍການຂອງໂຮງຮຽນໄດ້ເປີດວິທະຍຸ. ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງປະທານພະແຮກລິນ ເດລາໂນ ໂຣສະແວ້ວ ຂະນະທີ່ເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າທ່າເຮືອ ພະໂຣຮາເບີ ຖືກລະເບີດ. ສະຫະລັດໄດ້ມີສິ່ງຄາມກັບປະເທດຍີ່ປຸ່ນ.

ຕໍ່ມາພາບນັ້ນກໍຖືກນຳມາປະກາດອີກ. ເຮົາໄດ້ຍິນສຽງຂອງປະທານໂຣສະແວ້ວອີກ, ບັດນີ້ໄດ້ປະກາດວ່າປະເທດຂອງເຮົາໄດ້ມີສິ່ງຄາມກັບປະເທດເຢຍລະມັນ. ສິ່ງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງໄດ້ຂະຫຍາຍອອກໄປຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ໃນທັນໃດນັ້ນອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ແນ່ນອນ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າຕໍ່ໄປຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ພວກເຮົາຈະມີຊີວິດທີ່ຈະໄດ້ແຕ່ງງານ ແລະ ມີຄອບຄົວບໍ?

ໃນວັນເວລານີ້ກໍມີ “ສິງຄາມ ແລະ ຂ່າວລືເລື່ອງສິງຄາມ, ແລະ ທັງແຜ່ນດິນໂລກ [ກໍ] ຢູ່ ໃນຄວາມໂກລາຫິນ.”⁴ ພວກເຈົ້າ, ຊາວໜຸ່ມຂອງພວກເຮົາ, ອາດຮູ້ສຶກບໍ່ແນ່ໃຈ ແລະ ບໍ່ປອດໄພໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແນະນຳ ແລະ ສອນພວກເຈົ້າ, ໃຫ້ການຕັກເຕືອນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ຕ້ອງເຮັດ.

ແຜນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຄື “ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່.”⁵ ຄອບຄົວເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງ ແຜນນັ້ນ. ຄອບຄົວເພິ່ງພາການນຳໃຊ້ອຳນາດທີ່ໃຫ້ຊີວິດຢ່າງມີຄຸນຄ່າທີ່ມີຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງ ພວກເຈົ້າ.

ໃນ “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ, ທີ່ເປັນເອກະສານທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈທີ່ຝ່າຍປະທານ ສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງໄດ້ສະເໜີ, ເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ, ມະນຸດທຸກຄົນ—ຊາຍ ແລະ ຍິງ—[ໄດ້ຖືກ] ສ້າງຂຶ້ນຕາມຮູບຮ່າງລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ລະຄົນເປັນບຸດ ແລະ ທິດາທາງວິນຍານທີ່ຊົງຮັກຂອງພຣະບິດາມານດາແຫ່ງສະຫວັນ, ແລະ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຈຶ່ງມີຄຸນງາມຄວາມດີໃນຕົວ ແລະ ມີຈຸດໝາຍປາຍທາງ. ເພດເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ການຈຳແນກບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງບຸກຄະລິກລັກສະນະ [ແລະ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃນໂລກກ່ອນເກີດນັ້ນ]. ...

“... ພວກເຮົາປະກາດຕື່ມອີກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາວ່າ ອຳນາດຂອງການສ້າງມະນຸດແມ່ນຕ້ອງ ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງຜູ້ແຕ່ງງານກັນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍເທົ່ານັ້ນ.”⁶

ໂທດຖານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ລູຊີເຟີ ແລະ ບໍລິວານຂອງມັນໄດ້ນຳມາສູ່ຕົນເອງຄືວ່າ ພວກມັນຖືກ ປະຕິເສດບໍ່ໃຫ້ມີຮ່າງກາຍມະຕະ.

ການລໍ້ລວງຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ພວກເຈົ້າປະເຊີນໜ້າ, ແນ່ນອນວ່າຮ້າຍແຮງ, ແມ່ນກ່ຽວກັບ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ມີອຳນາດທີ່ຈະສ້າງຮ່າງກາຍໃຫ້ຄົນລຸ້ນໃໝ່, ແຕ່ພວກເຈົ້າກໍມີສິດເລືອກນຳອີກ.

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ສອນວ່າ, ທຸກຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍມີອຳນາດເໜືອຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຮ່າງກາຍ.⁷ ສະນັ້ນຈິດວິນຍານທຸກຄວາງທີ່ມີຊີວິດຢູ່ກໍມີຮ່າງກາຍ ແລະ ມີອຳນາດເໜືອມານ. ພວກເຈົ້າທົນ ທຸກກັບການລໍ້ລວງເພາະລັກສະນະທາງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຍັງມີອຳນາດ ເໜືອມານ ແລະ ບໍລິວານຂອງມັນນຳອີກ.

ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຈົບຈາກໂຮງຮຽນອຸດົມ, ເພື່ອນຮ່ວມທ້ອງຮຽນຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້

ໄປສິງຄາມແລ້ວ, ບາງຄົນກໍບໍ່ໄດ້ກັບມາເລີຍ. ບໍ່ດົນຈາກນັ້ນພວກເຮົາທີ່ເຫລືອຢູ່ກໍໄດ້ໄປເຂົ້າເປັນ
ທະຫານ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຈະລອດພື້ນສິງຄາມ
ນັ້ນບໍ່? ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄຸ້ນເຄີຍຈະຍັງຄົງຢູ່ເໝືອນເດີມຢູ່ບໍ່ເມື່ອເຮົາກັບມາບ້ານ?

ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຈະຕ້ອງຖືກເກນເຂົ້າເປັນທະຫານແນ່ນອນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ໄປຮ່ວມ
ທະຫານອາກາດ. ບໍ່ດົນຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ໄປຢູ່ເມືອງແຊນທາອານາ ລັດຄາລິຟໍເນຍ, ໄປຮັບການ
ອົບຮົມກ່ອນເຂົ້າໂຄງການຮຽນບິນ.

ໃນຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມີປະຈັກພະຍານວ່າພຣະກິດຕິຄຸນຈິງ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າ ເອໂບ
ແອສ ຣິດ ແລະ ຈອນ ພິ ລິລີໄວ້, ຄູສອນພຣະຄຳພີຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮູ້ວ່າມັນຈິງ.
ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນເຂົາເຈົ້າຍືນຍັນເປັນພະຍານ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ຄິດກັບຕົນເອງວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເພິ່ງປະຈັກພະຍານຂອງເຂົາເຈົ້າຈົນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຂອງ
ຕົນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນເຖິງບິຕູພອນ ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບມັນເທື່ອ. ໃນແຕ່ລະສະເຕກກໍມີບິຕູທີ່ໄດ້ຮັບ
ການແຕ່ງຕັ້ງ ຜູ້ທີ່ມີວິນຍານແຫ່ງການພະຍາກອນ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເສີຍ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບ
ສິດອຳນາດທີ່ຈະມອບພອນທີ່ເປັນຂອງສ່ວນຕົວໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ອະທິການຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ແນະນຳ
ສະເໝີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປຂໍໃບຮັບຮອງຈາກອະທິການ.

ເຈ ໂຣແລນ ແຊນສະຕະຣຳ ໄດ້ເປັນບິຕູທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນສະເຕກ ແຊນທາອານາ.
ເພິ່ນບໍ່ຮູ້ຫຍັງເລີຍກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍເຫັນຂ້າພະເຈົ້າມາກ່ອນ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ມອບພອນ
ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນພອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບຄຳຕອບ ແລະ ຄຳສັ່ງສອນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າບິຕູພອນນັ້ນເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະແບ່ງປັນສ່ວນນ້ອຍໜຶ່ງຈາກ
ບິຕູພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳຜ່ານສຽງກະຊິບຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ
ແລະ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນເຖິງອັນຕະລາຍ. ຖ້າຫາກເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການຕັກເຕືອນ
ເຫລົ່ານັ້ນ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະອວຍພອນເຈົ້າ ເພື່ອເຈົ້າອາດຈະໄດ້ເຫັນ ແລະ
ຢູ່ກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຈົ້າຮັກອີກ.⁸

ຄຳທີ່ວ່າ *ຖ້າຫາກ*, ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນຄຳນ້ອຍໆ, ຍັງປະກົດຄືກັນກັບວ່າໃຫຍ່ເທົ່າກັບເຈ້ຍໜ້າໜຶ່ງ.
ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນໃຫ້ໄດ້ກັບບ້ານຈາກສິງຄາມ *ຖ້າຫາກ* ຂ້າພະເຈົ້າຮັກສາພຣະບັນຍັດ
ແລະ *ຖ້າຫາກ* ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂອງ
ປະທານນັ້ນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕອນບັບຕິສະມາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮູ້ເທື່ອວ່າ

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນໃຜ ແລະ ວ່າການກະຕຸ້ນເຕືອນເຮັດວຽກແນວໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ກ່ຽວກັບການກະຕຸ້ນເຕືອນ
ໃນພຣະຄຳພິມມອນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານວ່າ “ທູດກ່າວໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ;
ດັ່ງນັ້ນ, ທູດຈຶ່ງເວົ້າຄຳຂອງພຣະຄຣິດ. ດັ່ງນັ້ນ. ... ຈຶ່ງຊີ້ນຊົມດ້ວຍພຣະຄຳຂອງພຣະຄຣິດ;
ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ, ຄຳຂອງພຣະຄຣິດຈະບອກທ່ານທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານຄວນກະທຳ.”⁹

ບາງທີສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກການອ່ານພຣະຄຳພິມມອນ ແມ່ນວ່າ ສຸລະສຽງ
ຂອງພຣະວິນຍານຈະມາສູ່ຢ່າງເປັນຄວາມຮູ້ສຶກແທນສຽງ. ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮຽນຮູ້, ດັ່ງທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້, ໃຫ້ຄອຍຮັບຟັງເອົາສຽງນັ້ນ ທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ສຶກແທນໄດ້ຍິນ.

ນີໂຟໄດ້ຮ້າຍພວກອ້າຍຂອງເພິ່ນໂດຍກ່າວວ່າ, “ອ້າຍເຫັນທູດແລ້ວ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບອ້າຍ,
ແທ້ຈິງແລ້ວ, ອ້າຍໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງເພິ່ນເປັນບາງຄັ້ງ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຮັບສິ່ງກັບອ້າຍດ້ວຍ
ສຸລະສຽງອັນຮຽບຮ້ອຍນັ້ນມນວນ, ແຕ່ອ້າຍມີໃຈເກີນກວ່າທີ່ຈະຮູ້ສຶກພຣະຄຳຂອງເພິ່ນ.”¹⁰

ຄົນທີ່ມັກວິຈານໄດ້ກ່າວວ່າຂໍ້ເຫລົ່ານີ້ກ່າວຜິດເພາະວ່າເຮົາໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ ຮູ້ສຶກ ຄຳເວົ້າ.
ແຕ່ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຮູ້ອັນໃດກ່ຽວກັບການສື່ສານທາງຝ່າຍວິນຍານ, ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າຄຳທີ່ດີທີ່ສຸດ
ກໍ່ບັນຍາຍເຖິງສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນດ້ວຍຄຳທີ່ວ່າ ຮູ້ສຶກ.

ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຖ້າຫາກທ່ານຍອມຮັບ, ຈະນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງທ່ານ,
ແລະ ແມ່ນແຕ່ແກ້ການກະທຳຜິດຂອງທ່ານ. ມັນເປັນສຽງທາງວິນຍານທີ່ມາສູ່ຈິດໃຈທີ່ເປັນ
ຄວາມຄິດ ຫລື ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຖືກວາງໃສ່ໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງທ່ານ. ສາດສະດາເອໂນດ
ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາໃນຈິດໃຈຂ້າພະເຈົ້າອີກ.”¹¹ ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກ ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ ວ່າ, ພຣະອົງຈະບອກເພິ່ນໃນຄວາມຄິດ ແລະ
ໃນໃຈຂອງເພິ່ນ, ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຊຶ່ງຈະສະເດັດມາຍັງເພິ່ນ.¹²

ບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຄາດຫວັງວ່າພວກເຈົ້າຈະຜ່ານຜ່າຊີວິດນີ້ປາດສະຈາກການເຮັດຜິດພາດ,
ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດພາດທີ່ຮ້າຍແຮງໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນ
ຈາກການກະຕຸ້ນເຕືອນຂອງພຣະວິນຍານ. ຄຳສັນຍານີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບສະມາຊິກຂອງ
ສາສນາຈັກທຸກໆຄົນ.

ບາງຄົນຈະເຮັດຜິດພາດຢ່າງຮ້າຍແຮງ, ລະເມີດກິດຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ. ປັດນີ້ເປັນໂອກາດ
ຈະເຕືອນໃຈພວກເຈົ້າເຖິງການຊົດໃຊ້, ການກັບໃຈ, ແລະ ການໃຫ້ອະໄພຢ່າງຄົບຖ້ວນທີ່ຈະນຳ

ພວກເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມບໍລິສຸດອີກຄັ້ງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ຄົນທີ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາ, ຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ, ແລະ ພຣະອົງຈະບໍ່ຈື່ຈຳນັນອີກ.¹³

ຖ້າຫາກມານຈະເອົາພວກເຈົ້າໄປເປັນຊະເລີຍເພາະການປະພຶດຜິດພາດຂອງເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍເຕືອນໃຈພວກເຈົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າດຳລົງຂໍກະແຈທີ່ຈະເປີດປະຕູຄູນັ້ນຈາກທາງໃນ. ພວກເຈົ້າ ສາມາດໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ສະອາດຜ່ານການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ພວກເຈົ້າອາດຄິດໃນເວລາທີ່ມີບັນຫາວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍູ້ ເພາະພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດຫລາຍ, ທັງບາບໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ, ແລະ ບັດນີ້ຄິດວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ຫລົງທາງໄປແລ້ວ. ນັ້ນບໍ່ເຄີຍເປັນຄວາມຈິງຈັກເທື່ອເລີຍ. ພຽງແຕ່ການກັບໃຈ ເທົ່ານັ້ນຈະສາມາດປົນປົວສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຈັບປວດ. ແຕ່ການກັບໃຈສາມາດປົນປົວ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຈົ້າເຈັບປວດ, ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ.

ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າກຳລັງຈະເຮັດສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຄວນເຮັດ, ຫລືວ່າພວກເຈົ້າກຳລັງ ພົວພັນກັບ ຜູ້ຄົນທີ່ກຳລັງດຶງພວກເຈົ້າໄປໃນເສັ້ນທາງທີ່ຜິດພາດ, ນັ້ນເປັນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ ອິດສະລະພາບຂອງຕົນ, ຊຶ່ງເປັນສິດໃນທາງເລືອກຂອງພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງຟັງສຸລະສຽງຂອງ ພຣະວິນຍານ, ແລະ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຖືກນຳພາໄປໃນທາງທີ່ຜິດພາດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວອີກວ່າຊາວໜຸ່ມໃນວັນເວລານີ້ກຳລັງເຕີບໂຕໃນອານາເຂດຂອງສັດຕູບ່ອນທີ່ ມາດຕະຖານທາງສິນທຳທີ່ນັບມື້ນັບເສື່ອມລົງ. ແຕ່ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາກັບພວກເຈົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ແລະ ຖືກຄຸ້ມຄອງຈາກການ ໂຈມຕີຂອງມານ ຖ້າຫາກວ່າພວກເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການກະຕຸ້ນເຕືອນທີ່ມາຈາກພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ.

ຈົ່ງແຕ່ງຕົວຢ່າງສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ; ຈົ່ງເວົ້າຈາຢ່າງຄາລະວະ; ຈົ່ງຟັງເພງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເບີກບານ. ຈົ່ງຫລີກເວັ້ນທຸກສິ່ງທີ່ຜິດສິນທຳ ແລະ ການປະພຶດທີ່ເສື່ອມຊາມ. ຈົ່ງຄວບຄຸມຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ບັນຊາຕົວເອງໃຫ້ເປັນຄົນຊື່ສັດ. ເພາະວ່າພວກເຮົາເພິ່ງພາອາໄສພວກເຈົ້າຫລາຍ, ພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ປະເສີດ. ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຈະຄຸ້ມຄອງພວກເຈົ້າ ຢູ່ສະເໝີ.

ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໄປຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຮູ້ສຶກວ່າຕ້ອງໄດ້ເພິ່ງປະຈັກພະຍານຂອງຄູສອນພຣະຄຳພີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນທຸກວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ

ເພິ່ງຄົນອື່ນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງເພາະອາຍຸແກ່ ແລະ ພະຍາດໂລກເປັນຕອນຍັງນ້ອຍ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນ ເປັນເພາະຄວາມສົງໄສກ່ຽວກັບເລື່ອງທາງວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າກາຍມາເຊື່ອ, ເຂົ້າໃຈ, ແລະ ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງທີ່ລຳຄ່າຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນພະຍານຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນພະຍານພິເສດທັງຫລາຍຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍເປັນພະຍານວ່າຜົນທີ່ຈະເກີດມາຈາກສົງຄາມທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນຊີວິດກ່ອນເກີດນັ້ນແນ່ນອນ. ລູຊີເພີຈະຜ່າຍແພ້.

ກ່ອນໜ້ານີ້ເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງກາ. ພວກເຈົ້າການ້ອຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງບິນໄປມາຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ ປາຍທາງ, ບໍ່ແນ່ໃຈໃນເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ຍັງມີຜູ້ທີ່ຮູ້ທົນທາງ. “ຕາມຈິງແລ້ວ ອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງໃດໂດຍບໍ່ບອກແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າແກ່ຜູ້ປະກາດພຣະຄຳຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງ ພຣະອົງ.”¹⁴ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງໄວ້ຢູ່ເທິງຫລັກທຳຂອງຂໍກະແຈ ແລະ ສະພາ.

ນຳໜ້າສາສນາຈັກນີ້ກໍມີຜູ້ຊາຍ 15 ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ. ແຕ່ລະຄົນໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະ ສາວິກສິບສອງມີຂໍກະແຈແຫ່ງຖານະປະໂລກິດທຸກປະການທີ່ຈຳເປັນສຳລັບການນຳພາ ສາສນາຈັກ. ອັກຄະສາວິກຜູ້ອະວຸໂສກວ່າເປັນສາດສະດາ—ຊຶ່ງເປັນປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ຜູ້ທີ່ມີສິດອຳນາດຈະນຳໃຊ້ຂໍກະແຈທັງໝົດນີ້ພຽງຜູ້ດຽວ.

ພຣະຄຳພິຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງດຳເນີນງານໃນ ສະພາ ແລະ ວ່າການຕັດສິນຂອງສະພາເຫລົ່ານັ້ນເປັນເອກະສັນ. ແລະ ມັນກໍເປັນດັ່ງນີ້. ພວກເຮົາ ໄວ້ວາງໃຈວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳທາງພວກເຮົາ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຈະເຮັດຕາມພຣະ ປະສົງຂອງພຣະອົງພຽງຜູ້ດຽວ. ພວກເຮົາກໍຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ໄວ້ວາງໃຈພວກເຮົາຫລາຍ ຂະໜາດໃດ, ທີ່ເປັນສ່ວນບຸກຄົນ ແລະ ສ່ວນລວມ.

ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະ “ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຫົວໃຈຂອງເຈົ້າ; ຢ່າເຊື່ອໝັ້ນ ຈັກເທື່ອໃນສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກ.”¹⁵ ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນຜູ້ທີ່ໜ້າໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ໃຫ້ອ້ອມຮອບຕົນເອງດ້ວຍໝູ່ເພື່ອນທີ່ປາຖະໜາຈະເປັນດັ່ງນີ້ຄືກັນ.

ບາງເທື່ອພວກເຈົ້າອາດຖືກລ້ຽວໃຫ້ຄິດດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຄິດເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວໃນໄວເຍົາ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເປັນເພາະສະພາບການທີ່ກຳລັງກ້າວໄປໜ້າ, ໂລກນີ້ກໍຈະສິ້ນສຸດໄປ. ໂລກຈະສິ້ນສຸດໄປກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສຳເລັດສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄວນເຮັດ. ນີ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງ!

ທ່ານສາມາດມອງໄປໜ້າທີ່ຈະເຮັດສິ່ງ ທີ່ຖືກຕ້ອງ—ໄດ້ແຕ່ງງານ, ໄດ້ມີຄອບຄົວ, ການເັນລູກງາງ ແລະ ຫລານ, ອາດເປັນແມ່ນແຕ່ເຫລັ້ນ.

ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າຈະເຮັດຕາມຫລັກທຳເຫລົ່ານີ້, ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການດູແລ ແລະ ການປົກ ບ້ອງ ແລະ ພວກເຈົ້າເອງຈະຮູ້ໂດຍການກະຕຸ້ນເຕືອນວ່າຈະໄປທາງໃດ, “ເພາະໂດຍອຳນາດ ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ທ່ານຈະຮູ້ຄວາມຈິງຂອງທຸກເລື່ອງ.”¹⁶ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສັນຍາກັບພວກ ເຈົ້າວ່າ ມັນຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ແລະ ຂໍມອບພອນໄວ້ນຳພວກເຈົ້າ ຊາວໜຸ່ມທີ່ປະເສີດຂອງສາສນາ ຈັກ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. John Ciardi, “Fast and Slow,” *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents* (1975), 1. © 1975 by John L. Ciardi. Used by permission of Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. All rights reserved.
2. ພຣະນິມິດ 12:9; see also Doctrine and Covenants 76:25–26.
3. See Doctrine and Covenants 52:14.
4. See Doctrine and Covenants 45:26.
5. ແອວມາ 42:8.
6. “The Family: A Proclamation to the World,” *Liahona*, Nov. 2010, 129.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 211.
8. ປຶ້ງພອນຂອງ ບອຍ ເຄ ແພັກເກີ, ມອບໃຫ້ໂດຍ ເຈ ໂຣແລນ ແຊນສະຕອມ, 15 ມັງກອນ 1944.
9. 2 ນີໄຟ 32:3.
10. 1 ນີໄຟ 17:45; ໂຕເນີ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.
11. ເອໂນດ 1:10.
12. See Doctrine and Covenants 8:2.
13. See Doctrine and Covenants 58:42.
14. ອາໂມດ 3:7.
15. ສຸພາສິດ 3:5.
16. ໂມໂຣໄນ 10:5.

ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ໂມເຊ, ສາດສະດາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ໂລກເຄີຍຮູ້ຈັກ, ໄດ້ຖືກລ້ຽງດູໂດຍທິດາຂອງຟາລາໂອ ແລະ ໄດ້ໃຊ້ເວລາ 40 ປີ ທຳອິດຂອງເພິ່ນຢູ່ໃນວັງກະສັດຂອງປະເທດເອຢິບ. ເພິ່ນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງເລື່ອງຄວາມ ຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ ແລະ ຄວາມຫລຸຫລາຂອງອານາຈັກໃນສະໄໝໂບຣານນັ້ນ.

ຫລາຍປີຕໍ່ມາ, ຢູ່ເທິງພູທີ່ຫ່າງໄກ, ແສນໄກຈາກຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມເລີດລ້ຳຂອງ ປະເທດເອຢິບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ໂມເຊໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພຣະອົງໜ້າຕໍ່ໜ້າ ຄືກັນກັບມະນຸດເວົ້າລົມກັນ.¹ ໃນຊ່ວງລະຍະການມາຢ້ຽມຢາມນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ໂມເຊ ເຫັນຜົນຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຫັນໜ້ອຍໜຶ່ງເຖິງວຽກງານ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພາບສິ້ນສຸດລົງ, ໂມເຊໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນເປັນເວລາຫລາຍ ຊົ່ວໂມງ. ເມື່ອເພິ່ນມີແຮງຂຶ້ນ, ເພິ່ນສຳນຶກ ໄດ້ວ່າ ໃນຕະຫລອດເວລາທີ່ເພິ່ນຢູ່ໃນວັງຂອງຟາລາໂອ, ສິ່ງເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນຈັກເທື່ອ.

ເພິ່ນກ່າວວ່າ ເພິ່ນຮູ້ວ່າມະນຸດບໍ່ສຳຄັນຫຍັງເລີຍ.²

ເຮົາມີຄ່າໜ້ອຍກວ່າດັ່ງທີ່ເຮົາຄິດ

ເມື່ອເຮົາຮຽນຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດກ່ຽວກັບຈັກກະວານ, ເຮົາຍິ່ງເຂົ້າໃຈມັນຫລາຍຂຶ້ນ ເທົ່ານັ້ນ— ຢ່າງໜ້ອຍໃນພາກສ່ວນນ້ອຍໆ—ໃນສິ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ຮູ້ຈັກ. ຈັກກະວານແມ່ນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ, ລຶກລັບ, ແລະ ຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມຈົນເກີນກວ່າມະນຸດຈະ ເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ ໂມເຊວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໂລກຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.³ ຄວາມແປກປະຫລາດຂອງຄຳຄຶນເປັນປະຈັກພະຍານ ອັນສວຍງາມເຖິງຄວາມຈິງນັ້ນ.

ມີສອງສາມຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນໃຈເຊັ່ນນັ້ນໃນຂະນະທີ່ຂັບຍົນ ຜ່ານຄໍາຄືນອັນມີຄວາມມະຫາສະໝຸດ ແລະ ທະວີບຕ່າງໆ ແລະ ຫລຽວອອກໄປທາງຫົວຍົນ ເບິ່ງຄວາມສວຍສົດງົດງາມຂອງໝູ່ດວງດາວເປັນລ້ານໆ.

ນັກດາລາສາດໄດ້ພະຍາຍາມນັບໝູ່ດວງດາວຢູ່ໃນຈັກກະວານ. ນັກວິທະຍາສາດ ກຸ່ມໜຶ່ງໄດ້ປະເມີນ ຈຳນວນດວງດາວພາຍໃນຂອບເຂດຂອງກ້ອງສ່ອງ ວ່າມີຫລາຍກວ່າ 10 ເທົ່າຂອງຈຳນວນດິນຊາຍ ຢູ່ໃນຊາຍຫາດທະເລ ແລະ ໃນທະເລຊາຍຢູ່ໃນໂລກນີ້.⁴

ການສະຫລຸບນັ້ນກໍຄ້າຍຄືກັນກັບການປະກາດຂອງສາດສະດາເອໂນກໃນສະໄໝໂບຣານ ທີ່ວ່າ: “ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ທີ່ມະນຸດຈະສາມາດນັບຝຸ່ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີໂລກເປັນລ້ານໆທີ່ ເໝືອນກັນນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ຖືວ່ານີ້ຄືການເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຂອງພຣະອົງ.”⁵

ເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈິ່ງບໍ່ເປັນສິ່ງແປກປະຫລາດ ທີ່ກະສັດເປັນຢາມິນໄດ້ແນະນຳຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ “ໃຫ້ຊົງຈຳສະເໝີເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ພຣະເຈົ້າກັບຄວາມບໍ່ມີຄ່າຫຍັງຂອງພວກທ່ານເອງ.”⁶

ເຮົາມີຄ່າຫລາຍກວ່າດັ່ງທີ່ເຮົາຄິດ

ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ, ແຕ່ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນໃຈທີ່ຈະ ຄິດວ່າ “ຄູນຄ່າຂອງຈິດວິນຍານຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.”⁷

ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາຫລຽວເບິ່ງຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ມະນຸດມີຄ່າ ຫລາຍເທົ່າໃດ ຖ້າປຽບທຽບໃສ່ກັບລັດສະໝີພາບແຫ່ງການສ້າງ?” ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງໄດ້ ກ່າວວ່າ ເຮົາເປັນເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຈັກກະວານຂຶ້ນ! ວຽກງານ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງ ພຣະອົງ—ຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ—ຄືການຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ນຳຄວາມສູງສົ່ງມາໃຫ້ມະນຸດ.⁸ ອີກຄຳໜຶ່ງ, ຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານແຫ່ງນິລັນດອນ, ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງຊ່ອງວ່າງ ແລະ ເວລາທັງໝົດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ສຳລັບຜົນປະໂຫຍດຂອງຊີວິດມະຕະ ດັ່ງເຊັ່ນທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ສ້າງ ຈັກກະວານ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ບັນລຸຄວາມສາມາດອັນສູງສົ່ງຂອງເຮົາ ໃນຖານະທີ່ ເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ຄືສິ່ງກົງກັນຂ້າມຂອງມະນຸດ: ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ ແຕ່ເຮົາມີຄ່າທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບການສ້າງອັນເປັນນິດ ເຮົາອາດປະກົດວ່າ ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ, ແຕ່ເຮົາມີໄຟແຫ່ງນິລັນດອນລູກໃໝ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວ. ເຮົາມີຄຳສັນຍາແຫ່ງຄວາມສູງສົ່ງ ທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້—ໂລກທີ່ບໍ່ມີທີ່ສຸດ—ຢູ່ແຕ່ ເອື້ອມມີຂອງເຮົາ. ແລະ ມັນເປັນຄວາມປະສົງອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະ ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ບັນລຸມັນໄດ້.

ຄວາມໂງ່າຈ້າຂອງຄວາມຈອງຫອງ

ຜູ້ລ້ອມທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຮູ້ວ່າ ເຄື່ອງມືທີ່ໄດ້ຜົນດີທີ່ສຸດຂອງມັນ ໃນການພາລູກງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລົງ ຫາງໄປຄືການຊຸກຂວນໃຫ້ມະນຸດເຮັດສິ່ງກົງກັນຂ້າມ. ຕໍ່ບາງຄົນ, ມັນຈະຊຸກຂວນເຂົາໃຫ້ເປັນຄົນ ຈອງຫອງ, ຍົກຍ້ອງເຂົາ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຂົາໃຫ້ຄິດວ່າຕົນເອງ ສຳຄັນກວ່າ ແລະ ທຳລາຍບໍ່ໄດ້. ມັນບອກເຂົາວ່າ ເຂົາເລີດກວ່າຄົນທຳມະດາ ແລະວ່າເພາະຄວາມສາມາດ, ສິດທິການເກີດ, ຫລື ສະຖານະພາບ ໃນສັງຄົມ, ເຂົາຖືກແຍກອອກຈາກຄົນທຳມະດາທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຂົາ. ມັນຊຸກຂວນເຂົາ ໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດຂອງຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງຄົນໃດ.

ອັບຣາຮາມ ລົງກັນ ມັກກາບ ກອນຂໍ້ນີ້ທີ່ວ່າ:

*ໄອ້ ເປັນຫຍັງວິນຍານຂອງມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງຈອງຫອງ?
ຄືກັນກັບດາວສະເດັດລົງຢ່າງຈະຫລວດ, ເໝືອນຂີ້ເມື່ອໄຫລຢ່າງໄວວາ,
ເໝືອນຟ້າແມບເຫລື້ອມຟາດລົງທັນທີ, ເໝືອນຄື້ນນ້ຳແຕກຊັດກະຈາຍ,
ຊີວິດມະນຸດຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວເຊັ່ນນັ້ນ.⁹*

ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຄິດເຂົ້າໃຈແນວນັ້ນເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບນິລັນດອນ, ການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ໃນມະຕະນີ້ເປັນພຽງແຕ່ “ຊ່ວງລະຍະນ້ອຍໜຶ່ງ” ເທົ່ານັ້ນໃນຊ່ວງວ່າງ ແລະ ເວລາ.¹⁰

ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງບຸກຄົນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ຝ່າຍໂລກເຄົາລົບນັບຖື ວ່າເປັນລະດັບສູງ. ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຖິງແມ່ນທ່ານຈະທ້ອນເອົາເງິນທັງໝົດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລ້ວຮວມມັນໄວ້ເປັນກອງໃຫຍ່ ແຕ່ເງິນນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດຊື້ພຽງແຕ່ເຂົ້າຈີ່ອັນດຽວໃນສະຫວັນໄດ້.

ຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບ “ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມູນມໍລະດົກ”¹¹ ຄືຄົນທີ່ກາຍເປັນ “ຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍ, ບອກລອນສອນງ່າຍ, ຖ່ອມຕົນ, ອົດທົນ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ.”¹² “ເພາະທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນຈະ ຖືກຖອນລົງ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງ ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.”¹³ ສານຸສິດເຊັ່ນນັ້ນເຂົ້າໃຈອີກວ່າ “ເມື່ອທ່ານຮັບໃຊ້ ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ ພວກທ່ານກໍຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງ.”¹⁴

ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກລົມ

ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ຊາຕານລ້ລວງຄື ຜ່ານຄວາມທ້ຽວໃຈ. ມັນພະຍາຍາມໃຫ້ເຮົາເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມ ບໍ່ສຳຄັນຂອງຕົນເອງ ຈົນວ່າເຮົາເລີ່ມຕົ້ນສົງໄສວ່າເຮົາບໍ່ມີຄ່າ. ມັນບອກ ເຮົາວ່າ ເຮົາບໍ່ສຳຄັນຫຍັງ ເລີຍທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນມາສົນໃຈ, ວ່າເຮົາຖືກລົມໄປແລ້ວ—ຖືກພຣະເຈົ້າລົມໄປແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນປະສົບການສ່ວນຕົວກັບທ່ານ ຊຶ່ງບາງທີອາດຊ່ອຍບາງຄົນທີ່ ຮູ້ສຶກບໍ່ສຳຄັນ, ຖືກລົມ, ຫລື ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍໄດ້.

ຫລາຍປີມາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຝຶກຂັບຍົນຢູ່ສະໜາມບິນປ່ອນໜຶ່ງໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໄກບ້ານ, ເປັນທະຫານຊາວເຢຍລະມັນໜຸ່ມ, ເກີດຢູ່ປະເທດ ເຊັກໂກສະໂລວາເກຍ, ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນຢູ່ເຢຍລະມັນພາກຕາເວັນອອກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເວົ້າພາສາອັງກິດໄດ້ ພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ໄດ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງໄປຝຶກຫັດຢູ່ລັດເທັກຊັດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຍົນລຳໜຶ່ງໃກ້ຄືນ ໂດຍສານຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ເວົ້າດ້ວຍສຳນຽງຄົນທາງໃຕ້. ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງລາວເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຜິດພາສາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢ້ານ ກົວຫລາຍ ເມື່ອຄິດກ່ຽວກັບການສອບເສັງແຂ່ງເອົາຄະແນນສູງກັບນັກຮຽນທີ່ເປັນຄົນເວົ້າພາສາ ອັງກິດຕັ້ງແຕ່ເກີດ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງສະໜາມບິນນ້ອຍຢູ່ເມືອງບິກສະປຣິງ, ລັດເທັກຊັດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາ ແລະ ພົບເຫັນສາຂານ້ອຍຂອງໄຟຟ້າຍຸກສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງມີສະມາຊິກຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ຫ້ອງເຊົ່າ ຢູ່ໃນຄ້າຍນັ້ນເອງເປັນປ່ອນນະມັດສະການ. ສະມາຊິກພວມທຳການສ້າງຕຶກໂບດນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງ ເພື່ອເປັນຕຶກໂບດຖາວອນສຳລັບສາສນາຈັກ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ສະມາຊິກຕ້ອງໄດ້ສ້າງຕຶກໃໝ່ເອງ.

ທຸກມື້ທຸກວັນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຝຶກຂັບຍົນ ແລະ ສຶກສາຢ່າງພາກພຽນຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໄດ້ ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ໃຊ້ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຊ່ອຍສ້າງຕຶກໂບດໃໝ່ນັ້ນ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ວ່າ ຄຳວ່າ

ສອງຄູນສີ່ ບໍ່ໄດ້ເປັນບາດກ້າວຂອງການເຕັ້ນລຳ, ແຕ່ເປັນທ່ອນໄມ້. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະ
ຫລີກຫົວໄປໄມ້ຈາກໄມ້ຄ້ອນຕີນຳອີກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອຊ່ອຍສ້າງຕຶກໂບດ ຈົນວ່າປະທານສາຂາ—ຜູ້ຊົງເປັນນາຍຄູ
ສອນຂັບຍົນຄົນໜຶ່ງຂອງພວກເຮົາ—ໄດ້ສະແດງຄວາມຫວ່າງໄຍວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຄວນໃຊ້ເວລາສຶກສາ
ຮ່ຳຮຽນຫລາຍກວ່ານັ້ນ.

ໝູ່ເພື່ອນນັກຮຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຊ້ເວລາວ່າງເຮັດກິດຈະກຳອື່ນໆຄືກັນ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ
ບາງອັນອາດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບກິດຈະກຳທີ່ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນປື້ມ *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ*.
ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າກໍໄປຮ່ວມກັບສາຂານ້ອຍໆ ເທັກຊັນນີ້, ເພື່ອຮຽນເປັນຊ່າງໄມ້, ແລະ ຮຽນພາສາ
ອັງກິດຕື່ມອີກ ເພື່ອຈະໄດ້ບັນລຸການເອີ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການເປັນຄູສອນໃນກຸ່ມແອວເດີ ແລະ
ໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ.

ໃນຕອນນັ້ນ, ເມືອງບິກສະປຣິງ, ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຊີ, ເປັນເມືອງນ້ອຍໆ, ບໍ່ສຳຄັນ, ເປັນບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນ
ບໍ່ຮູ້ຈັກ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກແນວນັ້ນຄືກັນກ່ຽວກັບຕົນເອງ—ບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກ, ແລະ
ຢູ່ຕົວຄົນດຽວ. ເຖິງແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ສົງໄສວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົມຂ້າພະເຈົ້າ ຫລືວ່າ
ພຣະອົງຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າບໍ່ສຳຄັນຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢູ່ບ່ອນໃດ, ຢູ່ໃນຊັ້ນໃດກັບໝູ່ເພື່ອນທີ່ບ່ອນຝຶກຫັດ, ຫລື ການເອີ້ນຢູ່ໃນໂບດຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງຄືວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້, ວ່າໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂນ້ມອ່ຽງໄປຫາພຣະອົງ, ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າ
ເຕັມໃຈທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ
ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ—ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້—ແລ້ວທຸກສິ່ງຈະ
ເປັນໄປດ້ວຍດີ.¹⁵

ແລະ ທຸກສິ່ງກໍເປັນໄປດ້ວຍດີ.

ສຸດທ້າຍຈະເປັນທຳອິດ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈວ່າເຮົາໄດ້ໃຊ້ວັນເວລາຂອງເຮົາຢູ່ໃນ ວັງອັນສວຍງາມ ຫລື ໃນຄອກສັດ.
ພຣະອົງຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃສ, ບໍ່ວ່າສະພາບການຂອງເຮົາຈະເປັນແບບໃດ ກໍຕາມ. ພຣະອົງຈະໃຊ້ຄົນ
ທີ່ໂນ້ມອ່ຽງໃຈໄປຫາພຣະອົງ—ໃນວິທີຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ໃນຈຸດປະສົງອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ບາງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຊຶ່ງເຄີຍມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ອາດບໍ່ຖືກຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນປັນທຶກແຫ່ງປະຫວັດສາດ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພອນ, ຖ່ອມຕົນ, ຜູ້ເຮັດຕາມ ຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແລະ ໃຊ້ຊີວິດເຮັດແຕ່ຄວາມດີ.¹⁶

ສາມິພັນລະຍາຄູ່ໜຶ່ງທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ຂອງເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງເຖິງຫລັກທຳຂໍ້ນີ້ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ສາມິໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານເຫລັກໃນລັດຢູທາ. ໃນຕອນກິນເຂົ້າທ່ຽງ ລາວຈະອ່ານປຶ້ມພຣະຄຳພີ ຫລື ອ່ານວາລະສານຂອງສາສນາຈັກ. ເມື່ອພະນັກງານຄົນອື່ນໆເຫັນລາວເຮັດແນວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍມັກເວົ້າກວນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດແນວນັ້ນ, ລາວໄດ້ເວົ້າລົມນຳພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈ. ລາວບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຂາດການນັບຖືຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ລາວໃຈຮ້າຍ ຫລື ຄຽດແຄ້ນ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທີ່ເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍລາວໄດ້ລື້ມປ່ວຍໜັກ. ກ່ອນຄົນນັ້ນຕາຍ, ລາວໄດ້ຂຽນໃຫ້ຊາຍຜູ້ຖ່ອມຕົນຄົນນີ້ ເປັນຄົນກ່າວຢູ່ໃນງານສົ່ງສະການຂອງລາວ—ຊຶ່ງລາວກໍໄດ້ເຮັດ.

ສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຂອງສາສນາຈັກຄົນນີ້ບໍ່ເຄີຍມີຖານະ ຫລື ຮັ່ງມີທາງໂລກ, ແຕ່ອິດທິພົນຂອງລາວຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກສຳລັບຄົນທີ່ຮູ້ຈັກລາວ. ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນອຸປະຕິເຫດຢູ່ບ່ອນທຳງານໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມຊ່ອຍເຫລືອພະນັກງານຄົນໜຶ່ງຜູ້ຄາຢູ່ໃນຫົມຂະ.

ພາຍໃນປີນັ້ນ ແມ່ໝ້າຍຂອງລາວໄດ້ຮັບການຜ່າຕັດສະໝອງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາງຢ່າງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຜູ້ຄົນມັກມາຢ້ຽມຢາມນາງ ເພາະນາງມັກຟັງ. ນາງຈິ່. ນາງເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ. ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດຂຽນ, ນາງໄດ້ທ່ອງຈຳເລກໂທລະສັບຂອງລູກຫລານຂອງນາງ. ນາງຈິ່ວັນເກີດ ແລະ ວັນຄົບຮອບຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ຄົນທີ່ມາຢ້ຽມຢາມນາງໄດ້ຈາກນາງໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກດີກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ຕົວເຂົາເອງ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່ານາງຮັກພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ນາງເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ. ນາງບໍ່ເຄີຍຈົ່ມວ່າແຕ່ໄດ້ໃຊ້ວັນເວລາຂອງນາງເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ. ເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງນາງເວົ້າວ່າ ສະຕີຄົນນີ້ເປັນພຽງຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນສອງສາມຄົນ ເທົ່ານັ້ນທີ່ນາງຮູ້ຈັກຜູ້ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ສາມິພັນລະຍາຄູ່ນີ້ ອາດສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີຄ່ານ້ອຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້. ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຊາຄຸນຄ່າຂອງຈິດວິນຍານດັ່ງທີ່ໂລກຊົງຊາ. ພຣະອົງຮູ້ສາມິພັນລະຍາທີ່ຊື່ສັດຄູ່ນີ້; ພຣະອົງຮັກເຂົາເຈົ້າ. ການກະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງສັດທາທີ່ເຂັ້ມແຂງໃນພຣະອົງ.

ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ອາດເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ. ໃນບາງເວລາເຮົາອາດ ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີໃຜເຫັນ, ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ຫລື ຖືກລືມ. ແຕ່ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ ສະເໝີວ່າ—ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ! ຖ້າທ່ານມີຄວາມສົງໄສເຊັ່ນນັ້ນ, ໃຫ້ຄິດເຖິງຫລັກທຳອັນສູງສົ່ງສີ່ຢ່າງນີ້:

ໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າຮັກຄົນຖ່ອມຕົວ ແລະ ອ່ອນໂຍນ, ເພາະເຂົາ “ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ.”¹⁷

ສອງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ [ຂອງພຣະອົງ] [ໃຫ້] ປະກາດໂດຍຄົນອ່ອນແອ ແລະ ທຳມະດາຕໍ່ທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁸ ພຣະອົງໄດ້ເລືອກສິ່ງທີ່ອ່ອນແອຂອງໂລກ [ໃຫ້] ອອກມາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງ ເພພັງລົງ¹⁹ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອັບອາຍ.²⁰

ສາມ, ບໍ່ວ່າທ່ານຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສະພາບການຂອງທ່ານຈະເປັນ ແບບໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າວຽກງານຂອງທ່ານຈະຕຳຕ້ອຍພຽງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຄວາມ ສາມາດຂອງທ່ານຈະຈຳກັດຫລາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າການປະກົດຂອງທ່ານຈະທຳມະດາຫລາຍປານໃດກໍຕາມ, ຫລື ການເອີ້ນຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໂບດຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຍັງເຫັນທ່ານຢູ່. ພຣະອົງຮັກທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ໃຈທີ່ຖ່ອມຕົນຂອງທ່ານ ແລະ ຮູ້ການກະທຳດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງທ່ານ. ທັງສອງຢ່າງຈະຮວມກັນເປັນປະຈັກພະຍານອັນເປັນນິດເຖິງຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ສັດທາຂອງທ່ານ.

ສີ່ ແລະ ສຸດທ້າຍ, ຂໍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງທີ່ທ່ານເຫັນ ແລະ ປະສົບການໃນຕອນນີ້ ຈະບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຕະຫລອດການ. ທ່ານຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ໂສກເສົ້າ, ເຈັບປວດ, ຫລື ທີ່ຖອຍໃຈຕະຫລອດໄປ. ເຮົາມີຄຳສັນຍາທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ລືມ ແລະ ບໍ່ປະຖິ້ມຄົນທີ່ໂນ້ມອ່ຽງຫົວໃຈຂອງເຂົາມາຫາພຣະອົງ.²¹ ຈົ່ງມີຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາໃນຄຳສັນຍານັ້ນ.

ຈົ່ງຮຽນຮັກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ກາຍເປັນສາມູສິດຂອງພຣະອົງໃນການເວົ້າຈາ ແລະ ການກະທຳ.

ຈົ່ງແນ່ໃຈວ່າ ຖ້າຫາກທ່ານພຽງແຕ່ຍິດໝັ້ນ, ເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ໄປໃນການຮັກສາ ພຣະບັນຍັດ, ວັນໜຶ່ງທ່ານຈະໄດ້ພົບເຫັນຄຳສັນຍາທີ່ເປີດເຜີຍຕໍ່ອັກຄະສາວິກໂປໂລດ້ວຍຕົວທ່ານເອງ ທີ່ວ່າ: “ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນ ຫຼຸບໍ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄິດບໍ່ອອກ ແມ່ນສິ່ງນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມ ໄວ້ໃຫ້ແກຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ.”²²

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດຢູ່ໃນຈັກກະວານແມ່ນພຣະບິດາຂອງວິນຍານຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກທ່ານ. ພຣະອົງຮັກທ່ານດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ບໍລິບູນ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າ ທ່ານເປັນພຽງມະນຸດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນ້ອຍໆພຽງຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ— ແຕ່ພຣະອົງເຫັນທ່ານວ່າເປັນລູກຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຫັນທ່ານວ່າ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ໄດ້ອອກແບບໃຫ້ກາຍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຊື່ອແທ້ໆ, ໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຈັດຊີວິດຂອງເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເຂົ້າໃຈຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມສາມາດອັນແທ້ຈິງນິລັນດອນຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄ່າຄວນຕໍ່ພອນອັນລ້ຳຄ່າຂອງ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາທີ່ມີໄວ້ສຳລັບເຮົາ, ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນພຣະນາມ ຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄິດເຈົ້າ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 1:2.
2. See Moses 1:10.
3. See Moses 1:33.
4. See Andrew Craig, “Astronomers Count the Stars,” BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. See Moses 7:30.
6. ໂມໄຊຢາ 4:11.
7. See Doctrine and Covenants 18:10.
8. See Moses 1:38–39.

9. William Knox, "Mortality," in James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. See Doctrine and Covenants 121:7.
11. 3 ນີໄຟ 11:38.
12. ໂມໄຊຢາ 3:19.
13. ລູກາ 18:14; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 9–13 ນຳອີກ.
14. ໂມໄຊຢາ 2:17.
15. ດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ເປັນຜູ້ທຳອິດຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງເພີ່ນທີ່ຮຽນຈົບ.
16. ເບິ່ງ ກິດຈະການ 10:38.
17. ມັດທາຍ 18:4; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 1–3 ນຳອີກ.
18. See Doctrine and Covenants 1:23.
19. See Doctrine and Covenants 1:19.
20. 1 ໂກຣິນໂທ 1:27.
21. ເບິ່ງ ເຮັບເຮີ 13:5.
22. 1 ໂກຣິນໂທ 2:9.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການສະໜັບສະໜູນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່ຂອງສາສນາຈັກ

ສະເໜີໂດຍ ປະທານເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ
ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ທອມມັສ ສະເປັນເຊີ ມອນລັ້ນ ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ ແລະ ເປັນປະທານຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເປຊູຄຣິດ ແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສູດທ້າຍ; ເຮັນລີ ເບັນນຽນ ໄອລິງ ເປັນທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ແລະ ດິເດີ ຟະຣິດະຣິກ ອຸກດອບ ເປັນທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ບອຍ ເຄນເນັດ ແພັກເກີ ເປັນປະທານສະພາອັກຄະ ສາວົກສິບສອງ; ແລະ ຕໍ່ໄປນີ້ຄື ສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ: ບອຍ ເຄ ແພັກເກີ, ແອວ ທອນ ແພລີ, ລະ ໂຊ ເອັມ ແນວລັ້ນ, ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ, ເອັມ ລະ ໂຊ ບາເລີດ, ຣິເຈດ ຈີ ສະກາດ, ຣໍເບີດ ດີ ແຣວ, ແຈັບ ຟະຣິ ອາ ຣໍແລນ, ເຄວີດ ເອ ແປັດນາ, ຄວນຕິນ ແອວ ຄຸກ, ດີ ທອດ ຄຣິສໂຕເຟີລັ້ນ, ແລະ ນຽວ ແອວ ແອນເດີເລັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ແອວເດີ ຄໍລິເດຍ ອາ ເອັມ ໂຄສະຕາ ໄດ້ຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງໃນຝ່າຍປະທານແຫ່ງສະພາ
ສາວົກເຈັດສິບ.

ຜູ້ທີ່ຢາກສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳພວກເຮົາ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ແອວເດີ ແທດ ອາ ຄາລິດສະເຕີ ເປັນສະມາຊິກໃນຝ່າຍປະທານ
ສະພາສາວົກເຈັດສິບ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີປົດ ແອວເດີ ແກລີ ເຈ ໂຄນແມນ, ຣິເຈດ ຈິ ຣິງລີ, ໂປລິໜີ ໂກະ ຄິຄູຈີ, ຄານ ປີ ພະແລັດ, ຊີຊຽວ
ໂອ ແຊມ ໂຍສັນ ຈາກສະພາສາວົກເຈັດສິບກຸ່ມທີ່ໜຶ່ງ ແລະ ນອບໝາຍໃຫ້ພວກເພິ່ນເປັນອາດິດ
ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່.

ພ້ອມນີ້ກໍຂໍສະເໜີປົດ ແອວເດີ ວິນ ຢິງ ໂຄ, ໂລແວວ ເອັມ ສະໂນ, ແລະ ພອນ ເຄ ຊີບະຣາວສະກີ
ຈາກສະພາສາວົກເຈັດສິບກຸ່ມທີສອງ.

ຜູ້ທີ່ຢາກສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳພວກເຮົາສຳລັບການຮັບໃຊ້ທີ່ດີເລີດຂອງພວກເພິ່ນ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ແອວດີ ເຮົາ ດັບເບິນຢູ ຮາດີ ຈູເນຍ, ຈອນ ເອັມ ຮັນສະແມນ ຊີເຍຍ, ອາເລັກຊັນ ເອັມ ມານໂຊ, ແລະ ເຈ
ວິເລີດ ແນຣິອອດ ຈູເນຍ, ໄດ້ຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງສາວົກເຈັດສິບ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນການສະແດງຄວາມຂອບໃຈກັບການຮັບໃຊ້ທີ່ດີເລີດຂອງພວກເພິ່ນ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆ, ສາວົກເຈັດສິບປະຈຳເຂດ, ແລະ ຝ່າຍປະທານອົງການສາມັນຕ່າງໆ ຊຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ແລ້ວຕອນນີ້.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂັດຕົ້ນ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ປະທານນອນລັນ, ເຫັນໄດ້ວ່າ ທຸກຄົນໃນສູນກາງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ ກໍໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນຢ່າງເປັນເອກກະລັນ.

ຂອບໃຈ, ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ສຳລັບການອອກສຽງສະໜັບສະໜູນ, ສັດທາ, ການອຸທິດຕົນ, ແລະ ການອະທິຖານຂອງທ່ານ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຫົວໃຈຂອງລູກຫລານຈະຫັນກັບໄປ

ໂດຍ ແອວເດີ ເດວິດ ເອ ແບັດນາ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ເມື່ອເຮົາສຶກສາ, ຮຽນຮູ້, ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ສ່ວນຫລາຍ ແລ້ວລະບຽບການຂອງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຈະເປັນທາງການສິດສອນ. ຂໍໃຫ້ພິຈາລະນາຕົວຢ່າງເຊັ່ນ, ບົດຮຽນຕ່າງໆທີ່ເຮົາຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບລະດັບຄວາມສຳຄັນທາງຝ່າຍວິນຍານຈາກລຳດັບຂອງ ເຫດການສຳຄັນໆທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍນີ້.

ໃນປ່າສັກສິດ, ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ເວົ້າລົມນຳພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນບັນດາສິ່ງອື່ນໆ, ໂຈເຊັບໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງ ລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງຝ່າຍພຣະເຈົ້າ ແລະ ການເປີດເຜີຍທີ່ຕໍ່ເນື່ອງ. ພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນທີ່ສະງ່າລາສີໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນ “ຍຸກສະໄໝ ຂອງຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລາ” (ເອເຟໂຊ 1:10) ແລະ ກໍເປັນເຫດການທີ່ສຳຄັນສຸດຢ່າງໜຶ່ງໃນ ປະຫວັດສາດຂອງໂລກ.

ປະມານສາມປີຕໍ່ມາ, ໃນການຕອບຕໍ່ຄຳອະທິຖານທີ່ຈິງໃຈໃນຄຳຄືນຂອງວັນທີ 21 ເດືອນກັນຍາ 1823, ຫ້ອງນອນຂອງໂຈເຊັບໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງ ຈົນມັນ “ສະຫວ່າງຍິ່ງກວ່າ ຕອນທຸ່ງວັນ” (Joseph Smith—History 1:30). ອີງໜຶ່ງໄດ້ປາກົດຂຶ້ນທີ່ຂ້າງຕຽງຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນຊາຍໜຸ່ມຕາມຊື່ ແລະ ໄດ້ ປະກາດວ່າ “ເພິ່ນເປັນທູດຖືກສົ່ງຈາກທີ່ປະທັບ ຂອງພຣະເຈົ້າ ... ແລະ ວ່າຊື່ຂອງເພິ່ນຄື ໂມໂຣໂນ!” (ຂໍ້ທີ 33). ເພິ່ນໄດ້ແນະນຳໂຈເຊັບ ກ່ຽວກັບທີ່ມາຂອງພຣະຄຳພິມມອນ. ແລະ ແລ້ວໂມໂຣໂນໄດ້ອ້າງຄຳຈາກພະທຳຂອງມາລາກີ ໃນພຣະຄຳພິເດີມ, ດ້ວຍການແຕກຕ່າງອັນເລັກນ້ອຍໃນລະບຽບພາສາທີ່ໄດ້ໃຊ້ຢູ່ໃນສະບັບ ຄົງເຈມສ໌ ທີ່ວ່າ: “ເຮົາຈະເປີດເຜີຍຖານະປະໂລຫິດແກ່ເຈົ້າ, ໂດຍມີຂອງເອລີຢາສາດສະດາ, ກ່ອນການມາຂອງວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຍ້ານກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ...

“... ແລະ ລາວຈະຫັນໃຈພໍ່ມາຫາລູກ ແລະ ໃຈລູກໄປຫາພໍ່, ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະມາລົງໂທດ ແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍຄຳສາບແຊງ” (ຂໍ້ທີ 38, 39).

ໃນທີ່ສຸດ ຄຳແນະນຳຂອງໂມໂຣໃນຕໍ່ສາດສະດາໜຸ່ມແມ່ນຮ່ວມທັງສອງຫົວຂໍ້: (1) ພຣະຄຳພີ ມໍມອນ ແລະ (2) ຖ້ອຍຄຳຂອງມາລາກີທີ່ທຳນາຍເຖິງບົດບາດຂອງເອລີຢາໃນການຟື້ນຟູ “ທຸກສິ່ງ, ທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວໄວ້ໂດຍທາງບັນດາຜູ້ປະກາດພະຄຳຜູ້ບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ ຕັ້ງແຕ່ດົນນານມາແລ້ວ” (ກິດຈະການ 3:21). ສະນັ້ນ, ເຫດການໃນການຟື້ນຟູໄດ້ເປີດເຜີຍ ໃຫ້ເຫັນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບຝ່າຍພຣະເຈົ້າ, ເນັ້ນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະຄຳພີ ມໍມອນ, ແລະ ວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ຄວາມສູງສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ຜູ້ທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ລຳດັບທີ່ດົນໃຈນີ້ແມ່ນເປັນທາງການສິດສອນກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ເປັນ ທາງຝ່າຍວິນຍານທີ່ສຳຄັນສຸດສຳລັບພຣະເຈົ້າ.

ຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເນັ້ນເຖິງພາລະກິດ ແລະ ວິນຍານຂອງເອລີຢາ ທີ່ ໂມໂຣໄດ້ ໄດ້ທຳນາຍລ່ວງໜ້າໃນການສິດສອນຂອງເພິ່ນໃນຕອນຕົ້ນຕໍ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ. ຂ້າພະເຈົ້າ ອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງໃຈເພື່ອທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ພາລະກິດຂອງເອລີຢາ

ເອລີຢາ ເປັນສາດສະດາໃນພຣະຄຳພີເດີມ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ດຳເນີນການອັດສະຈັນຢ່າງໃຫຍ່ໃຫ້ເຫັນ. ເພິ່ນໄດ້ປິດສະຫວັນ ແລະ ຝົນກໍບໍ່ໄດ້ຕົກລົງມາໃນອິດສະຣາເອນເປັນເວລາ 3 ປີ. ເພິ່ນໄດ້ເພີ່ມ ໃຫ້ຖ້ວຍຂອງແມ່ໜ້າຍບໍ່ໃຫ້ຂາດແປ້ງ ແລະ ນ້ຳມັນ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເດັກຊາຍກັບຄືນມາ ຈາກຕາຍ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ໄຟລົງມາຈາກສະຫວັນໃນການທ້າທາຍຕໍ່ສາດສະດາ ຂອງພະບາອານ. (ເບິ່ງ 1 ກະສັດ 17–18.) ຕອນທ້າຍສຸດຂອງພາລະກິດຂອງເອລີຢາ ຢູ່ເບິງໂລກ, “ລົມພະຍຸກໍພັດຫອບເອົາເອລີຢາຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ” (2 ກະສັດ 2:11) ແລະ ເພິ່ນຖືກຮັບຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນໂດຍບໍ່ຕ້ອງຕາຍ.

“ເຮົາຮຽນຮູ້ຈາກການເປີດເຜີຍໃນຍຸກສຸດທ້າຍວ່າ ເອລີຢາ ໄດ້ດຳລົງອຳນາດຂອງການຜະນຶກ ຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ ແລະ ໄດ້ເປັນສາດສະດາຄົນສຸດທ້າຍທີ່ມີອຳນາດນັ້ນ ກ່ອນວັນເວລາຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ” (Bible Dictionary, “ELIJAH”). ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ວິນຍານ, ອຳນາດ, ແລະ ການເອີ້ນຂອງເອລີຢາແມ່ນເພື່ອເພິ່ນ ຈະມີອຳນາດທີ່ຈະດຳລົງຂໍ້ກະແຈແຫ່ງ. ... ຄວາມສົມບູນຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ ... ; ແລະ ເພື່ອຈະ ... ບັນລຸ ... ພິທີການຕ່າງໆທີ່ເປັນພາກສ່ວນໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ” (Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith, [2007], 311; ໂຕເນັ້ງ

ຖືກຕື່ມໃສ່). ສິດອຳນາດສັກສິດແຫ່ງການຜະນຶກນີ້ແມ່ນຈຳເປັນໃນລະບຽບພິທີການຂອງ ຖານະປະໂລຫິດຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ ແລະ ມີອຳນາດບັງຄັບທັງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃນສະຫວັນ.

ເອລີຢາໄດ້ມາປາກົດຕໍ່ໂມເຊຢູ່ເທິງພູ (ເບິ່ງມັດທາຍ 17:3) ແລະ ໄດ້ມອບສິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນ. ເອລີຢາໄດ້ມາປະກົດຕໍ່ໂມເຊ ແລະ ຄົນອື່ນໆອີກໃນວັນທີ 3 ເດືອນເມສາ 1836, ທີ່ພຣະວິຫານເຄີດແລນ ແລະ ໄດ້ມອບຂໍ້ກະແຈດຽວກັນນັ້ນໃຫ້ແກ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ອໍລິເວີ ຄາວເດີລີ.

ພຣະຄຳພີບັນຖືກວ່າສາດສະດາເອລີຢາໄດ້ຍືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຈເຊັບ ແລະ ອໍລິເວີ ແລະ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຈິ່ງເບິ່ງ, ເວລາມາເຖິງເຕັມທີແລ້ວ, ຊຶ່ງກ່າວໄວ້ໂດຍປາກຂອງມາລາກີ—ໂດຍໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າເພິ່ນ [ເອລີຢາ] ຈະຖືກສົ່ງມາກ່ອນວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມາ—

ເພື່ອທັນໃຈຂອງບັນພະບຸລຸດມາຫາລູກຫລານ ແລະ ລູກຫລານໄປຫາບັນພະບຸລຸດ, ບໍ່ສະນັ້ນ ແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກລົງທັນດ້ວຍການສາບແຊງ—

ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງມອບໝາຍຂໍ້ກະແຈຂອງຍຸກສະໄໝການປະທານນີ້ໄວ້ໃນມືຂອງທ່ານ; ແລະ ໂດຍການນີ້ທ່ານຈະຮູ້ວ່າວັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າຢ້ານກົວຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃກ້, ແມ່ນແຕ່ທີ່ປະຕູ (see D&C 110:14–16).

ການຟື້ນຟູສິດອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກໃນປີ 1836 ໂດຍເອລີຢາ ແມ່ນຈຳເປັນເພື່ອຕຽມໂລກ ສຳລັບການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມໃຫ້ມີຄວາມສົນໃຈ ຫລາຍຂຶ້ນຕະຫລອດທົ່ວໂລກໃນການຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດສາດຂອງຄອບຄົວ.

ວິນຍານ ແລະ ວຽກງານຂອງເອລີຢາ

ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ປະກາດວ່າ: “ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດໃນໂລກນີ້ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງໄວ້ໃຫ້ເຮົາຄືການຄົ້ນຫາບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ ... ເພາະມັນຈຳເປັນທີ່ອຳນາດ ແຫ່ງການຜະນຶກຄວນຢູ່ໃນກຳມີຂອງເຮົາເພື່ອຜະນຶກລູກໆຂອງເຮົາ ແລະ ບັນພະບຸລຸດຂອງ ເຮົາສຳລັບຍຸກສະໄໝຂອງຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລາ—ຍຸກສະໄໝທີ່ຈະບັນລຸຄຳສັນຍາທີ່ ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເຮັດໄວ້ກ່ອນການວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ເພື່ອຄວາມລອດຂອງ

ມະນຸດ. ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, ເຮົາຈະສົ່ງສາດສະດາເອລີຢາມາ” (*Teachings: Joseph Smith, 475*).

ໂຈເຊັບໄດ້ອະທິບາຍຕໍ່ໄປວ່າ, ແມ່ນຫຍັງຄືຈຸດປະສົງຂອງການມາຂອງເອລີຢາ? ຫລືວ່າມັນຈະຖືກບັນລຸຜົນໄດ້ແນວໃດ? ຂໍກະແຈຈະຖືກສົ່ງມາ, ວິນຍານຂອງເອລີຢາກໍຈະມາເຖິງ, ພຣະກິດຕິຄຸນຈະຖືກສະຖາປະນາ, ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ຈະຖືກເຕົ້າໂຮມ, ສີໂອນຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນ, ແລະ ໄພ່ພົນຈະອອກມາໃນຖານະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ເທິງພູສີໂອນ [ເບິ່ງ ໂອບາດີຢາ 1:21].

“ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຈະກາຍເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ເທິງພູສີໂອນແນວໃດ? ໂດຍການສ້າງພຣະວິຫານຂອງເຂົາເຈົ້າ ... ແລະ ໂດຍການໄປ ແລະ ຮັບເອົາພິທີການທັງໝົດ ... ແທນບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າຜູ້ທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ... ; ແລະ ໃນນີ້ຄືສາຍໂສ້ທີ່ຜູກມັດຫົວໃຈຂອງບັນພະບຸລຸດກັບລູກຫລານ ແລະ ລູກຫລານກັບບັນພະບຸລຸດ, ຊຶ່ງຈະບັນລຸພາລະກິດຂອງເອລີຢາ” (*Teachings: Joseph Smith, 472–73*).

ແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ ໄດ້ສອນວ່າ ວິນຍານຂອງເອລີຢາຄື “ການປະກົດຕົວຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ເປັນພະຍານເຖິງລັກສະນະອັນສູງສົ່ງຂອງຄອບຄົວ” (“A New Harvest Time,” *Ensign, May 1998, 34*). ອິດທິພົນພິເສດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ຄົ້ນຫາ, ບັນທຶກ, ແລະ ທະນຸຖະໜອມບັນພະບຸລຸດ ແລະ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ—ທັງໃນອາດີດ ແລະ ໃນປະຈຸບັນ.

ວິນຍານຂອງເອລີຢາມີຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ຄົນທັງໃນ ແລະ ນອກສາສນາຈັກ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີ, ໃນຖານະສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຂອງພຣະຄຣິດ, ເຮົາເຮັດພັນທະສັນຍາ ແລະ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຄົ້ນຫາບັນພະບຸລຸດຂອງເຮົາ ແລະ ດຳເນີນພິທີການທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕ່າງໆຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. “ໂດຍການຮ່ວມກັບພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງເຖິງທີ່ສຳເລັດໄດ້” (ເຮັບເຣີ 11:40; see also *Teachings: Joseph Smith, 475*). ແລະ ທັງຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາດີພ້ອມບໍ່ໄດ້ຖ້າບໍ່ມີຄົນຕາຍຂອງເຮົາ (see D&C 128:15).

ເປັນເພາະເຫດຜົນເຫລົ່ານີ້ເຮົາຈຶ່ງຄົ້ນຄວ້າປະຫວັດຄອບຄົວ, ສ້າງພຣະວິຫານ, ແລະ ດຳເນີນພິທີການຕ່າງໆແທນຄົນຕາຍ. ເປັນເພາະເຫດຜົນເຫລົ່ານີ້ ເອລີຢາ ຈຶ່ງຖືກສົ່ງມາໃຫ້ຟື້ນຟູສິດອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກທີ່ມີຜົນບັງຄັບທັງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ແລະ ໃນສະຫວັນ. ເຮົາເປັນຜູ້ຕາງໜ້າຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ຄວາມສູງສົ່ງທີ່ຈະປ້ອງກັນແຜ່ນດິນໂລກບໍ່ໃຫ້ຖືກລົງທັນດ້ວຍການສາບແຊງ (see D&C 110:15). ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດກັບຄືນມາ. ນີ້ເປັນໜ້າທີ່ ແລະ ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ.

ການເຊື່ອເຊີນຕໍ່ຄົນລຸ້ນໃໝ່

ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນຄວາມສົນໃຈຂອງຍິງໜຸ່ມ ແລະ ຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ເດັກນ້ອຍຂອງຄົນລຸ້ນໃໝ່ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເນັ້ນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງວິນຍານຂອງເອລີຢາໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າໃນວັນເວລານີ້. ຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນເຈາະຈົງຕໍ່ທຸກຄົນໃນສາສນາຈັກທີ່ໄວ້—ແຕ່ແມ່ນສຳລັບພວກເຈົ້າໂດຍສະເພາະ.

ພວກເຈົ້າທັງຫລາຍອາດຄິດວ່າວຽກງານສືບປະຫວັດຄອບຄົວຖືກດຳເນີນໂດຍຜູ້ໃຫຍ່ໂດຍສະເພາະ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ມີເຂດຈຳກັດທາງອາຍຸທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ບັນຍາຍ ຫລື ມີຂໍ້ແນະນຳໃດໆທີ່ຜູ້ນຳໃນສາສນາຈັກໄດ້ປະກາດທີ່ຈຳກັດການຮັບໃຊ້ທີ່ສຳຄັນນີ້ໄວ້ໃຫ້ແຕ່ຜູ້ສູງອາຍຸເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຈົ້າກໍເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະ ເປັນຜູ້ສ້າງສາອານາຈັກ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງລໍຖ້າຈົນກວ່າພວກເຈົ້າເຖິງກະສຽນອາຍຸກ່ອນຈະບັນລຸໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອໃນວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດສຳລັບຄອບຄົວຂອງມະນຸດ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີແຫລ່ງອັດສະຈັນໃນວັນເວລາຂອງເຮົາທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຈົ້າຮຽນຮູ້ ແລະ ໃຫ້ມັກເຮັດວຽກງານນີ້ທີ່ວິນຍານຂອງເອລີຢາໄດ້ສົ່ງເສີມ. ຍົກຕົວຢ່າງ, FamilySearch ເປັນລະບົບທ້ອນໂຮມບັນທຶກ, ແຫລ່ງຕ່າງໆ, ແລະ ການບໍລິການທີ່ເຂົ້າຫາໄດ້ງ່າຍໂດຍການໃຊ້ຄອມພິວເຕີສ່ວນຕົວ ແລະ ເຄື່ອງມືສື່ສານອື່ນໆ, ທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນມາເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ຄົນໃຫ້ຄົ້ນພົບ ແລະ ບັນທຶກປະຫວັດຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າເອົາໄວ້. ແຫລ່ງຊັບພະຍາກອນເຫລົ່ານີ້ກໍມີໄວ້ໃຫ້ທີ່ສູນປະຫວັດສາດຄອບຄົວທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນຕຶກໂບດຂອງສາສນາຈັກຫລາຍໆແຫ່ງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງບັງເອີນທີ່ FamilySearch ແລະ ເຄື່ອງມືອື່ນໆໄດ້ມີອອກມາໃນຍຸກສະໄໝເມື່ອຄົນໜຸ່ມສາວຄຸ້ນເຄີຍກັບເທັກໂນໂລຈີທາງເລື່ອງຂໍ້ມູນ ແລະ ການສື່ສານຕ່າງໆ. ນີ້ວມີຂອງພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກດັດໃຫ້ສົ່ງສານແທັກ ແລະ ທວີດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ້າວໜ້າໄປຢ່າງວ່ອງໄວ—ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເພື່ອຕິດຕໍ່ສື່ສານກັບໝູ່ເພື່ອນຂອງພວກເຈົ້າໃຫ້ໄວທັນໃຈເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມສະຫລາດທີ່ປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນບັນດາຄົນໜຸ່ມໃນວັນເວລານີ້ຄືການຕຽມເພື່ອຈະໃຫ້ການບໍລິຈາກໃນວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນຊາວໜຸ່ມໃນສາສນາຈັກໃຫ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບ ແລະ ມີປະສົບການກັບວິນຍານຂອງເອລີຢາ. ຂ້າພະເຈົ້າຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າສຶກສາ, ຄົ້ນຄວ້າຫາບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຕຽມຕົວພວກເຈົ້າເອງເພື່ອໄປດຳເນີນພິທີການບັບຕິສະມາແທນບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ

ຜູ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວໃນບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (see D&C 124:28–36). ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຄົ້ນຫາປະຫວັດຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເມື່ອພວກເຈົ້າຕອບຮັບການເຊື່ອເຊີນນີ້ດ້ວຍສັດທາ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າຈະຫັນໄປຫາບັນພະບຸລຸດ. ຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ ແລະ ຢາໂຄບ ຈະຖືກວາງໄວ້ຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ປິຕຸພອນຂອງພວກເຈົ້າ, ພ້ອມທັງການປະກາດລຳດັບເຊື້ອສາຍ, ຈະເຊື່ອມໂຍງພວກເຈົ້າເຂົ້າກັບບັນພະບຸລຸດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຈະມີຄວາມໝາຍຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບພວກເຈົ້າ. ຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູທີ່ພວກເຈົ້າມີຕໍ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າຍິ່ງຈະເພີ່ມພູນຂຶ້ນ. ປະຈັກພະຍານ ແລະ ການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຂອງພວກເຈົ້າຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະເລີກຊຶ້ງ ແລະ ຫົນທານ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາວ່າພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກອິດທິພົນທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງມານ. ເມື່ອພວກເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ຮັກງຽງງານສັກສິດນີ້, ພວກເຈົ້າຈະຖືກປົກປັກຮັກສາໃນໄວເຍົາ ແລະ ຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ.

ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳທັງຫລາຍ, ກະລຸນາຈົ່ງຊ່ອຍລູກໆຂອງທ່ານ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ເຖິງ ແລະ ມີປະສົບການນຳວິນຍານຂອງເອລີຢາ. ແຕ່ຢ່າເຮັດໃຫ້ຄວາມພະຍາຍາມນີ້ຫຍຸ້ງຍາກ ຫລື ໃຫ້ຂໍ້ມູນການອົບລົມລະອຽດເກີນໄປ. ເຊື່ອເຊີນຊາວໜຸ່ມໃຫ້ຄົ້ນຫາ, ທົດລອງ, ແລະ ຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົວເຂົາເຈົ້າເອງ. (see Joseph Smith—History 1:20). ຄົນໜຸ່ມທຸກຄົນກໍສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແນະນຳໂດຍການນຳໃຊ້ກິດຈະກຳທີ່ມີໄວ້ໃຫ້ໃນ [lds.org/familyhistoryyouth](https://www.lds.org/familyhistoryyouth). ບັນດາປະທານຂອງກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ແລະ ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມສາມາດມີພາກສ່ວນອັນສຳຄັນໃນການຊ່ອຍເຫລືອຊາວໜຸ່ມທຸກຄົນໃຫ້ມາຄຸ້ນເຄີຍໃຊ້ແຫລ່ງອຸປະກອນພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້ໄດ້. ຊາວໜຸ່ມຍິ່ງຕ້ອງການຜູ້ຮຽນຮູ້ຜູ້ທີ່ຈະກະທຳ ແລະ ໂດຍການນີ້ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ—ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນນັກຮຽນທີ່ຢູ່ຊຶ່ງພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ຖືກກະທຳຕໍ່ (ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:26).

ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳທັງຫລາຍ, ທ່ານຈະປະຫລາດໃຈຫລາຍທີ່ຈະເຫັນລູກໆ ແລະ ຊາວໜຸ່ມຂອງທ່ານໃນສາສນາຈັກມີຄວາມຊຳນານໃຊ້ເຄື່ອງມືເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທ່ານຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນທີ່ມີຄ່າຫລາຍຈາກຊາວໜຸ່ມເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ແຫລ່ງເຫຼົ່ານີ້. ຊາວໜຸ່ມສາມາດຊ່ອຍຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ໝັ້ນໃຈ ຫລື ມີຄວາມຍ້ານກົວໃນການໃຊ້ເທັກໂນໂລຊີ ຫລື ຜູ້ທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍໃຊ້ FamilySearch. ທ່ານກໍຈະໄດ້ນັບພະພອນຂອງທ່ານເມື່ອຊາວໜຸ່ມໄດ້ອຸທິດເວລາກັບວຽກງານປະຫວັດຄອບຄົວ ແລະ ການຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ໃຊ້ເວລາຫລິ້ນເກມທາງວິດີໂອ, ອິນເຕີແນັດ, ແລະ ຕິດຕໍ່ສື່ສານມວນຊົນທາງ Facebook ໜ້ອຍລົງ.

ທ້າວທະຣອຍ ແຈ້ກສັນ, ແຈແຮ້ນ ໂຮບ, ແລະ ແອນດະຣູ ອາແລນ ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໂດຍອະທິການທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃຫ້ຊ່ອຍກັນສອນ ຫ້ອງຮຽນປະຫວັດສາດຄອບຄົວໃນຫວອດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານີ້ກໍເປັນຜູ້ແທນ ຄົນໜຸ່ມຫລາຍໆ ຄົນໃນຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ ແລະ ປາຖະໜາຈະຮັບໃຊ້.

ທ້າວທະຣອຍ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຄີຍມາໂບດ ແລະ ນັ່ງຢູ່ຊຶ່ງ, ແຕ່ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແລ້ວວ່າ ຂ້ານ້ອຍຕ້ອງກັບເມືອບ້ານ ແລະ ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ເຮົາທຸກຄົນສາມາດເຮັດປະຫວັດ ຄອບຄົວໄດ້.”

ທ້າວແຈແຮ້ນ ໄດ້ລາຍງານວ່າເມື່ອລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດຄອບຄົວລາວ ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າ “ນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ຊື່ເທົ່ານັ້ນແຕ່ເປັນຜູ້ຄົນແທ້ໆ. ຂ້ານ້ອຍຍິ່ງຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບການເອົາຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າໄປພຣະວິຫານ.”

ແລະ ທ້າວແອນດະຣູ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍມີຄວາມສົນໃຈປະຫວັດຄອບຄົວດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ກຳລັງທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າຕົວເອງມີ. ຂະນະທີ່ຂ້ານ້ອຍຕຽມທີ່ຈະສອນແຕ່ລະອາທິດ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວພຣະວິນຍານສັກສິດໄດ້ດົນໃຈໃຫ້ຂ້ານ້ອຍລົງມືເຮັດ ແລະ ພະຍາຍາມ ໃຊ້ວິທີການທີ່ຖືກສອນຢູ່ໃນບົດຮຽນ. ແຕ່ກ່ອນ, ປະຫວັດຄອບຄົວເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າຍ້ານກົວ. ແຕ່ເມື່ອມີພຣະວິນຍານຊ່ອຍເຫລືອຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງສາມາດບັນລຸໜ້າທີ່ການເອີ້ນ ແລະ ຊ່ອຍຫລາຍ ຄົນໃນຫວອດຂອງເຮົາ.”

ນ້ອງຊາຍ ແລະ ນ້ອງສາວທີ່ຮັກແພງທັງຫລາຍ, ປະຫວັດຄອບຄົວບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ໂຄງການ ຫລື ກິດຈະກຳທີ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ສາສນາຈັກໄດ້ສະໜັບສະໜູນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນເປັນພາກສ່ວນທີ່ ສຳຄັນສຸດຂອງວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດ ແລະ ຄວາມສູງສິ່ງນຳອີກ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກຈັດຕຽມ ເພື່ອວັນເວລານີ້ ແລະ ໃຫ້ສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າມາຢູ່ເທິງໂລກໃນເວລານີ້ ເພື່ອໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃນວຽກງານອັນຮຸ່ງໂລດນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ເອລີຢາໄດ້ກັບມາສູ່ໂລກ ແລະ ໄດ້ຟື້ນຟູສິດອຳນາດສັກສິດແຫ່ງ ການຜະນຶກ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ສິ່ງທີ່ຖືກບັງຄັບຢູ່ເທິງໂລກສາມາດຖືກບັງຄັບຢູ່ໃນ ສະຫວັນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄົນໜຸ່ມໃນຈຳນວນຄົນລຸ້ນໃໝ່ມີບົດບາດທີ່ສຳຄັນໃນ ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຊຣຸຄຣິດ, ອາແມນ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ເດັກນ້ອຍໆ

ໂດຍ ແອວເດີ ນຽວ ແອວ ແອນເດີເສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງເດັກນ້ອຍຜູ້ເປັນພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະ
ນຳມາໃຫ້ເຮົາໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ໃນນິລັນດອນ.

ເມື່ອເຮົາມອງເບິ່ງດວງຕາຂອງເດັກນ້ອຍ, ເຮົາຈະເຫັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຢືນຢູ່
ກັບເຮົາໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ.

ມັນເປັນສິດທິພິເສດທີ່ສູງສົ່ງຂອງຄູ່ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ ຜູ້ທີ່ຈະສາມາດມີລູກ ແລະ ປະທານ
ຮ່າງກາຍມະຕະໃຫ້ລູກໆທາງວິນຍານເຫລົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາເຊື່ອໃນຄອບຄົວ ແລະ
ເຮົາເຊື່ອໃນເດັກນ້ອຍໆ.

ເມື່ອເດັກນ້ອຍມາເກີດນຳຄູ່ສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ, ເຂົາເຈົ້າກໍ່ບັນລຸພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງແຜນຂອງ
ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ຈະນຳເດັກນ້ອຍມາສູ່ໂລກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ນີ້ຄືງານ
ຂອງເຮົາ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງເຮົາ—ທີ່ຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດ ຄວາມເປັນອະມະຕະ ແລະ
ຊີວິດນິລັນດອນຂອງມະນຸດ.”¹ ກ່ອນຄວາມເປັນອະມະຕະ, ຈະຕ້ອງມີຄວາມເປັນມະຕະ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕັ້ງຄອບຄົວ. ຄອບຄົວເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ
ຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ແລະ ຕະຫລອດຊີວິດນິລັນດອນ. ຫລັງຈາກໄດ້ຮ່ວມອາດາມ ແລະ ເອວາໃນການ
ແຕ່ງງານແລ້ວ, ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ: “ແລ້ວກໍ່ອວຍພອນເຂົາວ່າ, ຈົ່ງມີລູກເຕົ້າໃຫ້ມາກຫລາຍ,
ເພື່ອເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງທຶນ”² ໃນວັນເວລາຂອງເຮົາສາດສະດາ ແລະ
ອັກຄະສາວິກໄດ້ປະກາດວ່າ: “ພຣະບັນຍັດຂໍ້ທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ອາດາມ ແລະ ເອວາ
ນັ້ນກ່ຽວກັບຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະເປັນພໍ່ແມ່ໃນຖານະສາມີພັນລະຍາ. ເຮົາກໍ່ປະກາດວ່າ

ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງທີ່ຈະມີລູກເຕົ້າໃຫ້ມາກຫລາຍກໍຍັງມີຜົນ
ບັງຄັບຢູ່.”³

ໃນສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍພຣະບັນຍັດຂໍ້ນີ້ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກລືມລາ ຫລື
ປະຖິ້ມ.⁴ ເຮົາຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູທີ່ເລິກຊຶ້ງສຳລັບສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຄູ່ສາມີ ແລະ
ພັນລະຍາ (ໂດຍສະເພາະພັນລະຍາຂອງເຮົາ) ໃນຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະມີລູກ. ເມື່ອໃດຈະມີລູກ
ແລະ ຈະມີຈັກຄົນນັ້ນເປັນການຕັດສິນໃຈສ່ວນຕົວລະຫວ່າງຄູ່ສາມີພັນລະຍາ ແລະ ພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ. ນີ້ເປັນການຕັດສິນໃຈທີ່ສັກສິດ—ການຕັດສິນໃຈທີ່ຕ້ອງເຮັດດ້ວຍການອະທິຖານ
ຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ປະຕິບັດຕາມດ້ວຍສັດທາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນຳອີກ.

ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ ແອວເດີ ເຈມສ໌ ໂອ ເມສັນ ແຫ່ງສາວົກເຈັດສິບໄດ້ແບ່ງປັນເລື່ອງນີ້ກັບ
ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: “ການເກີດຂອງລູກຄົນທີ່ທັກຂອງພວກເຮົາເປັນປະສົບການທີ່ລືມບໍ່ໄດ້.
ໃນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອງເບິ່ງລູກສາວນ້ອຍຜູ້ສວຍງາມຄົນນັ້ນໃນຫ້ອງພັກຂອງເດັກ
ບໍ່ດົນຫລັງຈາກນາງໄດ້ເກີດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງທີ່ແຈ້ງຊັດປະກາດວ່າ, ‘ຍັງຈະມີອີກຄົນໜຶ່ງ
ແລະ ຈະເປັນຜູ້ຊາຍ.’ ຢ່າງບໍ່ສະຫລາດ, ຂ້າພະເຈົ້າພ້າວກັບໄປທາຕຽງຂອງພັນລະຍາຜູ້ທີ່
ອິດເມື່ອຍ ແລະ ບອກນາງເຖິງຂ່າວດີນີ້. ມັນເປັນເວລາທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃນສ່ວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.”⁵
ປີຕໍ່ມາ ຄອບຄົວເມສັນລໍຖ້າການເກີດຂອງລູກຄົນທີ່ເຈັດ. ສາມ, ສີ່, ຫ້າ, ທົກ, ເຈັດ ປີຜ່ານໄປ.
ໃນທີ່ສຸດ, ຫລັງຈາກແປດ ລູກຄົນທີ່ເຈັດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາເກີດ—ລູກຊາຍນ້ອຍ.

ເມື່ອເດືອນເມສາປີແລ້ວນີ້, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ປະກາດວ່າ:

“ແຕ່ກ່ອນມາດຕະຖານຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງສັງຄົມເຂົ້າໄກ້ກັນໄດ້ດີ,
ບັດນີ້ກໍມີຄວາມແຕກຕ່າງທີ່ຫ່າງໄກກັນຫລາຍລະຫວ່າງເຮົາ, ແລະ ມັນຍິ່ງນັບມື້ນັບແຕກຕ່າງກັນ.

...

“ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງມະນຸດໄດ້ບັນຍາຍເຖິງຕົວພຣະອົງເອງວ່າຢູ່ໃນໂລກແຕ່ບໍ່ເປັນ
ຂອງໂລກ. ເຮົາກໍສາມາດຢູ່ໃນໂລກແຕ່ບໍ່ເປັນຂອງໂລກໄດ້ຄືກັນ ເມື່ອເຮົາປະຕິເສດຄວາມຄິດ
ແລະ ຄຳສອນທີ່ຜິດພາດເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຄົງຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ.”⁶

ມີຫລາຍສຽງໃນໂລກໃນເວລານີ້ທີ່ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມສຳຄັນຂອງການມີລູກ ຫລື ແນະນຳໃຫ້ລໍຖ້າ
ຫລື ກຳນົດລູກໃນຄອບຄົວ. ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ
ເຂົ້າເບິ່ງບັນທຶກທີ່ອິນເຕີແນັດທີ່ແມ່ຊາວຄຣິດ ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຂຽນ (ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງ
ສາສນາຈັກຂອງເຮົາ) ທີ່ມີລູກຫ້າຄົນ. ນາງໄດ້ໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນວ່າ: “[ການເຕີບໂຕ] ໃນສັງຄົມນີ້,

ມັນກໍ່ຍາກທີ່ຈະມີທັດສະນະຂອງພຣະຄຳພີໃນການເປັນແມ່. ... ລູກມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກວ່າຄວາມສຳຄັນຂອງການຮຽນທີ່ວິທະຍາໄລ. ແມ່ນອນວ່າຕໍ່ກວ່າການໄປທ່ຽວທົ່ວໂລກ. ຕໍ່ກວ່າຄວາມສາມາດຈະອອກໄປທ່ຽວກາງຄືນຕາມໃຈຊອບ. ຕໍ່ກວ່າການອອກກຳລັງກາຍທີ່ສະໂມສອນ. ຕໍ່ກວ່າວຽກງານໃດໆທີ່ເຮົາຈະມີ ຫລື ຫວັງຈະມີ.” ແລ້ວນາງກ່າວຕື່ມວ່າ: “ການເປັນແມ່ບໍ່ໄດ້ເປັນງານທີ່ເຮັດເວລາຫວ່າງ, ມັນເປັນການເອີ້ນ. ເຮົາບໍ່ໄດ້ສະສົມເດັກນ້ອຍເພາະເຮົາເຫັນວ່າເຂົາໜ້າຮັກກວ່າສະແຕັມ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຖ້າເຮົາມີເວລາ. ການມີລູກເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານເວລາໃຫ້ເຮົາເຮັດ.”⁷

ການມີລູກທີ່ຍັງນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ຫລາຍວັນກໍ່ຫຍຸ້ງຍາກພໍ. ແມ່ສາວຄົນໜຶ່ງຂຶ້ນລົດເມກັບລູກເຈັດຄົນ. ຄົນຂັບລົດໄດ້ຖາມນາງວ່າ: “ນາງເອີຍ, ທັງໝົດນີ້ແມ່ນລູກຂອງເຈົ້າບໍ່? ຫລືວ່າເຈົ້າຊິໄປກິນເຂົ້າປ່າ?” ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ທັງໝົດແມ່ນລູກຂອງຂ້ອຍ, ແລະ ມັນບໍ່ງ່າຍຄືການໄປກິນເຂົ້າປ່າເລີຍ!”⁸ ໃນເມື່ອໂລກມັກຖາມວ່າ “ທັງໝົດນີ້ແມ່ນລູກຂອງເຈົ້າບໍ່?” ພວກເຮົາຂໍຂອບໃຈທີ່ທ່ານໄດ້ສ້າງບັນຍາກາດທີ່ປອດໄພພາຍໃນສາສນາຈັກສຳລັບຄອບຄົວ, ບ່ອນທີ່ເຮົາໃຫ້ກຽດ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອບັນດາແມ່ທີ່ມີລູກນ້ອຍ.

ເຖິງພໍ່ຄົນຊອບທຳ, ບໍ່ມີຄຳດີພຽງພໍທີ່ຈະສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ເຂົາຮູ້ສຶກຕໍ່ຂອງປະທານທີ່ນັບຖ້ວນຂອງພັນລະຍາທີ່ຈະມີ ແລະ ລ້ຽງດູລູກຂອງເຂົາ.

ແອວເດີເມສັນໄດ້ມີປະສົບການອີກຢ່າງໜຶ່ງສອງສາມອາທິດຫລັງຈາກໄດ້ແຕ່ງງານທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນຈັດລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ມາຣີ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແກ້ຕົວວ່າເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານຜ່າການຮຽນທາງການແພດມັນກໍ່ຈຳເປັນທີ່ນາງຕ້ອງເຮັດວຽກຕໍ່ໄປ. ເຖິງແມ່ນວ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາ [ຢາກ] ເຮັດ, ແຕ່ລູກໆຕ້ອງມານຳຫລັງ. ຂະນະທີ່ໄດ້ອ່ານວາລະສານຂອງສາສນາຈັກທີ່ບ້ານຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນບົດຄວາມຂອງແອວເດີ ສະເປັນເຊີ ດັບບັນຍູ ຄົມໂບ ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງໃນຕອນນັ້ນ, [ທີ່ເນັ້ນເຖິງ] ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ກ່ຽວກັບຊີວິດແຕ່ງງານ. ຕາມຄຳຂອງແອວເດີ ຄົມໂບ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສັກສິດຢ່າງໜຶ່ງຄືການມີລູກໃຫ້ມາກຫລາຍ. ບ້ານຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ [ຢູ່ໃກ້ໆ] ຕົກບໍລິຫານຂອງສາສນາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໄປຫ້ອງການນັ້ນທັນທີ ແລະ ພາຍໃນ 30 ນາທີຫລັງຈາກໄດ້ອ່ານບົດຄວາມຂອງເພິ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຕົວເອງນັ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າແອວເດີ ສະເປັນເຊີ ຄົມໂບ.” (ນີ້ຈະເຮັດບໍ່ໄດ້ງ່າຍໃນເວລານີ້.) “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິບາຍວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາກເປັນທ່ານໝໍ. ບໍ່ມີທາງເລືອກທາງອື່ນແຕ່ຕ້ອງເລື່ອນການມີລູກ. ແອວເດີ ຄົມໂບ ໄດ້ຮັບຟັງດ້ວຍຄວາມອິດທິນ ແລະ ແລ້ວໄດ້ຕອບດ້ວຍສຽງຄ່ອຍໆວ່າ, ‘ບະລາເດີ ເມສັນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງໃຫ້ເຈົ້າຝ່າຝົນພຣະບັນຍັດຂໍ້

ສຳຄັນຂໍ້ໜຶ່ງຂອງພຣະອົງບໍ່ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນທ່ານໝໍ? ດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະສາມາດມີຄອບຄົວ ແລະ ຍັງເປັນທ່ານໝໍໄດ້. ສັດທາຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ່ນໍ້?”

ແອວເດີ ເມສັນ ໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ: “ລູກຄົນທຳອິດຂອງເຮົາໄດ້ເກີດພາຍໃນປີຕໍ່ມາ. ມາຣີ ແລະ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາກັນເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ເປີດປະຕູສະຫວັນໃຫ້ເຮົາ.”
ຄອບຄົວເມສັນ ໄດ້ມີລູກອີກສອງຄົນເປັນພອນກ່ອນເພິ່ນຈົບຈາກໂຮງຮຽນການແພດສີ່ປີຕໍ່ມາ.⁹

ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ນີ້ເປັນວັນເວລາແຫ່ງເສດຖະກິດທີ່ບໍ່ທຸ່ນທ່ຽງ ແລະ ການເງິນທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ.
ໃນກອງປະຊຸມເມື່ອເດືອນເມສາ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຖ້າທ່ານເປັນ
ຫ່ວງນຳການຈັດທາທາງການເງິນໃຫ້ແກ່ພັນລະຍາ ແລະ ຄອບຄົວ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈ
ວ່າບໍ່ມີຄວາມອັບອາຍທີ່ຄູ່ສາມີພັນລະຍາຈະເກັບທ້ອນ ແລະ ປະຢັດ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວໃນ
ລະຫວ່າງເວລາທີ່ມີການທ້າທາຍນີ້ແຫລະທີ່ທ່ານຈະໃກ້ຊິດກັນຫລາຍຂຶ້ນ ຂະນະທີ່ທ່ານຮຽນຮູ້ທີ່
ຈະເສຍສະລະ ແລະ ເລືອກການຕັດສິນໃຈທີ່ຍາກ.”¹⁰

ຄຳຖາມທີ່ສັງເກດເຫັນຂອງແອວເດີ ຄົມໂບ ທີ່ວ່າ “ສັດທາຂອງເຈົ້າຢູ່ໃສ່ນໍ້?” ນຳເຮົາໄປສູ່
ພຣະຄຳພິສັກສິດ.

ອາດາມ ແລະ ເອວາ ບໍ່ໄດ້ຄອດລູກຄົນທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າໃນສວນເອເດນ. ຫລັງຈາກຖືກໄລ່
ອອກໄປຈາກສວນ, “ອາດາມ [ແລະ ເອວາ] ເລີ່ມໂຖດິນ. ... ອາດາມຮ່ວມກັບພັນລະຍາ
ຂອງລາວ ແລະ ນາງຄອດບຸດ ແລະ ທິດາໃຫ້ເຂົາ ແລະ [ໂດຍໃຊ້ສັດທາ] ເຂົາເລີ່ມທະວີຂຶ້ນ
ແລະ ຕື່ມໃຫ້ເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ.”¹¹

ບໍ່ໄດ້ແມ່ນຕອນທີ່ຢູ່ໃນບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າທີ່ເຢຣູເຊເລັມ, ນຳຄຳ, ເງິນ ແລະ ຂອງມີຄ່າທັງຫລາຍ,
ທີ່ລີໄຮ ແລະ ຊາໂຣຢາ, ໂດຍໃຊ້ສັດທາ, ໄດ້ຄອດຢາໂຄບ ແລະ ໂຈເຊັບ ລູກຊາຍຂອງ
ເຂົາເຈົ້າ. ນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວກັນດານ. ລີໄຮໄດ້ກ່າວເຖິງໂຈເຊັບລູກຊາຍຂອງ
ເພິ່ນວ່າ “ລູກຄົນທຳອິດຂອງພໍ່ໃນວັນເວລາແຫ່ງຄວາມ ລຳບາກຂອງພໍ່ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວ
ກັນດານ.”¹² ລີໄຮໄດ້ກ່າວເຖິງໂຈເຊັບວ່າ, ລູກເກີດໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວກັນດານຄວາມທຸກ
ທໍລະມານຂອງພໍ່; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃນວັນແຫ່ງຄວາມສະຫລົດໃຈອັນໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດຂອງ
ພໍ່ແມ່ຂອງລູກທີ່ໄດ້ເກີດລູກມາ.¹³

ໃນພຣະທຳອົບພະຍົບ ຊາຍ ແລະ ຍິງສອງຄົນໄດ້ແຕ່ງງານ ແລະ ແລ້ວດ້ວຍໃຊ້ສັດທາ,
ໄດ້ມີລູກຊາຍນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ. ບໍ່ໄດ້ມີປ້າຍທີ່ຕ້ອນຮັບໃນປະຕູທີ່ປະກາດການເກີດຂອງລາວ.
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊື່ອລາວໄວ້ເພາະວ່າ ຟາອາໂລ ໄດ້ສັ່ງວ່າລູກຜູ້ຊາຍຂອງຊາວອິດສະຣາເອນ

ທີ່ເກີດໃໝ່ທຸກຄົນຕ້ອງ “ຖືກຖິ້ມລົງທີ່ແມ່ນ້ຳນົນ.”¹⁴ ທ່ານກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີ: ເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຖືກ ວາງໄວ້ດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ໃນເຮືອນນ້ອຍທີ່ເຮັດຈາກຫຍ້າອີ້, ປ່ອຍໄປໃນແມ່ນ້ຳ, ຄອຍດູແລໂດຍ ເອື້ອຍຂອງລາວ, ລູກສາວຂອງຟາລາໂອໄດ້ພົບເຫັນ ແລະ ຖືກລ້ຽງດູໂດຍແມ່ຂອງລາວເອງ. ເດັກຄົນນັ້ນຖືກລົງຄືນໃຫ້ລູກສາວຂອງຟາລາໂອ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາລາວມາເປັນລູກຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນຊື່ລາວວ່າ ໂມເຊ.

ໃນເລື່ອງທີ່ເຮົາຮັກຫລາຍກ່ຽວກັບການເກີດຂອງກຸ່ມມານນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ, ບໍ່ໄດ້ມີຫ້ອງທີ່ຖືກເອ້ ຫລື ອູ່ທີ່ມີຍີ່ຫໍ້—ມີພຽງແຕ່ຮາງຫຍ້າສຳລັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ.

ໃນ “ວັນເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດ [ແລະ] ເວລາທີ່ຮ້າຍທີ່ສຸດ,”¹⁵ ໄພ່ພົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ, ໂດຍໃຊ້ ສັດທາ, ບໍ່ເຄີຍລົມ, ປະຕິເສດ, ຫລື ລະເລີຍຕໍ່ “ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກໆຂອງ ພຣະອົງໃຫ້ມີລູກເຕົ້າທີ່ມາກຫລາຍ.”¹⁶ ເຮົາກໍກ້າວໄປໜ້າດ້ວຍສັດທາ, ອີກເທື່ອໜຶ່ງໂດຍ ຮູ້ວ່າການຕັດສິນໃຈວ່າຈະມີລູກຈັກຄົນ ແລະ ຈະມີເຂົາ ເມື່ອໃດກໍແມ່ນລະຫວ່າງສາມີ ແລະ ພັນລະຍາ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຮົາບໍ່ຄວນຕັດສິນກັນແລະກັນໃນເລື່ອງນີ້.

ການມີລູກເປັນເລື່ອງທີ່ຄຸນເຄືອງງ່າຍທີ່ສາມາດເປັນເລື່ອງທີ່ເຈັບປວດສຳລັບສະຕິຜູ້ຊອບທຳທີ່ບໍ່ມີ ໂອກາດທີ່ຈະແຕ່ງງານ ແລະ ມີຄອບຄົວ. ຕໍ່ທ່ານສະຕິຜູ້ສູງສິ່ງ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ຈັກ ຄຳອະທິຖານ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູພຽງໃດສຳລັບອິດ ທິພົນທີ່ດີເລີດຂອງທ່ານ, ຮ່ວມທັງການເອື້ອມອອກໄປດ້ວຍອ້ອມແຂນທີ່ຮັກແພງ ໄປຫາເດັກນ້ອຍ ທີ່ຕ້ອງການສັດທາ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງທ່ານ.

ການມີລູກກໍສາມາດເປັນເລື່ອງທີ່ໂສກເສົ້າສຳລັບຄູ່ສາມີທີ່ແຕ່ງງານ ແລະ ໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າ ບໍ່ສາມາດມີລູກທີ່ເຂົາເຈົ້າຕື່ນເຕັ້ນຢາກມີ ຫລື ສຳລັບພັນລະຍາ ແລະ ສາມີທີ່ວາງແຜນຈະມີ ຄອບຄົວໃຫຍ່ ແຕ່ໄດ້ຮັບຄອບຄົວນ້ອຍໆເປັນພອນ.

ເຮົາບໍ່ສາມາດອະທິບາຍສະເໝີໄປເຖິງຄວາມລຳບາກຂອງຊີວິດມະຕະ. ບາງເທື່ອຊີວິດ ເບິ່ງຄືວ່າ ບໍ່ຍຸດຕິທຳ—ໂດຍສະເພາະເມື່ອຄວາມປາຖະໜາທີ່ຢັ້ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ ແມ່ນຈະເຮັດຕາມທີ່ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ. ໃນຖານະຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈວ່າ ຄຳສັນຍານີ້ແນ່ນອນວ່າ: “ສະມາຊິກຜູ້ຊື່ສັດທີ່ສະພາບການຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ອຳນວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຮັບພອນຂອງການແຕ່ງງານນິລັນດອນ ແລະ ການເປັນພໍ່ແມ່ໃນຊີວິດນີ້ຈະໄດ້ຮັບພອນ ທັງໝົດທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ໃນຊີວິດນິລັນດອນ, ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບ ພຣະເຈົ້າ.”¹⁷

ປະທານເຈ ສະກອດ ໂດຣິອາສ ປະທານເຂດເຜີຍແຜ່ທີ່ ເປຣູ ລີມາ ຕາເວັນຕົກ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງ
ລາວຂອງເພິ່ນ ແລະ ພັນລະຍາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ແບັກກີ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ແຕ່ງງານກັນເປັນເວລາ 25 ປີໂດຍບໍ່ສາມາດມີລູກ ຫລື ລູກ [ບຸນທຳ]. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍົກ
ຍ້າຍຫລາຍເທື່ອ. ການແນະນຳຕົວໃນແຕ່ລະບ່ອນກໍເປັນເລື່ອງອິດອັດໃຈ ແລະ ບາງເທື່ອກໍ
ເປັນເລື່ອງທີ່ເຈັບຊ້ຳ. ສະມາຊິກໃນຫວອດກໍສົງໃສວ່າເປັນຫຍັງພວກຂ້າພະເຈົ້າ [ຈຶ່ງບໍ່ມີ] ລູກ.
ເຂົາເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ສົງໃສຄົນດຽວ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍສົງໃສຄືກັນ.

“ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອະທິການ, ສະມາຊິກໃນຫວອດໄດ້ສະແດງຄວາມຫ່ວງໄຍວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການກັບເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄົນໄວລຸ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂອບໃຈເຂົາເຈົ້າ
ສຳລັບຄວາມສະໜັບສະໜູນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເວລາຂ້າພະເຈົ້າ
ຝຶກຄວາມຊຳນານໃນການລ້ຽງລູກກັບລູກໆຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າກໍໃຫ້ອະນຸຍາດດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຄອຍ, ໄດ້ມີທັດສະນະ, ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມອົດທົນ. ຫລັງຈາກ 25
ປີ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບນາງນິກໂຄ ອາຍຸສອງປີ ແລະ ແລ້ວ
ເດັກເກີດໃໝ່ມາລ້ຽງເປັນລູກບຸນທຳ. ບັດນີ້ຄົນແປກໜ້າກໍຍ້ອງຍໍພວກຂ້າພະເຈົ້າທີ່ມີຫລານທີ່
ໜ້າຮັກສວຍງາມ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າກໍທົວຫລິ້ນ ແລະ ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, ‘ເດັກນ້ອຍນີ້ເປັນລູກ
ຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດກັບຄືນຫລັງ.’”¹⁸

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາບໍ່ຄວນຕັດສິນກັນໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສັກສິດ ແລະ
ເປັນສ່ວນຕົວນີ້.

“ແລະ [ພຣະເຢຊູ] ກໍເອົາເດັກນ້ອຍຜູ້ໜຶ່ງ ... ກອດເດັກນ້ອຍນັ້ນ [ແລະ] ກ່າວວ່າ ...

“ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຕ້ອນຮັບເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງຢ່າງນີ້ໃນນາມຂອງເຮົາ, ກໍຕ້ອນຮັບເຮົາ; ແລະ
ຈະຕ້ອນຮັບ ... ຜູ້ທີ່ໄດ້ສົ່ງເຮົາມາຄືກັນ.”¹⁹ ຊ່າງເປັນພອນທີ່ປະເສີດທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຕ້ອນຮັບບຸດ
ແລະ ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແຫວງຫາເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈ ແລະ ຍອມຮັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ດ້ວຍຄວາມຖອມຕົນ ແລະ ດ້ວຍການອະທິຖານ, ຮັບຟັງສຸລະສຽງຂອງພຣະວິນຍານ
ສັກສິດດ້ວຍຄວາມຄາລະວະ.

ຄອບຄົວເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງແຜນນິລັນດອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງ
ເດັກນ້ອຍຜູ້ເປັນພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະນຳມາໃຫ້ເຮົາໃນຊີວິດນີ້ ແລະ
ໃນນິລັນດອນ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 1:39.
2. ປະຖົມມະການ 1:28.
3. “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ ,” *Liahona*, Nov. 2010, 129.
4. ອີງຕາມການສຳຫລວດກວດກາຊຸມຊົມປະຈຳປີຢູ່ໃນອາເມຣິກາ, ຫ້ອງການສຳມະໂນຄົວ
ແຫ່ງສະຫະລັດໄດ້ລະບຸວ່າ, “ລັດຢູທາມີຄອບຄົວໃຫຍ່ກວ່າລັດອື່ນໆ, ສາມາດມີລູກຫລາຍກວ່າໝູ່,
ຄົນອາຍຸປານການມີໜ້ອຍກວ່າໝູ່, ຄົນໜຸ່ມແຕ່ງງານໄວກວ່າໝູ່ ແລະ ຜູ້ເປັນພັນລະຍາໄດ້ຢູ່ເຮືອນ
ເອົາລູກຫລາຍກວ່າລັດອື່ນ” (“Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest,
Lowest, Youngest,” *Salt Lake Tribune*, Sept. 22, 2011, A1, A8).
5. ອີເມວຈາກ ແອວເດີ ເຈມສ໌ ໂອ ເມສັນ, 25 ມິຖຸນາ 2011.
6. Thomas S. Monson, “Priesthood Power,” *Liahona*, May 2011, 66, 67.67.
7. Rachel Jankovic, “Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank),” July 14, 2011, desiringgod.org.
8. See thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. ອີເມວຈາກ ແອວເດີ ເຈມສ໌ ໂອ ເມສັນ, 29 ມິຖຸນາ 2011.
10. Thomas S. Monson, *Liahona*, May 2011, 67.
11. See Moses 5:1--2.
12. 2 ນິໄຟ 2:1.
13. 2 ນິໄຟ 3:1.
14. ອົບພະຍົບ 1:22.
15. Charles Dickens, *A Tale of Two Cities* (Signet Classic, 1997), 13.
16. *Liahona*, Nov. 2010, 129.
17. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.3.
18. ອີເມວຈາກປະທານເຈ ສະກອດ ໂດຣີອາສ, 28 ສິງຫາ 2011.
19. ມາຣະໂກ 9:36--37.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ເວລາທີ່ຈະຕຽມພ້ອມ

ໂດຍ ແອວເດີ ອຽນ ແອັສ ອາເດິນ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ບົດທີ່ແປດໃນປຶ້ມ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ* ແມ່ນ ເຈາະຈົງໃສ່ການໃຊ້ເວລາຂອງເຮົາໃຫ້ສະຫລາດ. ໃນບົດນີ້, ແອວເດີ ເອັມ ຣະໂຊ ບາເລີດ ໄດ້ຕັກເຕືອນເຮົາວ່າ ເຮົາຕ້ອງຕັ້ງເປົ້າໝາຍ ແລະ ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຊຳນານໃນວິທີໃຊ້ ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍ. (ເບິ່ງ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ: ຄູ່ມືຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ສອນສາສນາ* [2004], 146.) ການຊຳນານໃນວິທີໃຊ້ ເພື່ອຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາ ຮ່ວມດ້ວຍການເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກຄວບຄຸມເວລາຂອງເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ການເປັນຕົວຢ່າງຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃນຖານະທີ່ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພິ່ນຍັງໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈ, ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຮັດ, ວ່າຍັງມີເວລາພຽງພໍທີ່ຈະຍ້ຽມຢາມຄົນເຈັບປ່ວຍ (ເບິ່ງ ລູກາ 17:12–14), ຄົນທີ່ຖອຍທາງວິນຍານ ແລະ ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນທັງປວງ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກເຖິງບຸນຄຸນສຳລັບຕົວຢ່າງຂອງຄົນຫລາຍໆຄົນ ຜູ້ທີ່ໃຫ້ເວລາຂອງເຂົາເຈົ້າໃນການຮັບໃຊ້ມະນຸດຮ່ວມໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າການໃຊ້ເວລາຂອງເຮົາໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າສຸກໃຈ ແລະ ສິ່ງນັ້ນຈະນຳເຮົາເຂົ້າໄປພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະຍິດໝັ້ນຕໍ່ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງທີ່ວ່າ ຜູ້ທີ່ສັດຊື່ ແລະ ສະຫລາດໃນເວລາ ຍ່ອມມີຄ່າຄວນທີ່ຈະໄດ້ຮັບປາສາດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາທີ່ຕຽມໄວ້ໃຫ້ເຂົາເພື່ອເປັນມໍລະດົກ (see D&C 72:4).

ເວລາບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດຊື້ ຫລື ຂາຍໄດ້, ບໍ່ວ່າທ່ານຈະພະຍາຍາມຫລາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ. ແຕ່ເມື່ອເວລາຖືກໃຊ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ມັນຈະມີຄ່າເກີນກວ່າຈະວັດແທກໄດ້. ທຸກໆມື້ເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບນາທິເທົ່າໆກັນ ແລະ ມີຫລາຍໆຊົ່ວໂມງທີ່ຈະໃຊ້, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເສຍເງິນ, ແລະ ບໍ່ດົນເຮົາຮຽນຮູ້ດັ່ງທີ່ເພງທີ່ໂດ່ງດັງ ແລະ ສອນຢ່າງດີວ່າ, “ເວລາຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວ, ແລະ ເມື່ອມັນຜ່ານໄປແລ້ວ ກໍບໍ່ສາມາດເອົາກັບຄືນໄດ້” (“Improve the Shining Moments,” Hymns, no. 226). ເວລາທີ່ເຮົາມີ ເຮົາຕ້ອງໃຊ້ຢ່າງສະຫລາດ. ປະທານບຣິກຳ ຍັງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາທຸກໆຄົນເປັນໜີ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດທີ່ຈະໃຊ້ເວລາເພື່ອ

ເປັນປະໂຫຍດ, ແລະ ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກວິທີໃດທີ່ເຮົາຈະໃຊ້ມັນ.” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 286).

ເພາະມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຮຽກຮ້ອງຕໍ່ເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ວ່າ ສິ່ງໃດຕ້ອງເປັນການເລືອກອັນສຳຄັນທີ່ສຸດ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນເຂົ້າກັບເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາ ຫລື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຮົາຈະຍອມແພ້ ເພື່ອຈະຜັດມື້ ຜັດຍາມ ແລະ ໃຊ້ເວລາຂອງເຮົາໃນກິດຈະກຳຫລາຍໆຢ່າງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ. ເຮົາໄດ້ຖືກສອນກ່ຽວກັບການຈັດລຳດັບຂອງຄວາມສຳຄັນໂດຍການສອນຂອງພຣະອາຈານຕອນພຣະອົງໄດ້ປະກາດໃນຄຳເທດສະໜາທີ່ຄ້ອຍພູວ່າ, “ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າຊອກຫາສິ່ງຂອງຂອງໂລກນີ້ ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດຈົ່ງກັງວົນຢູ່ກັບອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ກັບຊີວິດໃນທາງຊອບທຳທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ” (ມັດທາຍ 6:33, footnote a; from Joseph Smith Translation, ມັດທາຍ 6:38). (See also Dallin H. Oaks, “Focus and Priorities,” *Liahona*, July 2001, 99--102.)

ແອວມາໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດກ່ອນເມື່ອເພິ່ນສອນວ່າ “ຊີວິດນີ້ຈຶ່ງມາເປັນສະພາບແຫ່ງການທົດລອງ ເປັນເວລາທີ່ຕຽມພົບພຣະເຈົ້າ” (ແອວມາ 12:24). ເຮົາອາດຈະຕ້ອງການຄວາມແນະນຳ ເພື່ອຈະໃຊ້ເວລາເພື່ອຕຽມພົບພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນຂອງຂວັນອັນລຳຄ່າ, ແຕ່ແນ່ນອນເຮົາຕ້ອງຍົກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຮົາເປັນລຳດັບຂອງຄວາມສຳຄັນທຳອິດ. ປະທານດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ໄດ້ຕັກເຕືອນເຮົາວ່າ “ໃນຄວາມສຳພັນຂອງຄອບຄົວ, ແທ້ຈິງແລ້ວຄຳວ່າ ຄວາມຮັກຕ້ອງໝາຍຄວາມວ່າເວລາ” (“Of Things That Matter Most,” *Liahona*, Nov. 2010, 22). ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ເມື່ອສະແຫວງຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອດ້ວຍການອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງໃຈ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກວ່າສິ່ງໃດເໝາະສົມກັບເວລາຂອງເຮົາຫລາຍກວ່າໝູ່.

ການໃຊ້ເວລາບໍ່ດີພໍກໍຄ້າຍໆກັນກັບໃຊ້ເວລາຢ່າງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ. ຂະນະທີ່ເຮົາເຮັດຕາມຄຳບັນຊາເພື່ອຈະກຳຈັດຄວາມກຽດຄຳ (see D&C 84:124), ເຮົາຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ ເພື່ອເຮັດວຽກງານຂອງເຮົາໃຫ້ມີຜົນ. ຕົວຢ່າງ, ມັນເປັນການດີເລີດທີ່ເຮົາມີການຕິດຕໍ່ຂ່າວສານຢ່າງວ່ອງໄວ, ການເທັກສຕິງ ຜ່ານໂທລະສັບ ຫລື ທາງເທັກໂນໂລຈີຕ່າງໆ. ແຕ່ຂໍໃຫ້ເຮົາໝັ້ນໃຈວ່າເຮົາຈະບໍ່ຕິດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ຈົນອອກບໍ່ໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ບາງຄົນຕົກຫລຸມຕິດການສື່ສານອັນກິນເວລາຫລາຍມື້. ມັນເຮັດໃຫ້ເຮົາເປັນທາດຕ້ອງກວດເບິ່ງ ແລະ ສິ່ງເທັກສຕິງ ຕະຫລອດ ແລະ ເພາະສະນັ້ນ ມັນໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຜິດໆວ່າເຮົາມີວຽກເຮັດຫລາຍ ແລະ ເປັນຜົນດີ.

ມັນມີຜົນປະໂຫຍດຫລາຍຢ່າງຂອງການໃຊ້ຂ່າວສານຕິດຕໍ່ອັນງ່າຍໆ ແລະ ຂໍ້ມູນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າພົບວ່າມັນເປັນປະໂຫຍດທີ່ຈະໃຊ້ມັນເພື່ອຊອກຫາວາລະສານ, ຄຳປາໄສຂອງກອງປະຊຸມ,

ບັນທຶກຂອງບັນພະບຸລຸດ, ແລະ ເພື່ອໄດ້ຮັບອິເມວ, ຄຳເຕືອນຜ່ານເຜສບູກ, ຂ່າວປະຈຸບັນຜ່ານ
ທວີເທີ, ແລະ ເທັກສຕິງ. ບໍ່ວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະດີຂະໜາດໃດກໍຕາມ, ເຮົາບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້ມັນເປັນ
ຕົວແທນຂອງສິ່ງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ. ມັນຈະເປັນເລື່ອງທີ່ເສົ້າໂສກຂະໜາດໃດຖ້າວ່າ
ໂທລະສັບ ແລະ ຄອມພິວເຕີພ້ອມດ້ວຍຄວາມສະໄໝໃໝ່ຂອງມັນເປັນຕົວແທນຂອງການ
ອະທິຖານອັນລຽບງ່າຍ ແລະ ຈິງໃຈຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນອົງຜູ້ມີແຕ່ຄວາມຮັກ. ຂໍໃຫ້ເຮົາ
ເຕັມໃຈທີ່ຈະຄູເຂົ້າ ດັ່ງກັນກັບເຮົາເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດເທັກສຕິງ.

ເກມອີເລັກໂທຣນິກ ແລະ ຄວາມສຳພັນອອນລາຍບໍ່ແມ່ນ ຕົວແທນອັນຍິນຍາວຂອງເພື່ອນ
ທີ່ແທ້ຈິງ, ຜູ້ທີ່ສາມາດໃຫ້ການໂອບກອດຢ່າງມີຄວາມອູ້ມຊູ, ຜູ້ທີ່ສາມາດອະທິຖານ ເພື່ອເຮົາ
ແລະ ຊອກຫາສິ່ງທີ່ເປັນຜົນປະໂຫຍດອັນດີເພື່ອເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນຂະໜາດໃດທີ່ໄດ້
ເຫັນສະມາຊິກຂອງກຸ່ມ ແລະ ຫ້ອງຮຽນຕ່າງໆ ແລະ ອົງການສະຕິສິງເຄາະ ເຕົ້າໂຮມກັນເພື່ອ
ສະໜັບສະໜູນຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ໃນໂອກາດເຊັ່ນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນວ່າ ອັກຄະສາວົກ
ໂປໂລ ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ “ພວກທ່ານຄົນບໍ່ເປັນຍິວຈຶ່ງບໍ່ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ
ອີກຕໍ່ໄປ; ບັດນີ້ພວກທ່ານເປັນພື້ນຖານຮ່ວມພົນລະເມືອງກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ” (ເອເຟໂຊ
2:19).

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງເຮົາເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຮົາມອບຄວາມສົນໃຈຂອງເຮົາ
ຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ເບິ່ງ ແອວມາ 37:37) ແລະ ຫາສິ່ງທີ່ນຳລາງວັນອັນນິລັນດອນຫລາຍກວ່າ
ການສົນໃຈຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດກ່ຽວກັບຂ່າວສັງຄົມໃນເຜສບູກ ແລະ ຫລິ້ນວິດີໂອເກມ ຫລື ຫລິ້ນ
ເກມຢູ່ໂທລະສັບມືຖື. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮຽກຮ້ອງຕໍ່ທ່ານແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງເອົາສິ່ງທີ່ບຸ້ນເວລາອັນມີຄຸນຄ່າ
ຂອງເຮົາ ແລະ ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະເປັນນາຍຂອງມັນແທນທີ່ຈະຍອມປ່ອຍຕົວໃຫ້ຕິດມັນ ຈົນມັນກາຍ
ເປັນນາຍຂອງເຮົາ.

ເພື່ອຈະໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບສຸກທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງ, ເຮົາຕ້ອງທຸ້ມເທເວລາຂອງເຮົາໃສ່
ໃນສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າເປັນສິ່ງທີ່ມີຄວາມໝາຍຫລາຍທີ່ສຸດ. ເມື່ອເຮົາ
ເວົ້າລົມນຳພຣະເຈົ້າດ້ວຍການອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈ, ອ່ານ ແລະ ຮຽນຮູ້ພຣະຄຳພີແຕ່ລະມື້,
ໂຕຕ່ອງໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ອ່ານ ແລະ ຮູ້ສຶກ, ຫລັງຈາກນັ້ນດຳລົງຊີວິດ ແລະ ໃຊ້ບົດຮຽນທີ່ເຮົາ
ໄດ້ຮຽນມາ, ເຮົາກໍຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ. ຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນວ່າ ເມື່ອເຮົາ
ສະແຫວງຫາຢ່າງພາກພຽນຈາກບື້ມດີທີ່ສຸດ ພຣະອົງຈະປະທານຄວາມຮູ້ໃຫ້ແກ່ເຮົາ ໂດຍພຣະ
ວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ (see D&C 121: 26; see also D&C 109:14–15).

ຊາຕານຈະລ້ຽງເຮົາໃຫ້ໃຊ້ເວລາໄປໃນທາງທີ່ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຜ່ານການດຶງເອົາຄວາມສົນໃຈ
ຂອງເຮົາໄປໃສ່ໃນສິ່ງທີ່ປອມແປງ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະພົບການລ້ຽງກຳຕາມ, ແອວເດີ ຄວນຕິນ

ແອວ ຄຸກ ໄດ້ສອນວ່າ “ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ຂ່າວສານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈະ
ບໍ່ຖືກນຳໃຫ້ຫລົງທາງໂດຍສິ່ງທີ່ລ້ຽວ ແລະ ທຳລາຍເຮົາ” (“Are You a Saint?” *Liahona*,
Nov. 2003, 96). ໄຮຣຳ ເພຈ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນແປດຄົນທີ່ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະຄຳພີ
ມໍມອນ ໄດ້ສອນເຮົາເຖິງບົດຮຽນອັນສຳຄັນກ່ຽວກັບການດຶງເອົາຄວາມສົນໃຈຂອງເຮົາໄປໃສ່
ໃນເລື່ອງອື່ນ. ລາວມີຫົນກ້ອນໜຶ່ງ ແລະ ໂດຍການເບິ່ງກ້ອນຫົນນັ້ນ ໄດ້ບັນທຶກສິ່ງທີ່ລາວຄິດວ່າ
ເປັນການເປີດເຜີຍສຳລັບສາສນາຈັກ (see D&C 28). ຫລັງຈາກໄຮຣຳໄດ້ຖືກລົງໂທດ, ມີຄຳ
ອະທິບາຍທີ່ບອກເລົ່າວ່າກ້ອນຫົນນັ້ນໄດ້ຖືກນຳໄປ ແລະ ຕຳໃຫ້ເປັນຝຸ່ນເພື່ອມັນຈະບໍ່ດຶງຄວາມ
ສົນໃຈຂອງລາວໄປໃສ່ໃນເລື່ອງອື່ນ.¹ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອເຊີນພວກເຮົາໃຫ້ຈຳແນກເບິ່ງວ່າ ໃນຊີວິດ
ຂອງເຮົາ ສິ່ງໃດທີ່ດຶງເອົາຄວາມສົນໃຈຂອງເຮົາໄປຢ່າງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ ທີ່ເຮົາຕ້ອງກຳຈັດອອກ
ເຮົາຈະຕ້ອງສະຫລາດໃນການໃຊ້ການຕັດສິນຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ໝັ້ນໃຈວ່າວິທີທີ່ເຮົາໃຊ້ເວລານັ້ນ
ສະໝໍ່າສະເໝີຢ່າງຖືກຕ້ອງເພື່ອຮ່ວມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຄອບຄົວ, ວຽກງານ, ແລະ ການພັກຜ່ອນ
ຢ່ອນອາລົມທີ່ດີງາມ. ດັ່ງທີ່ຫລາຍໆຄົນໄດ້ຮູ້ແລ້ວ, ຈະມີຄວາມສຸກໃນຊີວິດຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອເຮົາໃຊ້
ເວລາຂອງເຮົາໄປໃນສິ່ງທີ່ມີ “ຄຸນນະທຳ, ສວຍງາມ, ຫລື ຄວນສັນລະເສີນ, ຫລື ເປັນຂ່າວດີ
ຫລື ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະສັນລະເສີນ.” (ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13).

ເວລາຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວ. ວັນນີ້ເປັນວັນທີ່ດີຂະນະທີ່ເວລາຂອງຊີວິດໃນໂລກມະນຸດໝຸນຕໍ່ໄປ,
ໃຫ້ທົບທວນເບິ່ງສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດເພື່ອຈະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະພົບພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ
ມີຂອງປະທານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ໃຊ້ເວລາຕຽມພ້ອມໃນໂລກມະນຸດສຳລັບຊີວິດອະມະຕະ
ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Utah Stake General Minutes, Apr. 6, 1856, LR 9629 11, Vol. 10 (1855--
1860), 273: “ພໍ່ [ອີເມີ] ຮາຣິສໄດ້ເວົ້າວ່າ ອັກຄະສາວິກໄດ້ເວົ້າວ່າເຮົາຕ້ອງຕໍ່ສູ້ຕ້ານທານ
ອານາເຂດທີ່ມີເຈົ້າຊາຍເປັນປະມຸກ ແລະ ອຳນາດໃນສະຖານທີ່ຊັ້ນສູງ. ອ້າຍ ໄຮຣຳ ເພຈ
ໄດ້ຊຸດເອົາກ້ອນຫົນດຳແລ້ວເອົາໃສ່ຖົງໂສ້ງຂອງລາວ. ເມື່ອລາວກັບເຖິງບ້ານ, ແລ້ວເບິ່ງກ້ອນ
ຫົນນັ້ນ, ລາວເຫັນປະໂຫຍກປາກົດຂຶ້ນ. ລາວຂຽນມັນລົງ. ແລ້ວກໍມີຫລາຍປະໂຫຍກປະກົດ
ຂຶ້ນອີກ ຈົນວ່າລາວຂຽນໄດ້ສິບຫົກໜ້າ. ເມື່ອອ້າຍ ໂຈເຊັບ ໄດ້ຖືກລາຍງານໃນເລື່ອງນີ້,
ມີຄົນໜຶ່ງຖາມ ໂຈເຊັບ ວ່າມັນຖືກຕ້ອງບໍ່. ໂຈເຊັບບໍ່ຮູ້ວ່າຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່. ເພິ່ນໄດ້ອະທິຖານ ແລະ
ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍວ່າກ້ອນຫົນນັ້ນເປັນຂອງມານ. ຫລັງຈາກນັ້ນມັນໄດ້ຖືກຕຳໃຫ້ເປັນຝຸ່ນ ແລະ
ຂໍ້ຄວາມຂຽນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກເຜົາຖິ້ມ. ມັນເປັນວຽກງານຂອງອຳນາດຂອງຄວາມມືດ. ອາແມນ.”

ເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງດີກວ່າ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄາເອິລ ບີ ຄຸກ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ທ້າຍມື້ຂອງວັນທີ່ເມື່ອຍລ້າຂອງອາທິດທຳອິດຂອງການເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ກະເປົາມີຖືຂອງຂ້າພະເຈົ້າໜັກຫລາຍ ແລະ ຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໝືກໝຸ້ນ ກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດວຽກນີ້ໄດ້ແນວໃດ?” ຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກ ຫ້ອງການຂອງກຸ່ມສາວິກເຈັດສິບມາ ແລະ ກ້າວເຂົ້າລິຟຂອງຕຶກບໍລິຫານຂອງສາສນາຈັກ. ຂະນະທີ່ລິຟເລື່ອນລົງ ຂ້າພະເຈົ້າກຶ້ມຫົວລົງເບິ່ງພື້ນຢ່າງບໍ່ມີຈຸດໝາຍ.

ປະຕູລິຟເປີດອອກ ແລະ ຄົນໜຶ່ງເຂົ້າລິຟມາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເງິນໜ້າເບິ່ງ. ເມື່ອປະຕູລິຟປິດ ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຄົນໜຶ່ງຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງພື້ນ?” ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ ສຽງນັ້ນໄດ້, ແມ່ນສຽງຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ຂ້າພະເຈົ້າເງິນໜ້າຂຶ້ນຢ່າງ ໄວແລ້ວຕອບວ່າ, “ໂອ້, ບໍ່ມີຫຍັງ,” ແຕ່ເພິ່ນເຫັນໜ້າອັນເມື່ອຍລ້າ ແລະ ກະເປົາອັນໜັກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນຍິ້ມ ແລະ ໃຫ້ຄຳແນະນຳດ້ວຍຄວາມຮັກໂຄ່, ຂະນະທີ່ຊື່ນິ້ວມືຂຶ້ນເທິງ ສະຫວັນວ່າ, “ເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງດີກວ່າ!” ຂະນະທີ່ລິຟເລື່ອນລົງອີກຊັ້ນໜຶ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍ ຢ່າງຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສວ່າ ເພິ່ນກຳລັງຈະໄປພະວິຫານ. ເມື່ອເພິ່ນກ່າວລາຂ້າພະເຈົ້າ ທ່າທາງ ທີ່ເພິ່ນເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຕອນທີ່ເພິ່ນຈະຈາກໄປຄືກັບຈະບອກຂ້າພະເຈົ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງວ່າ “ບັດນີ້, ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ, ເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງດີກວ່າ.”

ເມື່ອເຮົາລາຈາກກັນ, ຂ້າພະເຈົ້ານຶກເຖິງພຣະຄຳພີຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ວ່າ: “ຈິ່ງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ຈິ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່ ... ; ຈິ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງມີປີຊາຍານທັງໝົດ ແລະ ອຳນາດທັງໝົດໃນສະຫວັນ ແລະ ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.”¹ ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຫາ ອຳນາດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າພົບການປອບໂຍນ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພົບເຫັນຕອນເບິ່ງພື້ນລິຟນັ້ນ.

ຫລັງຈາກນັ້ນມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄຕ່ຕອງປະສົບການນັ້ນ ແລະ ບົດບາດຂອງສາດສະດາ. ຂ້າພະເຈົ້າມີພາລະໜັກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກຶ້ມຫົວລົງ. ຂະນະທີ່ສາດສະດາເວົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເງິນໜ້າເບິ່ງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ປຸງເປົ້າໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເບິ່ງຫາພະເຈົ້າ,

ບ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖືກຮັກສາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພະຄຣິດ. ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ສາດສະດາເຮັດເພື່ອເຮົາ. ເພິ່ນນຳທາງເຮົາໄປສູ່ພຣະເຈົ້າ.²

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ປະທານມອນສັນ ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍເທົ່ານັ້ນ, ເພິ່ນຍັງເປັນຕົວຢ່າງອັນດີເລີດຂອງການດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳ ຂອງການເງິຍໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ເພິ່ນມີສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍ ການເບິ່ງໂລກໃນແງ່ດີ, ມີຄວາມສະຫລາດ ແລະ ຮັກແພງຄົນອື່ນໆ. ທັດສະນະຂອງເພິ່ນ ແມ່ນຕ້ອງ “ສາມາດເຮັດໄດ້” ແລະ “ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດ.” ເພິ່ນໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ອາໄສພຣະອົງສຳລັບພະລັງ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ພອນເພິ່ນ.

ປະສົບການໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຖ້າເຮົາໃຊ້ສັດທາຂອງເຮົາ ດັ່ງທີ່ປະທານມອນສັນເຮັດ, ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະອົງເພື່ອຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ເຮົາຈະບໍ່ເກີດຄວາມໜັກໃຈໃນຄວາມ ລຳບາກຂອງຊີວິດ. ເຮົາຈະບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ບໍ່ມີຄວາມສາມາດໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາເອີ້ນໃຫ້ເຮັດ ຫລື ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດ. ເຮົາຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ຊີວິດຂອງເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມມ່ວນຊື່ນ.³ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາກັງວົນບໍ່ມີຄວາມ ສຳຄັນນິລັນດອນ, ແລະ ຖ້າມັນສຳຄັນ ດັ່ງນັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ອຍເຮົາ. ແຕ່ເຮົາຕ້ອງມີ ສັດທາເງິຍໜ້າທີ່ຂຶ້ນເບິ່ງ ແລະ ມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເຮັດຕາມການຊີ້ນຳຂອງພຣະອົງ.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນການທ້າທາຍແທ້ທີ່ຈະເງິຍໜ້າເບິ່ງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ? ບາງທີ່ເຮົາບໍ່ມີ ສັດທາວ່າ ການກະທຳງ່າຍໆນັ້ນຈະສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຂອງເຮົາໄດ້. ຕົວຢ່າງ, ຕອນລູກ ຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຖືກຈັດຕອດ, ໂມເຊໄດ້ບັນຊາໃຫ້ຍົກກະທົບເຫລືອງຂຶ້ນ. ກູທອງ ເຫລືອງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດ. ຜູ້ທີ່ເງິຍໜ້າເບິ່ງກູທອງເຫລືອງດັ່ງທີ່ສາດສະດາໄດ້ ຕັກເຕືອນ, ກໍໄດ້ຖືກປິ່ນປົວ.⁴ ແຕ່ຫລາຍໆຄົນບໍ່ເຮັດຕາມກໍໄດ້ຮັບໄພ.⁵

ແອວມາເທັນພ້ອມວ່າເຫດຜົນທີ່ຊາວອິດສະຣາເອນບໍ່ເງິຍໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງໃຫຍ່ກໍເພາະວ່າ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າ ຖ້າເຮັດແບບນັ້ນແລ້ວເຂົາເຈົ້າຈະຖືກປິ່ນປົວ. ຄຳເວົ້າຂອງແອວມາ ກໍກ່ຽວພັນກັບສິ່ງທີ່ເຮົາເວົ້າໃນປະຈຸບັນນີ້ ທີ່ວ່າ,

ໂອ້ພີ່ນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າຫາກຈະຫາຍໄດ້ ໂດຍພຽງແຕ່ກວາດຕາເບິ່ງ ເພື່ອທ່ານ ຈະຫາຍ ທ່ານຈະບໍ່ຫລຽວເບິ່ງຢ່າງໄວບໍ່ ຫລື ຈະເຮັດໃຈຂອງທ່ານແຂງກະດ້າງຢູ່ໃນຄວາມ ບໍ່ເຊື່ອ ແລະ ເຢັນຊາຈົນບໍ່ຍອມກວາດຕາເບິ່ງຈົນທ່ານຕາຍ ... ?

ຖ້າຫາກເປັນດັ່ງນັ້ນວິບັດຈະມາສູ່ທ່ານ ແຕ່ຫາກບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນກໍຈຶ່ງກວາດຕາເບິ່ງ ແລະ ເລີ່ມເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ວ່າພຣະອົງກໍຈະສະເດັດມາໄຖ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ ແລະ ວ່າພຣະອົງກໍຈະຮັບທຸກເວດທະນາ ແລະ ສິນພຣະຊົນເພື່ອຊົດໃຊ້ບາບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ວ່າພຣະອົງຈະລຸກຂຶ້ນຈາກຄວາມຕາຍອີກ ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ເກີດການຟື້ນຄືນຊີວິດມາຈາກຕາຍ

ເພື່ອຄົນທັງປວງຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະອົງເພື່ອຮັບການພິພາກສາໃນວັນສຸດທ້າຍ ແລະ ເປັນວັນພິພາກສາຕາມແຕ່ວຽກງານຂອງເຂົາ.⁶

ການຊຸກຍູ້ຂອງປະທານມອນສັນ ໃຫ້ເງິນໜ້າເບິ່ງ ເປັນການປຽບທຽບໃຫ້ລະນຶກເຖິງພຣະຄຣິດ. ເມື່ອເຮົາລະນຶກເຖິງພຣະອົງ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໃນອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພະລັງ ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ເຮົາຈະສາມາດຖືກປົດປ່ອຍຈາກຄວາມກະວົນ ກະວາຍໃຈຂອງເຮົາ. ຄວາມລຳບາກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ, ແລະ ການປົນປົວຄວາມເຈັບປ່ວຍຈາກບາບ ຂອງເຮົາ. ດ້ວຍວິທີນີ້ ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບສັດທາ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງເພື່ອຈະ ອົດທົນຕໍ່ທຸກສິ່ງ.⁷

ບໍ່ດົນມານີ້ ຊົດສະເຕີ ຄຸກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຂອງຜູ້ຍິງໃນປະເທດ ອາຟຣິກາໃຕ້. ຫລັງຈາກໄດ້ຟັງຂ່າວສານອັນໜ້າດົນໃຈບາງຢ່າງກ່ຽວກັບການນຳໃຊ້ການ ຊົດໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ປະທານສະຕີສິງເຄາະຂອງສະເຕກໄດ້ເຊື່ອເຊີນທຸກໆຄົນອອກ ໄປຂ້າງນອກ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບໝາກປຸມເປົ້າຮີລຽມ. ນາງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ໝາກປຸມເປົ້າ ເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເປັນພາລະ, ການທົດສອບ, ຫລື ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ທີ່ຍັບຢັ້ງເຮົາໄວ້ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ນັບເຖິງສາມ, ແລ້ວເຮົາກໍປ່ອຍໝາກປຸມເປົ້າ, ຫລື ພາລະຂອງເຮົາໄປ. ຂະນະທີ່ເຮົາເງິນໜ້າເບິ່ງພາລະຂອງເຮົາລອຍຂຶ້ນອາກາດໄປ ເຮົາຮູ້ສຶກໂລ່ງໃຈ. ການປ່ອຍໝາກປຸມເປົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງຕັກເຕືອນອັນເລິກຊຶ້ງເຖິງ ຄວາມສຸກທີ່ບໍ່ສາມາດຈະພັນລະນາໄດ້ໃນການເງິນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄິດຫາ ພຣະຄຣິດ.

ບໍ່ຄືກັນກັບການປ່ອຍໝາກປຸມເປົ້າ, ການເງິນໜ້າເບິ່ງສະຫວັນດ້ວຍຈິດວິນຍານບໍ່ແມ່ນ ປະສົບການພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຄຳອະທິຖານສຳລັບສິນລະລືກວ່າ ເຮົາຕ້ອງລະນຶກເຖິງພະອົງຕະຫລອດເວລາ ແລະ ຕ້ອງຮັກສາພະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາຕ້ອງມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຢູ່ນຳເຮົາທຸກມື້ເພື່ອນຳພາເຮົາ.⁸

ເມື່ອລູກຫລານອິດສະຣາເອນໄດ້ຫລົງທາງຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ນຳພາການເດີນທາງຂອງເຂົາແຕ່ລະມື້ຂະນະທີ່ເຂົາສະແຫວງຫາການຊີ້ນຳຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະທຳອົບພະຍົບເຮົາໄດ້ອ່ານວ່າ, “ໃນລະຫວ່າງການເດີນທາງນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ນຳ ໜ້າພວກເຂົາໄປ ໂດຍບັນດານໃຫ້ມີເສົາເມກຊີທາງໄປໃນເວລາກາງເວັນ ແລະ ເສົາໄຟເຍືອງ ທາງໄປໃນເວລາກາງຄືນ ເພື່ອພວກເຂົາຈະເດີນທາງທັງກາງເວັນ ແລະ ກາງຄືນໄດ້.”⁹ ການນຳພາຂອງພຣະອົງສະໝໍ່າສະເໝີ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຢ່າງຖ່ອມຕົວ ຕໍ່ທ່ານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດເຮັດດັ່ງດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ເຮົາ.

ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈະນຳພາເຮົາແນວໃດໃນວັນນີ້. ຜ່ານສາສະດາ, ອັກຄະສາວິກ, ແລະ ຜູ້ນຳຂອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຜ່ານຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມາສູ່ເຮົາຫຼັງຈາກເຮົາອະທິຖານ ຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຈິດສຸດໃຈຂອງເຮົາ. ພຣະອົງນຳພາເຮົາເມື່ອເຮົາປະຖິ້ມສິ່ງຂອງ ທາງໂລກ, ກັບໃຈ, ແລະ ປ່ຽນແປງ. ພຣະອົງນຳພາເຮົາເມື່ອເຮົາຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ. ແລະ ພຣະອົງນຳພາເຮົາຜ່ານພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ.¹⁰

ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການນຳພາໃນການເດີນທາງໃນຊີວິດ ແລະ ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ ຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ເຮົາຕ້ອງມີ “ຫູທີ່ໄດ້ຍິນ” ແລະ “ຕາທີ່ເຫັນ,” ທີ່ນຳພາເບິ່ງສະຫວັນ.¹¹ ເຮົາຕ້ອງກະທຳຕາມການຊີ້ນຳທີ່ໄດ້ຮັບ. ເຮົາຕ້ອງເງິຍໜ້າເບິ່ງ ແລະ ເຮັດຕາມ. ແລະ ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຮົາຈະສິດຊື່ນ, ເພາະພຣະເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ເຮົາ ມີຄວາມສຸກ.

ເຮົາເປັນລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ພຣະອົງຢາກມີສ່ວນໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ໃຫ້ພອນເຮົາ, ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ. ພຣະອົງປິ່ນປົວບາດແຜຂອງເຮົາ, ເຊັດນຳຕາເຮົາ, ແລະ ຊ່ອຍເຮົາຕະຫລອດການເດີນທາງຂອງເຮົາ ເພື່ອໃຫ້ກັບຄືນສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະນຳພາເຮົາ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນແສງສະຫວ່າງ; ເປັນຫຍັງເຮົາຢ້ານ?

ພຣະອົງໃກ້ຄຽງທັງວັນທັງຄືນ. ...

ພຣະອົງເປັນຄວາມສຸກ ແລະ ເພງຂອງເຮົາ.

ພຣະອົງນຳພາເຮົາທັງວັນທັງຄືນ.¹²

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າບາບຂອງເຮົາຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກຂອງເຮົາ ຈະຜ່ອນຄາຍລົງເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາພຣະຄຣິດ. “ຂໍໃຫ້ເຮົາລະນຶກ ເຖິງພຣະອົງ, ... ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັມໜ້າລົງ,” ດັ່ງທີ່ປະທານມອນສັນ ໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເງິຍໜ້າເບິ່ງ ດີກວ່າ.”

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໄຊຢາ 4:9.
2. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 25:23; 26.
3. See Mosiah 24:15.

4. ເບິ່ງ ຈິດເຊັ່ນບັນຊີ 21:8--9.
5. ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 17:41.
6. See Alma 33:21--22; see also verses 19--20.
7. See Alma 36:3, 17--21; 3 Nephi 9:13.
8. See Doctrine and Covenants 20:77.
9. ອົບພະຍົບ 13:21.
10. ສຸພາສິດ 20:12.
11. "The Lord Is My Light," Hymns, no. 89.
12. See 2 Nephi 10:20.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການໄຖ່

ໂດຍ ແອວເດີ ລິກະແຣນ ອາ ເຄີຕິສ ຈູເນຍ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ມີນາມຫລາຍຢ່າງທີ່ອ້າງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ນາມດັ່ງກ່າວນີ້ໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈສ່ວນຕ່າງໆ ຂອງທຸລະກິດ ທີ່ຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ຍົກຕົວຢ່າງນາມ “ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.” ເຮົາທຸກຄົນຮູ້ຈັກຄວາມໝາຍຂອງນາມນັ້ນເພາະເຮົາທຸກຄົນເຄີຍລອດຈາກສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ຕອນເປັນເດັກ ຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມກັບນ້ອງສາວ ໄດ້ໄປຫລິ້ນເຮືອຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳສາຍນ້ອຍ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ອອກເຂດປອດໄພໄປ ແລະ ຖືກຍູ້ສິ່ງຕາມກະແສໄປສູ່ຄວາມອັນຕະລາຍຢູ່ທາງໜ້າ. ພວກເຮົາໄດ້ເອີ້ນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ແລະພໍ່ຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ມາຊ່ອຍ ແລະ ຮັກສາພວກເຮົາ ຈາກຄວາມອັນຕະລາຍຂອງແມ່ນ້ຳ. ເມື່ອໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງການລອດ ກໍຄິດເຖິງ ປະສົບການນັ້ນ.

ນາມວ່າ “ພຣະຜູ້ໄຖ່” ມີຄວາມໝາຍເໝືອນກັນ. “ການໄຖ່” ໝາຍເຖິງ “ການຊີ້ ຫລື ຊີ້ຄືນ.” ຕາມກົດໝາຍ ຊັບສົມບັດຈະໄຖ່ໄດ້ຕອນທີ່ໜີ້ສິນຖືກຈ່າຍໝົດແລ້ວ. ໃນຍຸກພຣະຄຳພີເດີມ ກົດຂອງໂມເຊຍອ່ອນມີວິທີຕ່າງໆທີ່ຄົນຮັບໃຊ້ ແລະ ຊັບສົມບັດຈະຖືກປົດປ່ອຍ ຫລື ໄຖ່ໄດ້ ໂດຍທາງການຈ່າຍເງິນ (ເບິ່ງ ລະບຽບພວກເລວີ 25:31).

ໃນພຣະຄຳພີ ມີຄຳວ່າ “ໄຖ່” ຫລາຍເທື່ອກ່ຽວກັບການປົດປ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈາກ ຄວາມເປັນທາດຢູ່ປະເທດເອຢິບ. ຫລັງຈາກໄດ້ປົດປ່ອຍແລ້ວ ໂມເຊບອກພວກເຂົາວ່າ: “ແຕ່ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກພວກເຈົ້າ ... ພຣະອົງ ຈຶ່ງຊ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍລິດອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຂອງພຣະອົງ ແລະ ປົດປ່ອຍພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນອິດສະລະ ຈາກການເປັນທາດຂອງກະສັດເອຢິບ” (ພຣະບັນຍັດສອງ 7:8).

ຫົວຂໍ້ເລື່ອງທີ່ພຣະເຢໂຮວາໄຖ່ຊາວອິດສະຣາເອນຈາກການເປັນທາດກໍເຫັນຫລາຍເທື່ອໃນ ພຣະຄຳພີ. ລາງເທື່ອກໍແມ່ນເພື່ອຊ່ອຍຄວາມຊົງຈໍາຂອງປະຊາຊົນເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າທີ່ຊ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນໃຫ້ພົ້ນຈາກຊາວເອຢິບ.

ແຕ່ອີກຢ່າງໜຶ່ງກໍແມ່ນເພື່ອສອນເຂົາເຈົ້າວ່າ ຈະມີການໄຖ່ອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າສຳລັບອິດສະ
ຣາເອນ. ລິໂຮເຄີຍສອນວ່າ: “ແລະ ພຣະເມຊີສະເດັດມາໃນຄວາມສົມບູນແຫ່ງເວລາ
ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ໄຖ່ລູກຫລານໃຫ້ພົ້ນຈາກການຕົກ” (2 ນິໂຟ 2:26).

ເພງສັນລະເສີນກ່າວວ່າ: “ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະກອບກູ້ເອົາຂ້ອຍ ແລະ ຈະຊ່ອຍຊູໃຫ້ພົ້ນຈາກລົດ
ອຳນາດຂອງຄວາມຕາຍໄດ້” (ເພງສັນລະເສີນ 49:15).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຄີຍປະກາດຜ່ານເອຊາຢາວ່າ: “ເຮົາປັດການບາບຂອງເຈົ້າດັ່ງເມກຫາຍໄປ
ຈິ່ງກັບມາ ເພາະເຮົາຜູ້ດຽວທີ່ຊ່ອຍເຈົ້າໄດ້” (ເອຊາຢາ 44:22).

ການໄຖ່ທີ່ອ້າງໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີດັ່ງກ່າວມານີ້ແມ່ນການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ນີ້ແມ່ນ
“ຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງ ຊຶ່ງຕັ້ງໃຈຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ” ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າທີ່ຮັກເຮົາ (ເພງສັນລະເສີນ
130:7). ທີ່ບໍ່ຄືການໄຖ່ຕາມກົດຂອງໂມເຊ ຫລື ຕາມກົດໝາຍໃນປະຈຸບັນ, ການໄຖ່ດັ່ງກ່າວບໍ່ມີ
ຜົນຈາກ “ສິ່ງຂອງທີ່ເສື່ອມສູນໄປໄດ້ດັ່ງເງິນ ຫລື ຄຳ” (1 ເປໂຕ 1:18). “ພຣະຄຣິດໄດ້
ປົດປ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ເປັນອິດສະລະ ໝາຍຄວາມວ່າ ບາບຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບອະໄພ
ພຣະຄຸນອັນປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່ແທ້” (ເອເຟໂຊ 1:7). ປະທານຈອນ ເທເລີ
ເຄີຍສອນວ່າ ເພາະການເສຍສະລະຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ “ໜີ້ສິນຈ່າຍແລ້ວ ການໄຖ່ເຮັດໄປແລ້ວ
ພັນທະສັນຍາປະກອບໄປແລ້ວ ຄວາມຍຸດຕິທຳສິ້ນສຸດແລ້ວ ແລະ ລົດອຳນາດທັງໝົດກໍ ...
ມອບໃສ່ພຣະຫັດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ” (*Teachings of Presidents of the
Church: John Taylor [2001], 44*).

ຜົນຂອງການໄຖ່ດັ່ງກ່າວຄືການເອົາຊະນະຄວາມຕາຍທາງຮ່າງກາຍສຳລັບລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າທັງ
ໝົດ. ໝາຍຄວາມວ່າ ເອົາຊະນະການຕາຍທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ທຸກຄົນຈະພົ້ນຄົນຊີວິດ.
ອີກປະການໜຶ່ງ ການໄຖ່ໂດຍພຣະຄຣິດ ແມ່ນການເອົາຊະນະຄວາມຕາຍທາງວິນຍານ.
ໂດຍຜ່ານທາງການທໍລະມານ ແລະ ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ ພຣະຄຣິດໄດ້ຈ່າຍຄ່າບາບ
ຂອງມະນຸດທຸກຄົນຕາມເງື່ອນໄຂການກັບໃຈສ່ວນຕົວ.

ດັ່ງນັ້ນຖ້າເຮົາກັບໃຈ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ເພາະພຣະຜູ້ໄຖ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າໜີ້ສິນເຮົາ.
ນີ້ເປັນຂ່າວດີໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນ, “ທີ່ໄດ້ເຮັດບາບ ແລະ ຫ່າງໄກຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊ່ອຍເຂົາ” (ໂຣມ
3:23). ຄົນທີ່ຫລົງຫາຍໄປຈາກທາງແຫ່ງຄວາມຊອບທຳຕ້ອງການການໄຖ່ ແລະ ຖ້າຫາກ
ເຂົາກັບໃຈຢ່າງເຕັມທີ່ ການໄຖ່ຈະເປັນຂອງເຂົາ. ແຕ່ຄົນທີ່ພະຍາຍາມດຳລົງຊີວິດດີຕະຫລອດ
ກໍຕ້ອງການການໄຖ່ນີ້ຄືກັນ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະກັບໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາໄດ້ ນອກຈາກ
ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ. ດັ່ງນັ້ນການໄຖ່ ໂດຍຄວາມຮັກອັນນີ້

ຍ່ອມໃຫ້ກົດໝາຍແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຄວາມເມດຕາປະກອບໃນຊີວິດຂອງທຸກຄົນ
ທີ່ກັບໃຈ ແລະ ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

“ໃຫຍ່ຢິ່ງສະຫງ່າຄົບຖ້ວນພຽງໃດ ແຜນການອັນໃຫຍ່ແຫ່ງການໄຖ່ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມເປັນທຳ,
ຄວາມຮັກ ແລະ ພຣະເມດຕາປອງດອງໂດຍສັກສີ” (“How Great the Wisdom and the
Love,” *Hymns*, no. 195).

ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ສອນວ່າ: “ມີພຣະຜູ້ໄຖ່ ພຣະຜູ້ເປັນກາງທີ່ເຕັມໃຈ ແລະ ພ້ອມທີ່
ຈະຕອບຄວາມຕ້ອງການຂອງຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເມດຕາແກ່ຄົນທີ່ກັບໃຈ” (“The
Mediator,” *Ensign*, May 1977, 56).

ພຣະຄຳພີ, ວັນນະຄະດີ, ແລະ ປະສົບການຂອງຊີວິດ ເຕັມໄປດ້ວຍເລື່ອງການໄຖ່. ໂດຍທາງ
ພຣະຄຣິດ, ຜູ້ຄົນສາມາດປ່ຽນຊີວິດ ແລະ ຮັບການໄຖ່ໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າມັກເລື່ອງການໄຖ່
ດັ່ງກ່າວນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າມີໝູ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມຄຳສອນຂອງສາສນາຈັກຕອນທີ່ລາວເປັນເດັກ. ຕອນທີ່ເປັນ
ບ່າວ ແລ້ວລາວຮັບຮູ້ສິ່ງທີ່ຂາດໄປຈາກຊີວິດເພາະບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ. ລາວຈຶ່ງ
ກັບໃຈ ແລະ ໄດ້ອຸທິດຕົນທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຢ່າງຊອບທຳ. ມີໜຶ່ງຫລັງຈາກຫລາຍໆປີແລ້ວ
ຂ້າພະເຈົ້າພົບລາວຢູ່ພຣະວິຫານ. ແວວຕາບິ່ງບອກວ່າລາວມີພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ
ຮູ້ສຶກວ່າ ລາວເປັນສະມາຊິກໝັ້ນຄົງທີ່ພະຍາຍາມຮັກສາພຣະກິດຕິຄຸນຢ່າງເຕັມທີ່. ລາວເປັນ
ເລື່ອງການໄຖ່.

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍສຳພາດຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງເພື່ອຮັບບັບຕິສະມາ ທີ່ນາງເຄີຍເຮັດບາບອັນຮ້າຍແຮງ.
ໃນລະຫວ່າງການສຳພາດຂ້າພະເຈົ້າຖາມວ່າ ນາງເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່ານາງເຮັດບາບນັ້ນອີກບໍ່ໄດ້.
ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນລຶກຊຶ່ງທີ່ເຫັນຢູ່ໃນດວງຕາຂອງນາງ, ນາງຕອບວ່າ, “ປະທານ
ຂ້ານ້ອຍເຮັດບາບນັ້ນອີກບໍ່ໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ນັ້ນຄືເຫດຜົນທີ່ຂ້ານ້ອຍຢາກຮັບບັບຕິສະມາ—
ເພື່ອຊຳລະຕົວຈາກຜົນຂອງບາບອັນຮ້າຍແຮງນັ້ນ.” ນາງເປັນເລື່ອງການໄຖ່.

ໃນປີທີ່ຜ່ານມາບໍ່ດົນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສະເຕກ ແລະ ປະຊຸມອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ນຳເອົາການຮຽກຮ້ອງຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄປນຳ ກ່ຽວກັບການກອບກູ້
ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ບໍ່ໄປໂບດປະຈຳ. ທີ່ກອງປະຊຸມສະເຕກແຫ່ງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ເລົ່າເລື່ອງສະມາຊິກຄົນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ກັບມາເປັນສະມາຊິກເຕັມທີ່ ຫລັງຈາກອະທິການ ແລະ
ຜູ້ນຳຄົນອື່ນໄດ້ໄປຢັ້ງມລາວທີ່ບ້ານບອກວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການລາວ ແລະ ໄດ້ເອີ້ນລາວໃຫ້ຮັບໃຊ້

ໃນຫວອດ. ຄົນໃນເລື່ອງນັ້ນບໍ່ພຽງໄດ້ຍອມຮັບການເອີ້ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໄດ້ປ່ຽນຊີວິດ, ປ່ຽນນິໄສ ນຳ ອີກ ແລະ ເຂົ້າມາຮ່ວມກັບສາສນາຈັກຢ່າງເຕັມທີ່.

ເພື່ອນຂ້າພະເຈົ້າຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນບ່ອນຊຸມນຸມກໍໄດ້ຍິນເລື່ອງນັ້ນ. ໃບໜ້າລາວໄດ້ປ່ຽນໄປເມື່ອລາວ ຟັງເລື່ອງ. ວັນຕໍ່ໄປນັ້ນ ລາວໄດ້ສົ່ງອີເມວທີ່ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຕົວລາວຕອບເລື່ອງແບບນັ້ນ ເພາະເລື່ອງທີ່ພໍ່ເຖົ້າລາວໄດ້ກັບມາເປັນສະມາຊິກຢ່າງເຕັມທີ່ກໍຄ້າຍໆຄືກັນກັບເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຟັງ. ລາວບອກວ່າຍ້ອນມີອະທິການມາບ້ານ ແລະ ເຊີນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນສາສນາຈັກ ພໍ່ເຖົ້າຈຶ່ງໄດ້ພິຈາລະນາຊີວິດ ແລະ ປະຈັກພະຍານຄືນອີກ ແລ້ວໄດ້ປ່ຽນຊີວິດ ແລະ ໄດ້ຍອມ ຮັບເອົາການເອີ້ນນັ້ນ. ບັດນີ້ເພິ່ນມີລູກມີຫລານ 88 ຄົນທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ຢ່າງເຕັມທີ່.

ບໍ່ຫລາຍມື້ຫລັງຈາກນັ້ນມີປະຊຸມອີກແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າເລື່ອງສອງບົດໃຫ້ຟັງ. ວັນຕໍ່ມາກໍໄດ້ຮັບອີເມວອີກ ສະບັບໜຶ່ງທີ່ເລີ່ມວ່າ “ນັ້ນເປັນເລື່ອງພໍ່ເຮົາຄືກັນ.” ອີເມວດັ່ງກ່າວ ທີ່ມາຈາກປະທານສະເຕກເລົ່າວ່າ ພໍ່ລາວໄດ້ເຊີນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນສາສນາຈັກ ເຖິງແມ່ນພໍ່ບໍ່ໄດ້ ໄປໂບດ ແລະ ມີນິໄສທີ່ຕ້ອງປ່ຽນກ່ອນ. ພໍ່ລາວໄດ້ຍອມຮັບການເຊີນນັ້ນ ພ້ອມດ້ວຍໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ໃນທີ່ສຸດ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານສະເຕກ ແລ້ວປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ ແລະ ໄດ້ວາງພື້ນຖານເພື່ອລູກໆຫລານໆ ໃຫ້ເປັນສະມາຊິກໃນສາສນາຈັກຢ່າງເຕັມທີ່.

ອີກສອງສາມອາທິດຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງສາມບົດໃນກອງປະຊຸມສະເຕກ ອີກແຫ່ງໜຶ່ງ. ຫລັງຈາກປະຊຸມມີຊາຍຄົນໜຶ່ງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ບອກວ່າ ນັ້ນບໍ່ຄື ເລື່ອງພໍ່ລາວ. ນັ້ນຄືເລື່ອງຕົວລາວເອງ. ລາວບອກເຫດການທີ່ພາລາວໃຫ້ກັບໃຈ ແລະ ກັບໄປເຂົ້າຮ່ວມສາສນາຈັກຢ່າງເຕັມທີ່. ແລະ ເປັນຈິງຊື່ຕະຫລອດ: ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລົ່າກ່ຽວ ກັບການເອີ້ນກອບກູ້ຄົນບໍ່ມາປະຈຳ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນ ແລະ ໄດ້ຍິນເລື່ອງຊ້ຳໆ ວ່າມີຫລາຍ ຄົນໄດ້ຕອບການເຊີນ ແລະ ປ່ຽນຊີວິດຂອງເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຍິນເລື່ອງການໄຖ່ເລື້ອຍໆ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະຕອບແທນພຣະຜູ້ໄຖ່ບໍ່ໄດ້ສຳລັບຄຳສິນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈ່າຍແທນເຮົາ ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພະຍາຍາມຢ່າງດີທີ່ສຸດເພື່ອກັບໃຈ ແລະ ເຮັດຕາມ ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່. ອັກຄະສາວິກ ອິສັນ ແອັຟ ວິດນີ ໄດ້ຂຽນວ່າ:

“ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍ ທີ່ພຣະທັດໄດ້ຮັກສາຂ້ານ້ອຍຢ່າງເຕັມ ທີ່ ລິດອຳນາດໄດ້ຍົກຂ້ານ້ອຍຂຶ້ນ ແລະ ປ່ຽນຄວາມຂົມເປັນຄວາມຫວານ! ຄວາມກະຕັນຍູ ຂ້ານ້ອຍບອກບໍ່ໄດ້ ພຣະເຈົ້າອິດສະຣາເອນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່.

“ຕອບແທນພຣະອົງບໍ່ໄດ້ ແຕ່ຮັກພຣະອົງໄດ້. ພຣະອົງແມ່ນຄວາມປິຕິຍິນດີແກ່ຂ້ານ້ອຍ
ເປັນຄວາມສຸກທັງວັນ ເປັນຄວາມຝັນທັງຄືນ; ປາກຂ້ານ້ອຍຍັງເວົ້າໃຫ້ຟັງ ແລະ
ຊີວິດຂ້ານ້ອຍຕາມພຣະອົງສິ່ງ” (“Savior, Redeemer of My Soul,” *Hymns*, no. 112).

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ. ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາກັບໃຈ ແລະ
ໄປຫາພຣະອົງ, ເຮົາສາມາດຮັບພອນທັງໝົດຂອງຊີວິດນີ້ລັ້ນດອນໄດ້. ຫວັງວ່າເຮົາຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນ
ໄດ້ ໂດຍຮັບການໄຖ່ສ່ວນຕົວນັ້ນ ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງແຫ່ງການກັບໃຈ

ໂດຍ ແອວເດີ ດີ ທອດ ຄິສໂຕເຟີສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນໄດ້ບັນຈຸເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ ນິຣໍ. ງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງ
ມໍ່ມອນ, ໃນການຫຍໍ້ແຜ່ນຈາລຶກຫລາຍພັນປີຂອງຊາວນິໄຟຈຶ່ງຄິດວ່າ ມັນສຳຄັນທີ່ຈະຮວມເລື່ອງ
ລາວບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຊາວຄົນນີ້ ແລະ ອິດທິພົນແຫ່ງຄຳສອນອັນຍາວນານຂອງລາວໄວ້ນຳ.
ມໍ່ມອນໄດ້ເຕືອນເຮົາ, ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າຄຳສອນດັ່ງກ່າວອາດປະກົດຂຶ້ນອີກໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ.

ເລື່ອງລາວຂອງນິຣໍໄດ້ປາກົດຂຶ້ນປະມານ 90 ກ່ອນການກຳເນີດຂອງພຣະຄິດ. ລາວໄດ້ສອນວ່າ
ມະນຸດຊາດທັງປວງຈະລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ ... ; ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ້າງມະນຸດທັງປວງ
ຂຶ້ນມາ ແລະ ໄດ້ໄຖ່ຄົນທັງປວງນຳອີກ, ແລະ ໃນຕອນສຸດທ້າຍມະນຸດທັງປວງຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ
(see Alma 1:4).

ປະມານ 15 ປີ ຈາກນັ້ນ, ໂຄຣິ໌ໜີ ໄດ້ມາຫາຊາວນິໄຟ ເພື່ອສັ່ງສອນ ແລະ ປະກາດຄຳສອນຂອງນິຣໍ.
ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ໄດ້ບັນທຶກວ່າ ລາວເປັນຜູ້ຕໍ່ຕ້ານພຣະຄິດ, ແລະ ລາວໄດ້ເລີ່ມສິດສອນຜູ້ຄົນບໍ່ໃຫ້
ເຫັນດີກັບຄຳທຳນາຍ ... ກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະຄິດ (see Alma 30:6). ໂຄຣິ໌ໜີໄດ້
ປະກາດຕື່ມວ່າ ມັນຈະບໍ່ມີການຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງມະນຸດເກີດຂຶ້ນຢ່າງເດັດຂາດ, ແຕ່ວ່າມະນຸດ
ແຕ່ລະຄົນເປັນຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ ຕາມການດຳເນີນຊີວິດຂອງຕົນເອງ; ດັ່ງນັ້ນ ມະນຸດແຕ່ລະຄົນມີຄວາມຮຸ່ງ
ເຮືອງຕາມຄວາມສະຫລາດຂອງຕົນເອງ, ແລະວ່າທຸກຄົນຊະນະຕາມກຳລັງຂອງຕົນເອງ; ແລະ ແມ່ນ
ຫຍັງກໍຕາມທີ່ຕົນເອງກະທຳໄປນັ້ນ ຈະບໍ່ມີຄວາມຜິດເລີຍ (see Alma 30:17). ສາດສະດາປອມ
ແລະ ຜູ້ຕິດຕາມຂອງເຂົາບໍ່ເຊື່ອຖືໃນການກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຂົາ (see Alma 15:15).

ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ໃນວັນເວລາຂອງນິຣໍ ແລະ ໂຄຣິ໌ໜີ, ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາ ຊຶ່ງໃກ້ກັບການສະເດັດ
ມາຂອງພຣະເຢຊູຄິດ—ໃນກໍລະນີຂອງເຮົາ ມັນເປັນວັນເວລາທີ່ຕຽມພ້ອມສຳລັບການສະເດັດມາ

ດັ່ງທີ່ສອງຂອງພຣະອົງ. ແລະ ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ຂ່າວສານເລື່ອງການກັບໃຈ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວບໍ່ມີ ໃຜປາກຝັງ. ບາງຄົນປະກາດວ່າ ຖ້າຫາກມີພຣະເຈົ້າແທ້, ພຣະອົງຄົງບໍ່ບັນຊາແບບຈິງຈັງກັບ ເຮົາດອກ (see Alma 18:5). ບາງຄົນໃນປະຈຸບັນນີ້ ປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮັກຈະອະໄພບາບ ທັງໝົດ ພຣະແຕ່ສາລະພາບຜິດແບບໆ່າຍໆເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ຖ້າຫາກມີການລົງໂທດບາບແທ້ໆ ກໍຈະເປັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຕິສອນພວກເຮົາສອງສາມເທື່ອ ແລະ ພາຍຫລັງມາ, ພວກເຮົາກໍຈະລອດ ຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ (see 2 Nephi 28:8). ບາງຄົນ ຄືກັນກັບ ໂຄຣິ໌ທ໌ ຈະປະຕິເສດການເປັນ ຢູ່ຂອງພຣະຄິດ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີບາບ. ຄຳສອນຂອງເຂົາແມ່ນວ່າ ຄຸນຄ່າ, ມາດຕະຖານ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມຈິງ ເປັນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວພັນກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບຸກຄົນຮູ້ສຶກວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຖືກ ຕ້ອງສຳລັບເຂົາ, ແລ້ວຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດຈະເວົ້າວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຜິດ ຫລື ເປັນບາບ.

ຢູ່ທາງນອກ ຄຳສອນເຊັ່ນນັ້ນເບິ່ງຄືເປັນໜ້າເຊື່ອ ເພາະມັນອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາເຮັດຕາມໃຈຊອບ ຫລື ບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງກັບຜົນສະທ້ອນ. ໃນການໃຊ້ຄຳສອນຂອງນີ້ ແລະ ໂຄຣິ໌ທ໌, ເຮົາສາມາດຫາຂໍ້ແກ້ຕົວ ແລະ ໃຫ້ເຫດຜົນດີກັບທຸກສິ່ງ. ເມື່ອສາດສະດາເອີ້ນໃຫ້ກັບໃຈ, ມັນຄືກັນກັບເໝາະເປັນໃສ່ຜູ້ຄົນ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວນຮັບເອົາການເອີ້ນຂອງສາດສະດາດ້ວຍຄວາມສຸກ. ຖ້າຫາກປາດສະຈາກການ ກັບໃຈ, ແລ້ວຈະບໍ່ມີການກ້າວໄປໜ້າ ຫລື ການພັດທະນາຊີວິດເລີຍ. ການທຳທ່າວ່າບໍ່ມີບາບຈະບໍ່ ຊ່ອຍໃຫ້ຄວາມໜັກໜ່ວງ ແລະ ຄວາມເຈັບປວດບັນເທົາລົງ. ການທົນທຸກນຳບາບຈະບໍ່ຊ່ອຍໃຫ້ຊີວິດ ດີຂຶ້ນແນວໃດ. ພຣະແຕ່ການກັບໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະພາໄປສູ່ຊີວິດທີ່ດີກວ່າ. ແລະ, ແນ່ນອນ, ພຣະແຕ່ ຜ່ານການກັບໃຈເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຈະສາມາດໄດ້ຮັບພຣະຄຸນແຫ່ງການຊົດໃຊ້ພຣະຄິດ ແລະ ຄວາມລອດ ໄດ້. ການກັບໃຈເປັນຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງ, ແລະ ຄວນມີຮອຍຢືມຢູ່ໃນໃບໜ້າຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາກ່າວ ເຖິງມັນ. ມັນຊື່ບອກເຮົາໄປຫາອິດສະລະພາບ, ຄວາມໝັ້ນໃຈ, ແລະ ຄວາມສະຫງົບ. ການກັບໃຈ ເປັນເຫດຜົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງການສະເຫລີມສະຫລອງ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນເຫດຜົນໃຫ້ຢຸດການສະເຫລີມ ສະຫລອງ.

ການກັບໃຈຈະເປັນໄປໄດ້ພຣະແຕ່ເພາະການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄິດເທົ່ານັ້ນ. ເປັນການເສຍສະລະ ອັນເປັນນິດຂອງພຣະອົງທີ່ “ຈະນຳເອົາຄວາມລອດມາຫາຄົນທັງປວງທີ່ມີສັດທາໄປສູ່ການກັບໃຈ” (ແອວມາ 34:15). ການກັບໃຈເປັນເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນ, ແລະ ເປັນພຣະຄຸນຂອງພຣະຄິດຄືພະລັງ, ໂດຍການນັ້ນ “ຄວາມເມດຕາຈະສາມາດສະໜອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳໄດ້” (ແອວມາ 34:16). ຫລັກຖານຂອງເຮົາຄື:

ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ການຮັບຮອງຄວາມຊອບທຳ [ຫລື ການໃຫ້ອະໄພບາບ] ຜ່ານພຣະຄຸນຂອງພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເຢຊູຄິດແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ຈິງ;

ແລະ ພວກເຮົາກໍຮູ້ອີກວ່າການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ [ຫລື ການຊຳລະລ້າງຈາກບາບ] ຜ່ານພຣະຄູນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເປຊູຄຣິດແມ່ນຖືກຕ້ອງ ແລະ ຈິງ, ຕໍ່ທຸກ ຄົນຜູ້ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດພະລັງ, ຄວາມຄິດ, ແລະ ກຳລັງຂອງເຂົາ (see D&C 20:30–31).

ການກັບໃຈເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ໃຫຍ່ໂຕ, ແຕ່ໃນມື້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວເຖິງພຽງແຕ່ຫ້າຢ່າງເທົ່ານັ້ນ ກ່ຽວກັບຫລັກທຳພຣະກິດຄູນຂຶ້ນພື້ນຖານ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະເປັນປະໂຫຍດ.

ໜຶ່ງ, ການເຊື່ອເຊີນໃຫ້ກັບໃຈເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ. ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ “ເລີ່ມຕົ້ນ ປະກາດວ່າ ຈົ່ງຖືມໃຈເກົ້າເອົາໃຈໃໝ່: ເພາະວ່າອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ” (ມັດທາຍ 4:17), ມັນເປັນຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມຮັກ, ເຊື່ອເຊີນທຸກຄົນທີ່ມີຄ່າຄວນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະອົງ ແລະ ຊົມຊື່ກັບຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນໃນໂລກນີ້, ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນໃນໂລກທີ່ຈະມາເຖິງ (see Moses 6:59). ຖ້າຫາກເຮົາບໍ່ເຊື່ອເຊີນຄົນອື່ນໃຫ້ປ່ຽນແປງ ຫລື ຖ້າຫາກເຮົາບໍ່ກັບໃຈ, ແລ້ວເຮົາ ກໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາບໍ່ສຳເລັດໃນການຊ່ອຍເຫລືອຕົນເອງ ແລະ ຄົນອື່ນໆ. ພໍແມ່ຜູ້ປ່ອຍໃຫ້ລູກ ເຮັດບາບ, ເພື່ອນທີ່ບໍ່ເຕືອນເພື່ອນ, ຜູ້ນຳທີ່ຢ້ານກົວສ່ວນຫລາຍຈະເປັນຫ່ວງນຳຕົນເອງຫລາຍກວ່າ ການເປັນຢູ່ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດຊ່ອຍເຫລືອໄດ້. ແມ່ນແລ້ວ, ການເອີ້ນໃຫ້ກັບໃຈ ມາເຖິງແລ້ວ ໂດຍບໍ່ໂຍະຍານ ຫລື ຜິດຫຼູ, ແລະ ອາດຖືກເຮັດໃຫ້ຄົນຊັງ, ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍ ພຣະວິນຍານ, ມັນຈະເປັນການປະພຶດດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍແທ້ໆ (see D&C 121:43–44).

ສອງ, ການກັບໃຈໝາຍເຖິງການພະຍາຍາມທີ່ຈະປ່ຽນແປງ. ມັນຈະເປັນການເຍາະເຍີ້ຍການ ທຶນທຸກທໍລະມານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ ແລະ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຖ້າຫາກເຮົາຄາດຫວັງໃຫ້ພຣະອົງປ່ຽນສະພາບຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນທູດສະຫວັນໂດຍທີ່ບໍ່ຕ້ອງ ເຮັດພາກສ່ວນຂອງເຮົາ. ກົງກັນຂ້າມ, ເຮົາຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະຄູນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ ບໍລິບູນ ແລະ ຮັບລາງວັນສຳລັບຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນຂອງເຮົາ (see 2 Nephi 25:23). ບາງທີ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບທີ່ເຮົາອະທິຖານຂໍຄວາມເມດຕາ, ເຮົາຄວນອະທິຖານຂໍເວລາ ແລະ ໂອກາດທີ່ຈະເຮັດວຽກ ແລະ ພະຍາຍາມເອົາຊະນະມັນນຳອີກ. ແນ່ນອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອວຍພອນ ຄົນທີ່ປ່າຖະໜາຢາກມາຫາການພິພາກສາຢ່າງມີຄ່າຄວນ, ຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈອອກແຮງໄປແຕ່ລະວັນ ເພື່ອປ່ຽນຄວາມອ່ອນແອ ໃຫ້ກັບກາຍເປັນຄວາມເຂັ້ມແຂງ. ການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງ, ການປ່ຽນແປງ ທີ່ແທ້ຈິງ ອາດຮຽກຮ້ອງຄວາມພະຍາຍາມຄົນອີກ, ແຕ່ມີບາງສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ສັກສິດໃນ ຄວາມພະຍາຍາມນັ້ນ. ການໃຫ້ອະໄພທີ່ສູງສົ່ງ ແລະ ການປິ່ນປົວມາເຖິງແບບທຳມະຊາດ

ສູ່ຄົນເຊັ່ນນັ້ນ, ເພາະ ແນ່ນອນ, ຄຸນນະທຳຮັກຄຸນນະທຳ; ຄວາມສະຫວ່າງແນບສະໜິດກັບຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ຄວາມເມດຕາມີຄວາມສົງສານຕໍ່ຄວາມເມດຕາ ແລະ ອ້າງສິດໃນຄົນຂອງບາງເອງ (see D&C 88:40).

ດ້ວຍການກັບໃຈ ເຮົາສາມາດພັດທະນາຕົນໄປເລື້ອຍໆ ໃນຄວາມສາມາດຂອງເຮົາເພື່ອຄຳລົງຊີວິດ, ເພາະເຮົາຮັບຮູ້ວ່າ ຄົນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມກົດຂອງອານາຈັກຊັ້ນສູງ ຈະທົນກັບລັດສະໝີພາບຂອງອານາຈັກຊັ້ນສູງບໍ່ໄດ້ (see D&C 88:22).

ສາມ, ການກັບໃຈໝາຍເຖິງການບໍ່ພຽງແຕ່ປະຖິ້ມບາບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນການສັນຍາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງນຳອີກ. ວັດຈະນະນຸກົມຂອງພຣະຄິສຕະທຳຄຳພີໄດ້ບອກວ່າ: “ການກັບໃຈໝາຍເຖິງການຫັນຫົວໃຈ ແລະ ຄວາມປະສົງມາຫາພຣະເຈົ້າ, ທັງປະຕິເສດບາບ ຊຶ່ງທຳມະຊາດແລ້ວ ເຮົາມັກຈະໂນ້ມອ່ຽງໄປຫາ.”¹ ຕົວຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄຳສອນນີ້ ຈາກພຣະຄຳພີມໍມອນແມ່ນພົບເຫັນຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງແອວມາ ທີ່ກ່າວກັບພວກລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ:

“ສະນັ້ນພໍ່ສັງເຈົ້າ, ລູກຂອງພໍ່, ດ້ວຍຄວາມເຫງົາກົວພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ລູກລະເວັ້ນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງລູກ;

ໃຫ້ລູກຫັນໜ້າໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດຄວາມນິກຄິດ, ຄວາມສາມາດ, ແລະ ກຳລັງ” (ແອວມາ 39:12–13; see also Mosiah 7:33; 3 ນິໄຟ 20:26; ມໍມອນ 9:6 ນຳອີກ).

ກ່ອນຈະຫັນໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ນັ້ນ, ມັນຈະຕ້ອງບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຕຳກວ່າພັນທະສັນຍາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງຕໍ່ພຣະອົງ. ເຮົາມັກຈະກ່າວເຖິງພັນທະສັນຍານີ້ວ່າເປັນພັນທະສັນຍາແຫ່ງການຮັບບັບຕິສະມາ ເພາະມັນສະແດງເຖິງການເປັນພະຍານ ໂດຍການຮັບບັບຕິສະມາໃນນ້ຳ (see Mosiah 18:10). ການຮັບບັບຕິສະມາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງ, ຢືນຢັນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ຈະເຊື່ອຝັງຕໍ່ພຣະບິດາ. “ແຕ່ເຖິງແມ່ນພຣະອົງບໍລິສຸດ, ພຣະອົງຍັງສະແດງແກ່ລູກຫລານມະນຸດວ່າ ຕາມທາງແຫ່ງເນື້ອໜັງພຣະອົງຖ້ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າ ຈະເຊື່ອຝັງພຣະອົງໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ” (2 ນິໄຟ 31:7). ປາດສະຈາກພັນທະສັນຍານີ້, ການກັບໃຈຈະບໍ່ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ແລະ ການປົດບາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບເລີຍ.² ອາຈານ ໂນແອວ ເຣນິນ ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ໃນທາງທີ່ໜ້າຊົງຈຳທີ່ວ່າ “ການເລືອກກັບໃຈຄືກັນກັບການເລືອກເຜົາສະພານທີ່ຕໍ່ໃສ່ທຸກບ່ອນ [ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ] ທີ່ຈະເດີນຕາມເສັ້ນທາງ *ດຽວນັ້ນ* ທີ່ເລືອກ, ທາງ *ດຽວ* ນັ້ນທີ່ພາໄປສູ່ຊີວິດ ນິລັນດອນ.”³

ສີ, ການກັບໃຈຮຽກຮ້ອງຈຸດປະສົງທີ່ຈິງຈັງ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ ຈະຮັກສາມັນໄວ້, ເຖິງແມ່ນຈະຜ່ານຄວາມ ເຈັບປວດ. ການຂຽນຂັ້ນຕອນຂອງການກັບໃຈໄວ້ເຮັດຕາມລຳດັບອາດຊ່ອຍບາງຄົນໄດ້, ແຕ່ມັນອາດ ພາໃຫ້ເຮັດແບບບໍ່ຕ້ອງຄິດ, ພຽງໝາຍຂີດສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດເທົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກແທ້ໆກັບການປ່ຽນແປງ. ການກັບໃຈທີ່ແທ້ຈິງບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງຕື່ນໆ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມອບເງື່ອນໄຂສຳລວມສອງຢ່າງໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອ ໂດຍສິ່ງນັ້ນ ຈະຮູ້ວ່າຄົນໆນັ້ນໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາຫລືບໍ່—ເຂົາຈະສາລະພາບ ແລະ ປະຖິ້ມ ມັນ (see D&C 58:43).

ການສາລະພາບ ແລະ ການປະຖິ້ມ ເປັນຄວາມຄິດທີ່ມີພະລັງຫລາຍ. ຫລາຍກວ່າຄຳວ່າ “ຂ້ອຍຍອມຮັບ; ຂ້ອຍຂໍໂທດ” ເທົ່ານັ້ນ. ການສາລະພາບເປັນສິ່ງເລິກຊຶ້ງ, ບາງເທື່ອເປັນການຮັບ ຮູ້ທີ່ເຈັບປວດເຖິງຄວາມຜິດພາດ ແລະ ການເຮັດຜິດຕໍ່ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມະນຸດ. ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ເສຍໃຈ ແລະ ນຳ້ອັນຂົມຂຶ້ນ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຈະມາກັບການສາລະພາບຂອງບຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະ ເມື່ອເຂົາໄດ້ສ້າງຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ແກ່ບາງຄົນ, ຫລື ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໄດ້ພາຄົນອື່ນເຮັດບາບ. ມັນເປັນເພາະຄວາມໂສກເສົ້າອັນໃຫຍ່ໂຕນີ້, ທີ່ເຫັນຄວາມຈິງຂອງສິ່ງທີ່ເປັນຢູ່, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນ ດັ່ງກ່າວ, ເຊັ່ນດຽວກັບແອວມາ, ຮ້ອງອອກມາວ່າ ໂອ້ ພຣະເຊື້ອເອີຍ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຂໍຊົງ ມີເມດຕາປານີຕໍ່ຂ້ານ້ອຍຜູ້ຢູ່ໃນນ້ຳບີແຫ່ງຄວາມຂົມຂຶ້ນ, ແລະ ຖືກປົດລ້ອມດ້ວຍສາຍໂສ້ແຫ່ງຄວາມ ຕາຍອັນເປັນນິດດ້ວຍເຖິດ” (see Alma 36:18). ດ້ວຍສັດທາໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ໃຫ້, ແລະ ອຳນາດຂອງພຣະອົງ, ຄວາມໝົດຫວັງຈິ່ງກາຍເປັນຄວາມມີຫວັງ. ໃຈ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາ ຂອງເຂົາຈະປ່ຽນໄປ, ແລະ ບາບທີ່ຄັງໜຶ່ງເຄີຍເປັນສິ່ງພໍໃຈ ແຕ່ຕອນນີ້ກັບເປັນສິ່ງໜ້າກຽດຊົງ. ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຍົກເລີກ ແລະ ປະຖິ້ມບາບ ແລະ ເພື່ອຕັດແປງ, ດັ່ງທີ່ຕົນສາມາດເຮັດໄດ້, ຊຶ່ງເຂົາ ໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດກັບຄົນອື່ນ, ຕອນນີ້ໄດ້ມີໃຈໃໝ່. ຄວາມພະຍາຍາມນັ້ນ ບໍ່ດົນກໍຈະເຕີບ ໂຕຂຶ້ນເປັນ ພັນທະສັນຍາເລື່ອງການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດ້ວຍພັນທະສັນຍານັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ເປັນອັກຄະທູດແຫ່ງພຣະຄູນອັນສູງສົ່ງ, ຈະນຳຄວາມບັນເທົາ ແລະ ການໃຫ້ອະໄພມາໃຫ້. ແລ້ວເຂົາຈະສາມາດກ່າວກັບແອວມາໄດ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງອັນໃດ ທີ່ໜ້າອັດສະຈັນເຊັ່ນນີ້ ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກທີ່ສຸດເທົ່າກັບຄວາມ ເຈັບປວດຂອງເຮົາ! (see Alma 36:20).

ຄວາມເຈັບປວດໃດທີ່ຮຽກຮ້ອງການກັບໃຈ ຈະໜ້ອຍກວ່າຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ສຳລັບການລະເມີດທີ່ຍິ່ງບໍ່ໄດ້ສາລະພາບເທື່ອ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເລັກນ້ອຍ ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ທຶນທຸກທໍລະມານເພື່ອສະໜອງຂໍ້ຮຽກຮ້ອງແຫ່ງຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງເຮົາ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ,

ພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແທນທຸກຄົນ, ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຖ້າ
ຫາກເຂົາຈະກັບໃຈ;

ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ກັບໃຈ ເຂົາຈະຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານແນ່ນແຕ່ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ;

ຊຶ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານເຮັດໃຫ້ຕົວພຣະອົງເອງ, ແມ່ນແຕ່ພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາທຸກສິ່ງ
ທັງປວງ, ຕ້ອງສັ່ນເພາະຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ ເລືອດໄຫລອອກຈາກທຸກຂຸມຂົນ, ແລະ ທົນທຸກ
ທໍລະມານທັງຮ່າງກາຍ ແລະ ວິນຍານ—ແລະ ປາຖະໜາທີ່ຈະບໍ່ຕ້ອງດົມຈອກອັນຂົນຂົນນັ້ນ (see
D&C 19:16–18).

ຫ້າ, ບໍ່ວ່າການກັບໃຈຈະເຈັບປວດຫລາຍພຽງໃດກໍຕາມ, ແຕ່ມັນຈະຖືກກິນເຂົ້າໄປໃນຄວາມສຸກແຫ່ງ
ການໃຫ້ອະໄພ. ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນບົດປາໄສຂອງປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ຊຶ່ງວ່າ “ແສງອາລຸນ
ແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພ,” ເພິ່ນໄດ້ບັນຍາຍດັ່ງນີ້:

“ໃນເດືອນເມສາ ປີ 1847, ທ່ານບຣິກາ ຍັງ ໄດ້ພາກຸ່ມບຸກເບີກກຸ່ມທຳອິດອອກຈາກເມືອງວິນເຕີ
ຄວດເຕີ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, 1,600 ໄມ (2,500 ກິໂລແມັດ) ໄປທາງທິດຕາເວັນຕົກຜູ້ເດີນທາງ
ທີ່ລອດຕາຍຂອງກຸ່ມດອນເນີ ໄດ້ກະຈັດກະຈາຍລົງພູ ຊີເອຣາ ນິວາດາ ໄປຫາຫ່ອມພູເມືອງ
ສັກກະລາເມັນໂຕ.

“ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄ້າງໃນຫົມະປູເທິງພູໃນລະດູໜາວທີ່ຮ້າຍກາດ. ການລອດຊີວິດໃນແຕ່ລະວັນ,
ແຕ່ລະອາທິດ, ແລະ ແຕ່ລະ ເດືອນ ແລະ ການອິດປາກມາກແຄ້ນ ແລະ ທົນທຸກທໍລະມານ
ອັນເກີນທີ່ຈະພັນລະນາໄດ້ຂອງເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນເກືອບເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ໜ້າເຊື່ອເລີຍ.

“ໃນກຸ່ມນັ້ນ ມີຊາຍໜຸ່ມອາຍຸ 15 ປີ ຊຶ່ງ ຈອນ ບະຣິນ. ໃນຄືນ ຂອງວັນທີ 24 ເດືອນເມສາ,
ລາວໄດ້ຍ່າງເຂົ້າໄປຫາບ້ານສວນຂອງທ່ານຈອນສັນ. ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ທ້າວຈອນໄດ້ຂຽນວ່າ:

“ຕາເວັນໄດ້ຕົກລົງດິນດິນແລ້ວ ເມື່ອພວກເຮົາໄປເຖິງບ້ານຂອງທ່ານຈອນສັນ, ສະນັ້ນ ເທື່ອທຳອິດທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນມັນແມ່ນເປັນຕອນເຊົ້າ. ອາກາດກົດ, ດິນກໍຮຽວງາມໄປດ້ວຍຫຍ້າ, ນົກສິ່ງສຽງ
ຮ້ອງເພງຢູ່ເທິງຕົ້ນໄມ້, ແລະ ການເດີນທາງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ. ບໍ່ເປັນໜ້າເຊື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີຊີວິດຢູ່.

“ພາບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໃນເຊົ້ານັ້ນ ເບິ່ງຄືພາບທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າວາດໄວ້ຢູ່ໃນຈິດໃຈ. ເຫດການ

ສ່ວນຫລາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຜ່ານມາ ໄດ້ລັບເລືອນໄປຈາກຄວາມຊົງຈໍາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ຄ້າຍ
ທີ່ເຄີຍຕັ້ງຢູ່ໃກ້ບ້ານຂອງທ່ານຈອນສັນນິນ.’

ປະທານແພັກເກີ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ທໍາອິດ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈົງງັ້ນກັບຄໍາເວົ້າຂອງລາວທີ່ວ່າ ‘ເຫດການ
ສ່ວນຫລາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນຜ່ານມາ ໄດ້ລັບເລືອນໄປຈາກຄວາມຊົງຈໍາ.’ ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ການ
ທົນທຸກທໍລະມານຢ່າງໜັກເປັນເວລາຫລາຍເດືອນ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າ ໄດ້ລັບເລືອນໄປຈາກ
ຄວາມຊົງຈໍາຂອງລາວ? ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ລະດູໜາວອັນມົດມົວນັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນແສງ
ອາລຸນແຫ່ງຍາມເຊົ້າ?

“ຫລັງຈາກໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ສໍານິກໄດ້ວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງຍາກເລີຍ.
ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຄີຍ ເຫັນເຫດການບາງສິ່ງທີ່ເກີດກັບບາງຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ ໃນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້.
ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນບາງຄົນໄດ້ໃຊ້ເວລາດົນນານຢູ່ກັບຄວາມຜິດ ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ອອກມາສູ່ແສງ
ອາລຸນແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພ. ເມື່ອແສງອາລຸນມາເຖິງ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ:

“ຄົນທີ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາ, ຄົນໆນັ້ນໄດ້ຮັບການໃຫ້ ອະໄພ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ຈື່ຈໍາມັນ
ອີກຕໍ່ໄປ [see D&C 58:42].”⁴

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮັບຮູ້ ແລະ ເປັນພະຍານດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູ ເຖິງການຮັບທຸກທໍລະມານທີ່ບໍ່ສາມາດ
ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ນັ້ນ, ວ່າ ຄວາມຕາຍ ແລະ ການເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ “ເຮັດໃຫ້ເກີດ
ເງື່ອນໄຂແຫ່ງການກັບໃຈ” (ຮິລາມັນ 14:18). ຂອງປະທານແຫ່ງການກັບໃຈເປັນຂໍກະແຈເປີດ
ເຂົ້າຫາຄວາມສຸກໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ຊີວິດໜ້າ. ໃນຖ້ອຍຄໍາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ
ໃນຄວາມຖ່ອມຕົນທີ່ສຸດ ແລະ ໃນຄວາມຮັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານທຸກຄົນໃຫ້ “ກັບໃຈ:
ເພາະອານາຈັກສະຫວັນມາໃກ້ແລ້ວ” (ມັດທາຍ 4:17). ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໃນການຮັບເອົາການ
ເຊື່ອເຊີນນີ້, ທ່ານຈະພົບຄວາມສຸກທັງໃນຕອນນີ້ ແລະ ຕະຫລອດການ. ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເປຊີຄຣິດ, ອາແນນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Bible Dictionary, “Repentance.”
2. ພຣະຄໍາພິມມອນໄດ້ກ່າວຢູ່ເລື່ອຍໆກ່ຽວກັບ “ການບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ” (see Mosiah 26:22; ແອວມາ 5:62; Alma 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Helaman 3:24; 5:17, 19; 3

ນິໄຟ 1:23; Nephi 7:24–26; ໂມໂຣໄນ 8:11). ໂຢຮັນ ບັບຕິດ ໄດ້ໃນຄຳຄຽວກັນນີ້ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 3:11), ແລະ ໂປນ ໄດ້ກ່າວເຖິງ “ການບັບຕິສະມາໄວ້ກັບການກັບໃຈ” (ກິດຈະການ 19:4). ຄຳນີ້ ກໍມີຢູ່ໃນ Doctrine and Covenants ຄືກັນ (see Doctrine and Covenants 35:5; 107:20).

“ການບັບຕິສະມາຕໍ່ ຫລື ໄວ້ກັບການກັບໃຈ” ແມ່ນອ້າງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ການບັບຕິສະມາ ພ້ອມດ້ວຍພັນທະສັນຍາຂອງມັນ ເປັນຂັ້ນສູດທ້າຍຂອງການກັບໃຈ. ດ້ວຍການກັບໃຈທັງໝົດ, ຮ່ວມທັງການຮັບບັບຕິສະມາ, ແລ້ວບຸກຄົນນັ້ນຈະພ້ອມແວຍສຳລັບການວາງມືສຳລັບຂອງ ປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທີ່ບຸກຄົນນັ້ນຈະໄດ້ຮັບ ການບັບຕິສະມາທາງວິນຍານ (ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 3:5) ແລະ ໄດ້ຮັບການອະໄພໂທດ: “ເພື່ອພວກທ່ານ ຈະໄດ້ຮູ້ຈັກປະຕູ ຊຶ່ງ ໂດຍທາງນັ້ນພວກທ່ານຄວນເຂົ້າໄປ. ເພາະປະຕູທີ່ພວກທ່ານຄວນເຂົ້າໄປຄື ການກັບໃຈ ແລະ ຮັບການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳ; ແລະ ເວລານັ້ນການປົດບາບຂອງພວກທ່ານ ຈະມາເຖິງໂດຍໄຟ ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ” (2 ນິໄຟ 31:17).

3. Noel B. Reynolds, “The True Points of My Doctrine,” *Journal of Book of Mormon Studies*, vol. 5, no. 2 (1996): 35; ໂຕເນີ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.

4. Boyd K. Packer, in Conference Report, Oct. 1995, 21; see also “The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, Nov. 1995, 18.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

“ຄວາມຮັກອັນຄົບບໍລິບູນກໍຂັບໄລ່ຄວາມຍ້ານທຸກຢ່າງອອກໄປ”

ໂດຍ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພລີ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ປະທານມອນສັນ, ພວກເຮົາດີໃຈຫລາຍກ່ຽວກັບພຣະວິຫານຫລັງໃໝ່ເຫລົ່ານັ້ນ. ໂດຍສະເພາະ ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈຫລາຍສຳລັບພື້ນຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຄົນຜູ້ອາໄສຢູ່ລັດໄວໂອມິງ.

ສາສນາຈັກເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຕະຫລອດທົ່ວໂລກທີ່ເປັນປະເພນີທີ່ຄຸ້ນເຄີຍໃນສະຫະລັດ ແລະ ການາດາ ເມື່ອໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານ—ເຮົາເປີດອາຄານໃຫ້ຄົນທ່ຽວຊົມ. ໃນຊ່ວງອາທິດໜຶ່ງກ່ອນ ການອຸທິດພຣະວິຫານແຫ່ງໃໝ່, ເຮົາເປີດປະຕູຕ້ອນຮັບ ແລະ ເຊີນເຊີນເຈົ້າໜ້າທີ່ ແລະ ຜູ້ນຳ ສາສນາອື່ນໆໃນທ້ອງຖິ່ນ, ສະມາຊິກໃນທ້ອງຖິ່ນ, ແລະ ສະມາຊິກຂອງສາສນາອື່ນໆມາທ່ຽວຊົມ ພຣະວິຫານທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາໃໝ່ຂອງເຮົາ.

ນີ້ເປັນໂອກາດປະເສີດທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບສາສນາຈັກຂອງເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້ເລື່ອງລາວ ຂອງເຮົາ. ເກືອບທຸກຄົນທີ່ໄປທ່ຽວຊົມພຣະວິຫານຫລັງໃໝ່ກໍປະຫລາດໃຈນຳຄວາມງາມທັງ ທາງໃນ ແລະ ທາງນອກຂອງພຣະວິຫານນັ້ນ. ຄວາມຊຳນານ ແລະ ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ ຄວາມລະອຽດຂອງຈຸດເດັ່ນເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປະທັບໃຈ. ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້, ຜູ້ທ່ຽວຊົມສ່ວນ ຫລາຍຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງ ແລະ ພິເສດເມື່ອເຂົາເຈົ້າຖືກນຳຊົມໄປພຣະວິຫານທີ່ຍັງບໍ່ທັນ ໄດ້ຮັບການອຸທິດ. ນີ້ເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໄປຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມາທ່ຽວຊົມອາຄານ, ແຕ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມ ຮູ້ສຶກທີ່ປະທັບໃຈເຂົາເຈົ້າຫລາຍ. ສິ່ງທີ່ປະທັບໃຈຜູ້ມາຊົມຫລາຍທີ່ສຸດຄືສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບໃນທ່ຽວຊົມ. ຜູ້ທ່ຽວຊົມຈາກໄປດ້ວຍຄວາມປະທັບໃຈຕະຫລອດໄປນຳເຈົ້າ ພາບຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊຶ່ງເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ສາສນາຈັກກຳລັງໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຕະຫລອດທົ່ວໂລກຫລາຍຂຶ້ນກວ່າທີ່ເຄີຍມີມາແຕ່ກ່ອນ. ສະມາຊິກຂອງສື່ສານມວນຊົນກໍຂຽນ ຫລື ກ່າວກ່ຽວກັບສາສນາຈັກທຸກໆມື້, ລາຍງານເຖິງ ກິດຈະກຳທັງຫລາຍຂອງສາສນາຈັກ. ສາຂາຂອງສື່ສານທີ່ມີຊື່ສຽງດັງໃນສະຫະລັດກໍ ສົນທະນາກັນ ເປັນປະຈຳເຖິງສາສນາຈັກ ຫລື ເຖິງສະມາຊິກ. ການສົນທະນານີ້ກໍເກີດຂຶ້ນ

ຢູ່ຕະຫລອດທົ່ວໂລກຄືກັນ.

ສາສນາຈັກຍັງໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈນຳອີກໃນອິນເຕີແນັດ, ຊຶ່ງທີ່ທ່ານຮູ້ວ່າໄດ້ປ່ຽນແປງວິທີທີ່ຜູ້ຄົນແບ່ງປັນຂໍ້ມູນໃຫ້ກັນຫລາຍຂຶ້ນ. ໃນທຸກໆເວລາຂອງວັນໆຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ສາສນາຈັກ ແລະ ຄຳສອນກຳຖືກສົນທະນາກັນຢູ່ໃນອິນເຕີແນັດ, ໃນທີ່ບັນທຶກອອນລາຍ ແລະ ໃນເຄືອຕິດຕໍ່ທາງສັງຄົມຂອງຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຄີຍຂຽນຂໍ້ຄວາມໃຫ້ໜັງສືພິມ ຫລື ວາລະສານໃດໆມາກ່ອນ. ເຂົາເຈົ້າພາກັນຖ່າຍວິດີໂອ ແລະ ແລ້ວແບ່ງປັນມັນທີ່ອອນລາຍ. ກຸ່ມນີ້ເປັນຄົນທຳມະດາສາມັນ—ທັງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາ ແລະ ສາສນາອື່ນດ້ວຍ—ທີ່ເປັນຜູ້ກ່າວສົນທະນາເຖິງສາສນາຈັກຂອງພວກເຮົາແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ການປ່ຽນແປງໃນວິທີທາງທີ່ເຮົາຕິດຕໍ່ທາກັນກໍອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາ “ຊາວມໍ່ມອນ” ຈຶ່ງໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນ. ແຕ່ສາສນາຈັກຍັງເຕີບໂຕ ແລະ ກ້າວໄປໜ້າສະເໝີ. ຫລາຍຄົນກໍມີສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກເປັນເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງ ແລະ ເພື່ອນຜູງ, ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າຍັງມີສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ມີຊື່ສຽງໃນຂະແໜງລັດຖະບານ, ທຸລະກິດ, ການບັນເທີງ, ສະຖາບັນສຶກສາ, ແລະ ໃນຂະແໜງອື່ນໆ. ແມ່ນແຕ່ຜູ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກກໍສັງເກດເຫັນສິ່ງນີ້ໄດ້, ແລະ ເຂົາເຈົ້າຍັງສົງໃສວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ມັນເປັນສິ່ງອັດສະຈັນໃຈທີ່ຄົນທັງຫລາຍກໍຮັບຮູ້ເຖິງສາສນາຈັກ ແລະ ເຖິງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ໃນຂະນະທີ່ສາສນາຈັກກຳລັງໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ກໍຍັງມີຫລາຍໆຄົນທີ່ຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈມັນ. ບາງຄົນຖືກສອນວ່າ ໃຫ້ລົງໃສ່ສາສນາຈັກ ແລະ ຍັງເຊື່ອໃນທຳທີ່ເອນອຸ່ງກ່ຽວກັບສາສນາຈັກໂດຍບໍ່ຖາມເຖິງແຫລ່ງ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງມັນ. ຍັງມີຂໍ້ມູນຜິດໆ ແລະ ຄວາມສັບສົນຫລາຍກ່ຽວກັບວ່າສາສນາຈັກຄືຫຍັງ ແລະ ວ່າມັນຍຶດໝັ້ນຢູ່ເພື່ອຫຍັງ. ສິ່ງນີ້ກໍເປັນຄວາມຈິງຕັ້ງແຕ່ວັນເວລາຂອງສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ.

ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຂຽນປະຫວັດຂອງເພິ່ນເພື່ອ “ແກ້ຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈຂອງສາທາລະນະຊົນ, ແລະ ໃຫ້ຂໍ້ເທັດຈິງແກ່ຄົນທັງໝົດ” (Joseph Smith—History 1:1). ມັນກໍເປັນຄວາມຈິງທີ່ຈະມີຄົນທີ່ປ່ຽນແປງຄວາມຈິງ ແລະ ຕັ້ງໃຈຈະບິດເບືອນຄຳສອນຂອງສາສນາຈັກ. ແຕ່ຄົນສ່ວນຫລາຍທີ່ຍັງມີຄຳຖາມກ່ຽວກັບສາສນາຈັກກຳພຽງແຕ່ຢາກເຂົ້າໃຈເທົ່ານັ້ນ. ຈິດໃຈທີ່ຍຸດຕິທຳຂອງເຂົາເຈົ້າກໍຢາກຮູ້ກ່ຽວກັບພວກເຮົາແທ້ໆ.

ການຮັບຮູ້ ແລະ ຊື່ສຽງຂອງສາສນາຈັກທີ່ກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ ກໍສະເໜີໂອກາດພິເສດໃຫ້ເຮົາຜູ້ເປັນສະມາຊິກ. ເຮົາສາມາດຊ່ອຍ “ແກ້ຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈຂອງສາທາລະນະຊົນ,” ແລະ ແກ້ໄຂຂໍ້ມູນທີ່ຜິດພາດເມື່ອເຮົາຖືກສະແດງອອກໃນທາງທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນ. ແຕ່ສຳຄັນຫລາຍ

ກວ່ານັ້ນ, ເຮົາສາມາດແບ່ງປັນຕົວເຮົາເອງດັ່ງທີ່ເຮົາເປັນຢູ່ແທ້ໆ.

ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາເຮັດໄດ້—ທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້—ເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ມີຫລາຍຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ. ຖ້າເຮົາເຮັດມັນດ້ວຍວິນຍານ ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາປະພຶດຕົວເຮົາເອງໃນ ວິທີທາງທີ່ເຮົາເຮັດເມື່ອເຮົາເປັນຜູ້ຕ້ອນຮັບຄົນທີ່ມາທ່ຽວຊົມພຣະວິຫານ, ເພື່ອນຜູງ ແລະ ຄົນໃກ້ບ້ານຄຽງຂອງເຮົາຈະເຂົ້າໃຈເຮົາຫລາຍຂຶ້ນ. ຄວາມສົງໄສຂອງເຂົາເຈົ້າຈະສູນຫາຍໄປ, ຄວາມຄິດທີ່ເອນອ່ຽນຈະຫາຍໄປຄືກັນ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈະເລີ່ມເຂົ້າໃຈສາສນາຈັກຕາມ ທີ່ມັນເປັນຢູ່ຈິງໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ຄວາມຄິດສາມສີ່ຢ່າງເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້.

ໜຶ່ງ, ເຮົາຕ້ອງກ້າຫານໃນການປະກາດຂອງເຮົາເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເຮົາຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ວ່າເຮົາ ເຊື່ອວ່າພຣະອົງເປັນຄົນທີ່ສຳຄັນສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດທັງປວງ. ພຣະຊົນຊົບ ແລະ ຄຳສອນຂອງພຣະອົງເປັນຂ່າວສານອັນປະເສີດຂອງພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ແລະ ບົ່ມອື່ນໆທີ່ເຮົາ ນັບຖືວ່າເປັນພຣະຄຳພີສັກສິດ. ພຣະຄຳພີເດີມຕຽມເຮົາສຳລັບພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດ ຢູ່ເທິງໂລກ. ພຣະຄຳພີໃໝ່ບັນຍາຍເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງໂລກ. ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ ເປັນພະຍານທີສອງເຖິງພາລະກິດຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ເທິງໂລກ. ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາສູ່ໂລກ ເພື່ອປະກາດພຣະກິດຕິຄຸນ ເພື່ອເປັນຫລັກຖານສຳລັບມະນຸດທັງປວງ ເພື່ອວ່າລູກໆຂອງພຣະອົງ ຈະສາມາດຮຽນຮູ້ ແລະ ຕິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວພຣະອົງໄດ້ສະລະພຣະຊົນຊົບຂອງ ພຣະອົງເພື່ອເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງເຮົາ. ພຽງແຕ່ຜ່ານພຣະເຢຊູຄຣິດ ເທົ່ານັ້ນທີ່ຄວາມລອດຂອງເຮົາຈະເປັນໄປໄດ້. ນີ້ແຫລະ ເຮົາຈຶ່ງເຊື່ອວ່າພຣະອົງ ເປັນຄົນທີ່ ສຳຄັນສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງມະນຸດທັງປວງ. ຈຸດໝາຍປາຍທາງນິລັນດອນນັ້ນກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບ ພຣະອົງຕະຫລອດໄປ. ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ຮຸ່ງໂລດທີ່ຈະເຊື່ອພຣະອົງ ແລະ ຍອມຮັບເອົາພຣະອົງ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເປັນພຣະອາຈານຂອງເຮົາ.

ເຮົາເຊື່ອວ່າມັນເປັນໄປໄດ້ຜ່ານພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະໄດ້ພົບຄວາມເພິ່ງພໍໃຈທີ່ຢິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມສຸກ—ທັງໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ໃນນິລັນດອນ. ຄຳສອນຂອງເຮົາ, ດັ່ງທີ່ຖືກສອນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ຊຶ່ງກ່າວເນັ້ນໆວ່າ: “ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຕ້ອງມຸ້ງໜ້າດ້ວຍ ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນພຣະຄຣິດ, ໂດຍມີຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນຂອງຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຂອງມະນຸດທັງປວງ, ດັ່ງນັ້ນ, ຫາກທ່ານຈະມຸ້ງໜ້າ, ຊຶ່ງ ຊົມຢູ່ດ້ວຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ອິດທິນຈິນເຖິງທີ່ສຸດ, ແລ້ວຈຶ່ງເບິ່ງ ພຣະບິດາກ່າວດັ່ງນີ້: ເຈົ້າຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ.” (2 ນິໄຟ 31:20).

ເຮົາປະກາດຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຍອມຮັບພຣະອົງວ່າເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຈະອວຍພອນເຮົາ ແລະ ນຳທາງເຮົາໃນທຸກໆຄວາມພະຍາຍາມ
ຂອງເຮົາ. ຂະນະທີ່ເຮົາເຮັດວຽກໜັກຢູ່ເທິງໂລກນີ້, ພຣະອົງຈະເສີມກຳລັງໃຫ້ເຮົາ ແລະ ນຳ
ຄວາມສະຫງົບສຸກມາໃຫ້ເຮົາໃນເວລາທີ່ລຳບາກ. ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ແຫ່ງໄພພິນຍຸກສຸດທ້າຍດຳລົງຊີວິດດ້ວຍມີສັດທາໃນພຣະອົງ ຊຶ່ງສາສນາຈັກນີ້ເປັນຂອງພຣະອົງ.

ສອງ, ຈຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ຊອບທຳຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຫຼັງຈາກການປະກາດເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ,
ເຮົາຕ້ອງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳທີ່ມີໄວ້ໃຫ້ເຮົາໃນ 1 ຕີໂມທີ 4:12 ທີ່ວ່າ: “ແຕ່ຈຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງ
ໃຫ້ຄົນເຊື່ອຖືທັງຫລາຍໃນຄຳເວົ້າຈາ, ຄວາມປະພຶດ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເຊື່ອ, ແລະ
ຄວາມບໍລິສຸດຜຸດຜອງຂອງເຈົ້າ.”

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ
ໂດຍກ່າວວ່າ, “ແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ໃນພວກທ່ານນັ້ນຕ້ອງສ່ອງແຈ້ງຕໍ່ໜ້າຄົນທັງຫລາຍ
ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນຄຸນງາມຄວາມດີທີ່ພວກທ່ານເຮັດ ແລະ ພວກເຂົາຈະສັນລະ
ເສີນພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານທີ່ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ” (ມັດທາຍ 5:16).

ຊີວິດຂອງເຮົາຄວນເປັນຕົວຢ່າງແຫ່ງຄວາມດີງາມ ແລະ ຄຸນນະທຳ, ຂະນະທີ່ເຮົາພະຍາຍາມເຮັດ
ຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງຕໍ່ຄົນໃນໂລກ. ວຽກງານດີໆທີ່ເຮົາແຕ່ລະຄົນສາມາດເຮັດຈະໃຫ້ຄວາມ
ເຊື່ອຖື ທີ່ຄົນມີຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອທ່ານມີ
ສ່ວນຮ່ວມໃນການເຮັດຄວາມດີ, ໂດຍເປັນບຸລຸດ ແລະ ສະຕິທີ່ໜ້າເຄົາລົບ ແລະ ຊອບທຳ,
ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຣິດຈະຖືກສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນໃນຊີວິດຂອງທ່ານ.

ຕໍ່ໄປ, ຈຶ່ງເວົ້າຈາຢ່າງປົກປ້ອງສິ່ງເສີມສາສນາຈັກ. ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ, ເຮົາໄດ້ຮັບ
ພອນດ້ວຍໂອກາດຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາກັບຄົນອື່ນ. ເມື່ອໝູ່
ເພື່ອນທີ່ບ່ອນທຳງານ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນທີ່ເຮົາພົບປະສັງສັນດ້ວຍຖາມເຖິງຄວາມເຊື່ອເລື່ອງ
ສາສນາຂອງເຮົາ, ເຂົາເຈົ້າກໍເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ແບ່ງປັນວ່າເຮົາເປັນໃຜ ແລະ ວ່າເຮົາເຊື່ອຫຍັງແດ່.
ເຂົາເຈົ້າອາດສົນໃຈ ຫລື ອາດບໍ່ສົນໃຈກັບສາສນາຈັກ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າສົນໃຈຢາກຈະຮູ້ຈັກເຮົາ
ໃຫ້ເລິກຊຶ້ງຫລາຍຂຶ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ຕອບຮັບເອົາການເຊື່ອເຊີນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໝູ່ເພື່ອນຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້
ເຊື່ອເຊີນໃຫ້ທ່ານສັ່ງສອນ, ສອນ, ຊີ້ແຈງ, ຫລື ແນະນຳ. ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມສົນທະນາທັງ
ສອງຝ່າຍ—ແບ່ງປັນສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານ ແລະ ຖາມເຂົາເຈົ້າເຖິງຄວາມ
ເຊື່ອຖືຂອງເຂົາເຈົ້າ. ປະເມີນລະດັບຄວາມສົນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າດ້ວຍຄຳຖາມທີ່ເຂົາເຈົ້າຖາມ.

ຖ້າທ່ານເຂົ້າເຈົ້າຖາມຫລາຍ, ໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ການຕອບຄໍາຖາມໃນການສົນທະນາ. ຂໍໃຫ້ຈຳໄວ້ສະເໝີວ່າ ມັນຈະເປັນການດີກວ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າຖາມແທນທີ່ທ່ານຈະບອກ.

ສະມາຊິກບາງຄົນເບິ່ງຄືວ່າຢາກຈະເກັບເອົາການເປັນສະມາຊິກຂອງເຂົາເຈົ້າໄວ້ເປັນຄວາມລັບ. ເຂົາເຈົ້າກໍມີເຫດຜົນຂອງເຂົາ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າມັນບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາທີ່ຈະແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ. ບາງເທື່ອເຂົາເຈົ້າຍ້ານວ່າເຂົາເຈົ້າຈະເຮັດຜິດ ຫລື ຖືກຖາມຄໍາຖາມທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈະຕອບ. ຖ້າຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວເຄີຍເຂົ້າມາໃນຄວາມຄິດຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄໍາແນະນຳໃຫ້ທ່ານ. ພຽງແຕ່ທ່ານຈະຈື່ຈຳຖ້ອຍຄໍາຂອງໂຢຮັນທີ່ວ່າ: “ໃນຄວາມຮັກນັ້ນບໍ່ມີຄວາມຍ້ານ; ຄວາມຮັກອັນຄົບບໍລິບູນກໍຂັບໄລ່ຄວາມຍ້ານທຸກຢ່າງອອກໄປ” (1 ໂຢຮັນ 4:18).

ຖ້າທ່ານໄດ້ເຂົ້າຊົມ mormon.org ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້, ຊຶ່ງເປັນເວັບໄຊຂອງສາສນາຈັກສໍາລັບຜູ້ທີ່ສົນໃຈໃນການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ, ທ່ານກໍໄດ້ເຫັນສະມາຊິກຜູ້ທີ່ໄດ້ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຕົນເອງໄວ້ທີ່ນັ້ນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂຽນປະຫວັດຫຍໍ້ທີ່ອະທິບາຍວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນໃຜ ແລະ ວ່າເປັນຫຍັງຄວາມເຊື່ອທາງສາສນາຈຶ່ງສຳຄັນຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າກໍເວົ້າຈາກຢ່າງປົກປ້ອງສິ່ງເສີມຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ເຮົາຄວນດີໃຈ ແລະ ຄວນເຂົ້າສູ່ການສົນທະນາດັ່ງກ່າວດ້ວຍຄວາມຮັກເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດ. ທ່ານກໍສູງຂອງເຮົາ, ບໍ່ວ່າໃນການເວົ້າຈາກ ຫລື ໃນການຂຽນ ຄວນສະແດງຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມສຸພາບ, ບໍ່ວ່າຄຳຕອບຈາກຄົນອື່ນຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ. ເຮົາຄວນເປັນຄົນສັດຊື່ ລະເບີດໃຈຮັບ ແລະ ພະຍາຍາມກ່າວສິ່ງທີ່ເຮົາກ່າວໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງ. ເຮົາຕ້ອງຫລີກລ້ຽງຈາກການໂຕ້ຖຽງ ຫລື ໃຈຮ້າຍບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນທາງໃດໆກໍຕາມ.

ອັກຄະສາວິກເປໂຕໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ແຕ່ຈຶ່ງບໍລິສຸດໃນກິລິຍາວາຈາທຸກປະການ, ດັ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າອົງທີ່ໄດ້ເອີ້ນພວກທ່ານໃຫ້ເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ” (1 ເປໂຕ 1:15).

“ທ່ານທາງແຫ່ງການສົນທະນາ” ຂອງທຸກວັນນີ້ເບິ່ງຄືວ່າ ນັບມື້ນັບກ່ຽວກັບອິນເຕີແນັດຫລາຍຂຶ້ນ. ເຮົາຂໍຊຸກຍູ້ຜູ້ຄົນ, ທັງໝູ່ ແລະ ແກ່, ໃຫ້ໃຊ້ອິນເຕີແນັດ ແລະ ການສື່ສານສັງຄົມເພື່ອເອ້ອມອອກໄປ ແລະ ແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອທາງສາສນາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຂະນະທີ່ທ່ານນຳໃຊ້ອິນເຕີແນັດ ທ່ານອາດຈະເຂົ້າພົບການສົນທະນາກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ. ເມື່ອໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳຈາກພຣະວິນຍານ, ຢ່າລັ່ງເລໃຈທີ່ຈະຕື່ມຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໃນການສົນທະນານັ້ນ.

ຂ່າວສານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນບໍ່ເໝືອນສິ່ງອື່ນໃດທີ່ທ່ານຈະໄດ້ແບ່ງປັນກັບຄົນອື່ນ. ໃນຍຸກສະໄໝທີ່ມີຂໍ້ມູນຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ນີ້ເປັນຂໍ້ມູນທີ່ລ້ຳຄ່າສຸດໃນໂລກ. ຈະບໍ່ມີຄວາມສົງໄສເລີຍເຖິງຄຸນຄ່າຂອງມັນ. ມັນເປັນໄຂ່ມຸກອັນລ້ຳຄ່າຫລາຍທີ່ສຸດ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 13:46).

ໃນການກ່າວເຖິງສາສນາຈັກ, ເຮົາບໍ່ຕ້ອງພະຍາຍາມເວົ້າເກີນທີ່ມັນເປັນຢູ່. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງປ່ຽນແປງຂ່າວສານນັ້ນ. ເຮົາຕ້ອງບອກຂ່າວສານຢ່າງສັດຊື່ ແລະ ກົງໄປກົງມາ. ຖ້າຫາກເຮົາຈະເປີດຊ່ອງທາງການສື່ສານ, ຂ່າວສານແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ໄດ້ຟື້ນຟູຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຈະພິສູດຕົວເອງຕໍ່ຜູ້ທີ່ພ້ອມຈະຍອມຮັບມັນແລ້ວ.

ບາງເທື່ອກໍມີການແຕກຕ່າງຫລາຍ—ຄວາມແຕກຕ່າງໃນຄວາມເຂົ້າໃຈ—ລະຫວ່າງປະສົບການທີ່ເຮົາມີກ່ຽວກັບສາສນາຈັກຈາກການເປັນສະມາຊິກ ແລະ ວິທີທີ່ຄົນອື່ນທາງນອກຫລຽວເບິ່ງເຮົາ. ນີ້ຈຶ່ງເປັນເຫດຜົນສຳຄັນທີ່ເຮົາມີການເປີດພຣະວິຫານໃຫ້ຄົນທຸກຊົນກ່ອນທີ່ພຣະວິຫານຫລັງໃໝ່ຈະໄດ້ຮັບການອຸທິດ. ສະມາຊິກຜູ້ອາສາສະໝັກໃນການເປີດພຣະວິຫານໃຫ້ທຸກຊົນກໍພຽງແຕ່ພະຍາຍາມຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ເຫັນພຣະວິຫານດັ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າເຫັນມັນຈາກທັດສະນະຂອງສະມາຊິກທາງໃນ. ເຂົາເຈົ້າຮັບຮູ້ວ່າ ສາສນາຈັກເປັນວຽກງານປະຕິທານ ແລະ ສິ່ງອັດສະຈັນ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບຮູ້ສິ່ງນັ້ນດ້ວຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງໃຫ້ທ່ານເຮັດດັ່ງນັ້ນຄືກັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ສັນຍາວ່າຖ້າຫາກທ່ານຈະຕອບຮັບການເຊື່ອເຊີນໃຫ້ແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງທ່ານກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ຟື້ນຟູຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ວິນຍານແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ວິນຍານແຫ່ງຄວາມກ້າຫານຈະເປັນເພື່ອນຂອງທ່ານສະເໝີໄປ, ເພາະ “ຄວາມຮັກອັນຄົບບໍລິບູນກໍຂັບໄລ່ຄວາມຢ້ານທຸກຢ່າງອອກໄປ” (1 ໂຍຮັນ 4:18).

ນີ້ເປັນວັນເວລາແຫ່ງການຂະຫຍາຍໂອກາດທີ່ຈະແບ່ງປັນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດກັບຄົນອື່ນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຕຽມຕົວເອງເພື່ອຈະສວຍເອົາໂອກາດທີ່ເຮົາແຕ່ລະຄົນມີ ເພື່ອຈະແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາເຫັນ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນໃຫ້ອາສາສະໝັກ

ໂດຍ ແອວເດີ ແຈັບຟະຣີ ອາ ຮໍແລນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນສຽງເພງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈ ແລະ ໂດຍທີ່ມີຄຳອະທິຖານເປີດຂອງແອວເດີ ຮິເຈດ ຈີ ຮິງລີ ຢູ່ໃນໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກຈະເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາກັບບັນດາອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ຊາຍໜຸ່ມທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນນຳອີກ.

ເມື່ອເຮົາເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນຄັ້ງທຳອິດຂອງໂຈເຊັບ ສະມິດ, ບາງຄັ້ງເຮົາບໍ່ເວົ້າເຖິງ ການປະທະທີ່ອັນຕະລາຍ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນໜ້ານີ້, ຊຶ່ງເປັນການປະທະອັນມີເປົ້າໝາຍ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ແມ່ນເພື່ອຈະທຳລາຍຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນັ້ນ ແຕ່ຖ້າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ມັນເປັນການປະທະເພື່ອຈະຂັດຂວາງການ ເປີດເຜີຍທີ່ກຳລັງຈະມອບໃຫ້ກ່າວ. ເຮົາບໍ່ມັກເວົ້າເຖິງຊາຕານຖ້າບໍ່ຈຳເປັນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມັກເວົ້າ ເຖິງມັນຈັກໜ້ອຍ, ແຕ່ປະສົບການຂອງໂຈເຊັບຕອນເປັນໜຸ່ມເຮັດໃຫ້ເຮົານຶກເຖິງສິ່ງທີ່ຊາຍທຸກກຸ່ມ, ຮ່ວມດ້ວຍຊາຍທີ່ຍັງໜຸ່ມໃນກອງປະຊຸມນີ້ຕ້ອງຈື່ຈຳໄວ້.

ຢ່າງທີ່ໜຶ່ງ, ຊາຕານ ຫລື ລູຊີເຟີ ຫລື ບິດາແຫ່ງຄວາມຂີ້ຕົວະ—ຊື່ໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານເອີ້ນມັນ—ເປັນຢູ່ ຢ່າງແທ້ຈິງ, ເຈດຕະນາຂອງມັນແມ່ນເພື່ອຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ສ້າງຄວາມປ່ຽນປ່ວນ ຢ່າງຮຸນແຮງເມື່ອປະກົດວ່າມີແສງສະຫວ່າງແຫ່ງການໄຖ່ໃນຕອນທີ່ຄວາມຄິດແຫ່ງຄວາມຈິງປະກົດຂຶ້ນ. ຢ່າງທີສອງ, ມັນຕໍ່ຕ້ານຢ່າງບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະ ວຽກງານແຫ່ງສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມລອດ. ມັນຈະຕໍ່ສູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນເວລາໃດ ແລະ ບ່ອນໃດ ກໍຕາມທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້. ມັນຮູ້ວ່າມັນຈະຜ່າຍແພ້ ແລະ ຖືກໄລ່ອອກໃນທີ່ສຸດ, ແຕ່ມັນຕັ້ງໃຈທີ່ຈະ ທຳລາຍຄົນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນທີ່ມັນສາມາດທຳລາຍໄດ້.

ສະນັ້ນ ມີຫຍັງແດ່ພາຍໃນແຜນການຂອງມານໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້ ເມື່ອເຮົາຊ່ຽງຊີວິດນິລັນດອນຂອງເຮົາ? ອີກເທື່ອໜຶ່ງນີ້ຄື ການສັ່ງສອນໃນປ່າສັກສິດ. ໂຈເຊັບໄດ້ບັນທຶກວ່າ ໃນການພະຍາຍາມທີ່ຈະຕໍ່ຕ້ານ ທຸກສິ່ງທີ່ຈະມາເຖິງ, ລູຊີເພີໄດ້ໃຊ້ “ອິດທິພົນອັນເປັນຕາຕິກຕະລິງຈິນເຮັດ ໃຫ້ລັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແຂງຈົນປາກບໍ່ອອກ.”¹

ດັ່ງທີ່ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ສອນໃນເຊົ້ານີ້ນີ້, ຊາຕານບໍ່ສາມາດຂ້າຄົນໂດຍກົງ. ນັ້ນເປັນ ສິ່ງໜຶ່ງໃນຈຳນວນຫລາຍສິ່ງທີ່ມັນບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້. ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງມັນທີ່ຈະຫັກຫ້າມວຽກງານ ບໍ່ໃຫ້ບັນລຸຜົນ ຖ້າມັນເຮັດໃຫ້ລັ້ນຂອງຄົນຊື່ສັດບາງຄົນແຂງຈົນປາກບໍ່ອອກ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ໃນຄືນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຊາຍໝູ່ ແລະ ຊາຍແກ່ຜູ້ທີ່ເປັນຫວ່າງເປັນໃຍພຽງພໍທີ່ຈະ ອາສາສະໝັກ ແລະ ເວົ້າໃຫ້ດັ່ງຂຶ້ນກ່ຽວກັບການຕໍ່ສູ້ລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວ. ເຮົາກຳລັງ ຕໍ່ສູ້ສິງຄາມ, ແລະ ລະຫວ່າງສອງສາມນາທີຕໍ່ໄປນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເກນຄົນໃຫ້ຮ່ວມການສູ້ຮົບນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຮ້ອງເພງ “ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນ” ຄ່ອຍໆບໍ່? ດັ່ງເຊັ່ນຄຳວ່າ “ບັດນີ້ເຮົາລໍຖ້າທະຫານ; ໃຜຈະອາສາສະໝັກ?”² ແນ່ນອນ, ສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດກ່ຽວກັບການຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄົນສະໝັກໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້ແມ່ນວ່າ ຜູ້ສະໝັກບໍ່ຕ້ອງຍິງປືນ ຫລື ຂວ່າງລູກລະເບີດ. ເຮົາປາຖະໜາກອງພັນທະທານຕ່າງໆທີ່ຈະເອົາອາວຸດ ຊຶ່ງແມ່ນຄຳທຸກໆຄຳທີ່ອອກຈາກພຣະໂອດຂອງພຣະເຈົ້າ.³ ສະນັ້ນ ຄືນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຊອກຫາຜູ້ສອນ ສາສນາຜູ້ທີ່ລັ້ນບໍ່ແຂງ, ແຕ່ດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ອຳນາດແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ ຂອງເຂົາ, ຈະເປີດປາກ ແລະ ເວົ້າເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເກີດສິ່ງມະຫັດສະຈັນ. ຄຳເວົ້າແບບນີ້, ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ໃນສະໄໝກ່ອນໄດ້ສອນວ່າ, ເປັນວິທີທີ່ “ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ [ທາງດ້ານສັດທາ] ໄດ້ເຮັດມາແລ້ວ ແລະ ຈະເຮັດຕໍ່ໄປ.”⁴

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຢ່າງພິເສດໃຫ້ຊາຍໝູ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນນັ່ງຕັ້ງຕົວຕົງ ແລະ ຕັ້ງໃຈຟັງ. ສຳລັບພວກທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປຽບທຽບໃສ່ກິລາ. ນີ້ແມ່ນການຕໍ່ສູ້ແບບຮ້າຍແຮງຊາຍໝູ່ທັງຫລາຍ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍືນໜ້າຕໍ່ໜ້າໃກ້ທ່ານ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍອາລົມອັນແຮງກ້າ ແລະ ຄວາມຮີບດ່ວນຕາມ ສຽງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີ—ແບບດຽວກັນກັບຄູສອນກິລາເວົ້າຕອນຄະແນນກິລາກຳລັງຈາວກັນ ແລະ ໄຊຊະນະ ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດ. ແລະ ຜົນຂອງມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບການຫລິ້ນຂອງທ່ານ ຄູສອນກິລານີ້ກຳລັງ ບອກທ່ານວ່າ, ເພື່ອຈະຫລິ້ນໃນເກມນີ້, ບາງຄົນໃນຈຳນວນ ພວກທ່ານຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຕາມສິນທຳ ອັນດີງາມຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ໃນການຕໍ່ສູ້ນີ້ລະຫວ່າງຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊຶ່ງມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຊີວິດ ແລະ ຄວາມຕາຍ, ທ່ານບໍ່ສາມາດຫລິ້ນໃຫ້ຝ່າຍຜູ້ກົງກັນຂ້າມ ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານພົບການລ້ລວງ,

ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງຄາດຫວັງທີ່ຈະແຕ່ງຕົວເພື່ອເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ແລະ ໃນ
ເຂດເຜີຍແຜ່ ຄືກັບວ່າທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດສິ່ງໃດເລີຍ.

ເພາະສະນັ້ນ ໃນຄໍາຄືນນີ້, ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນສະພາບການທີ່ກິນບໍ່ເຂົ້າຄາຍບໍ່ອອກ.
ເຖິງແມ່ນວ່າມີພັນໆຄົນໃນຈຳນວນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນມີຊີ້ໃນລາຍຊື່ຂອງສາສນາຈັກຜູ້ທີ່ອາດ
ຈະຖືກເອີ້ນເປັນຜູ້ສອນສາສນາໃນອະນາຄົດ. ແຕ່ການທ້າທາຍແມ່ນໃນການໃຫ້ມັກຄະນາຍົກ, ຄູສອນ,
ແລະ ປະໂລຫິດດຳລົງຊີວິດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຈັກ ແລະ ມີຄ່າຄວນພຽງພໍທີ່ຈະຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ
ແອວເດີ ແລະ ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ສະນັ້ນເຮົາຕ້ອງການຊາຍໜຸ່ມທີ່ຫລິ້ນໃຫ້ຝ່າຍເຮົາ
ໃຫ້ຢູ່ບໍ່ຝ່າຍເຮົາຕໍ່ໄປ ແລະ ໃຫ້ຢຸດຫລິ້ນແບບເຮັດຜິດຢ່າງຮ້າຍແຮງເມື່ອເຮົາຕ້ອງການທ່ານໃຫ້ຫລິ້ນ
ດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ທີ່ສຸດ! ການແຂ່ງກິລາສ່ວນຫລາຍແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກ, ມີເສັ້ນຂີດໄວ້ຢູ່ພື້ນ ຫລື
ຢູ່ໃນສະໜາມ ເພື່ອຜູ້ຫລິ້ນຕ້ອງຫລິ້ນພາຍໃນເສັ້ນນັ້ນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດກຳນົດຂອບເຂດທາງ
ດ້ານສິນທຳ ສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງໃນວຽກງານນີ້. ຜູ້ສອນສາສນາຄົນໜຶ່ງທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້
ກັບໃຈຈາກບາບທາງດ້ານເພດ ຫລື ຄຳເວົ້າທີ່ຫຍາບຄາຍ ຫລື ການເບິ່ງຮູບລາມິກ ບໍ່ສາມາດຄາດຫວັງ
ຮ້ອງຂໍໃຫ້ຄົນອື່ນກັບໃຈຈາກບາບເຫລົ່ານັ້ນ! ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນັ້ນໄດ້. ພຣະວິນຍານຈະບໍ່
ສະຖິດນຳທ່ານ ແລະ ຄຳເວົ້າຈະແໜ້ນໃນຄໍ ເມື່ອທ່ານພະຍາຍາມເວົ້າ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເດີນໄປໃນ
ເສັ້ນທາງທີ່ລີໂຮເອີ້ນວ່າເສັ້ນທາງຕ້ອງທຳ⁵ ແລະ ຄາດຫວັງທີ່ຈະນຳພາຄົນອື່ນໃຫ້ເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງ
“ທີ່ຄັບ”⁶—ຈະເຮັດບໍ່ໄດ້.

ແຕ່ມີວິທີທີ່ທ່ານຈະເອົາຊະນະບາບເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເໝືອນກັນກັບຜູ້ສິນໃຈຜູ້ທີ່ທ່ານຈະສອນຈະເອົາຊະນະ
ບາບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າທ່ານແມ່ນໃຜກໍຕາມ ແລະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ, ທ່ານສາມາດຮັບການ
ໃຫ້ອະໄພໄດ້. ຊາຍໜຸ່ມທຸກໆຄົນສາມາດປະຖິ້ມບາບຢ່າງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານອາດປະເຊີນມາ. ມັນເປັນ
“ສິ່ງອັດສະຈັນແຫ່ງການໃຫ້ອະໄພ,” ສິ່ງອັດສະຈັນ ແຫ່ງການຊົດໃຊ້ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.
ແຕ່ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດແບບນີ້ໄດ້ປາດສະຈາກຄຳໝັ້ນສັນຍາອັນເຂັ້ມແຂງຕໍ່ພຣະກິດຕິຄຸນ, ແລະ
ທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດມັນໄດ້ປາດສະຈາກການກັບໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ຕ້ອງກັບໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍທ່ານຜູ້ເປັນ
ຊາຍໜຸ່ມໃຫ້ເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຈັກ ແລະ ໃຫ້ສະອາດ. ຖ້າຈຳເປັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານ
ກາຍເປັນຄົນທີ່ເຂັ້ມແຂງໃນສາສນາຈັກ ແລະ ເປັນຄົນສະອາດ.

ບັດນີ້ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາຂໍກ່າວຢ່າງໜັກແໜ້ນຕໍ່ພວກທ່ານ ເພາະວ່າສ່ວນຫລາຍແລ້ວເມື່ອເຮົາເວົ້າ
ຢ່າງນຸ້ມນວນເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ມີຜົນສະທ້ອນເລີຍ. ເຮົາກ່າວຢ່າງໜັກແໜ້ນເພາະວ່າ ຊາຕານມີຕົວຈິງຜູ້ທີ່ຈະ
ທຳລາຍພວກທ່ານ ແລະ ທ່ານກໍໄດ້ປະເຊີນກັບອິດທິພົນຂອງມັນແຕ່ຕອນເປັນໜຸ່ມ ແລະ ຜູ້ຍັງນ້ອຍ

ທັງຫລາຍທີ່ມັນສາມາດເຮັດໄດ້. ສະນັ້ນເຮົາຕ້ອງຈັບເສື້ອຂອງທ່ານໄວ້ ແລະ ຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງ ຢ່າງສຸດກຳລັງເທົ່າທີ່ຈະຮ້ອງໄດ້.

*ພັງສຽງຄືກະຕະນອງອັນດັງແລະແຈ້ມແຈ້ງ;
ມາເຕົ້າໂຮມກັນ! ມາເຕົ້າໂຮມກັນ!*

ທ່ານຜູ້ເປັນເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາຕ້ອງການຜູ້ສອນສາສນາເປັນສິບໆພັນຄົນໃນເດືອນ ແລະ ບີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້. ຜູ້ສອນສາສນາຄົນເຫລົ່ານັ້ນຕ້ອງມາຈາກຈຳນວນຄົນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນຫລາຍໃນກຸ່ມ ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ, ຜູ້ເປັນສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ຜູ້ທີ່ສະອາດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະຮັບໃຊ້.

ຕໍ່ພວກທ່ານຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ແລ້ວ ຫລື ກຳລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້, ເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ ຕໍ່ທ່ານສຳລັບຄວາມດີທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ ແລະ ຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອ. ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງອວຍພອນທ່ານ! ອີກຢ່າງໜຶ່ງເຮົາຮູ້ຈັກວ່າມີບາງຄົນຄາດຫວັງມາຕະຫລອດຊີວິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ ແຕ່ເພາະເຂົາເຈົ້າ ມີສຸຂະພາບບໍ່ດີ ຫລື ບັນຫາອື່ນໆທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້. ເຮົາຢາກ ຈະຍ້ອງຍໍຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ຢ່າງເປີດເຜີຍ. ເຮົາຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມປາຖະໜາ, ແລະ ເຮົາສັນລະເສີນການອຸທິດ ຕົນຂອງພວກທ່ານ. ເຮົາຮັກ ແລະ ຊົມເຊີຍພວກທ່ານ. ພວກທ່ານເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນ “ກຸ່ມຕໍ່ສູ້ຂອງເຮົາ” ແລະ ຈະມີພາກສ່ວນໃນນັ້ນຕະຫລອດໄປ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກທ່ານໄດ້ຖືກອະນຸຍາດບໍ່ໃຫ້ຮັບໃຊ້ ເຕັມເວລາ. ແຕ່ວ່າເຮົາຍັງຕ້ອງການ ທ່ານ!

ບັດນີ້, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ. ຢ່າຍື່ມ ແລະ ນັ່ງຢູ່ຊຶ່ງຢ່າງ ສະບາຍໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເວົ້າບໍ່ຈົບເທື່ອຕອນນີ້. ເຮົາຍັງຕ້ອງການອີກເປັນພັນໆຄູ່ເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ໃນ ໂຄງການເຜີຍແຜ່ຂອງສາສນາຈັກ. ປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ແຕ່ລະຄົນຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີຄູ່ອາວຸໂສເຫລົ່ານີ້. ທຸກໆແຫ່ງພົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້, ຄູ່ອາວຸໂສຂອງເຮົານຳເອົາປະສົບການໄປສູ່ວຽກງານທີ່ຜູ້ມີອາຍຸ 19 ປີບໍ່ສາມາດມີໄດ້ ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເປັນຄົນດີເລີດຂະໜາດໃດກໍຕາມ.

ເພື່ອຊຸກຍູ້ຄູ່ອາວຸໂສໃຫ້ໄປຮັບໃຊ້, ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ກຸ່ມອັກຄະສະວິກສິບສອງໄດ້ເຮັດສິ່ງ ທີ່ກ້າຫານ ແລະ ໃຈບຸນຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ໄດ້ເຮັດມາພາຍໃນ 50 ປີ ຜ່ານມານີ້. ໃນເດືອນພຶດສະພາ ແລ້ວນີ້ ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດແຕ່ລະຄົນໃນຂົງເຂດທັງຫລາຍໄດ້ຮັບການປະກາດວ່າ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳລັບ ບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງຄູ່ອາວຸໂສທີ່ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ (ແລະ ເຮົາເວົ້າເຖິງການຈ່າຍຄ່າເຮືອນຊານ

ເທົ່ານັ້ນ) ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອເພີ່ມຕື່ມຈາກເງິນທຶນທີ່ໄປຂອງສາສນາຈັກ ຖ້າຫາກວ່າຄ່າ ຈ່າຍຫລາຍກວ່າຈຳນວນເງິນທີ່ຈັດໄວ້. ເປັນພອນອັນດີເລີດແທ້ໆ! ນີ້ແມ່ນຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກ ສະຫວັນເພາະມັນເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ແພງທີ່ສຸດສຳລັບຄູ່ອາວຸໂສຂອງເຮົາມີໃນການຮັບໃຊ້ເປັນ ຜູ້ສອນສາສນາ. ບັນດາເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ຕັດສິນໃຈອີກວ່າ ຄູ່ອາວຸໂສສາມາດຮັບໃຊ້ເປັນເວລາ 6 ຫລື 12 ເດືອນ, ຫລື ຮັບໃຊ້ 18 ຫລື 23 ເດືອນຕາມປະເພນີ. ໃນການສະແດງອັນມະຫັດສະຈັນອີກ ຢ່າງໜຶ່ງ, ເຮົາໃຫ້ອະນຸຍາດແກ່ຄູ່ອະວຸໂສກັບບ້ານໄດ້ຊົ່ວຄາວຖ້າມີເລື່ອງສຳຄັນເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວແຕ່ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍດ້ວຍຕົວເອງ. ແລະ ຂໍໃຫ້ຢຸດເປັນຫ່ວງວ່າພວກທ່ານຕ້ອງເຄາະປະຕູ ຫລື ເຮັດວຽກງານຕາມຕາຕະລາງເໝືອນກັນກັບຜູ້ສອນສາສນາອາຍຸ 19 ປີ! ເຮົາບໍ່ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພວກທ່ານເຮັດ ແບບນັ້ນ ແຕ່ເຮົາມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ທ່ານອາດຈະເຮັດ, ແລະ ທ່ານຈະມີອິດສະລະ ທີ່ຈະປ່ຽນແປງ ວິທີທີ່ຈະເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າບາງຄົນບໍ່ສາມາດໄປຮັບໃຊ້ໄດ້ດຽວນີ້ ຫລື ບາງທີໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍ ເພາະມີເຫດຜົນເລື່ອງສຸຂະພາບ, ເລື່ອງຄອບຄົວ ຫລື ເລື່ອງເງິນ ຊຶ່ງເປັນເຫດຜົນທີ່ດີ ແລະ ພຽງພໍ. ແຕ່ດ້ວຍການວາງແຜນໜ້ອຍໜຶ່ງ ພວກທ່ານສ່ວນຫລາຍຈະສາມາດໄປຮັບໃຊ້ໄດ້.

ອະທິການ ແລະ ປະທານສະເຕກທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້ໃນສະພາ ແລະ ການປະຊຸມ ຕ່າງໆ. ຂໍໃຫ້ນັ່ງໃນການປະຊຸມຕ່າງໆຂອງທ່ານ ແລະ ເບິ່ງຄົນໃນການປະຊຸມດ້ວຍການອະທິຖານ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບການດົນໃຈກ່ຽວກັບຄົນໃດທີ່ຈະສາມາດຮັບການເອີ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນຂໍໃຫ້ປຶກສານຳເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຊ່ອຍເຂົາເຈົ້າຈັດມື້ໄວ້ສຳລັບການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ, ໃຫ້ ບອກພັນລະຍາຂອງທ່ານວ່າ ຖ້າຫາກທ່ານສາມາດປະຕັງນັ່ງທີ່ເອນຫລັງ ແລະ ຮີໂມດໂທລະທັດເປັນ ລະຍະໜຶ່ງໄດ້, ພັນລະຍາກໍສາມາດປະຫລານໄດ້ຄືກັນ. ຫລານແສນຮັກເຫລົ່ານັ້ນຈະຢູ່ດີມີແຮງ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາວ່າ ທ່ານຈະເຮັດເພື່ອເຂົາໃນການຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງທ່ານບໍ່ສາມາດເຮັດ ເພື່ອເຂົາໄດ້ຖ້າທ່ານຢູ່ບ້ານໃຊ້ເວລາຢູ່ໃກ້ໆເຂົາ, ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ພໍຕູ້ແມ່ຕູ້ບໍ່ສາມາດໃຫ້ ຂອງຂວັນອັນລຳຄ່າແກ່ລູກຫລານຫລາຍກວ່າການກະທຳ ແລະ ການເວົ້າທີ່ວ່າ, “ໃນຄອບຄົວນີ້ເຮົາ ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ!”

ວຽກງານເຜີຍແຜ່ບໍ່ແມ່ນພຽງສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃນສາສນາຈັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ດີເລີດນີ້. ແຕ່ເກືອບໝົດທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດຂຶ້ນຢູ່ກັບຜູ້ຄົນໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ມາສູ່ຄວາມເຊື່ອໃນສາສນາຈັກ. ແນ່ນອນວ່ານີ້ແມ່ນເຫດຜົນຂອງໜ້າທີ່ອັນສຸດທ້າຍ ທີ່ພຣະເຢຊູມອບໃຫ້ອັກຄະສາວິກສິບສອງເປັນເຫດຜົນຂັ້ນພື້ນຖານ—ວ່າ “ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງໄປທົ່ວໂລກ

ສິ່ງສອນຄົນທຸກຊາດທຸກພາສາໃຫ້ເປັນສາວິກຂອງເຮົາ ໃຫ້ເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ, ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.⁸ ເວລານັ້ນ, ແລະ ເວລານັ້ນເທົ່ານັ້ນ, ພອນແຫ່ງພຣະກິດ ຕິຄຸນທີ່ເຫລືອສາມາດມາເຖິງ—ຊຶ່ງແມ່ນຄວາມສາມັກຄີພ້ອມພຽງກັນໃນຄອບຄົວ, ໂປຣແກມຕ່າງໆສຳລັບ ຊາວໜຸ່ມ, ຄຳສັນຍາແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ, ແລະ ພິທີການຕ່າງໆທີ່ຂຶ້ນຫາພຣະວິຫານ. ແຕ່ດັ່ງທີ່ນິໄຟ ໄດ້ສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຈົນວ່າຄົນຜູ້ນັ້ນໄດ້ “ເຂົ້າທາງປະຕູແລ້ວ.”⁹ ເພາະມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດຕະຫລອດເສັ້ນທາງຈົນຮອດຊີວິດນິລັນດອນ, ເຮົາຕ້ອງການ ຜູ້ສອນສາສນາຫລາຍໆຂຶ້ນ ເພື່ອຈະເປີດປະຕູນັ້ນ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນເຂົ້າໄປໃນ.

ຊາຍທຸກໆຄົນ, ໜຸ່ມ ແລະ ແກ່, ທີ່ຖືຖານະປະໂລຫິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍທ່ານໃຫ້ມີສຽງອັນເຂັ້ມແຂງ ຫລາຍຂຶ້ນ, ເປັນສຽງບໍ່ພຽງແຕ່ຕໍ່ສູ້ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ ມານຜູ້ທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍນັ້ນ ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນສຽງສຳລັບຄວາມດີ, ເປັນສຽງສຳລັບພຣະກິດຕິຄຸນ, ເປັນສຽງສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ ບໍ່ວ່າອາຍຸຈະເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຂໍໃຫ້ລິ້ນຂອງທ່ານບໍ່ແຂງ ແລະ ເບິ່ງວ່າຄຳຂອງທ່ານ ຈະເຮັດສິ່ງອັດສະຈັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ຖືກກັນໄວ້ຈາກຄວາມຈິງພຽງເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຈະພົບມັນຢູ່ໃສ.¹⁰

*ພ້າວເຂົ້າຮົບ, ຮົບຮ້ອນສູ່ຍິງ.
ຄວາມຈິງເປັນໝວກ, ຫົວເຂັ້ມຄັດ ແລະ ໂລ
ຍົນຄຽງທຸກເຮົາ; ຜັດປົວສະໆ່ງາມ
ເຮົາມ່ວນຊື່ນໃຈ, ມ່ວນຊື່ນໃຈ, ຍົກໂຍທາກັບບ້ານ.¹¹*

ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະອາຈານຂອງເຮົາ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Joseph Smith—History 1:15.
2. “We Are All Enlisted,” Hymns, no. 250.
3. See Doctrine and Covenants 84:44; ເບິ່ງ ພະບັນຍັດສອງ 8:3; ມັດທາຍ 4:4 ຄືກັນ.
4. Lectures on Faith (1985), 73.
5. See 1 Nephi 8:28.
6. 2 ນິໄຟ 31:18.
7. Hymns, no. 250.

8. ມັດທາຍ 28:19.

9. 2 ນີໄຟ 33:9.

10. See Doctrine and Covenants 123:12.

11. Hymns, no. 250.

ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ

ໂດຍ ອະທິການ ຄິດ ປິ ມິກນູລິນ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ

ໃນກອງປະຊຸມອົບລົມສຳລັບເຈົ້າໜ້າທີ່ຂັ້ນສູງໃຫຍ່ບໍ່ດົນມານີ້, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ເນັ້ນໜັກຄືນອີກຄັ້ງກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ ແລະ ໂອກາດສຳລັບຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ.¹ ໃນຄວາມໜັກແໜ້ນຂອງການແນະນຳນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກັບທ່ານ.

ໜ້າທີ່ ເມື່ອປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ຈະກຳນົດຊາຕາກຳຂອງຜູ້ຄົນ ແລະ ປະຊາຊາດ. ຫລັກທຳຂອງໜ້າທີ່ ຊຶ່ງຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນແມ່ນເປັນຂັ້ນພື້ນຖານແທ້ໆທີ່ວ່າ, ດັ່ງນັ້ນ, ບັດນີ້ ໃຫ້ທຸກຄົນຮຽນຮູ້ໜ້າທີ່ຂອງຕົນ, ແລະ ກະທຳໃນຕຳແໜ່ງຊຶ່ງຕົນໄດ້ຮັບການກຳນົດໄວ້ ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ.²

ປະທານມອນສັນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ການເອີ້ນໃຫ້ເຮັດໜ້າທີ່ ສາມາດມາເຖິງຢ່າງງຽບໆ ເມື່ອເຮົາຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຕອບຮັບການມອບໝາຍທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ.”³ ປະທານມອນສັນ ໄດ້ອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານຈອດ ອາເບີດ ສະມິດ ວ່າ: “ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານທີ່ຈະຮຽນຮູ້ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະສົງ ແລະ ຈາກນັ້ນໂດຍພະລັງ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ຂະຫຍາຍການເອີ້ນຂອງທ່ານຢູ່ຕໍ່ໜ້າໝູ່ເພື່ອນຂອງທ່ານ ໃນວິທີທີ່ຜູ້ຄົນຈະເຕັມໃຈຕິດຕາມທ່ານ.”⁴

ໃນການກ່າວເຖິງໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມໃຈຂອງເຮົາເອງ, ແຕ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາ.”⁵ “ເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນບໍ່ແມ່ນ ເພື່ອເຮັດຕາມໃຈຂອງຕົນເອງ ແຕ່ເພື່ອເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ.”⁶ ເພາະພຣະເປຊູຄຣິດ ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອ “ມະນຸດຊາດທັງປວງຈະລອດໄດ້ ໂດຍການປະຕິບັດຕາມກິດ ແລະ ພິທີການແຫ່ງພະກິດຕິຄຸນ.”⁷ ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ນີ້ຄືມາດຕະຖານທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດຕາມ.

ມັນເປັນປະສົບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ທ່ານຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຕໍາແໜ່ງນັກຄະນາຍົກ, ຄູສອນ, ແລະ ປະໂລຫິດ ຕາມຄວາມເຕັມໃຈ, ເຊື່ອຖືໄດ້, ແລະ ສາມາດ ຈະເຮັດໜ້າທີ່ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາ ຄາດຫວັງ ໃຫ້ທ່ານເຮັດ. ພວກເຮົາຍັງຄຸ້ມເຊີຍທ່ານ. ພະລັງຂອງທ່ານເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຕື່ນເຕັ້ນ, ຄວາມ ສາມາດຂອງທ່ານເປັນໜ້າປະຫລາດໃຈ, ການເປັນເພື່ອນຂອງທ່ານໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ທ່ານ ແລະ ຕໍາແໜ່ງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນທີ່ທ່ານດໍາລົງຢູ່ແມ່ນສໍາຄັນ ຫລາຍຕໍ່ວຽກງານຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນກັບລູກໆຂອງພຣະອົງ ແລະ ເປັນການຕຽມແຜ່ນ ດິນໂລກສໍາລັບການສະເດັດມາຄົງທິສອງຂອງພຣະບຸດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພວກເຮົາຄິດ ກ່ຽວກັບທ່ານ ແລະ ໜ້າທີ່ຂອງທ່ານ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບອາຍຸຂອງທ່ານເລີຍ. ໂປໂລໄດ້ກ່າວ ເຖິງທ່ານວ່າ: “ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໝິ່ນປະໝາດຄວາມໝູ່ມຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄົນທີ່ ເຊື່ອຖືທັງຫລາຍ ໃນທາງກິລິຍາ ແລະ ວາຈາ, ໃນຄວາມຮັກ, ໃນຄວາມເຊື່ອ, ແລະ ໃນຄວາມ ບໍລິສຸດຂອງເຈົ້າ.”⁸

ເມື່ອເວລາມາເຖິງ ຖານະປະໂລຫິດ
ທີ່ມີຊື່ຕາມອາໂລນໄດ້ມາສູ່ຜູ້ຄົນໃນສະໄໝໂບຣານ.
ຜ່ານຊາວເລວີ, ປະໂລຫິດ, ແລະ ສາດສະດານຈໍອິກ,
ມັນມາເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແລ້ວພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ມາສູ່ໂລກ
ແລະ ໄດ້ໄປຊອກຫາຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ໂປຣັນ,
ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາໂດຍອໍານາດດຽວກັນນັ້ນ
ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດ.

ໃນຍຸກສູດທ້າຍອໍານາດດຽວກັນນີ້
ໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ສູ່ໂລກ,
ພຣະກິດຕິຄຸນນັ້ນຈາກຕົ້ນເຖິງປາຍ
ເພື່ອມັນຈະໄດ້ຝັງເລິກຢູ່ໃນຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.

ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ, ເປັນຄວາມຈິງທີ່ປະເສີດ
ມາເຖິງເພື່ອເປັນການຕຽມ—
ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການໄຖ່

ຜ່ານພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ!

ແລະ ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດອຳນາດເຫລົ່ານີ້—

‘ແລະ ຕໍ່ຜູ້ທີ່ໃຊ້ອຳນາດນີ້.

ດ້ວຍອຳນາດຖານະປະໂລຫິດຢູ່ກັບເຂົາ

ເຮົາເວົ້າວ່າ, “ເຂົາເປັນຜູ້ໃຫຍ່!”⁹

ອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງ ... ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ຄືການຖືຂໍ້ກະແຈທັງຫລາຍແຫ່ງ ການປະຕິບັດຂອງເຫລົ່າທູດ, ແລະ ປະຕິບັດພິທີການພາຍນອກ, ຕົວອັກສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ, ບັບຕິສະມາແຫ່ງການກັບໃຈ ເພື່ອການປິດບາບ, ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບພັນທະສັນຍາ ແລະ ພຣະບັນຍັດ.¹⁰ ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ສັງເກດ ເຫັນວ່າ: “ພວກເຮົາເຮັດໄດ້ດີຫລາຍໃນ ການແຈກຢາຍສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ເຮົາມີສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ ຈັດຕັ້ງໄວ້ເກືອບໃນທຸກບ່ອນ. ... ແຕ່ການແຈກຢາຍ ສິດອຳນາດ ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ໄດ້ຂະຫຍາຍໄປໜ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດ, ກ້າວໜ້າຫລາຍກວ່າການແຈກຢາຍ ອຳນາດ ຖານະປະໂລຫິດ.”¹¹ ເພາະຄວາມສະຫວັດດີການຂອງລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງຈຳເປັນ ຕ້ອງຖືກດັດແປງ.

ສາດສະດາຂອງເຮົາໄດ້ບອກເຮົາເຖິງວິທີທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້ໄດ້. ໂດຍການອ້າງເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງ ປະທານຈອດ ຄິວ ແຄນນັນ, ປະທານມອນສັນ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເຫັນອຳນາດຂອງ ຖານະປະໂລຫິດຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ... ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພະລັງ ແລະ ອຳນາດນີ້ຂະຫຍາຍ ອອກໄປໃຫ້ທົ່ວເຖິງຈາກຜູ້ດຳລົງຕຳແໜ່ງສູງສຸດລົງໄປຫາ ... ຕຳລຸດ ແລະ ຫາ ມັກຄະນາຍົກທີ່ ຖ່ອມຕົນທີ່ສຸດໃນສາສນາຈັກ. ຊາຍຄົນທຸກຕ້ອງສະແຫວງຫາ ແລະ ຮັບເອົາຜົນປະໂຫຍດຈາກ ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງສະຫວັນສ່ອງໃສ່ຈິດວິນຍານຂອງລາວ ແລະ ນອບຄວາມຮູ້ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ໃຫ້ແກ່ລາວ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບພາກສ່ວນນັ້ນຂອງວຽກງານທີ່ລາວຮັບຜິດ ຊອບໃນຖານະປະໂລຫິດ.”¹²

ມັກຄະນາຍົກ, ຄູສອນ, ຫລື ປະໂລຫິດ ສາມາດເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ແລະ ຂະຫຍາຍການເອີ້ນຂອງຕົນ? ລາວສາມາດດຳລົງຊີວິດໃນວິທີທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊະລະລ້າງ, ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ, ແລະ ອຳນາດທີ່ເຮັດໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

ສິ່ງສຳຄັນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ແມ່ນພົບເຫັນຢູ່ໃນຖ້ອຍຄຳຂອງແອວມາ ທີ່ວ່າ “ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບ
ພວກທ່ານວ່າ ນີ້ຄືຖານະຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຖືກເອີ້ນມາ ... ເພື່ອສັ່ງສອນ ... ຄົນລຸ້ນໃໝ່ ... ເພື່ອວ່າພວກ
ເຂົາຕ້ອງກັບໃຈ ແລະ ເກີດໃໝ່.”¹³ ເມື່ອບຸກຄົນໃດໄດ້ເກີດໃໝ່, ໃຈຂອງເຂົາຈະປ່ຽນໄປ. ເຂົາບໍ່ຄິດ
ຢາກເຮັດສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍ ຫລື ບໍ່ສະອາດ. ເຂົາຮູ້ສຶກມີຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ່ງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເຂົາຢາກເປັນຄົນດີ,
ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ.¹⁴

ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ບັນຍາຍປະສົບການ ຂອງເພິ່ນດ້ວຍການປ່ຽນແປງອັນ
ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ວ່າ: “ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າຄືກັບວ່າເປັນຄວາມສະຫງົບແທ້ໆ, ເປັນຄວາມຮັກ ແລະ
ຄວາມສະຫວ່າງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກໃນຈິດວິນຍານວ່າ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າມີບາບ ... ມັນຄົງໄດ້ຮັບ
ການອະໄພໃຫ້ແລ້ວ; ວ່າຂ້າພະເຈົ້າສະອາດຈາກບາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າແທ້ໆ, ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຮັບການສຳພັດ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກທຳຮ້າຍ ແມ່ນແຕ່ແມງໄມ້ໂຕນ້ອຍໆ
ຢູ່ໃຕ້ຕີນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຢາກເຮັດຄວາມດີໃນທຸກບ່ອນ ຕໍ່ທຸກຄົນ ແລະ ຕໍ່ທຸກສິ່ງ.
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີຊີວິດໃໝ່, ມີຄວາມປາຖະໜາໃໝ່ ທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີ
ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພຽງ
ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ... ແຕ່ນີ້ຄືອິດທິພົນທີ່ມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມັນມາຈາກ
ພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານທີ່ມີຊີວິດຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮັບເອົາພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ.”¹⁵

ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຜູ້ເປັນນ້ອງຂາຍທີ່ດີເລີດ ທັງຫລາຍໃຫ້ພະຍາຍາມຢ່າງ
ພາກພຽນເດີ ທີ່ຈະໄດ້ “ເກີດໃໝ່,”¹⁶ ຈຶ່ງອະທິຖານຂໍການປ່ຽນແປງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ໃນຊີວິດຂອງ
ພວກເຈົ້າ. ຈຶ່ງສຶກສາພຣະຄຳພີ. ມີຄວາມປາຖະໜາຫລາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໃດໜຶ່ງ ທີ່ຈະໄດ້ຮູ້ພຣະເຈົ້າ
ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະບຸດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ຈຶ່ງຊົມຊືມກັບຄວາມເປັນ
ໄວລຸ້ນຂອງພວກເຈົ້າ, ແຕ່ “ໃຫ້ປະຖິ້ມການເປັນເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຈົ້າເດີ” ທີ່ວ່າ:¹⁷

ຈຶ່ງຫລີກເວັ້ນຈາກການສິນທະນາອັນໂງ່ງ່າ.

ຈຶ່ງຫລີກໜີຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງປວງ.

ຈຶ່ງຫລີກເວັ້ນຈາກການໂຕ້ຖຽງກັນ.

ໃຫ້ກັບໃຈເມື່ອຈຳເປັນ.¹⁸

ສິ່ງນີ້ຈະຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຈົ້າໃຫ້ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຢ່າງມີກຽດ. ຄຸນສົມບັດຂອງຄວາມກ້າຫານ, ການໄວ້ວາງໃຈໄດ້, ຄວາມອ່ອນນ້ອມ, ສັດທາ, ແລະ ຄວາມດີຈະເປັນຂອງພວກເຈົ້າ. ພູ່ເພື່ອນຈະ ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍພວກເຈົ້າ, ພໍ່ແມ່ຈະສັນລະເສີນພວກເຈົ້າ, ອ້າຍນ້ອງໃນຖານະປະໂລຫິດ ຈະເພິ່ງ ພາອາໄສພວກເຈົ້າ, ແລະ ຍິງໜູ່ມຈະຮັກແພງພວກເຈົ້າ ແລະ ກາຍເປັນຄົນດີກວ່າເກົ່າ ເພາະພວກເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ກຽດພວກເຈົ້າ ແລະ ປະທານພະລັງ ຈາກເບື້ອງບົນໃຫ້ແກ່ການຮັບໃຊ້ໃນ ຖານະປະໂລຫິດຂອງພວກເຈົ້າ.

ສ່ວນພວກເຮົາທີ່ເຫຼືອຢູ່ ຈະເຮັດພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາ. ໃນຖານະທີ່ເປັນພໍ່ແມ່, ພໍ່ຜູ້ແມ່ຜູ້, ພວກເຮົາ ຈະຕຽມພວກເຈົ້າສໍາລັບບົດບາດອັນຊອບທໍາ ແລະ ສູງສິ່ງ ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ເປັນຜູ້ຕຽມ ພວກເຈົ້າສໍາລັບການຮັບໃຊ້ ທີ່ກ້າຫານກວ່າໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຖານະທີ່ເປັນ ອ້າຍນ້ອງກັນ, ພວກເຮົາຈະເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ພວກເຈົ້າເຮັດຕາມ. ພວກເຮົາຈະເພີ່ມຄວາມຂຶ້ນແຂງ ໃຫ້ແກ່ກຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະສະໜັບສະໜູນຝ່າຍປະທານກຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າ ໃຊ້ຂໍ້ກະແຈຂອງການເປັນຜູ້ນໍາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະໃຫ້ໂອກາດປະຕິບັດໜ້າທີ່ຖານະ ປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຂະຫຍາຍການເອີ້ນຂອງພວກເຈົ້າຄືກັນ.

ຜ່ານການປະຕິບັດຂອງພວກເຈົ້າ, ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະມາສູ່ສາສນາຈັກ. “ເຫລົ່າທູດກ່າວ ໂດຍ ອໍານາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.”¹⁹ ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ຄືກັນ. ເມື່ອພວກເຈົ້າກ່າວ ໂດຍ ອໍານາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ປະຕິບັດສິນລະລຶກ, ແລ້ວຊາຍ ແລະ ຍິງ, ເດັກນ້ອຍຈະ ພະຍາຍາມກັບໃຈ, ເພື່ອເພີ່ມສັດທາຂອງເຂົາເຈົ້າໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ມີພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດສະຖິດຢູ່ນໍາຕະຫລອດເວລາ.

ເມື່ອພວກເຈົ້າຖືສິນອິດເຂົ້າ ແລະ ໄປເກັບເງິນບໍລິຈາກ, ສະມາຊິກຈະປະທັບໃຈຫລາຍກັບການ ເຮັດວຽກງານຂອງພວກເຈົ້າຕາມແບບແຜນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ ນໍາຄົນຍາກຈົນ, ນໍາຄົນຖືກປຽບຍໍ່າ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຊື່ອເຊີນວ່າ: “ຈິ່ງຕາມເຮົາມາ.”²⁰ ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເຈົ້າໃນການດູແລຄົນທີ່ຂາດເຂີນ ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານ ທີ່ສັກສິດ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຮົາໃຫ້ໄດ້ຮັບການອະໄພ ຈາກຄວາມຜິດບາບທີ່ຜ່ານມາຂອງ ພວກເຮົາ.²¹

ເມື່ອພວກເຈົ້າ “ໄປຢຽມຢາມບ້ານເຮືອນຂອງສະມາຊິກ ແຕ່ລະຄົນ,”²² ຢ່າສູ່ຢ່ານ ຫລື ອາຍ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະມອບຖ້ອຍຄໍາໃຫ້ພວກເຈົ້າໃນເວລາທີ່ພວກເຈົ້າຈະກ່າວ, ຈະມອບ ປະຈັກພະຍານໃຫ້ພວກເຈົ້າເພື່ອສະແດງ ຈະມອບການຮັບໃຊ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າເພື່ອກະທໍາ.

ຄວາມພະຍາຍາມອັນພາກພຽນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະ “ດູແລສາສນາຈັກເລື້ອຍໄປ”²³ ຈະເປັນຜົນດີ. ກິລິຍາທ່າທາງທີ່ດີຂອງພວກເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຜູ້ຄົນອ່ອນໂຍນລົງ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາ ຫລຸດອອກຈາກກຳມີຂອງສັດຕູໄດ້. ການເຊື່ອເຊີນຂອງພວກເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ຜູ້ຄົນໄປໂບດນຳພວກເຈົ້າ, ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສິນລະລິກນຳພວກເຈົ້າ, ແລະ ຮັບໃຊ້ນຳພວກເຈົ້າ ຈະກາຍເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນ ຫລົງທາງໄປໃນຄວາມມືດບ່ອນທີ່ໄຟແຫ່ງພຣະກິດຕິຄູນເທົ່າກັບແສງຮົ່ງຫ້ອຍ ຫລື ສ່ອງເຂົ້າບໍ່ ເຖິງເລີຍ.

ໄອ້, ບັນດານັ້ນຂາຍທີ່ຮັກແພງທັງຫລາຍ, “ປ່າເນີນເສີຍຕໍ່ຂອງປະທານຝ່າຍຈິດວິນຍານທີ່ມີໃນເຈົ້າ ຊຶ່ງຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເຈົ້າ,”²⁴ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບຕອນທີ່ໄດ້ມອບຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ໃຫ້ພວກເຈົ້າ.

“ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະທານໃນອັນຢ້ານກົວໃຫ້ແກ່ເຮົາ; ແຕ່ໄດ້ປະທານໃຈອັນປະກອບດ້ວຍລິດອຳນາດ, ຄວາມຮັກ ແລະ ການບັງຄັບຕົນໃຫ້ແກ່ເຮົາ.

“ຈົ່ງປ່າລະອາຍທີ່ຈະເປັນພະຍານຝ່າຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ. ... ຈົ່ງມີສ່ວນ ... ໃນພຣະກິດຕິຄູນ ໂດຍອາໄສອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ;

“ຜູ້ໄດ້ ... ເອີ້ນເຮົາທັງຫລາຍສູ່ການເອີ້ນທີ່ສັກສິດ, ... ຊຶ່ງໄດ້ ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາໃນພຣະເຢຊູຄິດ ຕັ້ງແຕ່ດິກດຳບັນນານັ້ນ.”²⁵

ສາດສະດາທີ່ຮັກຂອງເຮົາ “ໄດ້ເອີ້ນທ່ານສູ່ໜ້າທີ່.”²⁶ ພວກເຮົາຍ້ອງຍໍສັນສະເລີນທ່ານ, ອະທິຖານ ເພື່ອທ່ານ, ປະຕິຍົມດີໃນການຮັບໃຊ້ກັບທ່ານ ແລະ ຂອບພຣະໄທພຣະເຈົ້າສຳລັບພະລັງແຫ່ງ ການປະຕິບັດຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຄືພຣະບິດານິລັນດອນຂອງເຮົາ ແລະ ຊຶ່ງສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ພຣະເຢຊູຄິດສິດ ພຣະບຸດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ຖືກຂອງ ໂລກ, ແລະ ພວກທ່ານຜູ້ດຳລົງ ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນທີ່ຊອບທຳ ເປັນອັກຄະທູດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກນີ້, ໃນພຣະນາມ ຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ກອງປະຊຸມອົບລົມເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່, ເດືອນເມສາ 2010.
2. See Doctrine and Covenants 107:99.
3. Thomas S. Monson, “The Sacred Call of Service,” *Liahona*, May 2005, 54.
4. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1942, 14; see also Thomas S. Monson, *Liahona*, May 2005, 54.
5. ໂຢຮັນ 5:30; 6:38.
6. ໂຢຮັນ 6:38.
7. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:3.
8. 1 ຕີໂມທິ 4:12.
9. Poem by Keith B. McMullin; see Keith B. McMullin, “Behold the Man,” *Ensign*, Nov. 1997, 42.
10. See Doctrine and Covenants 107:20.
11. Boyd K. Packer, “The Power of the Priesthood,” *Liahona*, May 2010, 7.
12. George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, Nov. 2, 1889, 593; ກ່າວອ້າງໂດຍ ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ກອງປະຊຸມອົບລົມເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່, ເດືອນເມສາ 2010.
13. ແອວມາ 5:49; ໂຕເນື່ອງຖືກຕື່ມໃສ່.
14. See Marion G. Romney, “According to the Covenants,” *Ensign*, Nov. 1975, 71–73.
15. Joseph F. Smith, in Conference Report, Apr. 1898, 66.
16. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 3:3–7; ແອວມາ 5:14–21, 49.
17. 1 ໂກຣິນໂທ 13:11.
18. ເບິ່ງ 2 ຕີໂມທິ 2:16, 22–26.
19. 2 ນິໄຟ 32:3.
20. ລູກາ 18:22; ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 14:12–14 ນຳອີກ.
21. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 4:26.
22. See Doctrine and Covenants 20:47.
23. See Doctrine and Covenants 20:53.
24. 1 ຕີໂມທິ 4:14.
25. 2 ຕີໂມທິ 1:7–9.
26. ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ກອງປະຊຸມອົບລົມເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່, ເດືອນເມສາ 2010.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ໂອກາດອັນດີເລີດໃນຊີວິດ

ໂດຍ ແອວເດີ ດັບເບິນຢູ ຄຣິສໂຕເຟີ ວາແດວ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໂອກາດອັນສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງຜູ້ສອນສາສນາຄືການສຳພາດອັນສຸດທ້າຍ ຫລື ການສຳພາດກ່ອນ
ຈະຈົບການເປັນຜູ້ສອນສາສນານຳປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່. ໃນລະຫວ່າງການສຳພາດຈະເປັນ
ການສົນທະນາກ່ຽວກັບປະສົບການອັນປະທັບໃຈທີ່ສຸດຂອງຊີວິດ ແລະ ບົດຮຽນອັນສຳຄັນທີ່
ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນເວລາ 18 ຫາ 24 ເດືອນຜ່ານມາ.

ຂະນະທີ່ປະສົບການ ແລະ ບົດຮຽນເຫລົ່ານີ້ອາດຈະເປັນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບການຮັບໃຊ້
ວຽກງານເຜີຍແຜ່, ຜູ້ສອນສາສນາແຕ່ລະຄົນມີຈຸດແຕກຕ່າງ, ການທ້າທາຍ ແລະ ໂອກາດທີ່
ຈະທົດສອບເຮົາຂຶ້ນຕາມຄວາມຕ້ອງການອັນຈຳເພາະ ແລະ ນິໄສຂອງເຮົາ.

ດົນນານກ່ອນທີ່ເຮົາຈະຈາກບ້ານໃນໂລກ ເພື່ອຈະຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາ,
ເຮົາໄດ້ຈາກພໍ່ແມ່ເທິງສະຫວັນເພື່ອຈະເຮັດພາລະກິດສ່ວນຕົວຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້ໃຫ້ສຳເລັດຜົນ.
ເຮົາມີພຣະບິດາຢູ່ເທິງສະຫວັນອົງທີ່ຮູ້ເຮົາ—ຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ແລະ ຄວາມອ່ອນແອ,
ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ, ແລະ ຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຊ້ອນຢູ່ພາຍໃນຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າ
ປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ຜູ້ໃດ ແລະ ຄູ່ສອນສາສນາຄົນໃດ ແລະ ສະມາຊິກຄົນໃດ ແລະ
ຜູ້ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສຄົນໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງປະສົບເພື່ອເຮົາຈະກາຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ສາມີ, ແລະ
ພໍ່ ແລະ ຜູ້ຖືຖານະປະໂລຫິດທີ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະກາຍເປັນໄປໄດ້.

ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ ໄດ້ມອບໝາຍວຽກງານໃຫ້ແກ່ຜູ້ສອນສາສນາ
ຕາມການຊີ້ນຳ ແລະ ຕາມອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ດົນບັນດານໃຈຝ່າຍປະທານ
ເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບການຍົກຍ້າຍຜູ້ສອນສາສນາທຸກໆທຸກອາທິດ ແລະ ຮຽນຮູ້ຢ່າງວ່ອງໄວວ່າ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ໂດຍຈຳເພາະວ່າ ພຣະອົງຕ້ອງການຜູ້ສອນສາສນາທັງຫລາຍໄປຮັບໃຊ້
ບ່ອນໃດ.

ສອງສາມປີຜ່ານມາ, ແອວເດີ ຫາວິແອວ ມີເຊໂກ, ຈາກເມືອງ ມາດຣິດ, ປະເທດສະເປນ, ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາຢູ່ລັດອາຣິໂຊນາ. ໃນເວລານັ້ນ, ການເອີ້ນໃຫ້ລາວ ມາຮັບໃຊ້ຢູ່ປະເທດອາເມຣິກາ ເບິ່ງຄືວ່າປະຫລາດນ້ອຍໜຶ່ງ, ເພາະສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ຊາຍໜຸ່ມຈາກປະເທດສະເປນຈະໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນປະເທດຂອງຕົນເອງ.

ຕອນສະຫລຸບຂອງປະຊຸມໄຟເອີຊາຍທາງສະເຕກ, ທີ່ແອວເດີ ມີເຊໂກ ແລະ ເພື່ອນຜູ້ສອນ ສາສນາຂອງລາວໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ແອວເດີ ມີເຊໂກ ໄດ້ຖືກຖາມໂດຍສະມາຊິກ ຂອງສາສນາຈັກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງປານໃດຄົນໜຶ່ງ, ລາວມານຳເພື່ອນຂອງລາວເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນ ເວລາຫລາຍປີທີ່ຊາຍຄົນນີ້ມາໂບດ, ລາວຖາມແອວເດີ ມີເຊໂກ ວ່າ, ເປັນການບັງເອີນບໍ່ທີ່ ລາວອາດຈະຮູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ມີເຊໂກ ໃນເມືອງມາດຣິດ. ເມື່ອແອວເດີ ມີເຊໂກ ຕອບວ່າ, ພໍ່ຂອງລາວຊື່ວ່າ ໂຮເຊ ມີເຊໂກ, ຊາຍຄົນນັ້ນຕົ້ນຕົ້ນຫລາຍ ແລະ ຖາມຄຳຖາມອີກສອງສາມ ຂໍ້ເພື່ອ ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນ ໂຮເຊ ມີເຊໂກ ທີ່ລາວຮູ້ຈັກ. ເມື່ອລາວແນ່ໃຈວ່າເຂົາເຈົ້າເວົ້າ ເຖິງຄົນດຽວກັນ, ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງປານໃດຄົນນີ້ເລີ່ມນຳຕາໄຫລ. “ພໍ່ຂອງເຈົ້າຄົນດຽວ ເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້ອຍໃຫ້ບັບຕິສະມາ ຕະຫລອດເວລາທີ່ຂ້ອຍຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ.” ລາວອະທິບາຍ ແລະ ບັນລະຍາຍວ່າໃນຈິດໃຈຂອງລາວ, ລາວຄິດວ່າວຽກງານເຜີຍແຜ່ ຂອງລາວລົ້ມເຫລວ ເປັນເຫດຜົນທີ່ລາວບໍ່ມາໂບດຫລາຍໆປີເພາະມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າຕົນເອງ ບໍ່ດີພໍ ແລະ ມີຄວາມເປັນຫວ່າງເປັນໄຍ, ເຊື່ອວ່າລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜິດຫວັງ.

ຕໍ່ໄປ ແອວເດີ ມີເຊໂກ ໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງ “ສິ່ງທີ່ຜູ້ເຄີຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາຄົນນັ້ນຄິດວ່າບໍ່ໄດ້ ຮັບຜົນສຳເລັດ” ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດຕໍ່ຄອບຄົວຂອງລາວ, ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ຕອນຍັງເປັນໂສດ, ໄດ້ແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານ, ວ່າລາວ ແອວເດີ ມີເຊໂກ ເປັນຜູ້ທີ່ສື່ໃນ ຈຳນວນລູກທຶກຄົນ—ວ່າລູກຊາຍທັງສາມຄົນ ແລະ ນ້ອງສາວຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນ ສາສນາເຕັມເວລາ, ທັງໝົດເປັນສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງສາສນາຈັກ, ແລະ ໄດ້ແຕ່ງງານ ແລ້ວໄດ້ຖືກຜະນຶກໃນພະວິຫານ.

ຜູ້ທີ່ເປັນສະມາຊິກທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ນັ້ນເລີ່ມຮ້ອງໄຫ້. ຜ່ານຄວາມ ພະຍາຍາມຂອງລາວ, ບັດນີ້ ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຫລາຍໆຄົນໄດ້ຮັບພອນ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ໜຶ່ງຈາກເມືອງມາດຣິດ ປະເທດສະເປນ, ມາປະຊຸມໄຟເອີຊາຍຢູ່ ຣັດອາຣິໂຊນາ ເພື່ອໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າ ລາວບໍ່ໄດ້ລົ້ມເຫລວ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະອົງຕ້ອງ ການຜູ້ສອນສາສນາແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃສ.

ບໍ່ວ່າດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລືອກທີ່ຈະໃຫ້ພອນລະຫວ່າງຂອງການຮັບໃຊ້ ວຽກງານເຜີຍແຜ່ ພອນນັ້ນຈະບໍ່ຈົບລົງເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບການປົດຈາກປະທານສະເຕກ.

ວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານເປັນການຕຽມຕົວ ເພື່ອຊີວິດຂອງທ່ານຕໍ່ໄປ. ປະສົບການ, ບົດຮຽນ, ແລະ ປະຈັກພະຍານທີ່ມາຈາກການຮັບໃຊ້ອັນສັດຊື່ ແມ່ນເພື່ອພື້ນຖານຈຸດສຳຄັນຂອງພຣະກິດ ຕິດຄຸນທີ່ຈະຍືນຍາວຕະຫລອດໃນໂລກມະນຸດ ແລະ ໃນນິລັນດອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບພອນຕໍ່ໄປຫຼັງຈາກວຽກງານເຜີຍແຜ່, ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂທີ່ຕ້ອງເຮັດຕາມ. ໃນ Doctrine and Covenants ເຮົາອ່ານວ່າ ເພາະຄົນທັງປວງທີ່ຈະຮັບພອນຈາກພຣະທັດ ເຮົາຈະຢູ່ໃນກິດ ຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ສຳລັບພອນນັ້ນ ແລະ ເງື່ອນໄຂຂອງມັນ (see D&C 132:5). ຫຼັກກຳນີ້ ຖືກສອນໃນເລື່ອງລາວຂອງອົບພະຍົບ.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຮັບມອບໝາຍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂມເຊກັບໄປປະເທດເອຢິບເພື່ອນຳພາ ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນຈາກການຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍ. ເກີດໄພທຳມະຊາດຫລາຍແນວ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ພົບເສລີພາບ, ຈົນເກີດມີໄພທຳມະຊາດອັນທີ 10 ແລະ ເປັນອັນສຸດທ້າຍ: “ໃນຄືນນັ້ນ ເຮົາຈະຜ່ານດິນແດນເອຢິບໄປ ເພື່ອຂ້າລູກຊາຍກົກໃນດິນແດນຂອງຊາວເອຢິບ” (ອົບພະຍົບ 12:12).

ເພື່ອປ້ອງກັນຈາກ “ຜູ້ທຳຮ້າຍ” (ຂໍ້ 23), ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ບັນຊາຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໃຫ້ ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ຊຶ່ງແມ່ນລູກແກະທີ່ “ບໍ່ມີບ່ອນຕຳໜິໃດໆທັງສິ້ນ” (ຂໍ້ 5), ແລະ ເກັບເລືອດຈາກເຄື່ອງບູຊານັ້ນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນເຂົາເຈົ້າຕ້ອງ “ເອົາເລືອດ” ແລະ ທາມັນໃສ່ໄມ້ ຂອບວົງປະຕູເຂົ້າເຮືອນ—“ໃຫ້ທາຂ້າງຊ້າຍ, ຂ້າງຂວາ, ແລະ ຂ້າງເທິງ” (ຂໍ້ 7)—ກັບຄຳ ສັນຍານີ້: “ເມື່ອເຮົາເຫັນເລືອດນັ້ນ ເຮົາຈະຜ່ານເວັ້ນໄປ ແລະ ຈະບໍ່ທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ” (ຂໍ້ 13).

“ລູກຫລານຂອງອິດສະຣາເອນກຳພາກັນໄປເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງ” (28). ເຂົາເຈົ້າ ຖະຫວາຍເຄື່ອງບູຊາ, ເອົາເລືອດ, ແລະ ທາໃສ່ເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ. “ແລ້ວໃນຕອນທ່ຽງຄືນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ຂ້າລູກຊາຍກົກທັງໝົດໃນເອຢິບ” (29). ໂມເຊກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ຕາມຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຈຶ່ງໄດ້ຖືກປ້ອງກັນ.

ເລືອດທີ່ໃຊ້ໂດຍຊາວອິດສະຣາເອນ, ເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງການຊົດໃຊ້ໃນອານາຄົດຂອງພຣະອົງ ເປັນສິ່ງທີ່ມາຈາກເຄື່ອງບູຊາທີ່ເຂົາເຈົ້າຖະຫວາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການເສຍສະລະ ແລະ ເລືອດເທົ່ານັ້ນ ຈະບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະຮັບພອນທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້. ປາດສະຈາກການທາເລືອດໃສ່ຂອບ ວົງປະຕູ, ການເສຍສະລະກໍເສຍໄປລ້າໆ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ສອນວ່າ: “ວຽກງານເຜີຍແຜ່ເປັນສິ່ງທີ່ຍາກ. ມັນຕ້ອງໃຊ້ ກຳລັງວັງຊາແທ້ໆ, ທົດສອບຄວາມສາມາດຂອງເຮົາຢ່າງເຕັມທີ່ ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ ຫລາຍທີ່ສຸດ. ... ບໍ່ມີວຽກງານໃດຈະໃຊ້ເວລານານກວ່າ ຫລື ອຸທິດຕົນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຫລື

ເສຍສະລະ ແລະ ອະທິຖານຢ່າງແຮງກ້າ.” (“That All May Hear, *Ensign*, May 1995, 49).

ຜົນທີ່ຕາມມາຈາກ “ການເສຍສະລະ,” ນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ກັບບ້ານຈາກການເປັນຜູ້ສອນສາສນາ ພ້ອມດ້ວຍຂອງປະທານຕ່າງໆຂອງເຮົາ. ຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມສັດຊື່. ຂອງປະທານແຫ່ງ ປະຈັກພະຍານ. ຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈບົດບາດຂອງພຣະວິນຍານ. ຂອງປະທານ ແຫ່ງການຮຳຮຽນພຣະກິດຕິຄຸນແຕ່ລະວັນ. ຂອງປະທານແຫ່ງການໄດ້ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດ. ຂອງປະທານທີ່ຫຍໍ້ຢ່າງລະມັດລະວັງໃນປຶ້ມພຣະຄຳພີ, ປຶ້ມ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນ ຂອງເຮົາ* ອັນເກົ່າໆ, ປຶ້ມບັນທຶກປະຈຳວັນຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ແລະ ດ້ວຍຈິດໃຈອັນຮູ້ສຶກ ບຸນຄຸນ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄືກັບລູກໆແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງນຳ ວຽກງານເຜີຍແຜ່ຕໍ່ໄປຕ້ອງມີການໃຊ້ຫລັງຈາກການເສຍສະລະ.

ສອງສາມປີຜ່ານມາ ຂະນະທີ່ເອື້ອຍ ວາແດວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້ເປັນປະທານໂຄງການ ເຜີຍແຜ່ຢູ່ເມືອງບາເສໂລນາ ປະເທດສະເປນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບວຽກອັນສຸດທ້າຍໃຫ້ແກ່ ຜູ້ສອນສາສນາແຕ່ລະຄົນລະຫວ່າງການສຳພາດຕອນສຸດທ້າຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າກັບບ້ານ ເຂົາເຈົ້າຖືກຂໍໃຫ້ໃຊ້ເວລາທີ່ຈະໄຕ່ຕອງທັນທີເຖິງບົດຮຽນ ແລະ ຂອງຂວັນທີ່ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນອົງມີໃຈບຸນໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຖືກຂໍໃຫ້ອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງໃຈເຖິງ ບົດຮຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ ແລະ ວິທີທີ່ຈະໃຊ້ມັນໃນຊີວິດຫລັງຈາກກັບບ້ານຈາກການ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ບົດຮຽນທີ່ຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ທຸກໆພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ— ໃນການສຶກສາ ແລະ ການເລືອກອາຊີບ, ການແຕ່ງງານ, ແລະ ລູກໆ, ການຮັບໃຊ້ສາສນາຈັກ ໃນອານາຄົດ—ແລະ, ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ຜູ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະກາຍເປັນຕໍ່ໄປ ແລະ ຄວາມພັດທະນາຕໍ່ໄປ ຂອງເຂົາເຈົ້າໃນຖານະທີ່ເປັນສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ບໍ່ຊ້າເກີນໄປສຳລັບຜູ້ກັບຈາກການເປັນຜູ້ສອນສາສນາທຸກໆຄົນຈະພິຈາລະນາເຖິງບົດຮຽນທີ່ໄດ້ ຮຽນຜ່ານການຮັບໃຊ້ຢ່າງສັດຊື່ ແລະ ໃຊ້ມັນຢ່າງພາກພຽນຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ເມື່ອເຮົາເຮັດ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະຮູ້ສຶກເຖິງອິທິພົນຂອງພຣະວິນຍານສົມບູນຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ຄອບຄົວ ຂອງເຮົາຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນຂອງເຮົາຫລາຍຂຶ້ນ. ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຜ່ານມາ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພຣີ ໄດ້ໃຫ້ການເຊື່ອເຊີນດັ່ງນີ້ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນຫາທ່ານຜູ້ກັບຈາກການເປັນຜູ້ສອນ ສາສນາໃຫ້ຕັ້ງໃຈອີກ ເພື່ອຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາຢ່າງໃໝ່ທີ່ຈະເຮັດວຽກງານ ເຜີຍແຜ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເອີ້ນໃຫ້ທ່ານເບິ່ງຄືວ່າ, ເປັນຄືວ່າ, ແລະ ເຮັດຄືວ່າເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັນ. ... ຂ້າພະເຈົ້າຢາກສັນຍາຕໍ່ທ່ານວ່າມີພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ລໍຖ້າທ່ານຢູ່ຖ້າທ່ານ

ຈະກ້າວຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ທີ່ທ່ານເຄີຍມີຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາ.” (“The Returned Missionary,” *Liahona*, Jan. 2002, 88, 89; *Ensign*, Nov. 2001, 77).

ບັດນີ້, ເຖິງຊາຍໜຸ່ມທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເທື່ອ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງບັນຄຳສອນຂອງປະທານມອນສັນ ຈາກເດືອນຕຸລາຜ່ານມາແລ້ວນີ້ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເວົ້າຊື່ສິ່ງທີ່ສາດສະດາທັງຫລາຍໄດ້ສອນຢ່າງດົນນານມາແລ້ວ—ວ່າຊາຍໜຸ່ມຜູ້ມີຄຳຄວນ, ແລະ ຄວາມສາມາດຄວນຈະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່. ການຮັບໃຊ້ໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດ—ເປັນຂໍ້ຜູກມັດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາດຫວັງຈາກເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຢ່າງຫລວງຫລາຍ.” (“As We Meet Together Again,” *Liahona*, Nov. 2010, 5–6).

ຄືກັບຜູ້ສອນສາສນາຜ່ານມາ ຫລື ໃນປະຈຸບັນນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ຈັກທ່ານ ແລະ ມີປະສົບການວຽກງານເຜີຍແຜ່ຕຽມພ້ອມສຳລັບທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ປະທານໂຄງການເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານ ແລະ ພັນລະຍາຜູ້ປະເສີດຂອງເພິ່ນ. ຜູ້ທີ່ຈະຮັກທ່ານຄືກັນກັບລູກໆຂອງເພິ່ນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະສະແຫວງຫາການເປີດເຜີຍ ແລະ ການຊື່ນຳແທນທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ຄູ່ສອນສາສນາຂອງທ່ານແຕ່ລະຄົນ ແລະ ສິ່ງທີ່ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ຈາກພວກເຂົາ. ພຣະອົງຮູ້ເຂດແດນທີ່ທ່ານຈະເຮັດວຽກງານ, ສະມາຊິກທີ່ທ່ານຈະພົບພໍ້, ຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານຈະສອນ, ແລະ ຫລາຍໆຊີວິດທີ່ທ່ານຈະສຳພັດຕະຫລອດມີລັນດອນ.

ຜ່ານການຮັບໃຊ້ຢ່າງອຸທິດຕົນຂອງທ່ານ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະ, ວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານຈະກາຍເປັນປະສົບການອັນສັກສິດຕໍ່ທ່ານ. ທ່ານຈະເປັນພະຍານຕໍ່ການປ່ຽນແປງອັນມະຫັດສະຈັນ ຂະນະທີ່ພຣະວິນຍານໄດ້ເຮັດວຽກ ຜ່ານທ່ານເພື່ອສຳພັດຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານສອນ.

ຂະນະທີ່ທ່ານຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດ. ເພື່ອຈະກາຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕ້ອງເຮັດຫລາຍກວ່າການແຕ່ງຕັ້ງເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ໃສ່ປ້າຍຊື່ ຫລື ເຂົ້າສູ່ສູນກາງອົບລົມຜູ້ສອນສາສນາ. ມັນເປັນຂັ້ນຕອນທີ່ຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນດົນນານກວ່າ ກ່ອນທີ່ທ່ານຈະຖືກເອີ້ນວ່າ “ແອວເດີ.”

ເລີ່ມວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານພ້ອມດ້ວຍປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີມໍມອນ. ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນຫລັກຖານອັນມີພະລັງກ່ຽວກັບຄວາມສັກສິດຂອງພຣະຄຣິດ. ມັນຍັງເປັນຫລັກຖານຂອງການຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ຜ່ານ ໂຈເຊັບ ສມິດ. ຂະນະທີ່ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ທຳອິດທ່ານຕ້ອງມີປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວວ່າ ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນຄວາມຈິງ. ພະຍານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຈະກາຍເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງການສິດສອນຂອງທ່ານ.(ເບິ່ງ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ: ຄູ່ມືຕໍ່ການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ສອນສາສນາ* [2004], 103.)

ເລີ່ມວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານພ້ອມດ້ວຍການມີຄຳຄວນທີ່ຈະມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ. ໃນຄຳເວົ້າຂອງປະທານເອສະລາ ແທັບ ເບັນສັນ: “ພຣະວິນຍານເປັນສ່ວນປະກອບອັນສຳຄັນທີ່ສຸດໃນວຽກງານນີ້. ດ້ວຍມີພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ການເອີ້ນຂອງທ່ານຂະຫຍາຍອອກ, ທ່ານສາມາດເຮັດສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານ. ປາດສະຈາກພຣະວິນຍານແລ້ວ, ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດບໍ່ວ່າ ທ່ານຈະມີພອນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມສາມາດສ່ວນຕົວ.” (ໃນ *ຈົງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ*, 176.)

ເລີ່ມວຽກງານເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະເຮັດວຽກ. ສ່ວນຫລາຍຜົນສຳເລັດຂອງການເປັນຜູ້ສອນສາສນາຂອງທ່ານແມ່ນຂຶ້ນກັບຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງທ່ານທີ່ຈະຊອກຫາ, ສອນ, ໃຫ້ບັບຕິສມາ, ແລະ ຍືນຍັນຄົນອື່ນ. ທ່ານຖືກຄາດຫວັງຈະເຮັດວຽກຢ່າງມີປະສິດທິພາບທຸກໆວັນ, ເຮັດດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ທ່ານຈະເຮັດໄດ້ໃນການນຳຈິດວິນຍານເຂົ້າສູ່ພຣະຄຣິດ. (ເບິ່ງ *ຈົງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ*, 10–11.)

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຊຳອີກກ່ຽວກັບການເຊື່ອເຊີນຂອງ ເອັມ ຣະໂຊບາເລີດ, ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວຕໍ່ກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມທີ່ກຳລັງຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບໃຊ້ວ່າ: “ເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພວກທ່ານ, ຊາຍໜຸ່ມຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ. ເຮົາຕ້ອງການພວກທ່ານ. ຄືກັນກັບທະຫານສອງພັນຄົນຂອງຮີລາມັນ, ທ່ານຍັງເປັນລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າທາງດ້ານພຣະວິນຍານນຳອີກ, ແລະ ເໝືອນກັນທ່ານກໍສາມາດຮັບຂອງປະທານພິເສດທີ່ມີພະລັງເພື່ອຈະສ້າງ ແລະ ປົກປ້ອງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ເຮົາຕ້ອງການພວກທ່ານ ເພື່ອຈະເຮັດພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ, ດັ່ງທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດ. ເຮົາຕ້ອງການພວກທ່ານໃຫ້ເຊື່ອຟັງຢ່າງໝັ້ນຄົງ ແລະ ມີຄວາມສັດຊື່ດັ່ງທີ່ເຂົາມີ.” (“The Greatest Generation of Missionaries,” *Liahona*, Nov. 2002, 47).

ເມື່ອທ່ານຍອມຮັບການເຊື່ອເຊີນນີ້, ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ບົດຮຽນອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ດັ່ງທີ່ ແອວເດີ ມີເຊໂກ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍສັດທາ, ຜູ້ທີ່ກັບຄືນ ແລະ ຜູ້ທີ່ໃຊ້ມັນໃນຊີວິດຂອງເຂົາ. ທ່ານຈະຮຽນຮູ້ວ່າຄຳຂອງສາດສະດາຂອງເຮົາ, ປະທານທອມມັສ ເອັສ ມອນສັນ, ເປັນຄວາມຈິງ: “ໂອກາດພິເສດໃນການເປັນຜູ້ສອນສາສນາເປັນໂອກາດແຫ່ງຊີວິດຂອງທ່ານ. ພອນແຫ່ງນິລັນດອນກຳລັງລໍຖ້າທ່ານ. ສິດທິພິເສດເປັນຂອງທ່ານທີ່ຈະບໍ່ເປັນຜູ້ເບິ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເປັນຜູ້ມີບົດບາດໃນການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດ.” (*Ensign*, May 1995, 49). ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນຄວາມຈິງ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຫົກສິບຫ້າປີກ່ອນ, ບໍ່ດົນຫລັງຈາກສົງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີສອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບພອນດ້ວຍ
ຕົນເອງເລື່ອງ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ. ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍຢູ່,
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງກິນຫອມຂອງໝາກຄາຍກະປ້ອງໃສ່ກັບເຂົ້າ ແລະ ກິນຫອມຂອງເສື້ອຜ້າ
ບໍລິຈາກທີ່ສົ່ງມາໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຊາວເຢຍລະມັນຫລັງສົງຄາມຈາກສະມາຊິກຂອງ
ສາສນາຈັກຢູ່ສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຈຶ່ງຈຳການກະທຳດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມ
ເມດຕາເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຫລາຍທີ່ສຸດ.

ປະສົບການສ່ວນຕົວ ແລະ ວັນຄົບຮອບ 75 ປີ ຂອງ ໂຄງການສະຫວັດດີການທີ່ດົນໃຈ ໄດ້ເຮັດໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າຫວນຄິດອີກກ່ຽວກັບຫລັກທຳພື້ນຖານກ່ຽວກັບການເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ ຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ
ຄົນຂັດສິນ, ໂດຍການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ, ແລະ ຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ.

ຈຸດສູງສຸດແຫ່ງສັດທາຂອງເຮົາ

ບາງເທື່ອເຮົາເຫັນວ່າ ໂຄງການສະຫວັດດີການເປັນພຽງຫົວຂໍ້ຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເທົ່ານັ້ນ—
ເປັນກິ່ງວ່າໜຶ່ງໃນຕົ້ນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ໃນແຜນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຄຳສັນຍາຂອງເຮົາຕໍ່ ຫລັກທຳສະຫວັດດີການຄວນເປັນຈຸດສູງສຸດແຫ່ງສັດທາຂອງເຮົາ ແລະ
ການອຸທິດຕົນຕໍ່ພຣະອົງ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບ
ເລື່ອງນີ້ຈາກການຂໍຮ້ອງດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ, ດັ່ງເຊັ່ນຖ້າຫາກເຈົ້າຮັກເຮົາ ... ຈົ່ງນຶກເຖິງຄົນຍາກຈົນ,
ແລະ ອຸທິດຊັບສິນຂອງເຈົ້າເພື່ອຄຳລູນເຂົາ,¹ ເຖິງການບັນຊາໂດຍກົງທີ່ວ່າ ໃນທຸກສິ່ງໃຫ້ໃຈຈຳຄົນ

ຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ຄົນເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄົນທີ່ເປັນທຸກ, ເພາະຄົນໃດທີ່ບໍ່ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ຄົນໆ ນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນສາມາດຂອງເຮົາ,² ເຖິງການເນັ້ນໜັກ ແລະ ການຕັກເຕືອນທີ່ໜັກແໜ້ນວ່າ ຖ້າຫາກ ຄົນໜຶ່ງຄົນໃດຈະຮັບຈາກຄວາມອຸດົມສົມບູນ ຊຶ່ງເຮົາສ້າງໄວ້, ແລະ ບໍ່ໄດ້ແບ່ງປັນສ່ວນຂອງເຂົາ, ຕາມກົດແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ເຂົາພ້ອມດ້ວຍຄົນຊົ່ວ, ຈະແຫງນໜ້າຂຶ້ນຈາກນະລົກ ຢູ່ໃນຄວາມທໍລະມານ.³

ຝ່າຍ ໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານແມ່ນກ່ຽວພັນກັນ

ພຣະບັນຍັດຂອງຂໍ້—ທີ່ຈະຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ—ທັງສອງຮວມເປັນຝ່າຍ ໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານ. ມັນສໍາຄັນທີ່ຈະເຫັນວ່າ ພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ຖືກເອີ້ນວ່າ “ຂໍ້ໃຫຍ່” ເພາະ ພຣະບັນຍັດຂໍ້ອື່ນໆແມ່ນຂຶ້ນກັບສອງຂໍ້ນີ້.⁴ ອີກຄຳໜຶ່ງ, ສິ່ງສໍາຄັນສ່ວນຕົວ, ເປັນຄອບຄົວ, ແລະ ໃນສາສນາຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຈາກສອງຂໍ້ນີ້. ເປົ້າໝາຍ ແລະ ການກະທຳຢ່າງອື່ນທັງໝົດຄວນອອກມາ ຈາກພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້—ຈາກຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕໍ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ.

ເຊັ່ນດຽວກັບຫລາຍເງິນມີສອງເບື້ອງ, ຝ່າຍ ໂລກ ແລະ ຝ່າຍວິນຍານຈະແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້.

ພຣະຜູ້ປະທານຊີວິດທັງໝົດໄດ້ປະກາດວ່າ ສໍາລັບພຣະອົງ ແລ້ວທຸກສິ່ງເປັນຝ່າຍວິນຍານ, ແລະ ບໍ່ມີ ຈັກເທື່ອທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບກິດທີ່ເປັນຝ່າຍ ໂລກໃຫ້ເຮົາ.⁵ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ “ຈຸດຕົ້ນຕໍຂອງຊີວິດ ທາງວິນຍານແມ່ນການມີຊີວິດ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງບາງສິ່ງທີ່ຈະຮຽນຮູ້ ແລະ ສຶກສາ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ ຈະໃຊ້ຊີວິດ.”⁶

ໜ້າເສຍໃຈ, ມີບາງຄົນທີ່ມອງຂ້າມ “ຝ່າຍ ໂລກ” ເພາະເຂົາຄິດວ່າ ມັນບໍ່ສໍາຄັນຫລາຍ. ເຂົາຖະໜອມຝ່າຍວິນຍານ ໃນຂະນະທີ່ດູກູກຝ່າຍ ໂລກ. ເຖິງແມ່ນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ຈະໃຫ້ ຄວາມຄິດຂອງເຮົາໂນ້ມອ່ຽງໄປທາງສະຫວັນ, ແຕ່ເຮົາຈະພາດຄວາມສໍາຄັນຂອງສາສນາຂອງເຮົາ ຖ້າຫາກມີຂອງເຮົາບໍ່ໂນ້ມອ່ຽງໄປຫາເພື່ອນນະນຸດດ້ວຍກັນ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ໂອໂນກໄດ້ສ້າງສັງຄົມສີໂອນຂຶ້ນ ໂດຍການສ້າງຜູ້ຄົນໃຫ້ມີຈິດໃຈດຽວ ແລະ ເຮັດວຽກ ງານຝ່າຍ ໂລກ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າບໍ່ມີຄົນໃດຍາກຈົນຢູ່ໃນບັນດາພວກເຂົາ.⁷

ດັ່ງທີ່ເປັນມາ, ເຮົາສາມາດເບິ່ງເອົາຕົວຢ່າງຈາກອາຈານຂອງເຮົາ, ພຣະເປຊີຄິດ, ເພື່ອເປັນແບບແຜນ. ດັ່ງທີ່ປະທານເຈ ລູເບັນ ຄະລາກ ລູເນຍ ໄດ້ສອນວ່າ, “ເມື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາສູ່ໂລກ

ພຣະອົງໄດ້ມີພາລະກິດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຢູ່ສອງຢ່າງ; ຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນການເຮັດບົດບາດຂອງພຣະເມຊີອາ, ການຊົດໃຊ້ສຳລັບການຕົກ, ແລະ ບັນລຸຕາມກິດ; ອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນວຽກງານທີ່ພຣະອົງໄດ້ກະທຳ ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພຣະອົງໃນເນື້ອໜັງ ໂດຍການບັນເທົາຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຂົາ.”⁸

ໃນວິທີທີ່ຄ້າຍຄືກັນນັ້ນ, ຄວາມກ້າວໜ້າຝ່າຍວິນຍານຂອງເຮົາແມ່ນກ່ຽວພັນກັບການຮັບໃຊ້ຝ່າຍໂລກ ທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳກັບຄົນອື່ນ.

ຝ່າຍໜຶ່ງເຮັດໃຫ້ອີກຝ່າຍໜຶ່ງສົມບູນ. ຖ້າຫາກຂາດຝ່າຍໜຶ່ງໄປຈະເກີດເປັນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກ ທີ່ປອນແປງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ມີຜູ້ຄົນ ແລະ ອົງການທີ່ຕີຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ໃນໂລກທີ່ພະຍາຍາມສະໜອງຄວາມຕ້ອງການອັນ ຈຳເປັນຂອງຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນຢູ່ໃນທຸກບ່ອນ. ເຮົາມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບສິ່ງນີ້, ແຕ່ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ ແມ່ນແຕກຕ່າງຈາກວິທີຂອງໂລກ. ພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຈະຕ້ອງເປັນຕາມວິທີຂອງພຣະອົງ.⁹ ພຣະອົງບໍ່ສົນໃຈພຽງແຕ່ນຳຄວາມ ຕ້ອງການສຸກເສີນເທົ່ານັ້ນ; ແຕ່ພຣະອົງມີຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳຄວາມກ້າວໜ້ານິລັນດອນ ນຳອີກ. ເພາະເຫດຜົນນີ້, ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງຮ່ວມດ້ວຍການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງສະເໝີ ແລະ ການຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານທີ່ນອກເໜືອໄປຈາກການດູແລຄົນຍາກຈົນນຳອີກ.

ໃນປີ 1941 ແມ່ນຳ ກິລາ ໄດ້ຖ້ວມເມືອງດັງແກນ, ລັດອາລິໂຊນາ. ປະທານສະເຕກຜູ້ຍັງໜຸ່ມຊື່ວ່າ ສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມໂບ ໄດ້ປົກສາກັບທີ່ປຶກສາຂອງເພິ່ນ, ປະເມີນຄວາມເສຍຫາຍ, ແລະ ໄດ້ສົ່ງໂທລະເລກໄປເມືອງເຊົາເລັກ ຂໍເງິນທຶນຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຫລາຍສົມຄວນ.

ແທນທີ່ຈະສົ່ງເງິນ, ປະທານຮີເບີ ເຈ ກະແຮ້ນ ໄດ້ສົ່ງຜູ້ຊາຍສົມຄົນໄປ: ເຮັນລີ ດີ ໂນເລ, ແມຣິອອນ ຈີ ຣອນນີ, ແລະ ແຮໂຣນ ບີ ລີ. ພວກເພິ່ນໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມປະທານຄິມໂບ ແລະ ສອນບົດຮຽນທີ່ ສຳຄັນແກ່ເພິ່ນວ່າ “ນີ້ບໍ່ແມ່ນໂຄງການເອີ້ນວ່າ ‘ໃຫ້ມອບລ້າງ’” ພວກເພິ່ນເວົ້າ. “ນີ້ແມ່ນໂຄງການ ‘ໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອຕົນເອງ.’”

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ, ປະທານຄິມໂບ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ມັນອາດເປັນສິ່ງງ່າຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດ, ສຳລັບ ພວກອ້າຍນ້ອງ ຈະສົ່ງເງິນມາໃຫ້ ແລະ ມັນກໍຄົງບໍ່ເປັນສິ່ງຍາກສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າຈະແຈກຢາຍເງິນ

ເຫລົ່ານັ້ນ; ແຕ່ຜົນໄດ້ມາສູ່ພວກເຮົາ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງຄືນຂອງພວກເຮົາເອງໄປເມືອງດັງແກນ ແລະ ສ້າງຮົວ ແລະ ບັນທຸກຫຍ້າ ແລະ ແປງດິນໃຫ້ຮາບພຽງ ແລະ ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ນັ້ນຄືການຊ່ອຍ ເຫລືອຕົນເອງ.”¹⁰

ໂດຍການເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ສະມາຊິກໃນສະເຕກຂອງປະທານຄົມໂບ ບໍ່ພຽງ ແຕ່ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທັນທີ, ແຕ່ໄດ້ພັດທະນາການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງນຳອີກ, ແລະ ມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມສາມັກຄີຕໍ່ກັນ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນ

ໃນຊົ່ວໂມງນີ້ ກໍ່ມີສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຫລາຍຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານຢູ່. ເຂົາເຈົ້າຫົວໂຫຍ, ຂາດເງິນ, ແລະ ຫົນກັບບັນຫາທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ແລະ ທາງວິນຍານຕ່າງໆ. ເຂົາເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍພະລັງທັງໝົດຂອງຈິດວິນຍານ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ແລະ ບັນເທົາ.

ອ້າຍນ້ອງເອີຍ, ຈົ່ງຢ່າຄິດວ່າ ສິ່ງນີ້ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຄົນອື່ນເດີ້. ມັນແມ່ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂອງທ່ານ. ເຮົາທຸກຄົນຖືກເກນ. “ທຸກຄົນ” ໝາຍເຖິງ *ທຸກຄົນ*—ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ແຫ່ງອາໂລນ ແລະ ເມນຄີເສເດັກທຸກຄົນ, ທຸກ ຫລື ຮັ່ງມີ, ໃນທຸກປະຊາຊາດ. ໃນແຜນຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ, ມີບາງສິ່ງທີ່ທຸກຄົນສາມາດຊ່ອຍເຫລືອ.¹¹

ບົດຮຽນທີ່ເຮົາຮຽນຈາກຄົນລຸ້ນໜຶ່ງຫາຄົນອີກລຸ້ນໜຶ່ງ ແມ່ນວ່າຄົນຮັ່ງມີ ແລະ ຄົນຍາກຈົນ *ທຸກຄົນ* ແມ່ນຢູ່ພາຍໃຕ້ພັນທະທີ່ສັກສິດ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເພື່ອນບ້ານ. ມັນຮຽກຮ້ອງການຮ່ວມມືກັນກ່ອນ ຈະສາມາດນຳໃຊ້ຫລັກທຳສະຫວັດດີການ ແລະ ການກຸ້ມຕົນເອງໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບ ແລະ ເຮົາຫວັງວ່າຄົນອື່ນຈາກບ່ອນໄກ ຈະປະກົດຂຶ້ນແບບປະຕິຫານເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຕ້ອງການ. ບາງທີເຮົາລໍຖ້າໃຫ້ຜູ້ຊ່ຽວຊານທີ່ຮູ້ຈັກ ກ່ຽວກັບບັນຫານັ້ນໂດຍສະເພາະມາແກ້ໄຂ. ເມື່ອເຮົາເຮັດເຊັ່ນນີ້, ເຮົາໄດ້ຕັດການຮັບໃຊ້ອັນທີ່ເຮົາ ສາມາດເຮັດໄດ້ຈາກເພື່ອນບ້ານ, ແລະ ເຮົາໄດ້ຕັດໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນບໍ່ມີ ຄວາມຜິດຫຍັງກ່ຽວກັບຜູ້ຊ່ຽວຊານ, ແຕ່ໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າ: ຈະບໍ່ມີຜູ້ຊ່ຽວຊານພຽງພໍທີ່ຈະມາແກ້ໄຂ ບັນຫາທັງໝົດໄດ້. ກົງກັນຂ້າມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ ແລະ ຈັດຕັ້ງອົງການໄວ້ໃຫ້ເຮົາໃນທຸກປະເທດບ່ອນທີ່ສາສນາຈັກຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ. ແລະ ຢູ່ຄຽງຂ້າງກໍ່ມີ ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະນຳອີກ. ດັ່ງທີ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຮູ້ໃນຕອນນີ້, ບໍ່ມີອົງການ

ສະຫວັດດີການແຫ່ງໃດທີ່ຈະບັນລຸຄວາມສຳເລັດ ຖ້າຫາກມັນບໍ່ມີການໃຊ້ຂອງປະທານ ທີ່ມະຫັດສະຈັນ ແລະ ພອນສະຫວັນຂອງບັນດາເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ.

ວິທີຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນການນັ່ງລໍຖ້າຢູ່ແຄມຫ້ວຍ, ຖ້າໃຫ້ນ້ຳໄຫລຜ່ານຈົນໝົດກ່ອນ ຈິ່ງຈະ ເດີນຂ້າມ. ມັນເປັນການມາຮ່ວມກັນ, ກໍ່ແຂນເສື້ອຂຶ້ນ, ທຳຼາງານນຳກັນ, ແລະ ສ້າງຂົວ ຫລື ເຮືອ ເພື່ອໃຊ້ຂ້າມນ້ຳແຫ່ງການທ້າຍທາຍຂອງເຮົາ. ທ່ານ ຜູ້ເປັນຜູ້ຊາຍຂອງສີໂອນ, ທ່ານຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດ, ເປັນຄົນທີ່ຈະອອກໜ້າ ແລະ ນຳການສົງເຄາະມາໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍການ ນຳໃຊ້ຫລັກທຳທີ່ດົນໃຈຂອງໂຄງການສະຫວັດດີການ! ມັນເປັນພາລະກິດຂອງທ່ານທີ່ຈະເປີດ ຕາຂອງທ່ານ, ໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານ ແລະ ອອກໄປທຳຼາງານໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອົງການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ

ໃນຊ່ວງລະຍະເສດຖະກິດຕົກຕ່ຳ, ທ່ານແຮໂຣນ ບີ ລີ, ຕອນນັ້ນໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານສະເຕກ, ໄດ້ຖືກຂໍຮ້ອງຈາກພວກອ້າຍນ້ອງໃຫ້ຊອກຫາຄຳຕອບໃຫ້ແກ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະ ຄວາມຫົວໂຫຍທີ່ຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ໃນເວລານັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ ນຳບັນຫານັ້ນຂຶ້ນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ທູນຖາມວ່າ, “ຕ້ອງມີອົງການໃດທີ່ເຮົາຕ້ອງມີເພື່ອຈັດ ການກັບເລື່ອງນີ້?”

ແລະ “ຄືກັບວ່າ ພະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ [ກັບເພິ່ນ] ວ່າ: ‘ເບິ່ງແນລູກພໍ່. ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການອົງການອື່ນ. ພໍ່ໄດ້ມອບອົງການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໃຫ້ລູກແລ້ວ. ບໍ່ມີອົງການໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າອົງການ ຖານະປະໂລຫິດ. ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຕ້ອງການຢູ່ໃນໂລກນີ້ຄືການນຳໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດ. ມີແຕ່ເທົ່ານັ້ນ.’”¹²

ນັ້ນຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນເວລາຂອງເຮົາຄືກັນ. ເຮົາມີອົງການຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ. ການທ້າທາຍ ຂອງເຮົາແມ່ນຂຶ້ນກັບວິທີທີ່ເຮົາໃຊ້ມັນ.

ບ່ອນທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນ ແມ່ນໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ເຮົາ. ເຮົາບໍ່ຄວນຄິດວ່າ ເຮົາຮູ້ຈັກ. ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າຫາບັນຫາດ້ວຍຄວາມຖ່ອມເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ. ຄົນທຸກລຸ້ນຄວນຮຽນຮູ້ ຫລັກທຳຄົນໃໝ່ທີ່ເປັນພື້ນຖານຂອງວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບການດູແລຄົນຂັດສິນ. ເຊັ່ນດຽວກັບສາດສະດາຫລາຍທ່ານໄດ້ແນະນຳເຮົາຕະຫລອດຫລາຍປີຜ່ານມາ, ຫລັກທຳ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກເປັນແນວຄິດທີ່ຍອດຍ້ຽມແທ້ໆ; ມັນເປີດເຜີຍຄວາມຈິງຈາກ ພຣະເຈົ້າ—ມັນເປັນວິທີຊ່ອຍເຫລືອຄົນຂັດສິນ.

ອ້າຍນ້ອງເອີຍ, ຈົ່ງສຶກສາຫລັກທຳທີ່ເປີດເຜີຍ ແລະ ຄຳສອນກ່ອນ. ຈົ່ງອ່ານຄູ່ມືກ່ຽວກັບ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ;¹³ ຈົ່ງສວຍໂອກາດເປີດເບິ່ງເວບໄຊ້ “providentliving.org”; ອ່ານເລື່ອງລາວໃນວາລະສານ *Liahona* ສະບັບເດືອນມິຖຸນາ 2011 ກ່ຽວກັບ ໂຄງການ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ. ຈົ່ງຊອກຮູ້ກ່ຽວກັບວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງການຈັດຫາໃຫ້ ແກ່ໄຟ້ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຫລັກທຳດູແລຄົນຂັດສິນ, ການຮັບໃຊ້ເພື່ອນບ້ານ, ແລະ ການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງປະກອບເຂົ້າກັນແນວໃດ. ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເລື່ອງການເປັນຄົນກຸ້ມ ຕົນເອງແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ຊີວິດທ່ຽງໝັ້ນໃນຫລາຍທາງ, ຮ່ວມທັງການສຶກສາ, ອາຊີບ, ການເງິນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງວິນຍານ. ຈົ່ງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບ ໂຄງການ ສະຫວັດດີການໃນປະຈຸບັນຂອງສາສນາຈັກ.¹⁴

ເນື້ອທີ່ທ່ານໄດ້ສຶກສາຄຳສອນ ແລະ ຫລັກທຳຂອງໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກແລ້ວ, ຈົ່ງຊອກນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນທີ່ທ່ານພິພິກັດສາ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ, ທ່ານຕ້ອງຫາຄຳຕອບດ້ວຍຕົວທ່ານເອງ. ທຸກຄອບຄົວ, ທຸກຝູງຊົນ, ທຸກເຂດຢູ່ ໃນໂລກນີ້ແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ. ບໍ່ມີຈັກເທື່ອທີ່ຄຳຕອບອັນດຽວຈະແກ້ໄຂໄດ້ທຸກຢ່າງໃນໂຄງການ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ. ມັນເປັນໂຄງການຊ່ອຍຕົນເອງບ່ອນທີ່ບຸກຄົນຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ການກຸ້ມຕົນເອງ. ແຫລ່ງຂອງພວກເຮົາແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການອະທິຖານເປັນສ່ວນຕົວ, ພອນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ຊັບສິນທີ່ມີໃຫ້ເຮົາຜ່ານທາງຄອບຄົວຂອງເຮົາເອງ ແລະ ຜ່ານທາງຍາດຕິພັນອ້າຍ, ແຫລ່ງຊ່ອຍເຫລືອຈາກຂຸນຊົນຕ່າງໆ, ແລະ ການຊ່ອຍເຫລືອຂອງກຸ່ມຖານະ ປະໂລຫິດ ແລະ ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະ. ສິ່ງນີ້ຈະນຳພາເຮົາໄປຜ່ານທາງແບບແຜນທີ່ດົນໃຈຂອງ ການເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ.

ທ່ານຕ້ອງໄດ້ວາງແຜນອັນທີ່ສອດຄ່ອງກັບຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຕາມສະຖານະການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຢູ່ໃນຫ້ອງຖິ່ນຂອງທ່ານ. ໃນການນຳໃຊ້ຫລັກທຳອັນສູງສົ່ງ, ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເພິ່ງເມືອງເຊົາເລັກ ສະເໝີ. ກົງກັນຂ້າມໃຫ້ທ່ານເພິ່ງປຶ້ມຄູ່ມືເດີ້, ເພິ່ງໃຈຂອງທ່ານ, ແລະ ເພິ່ງສະຫວັນ. ຈົ່ງໄວ້ວາງໃຈ ໃນການດົນໃຈຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະອົງ.

ໃນທີ່ສຸດ ທ່ານຕ້ອງເຮັດຢູ່ໃນເຂດຂອງທ່ານສິ່ງທີ່ສາມາດສິດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ເຮັດໃນຕອນຕົ້ນຂອງຍຸກນີ້ ຄື: ປຶກສາຫາລືນກັນ, ໃຊ້ແຫລ່ງທັງໝົດທີ່ມີ, ສະແຫວງຫາການດົນໃຈຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ທຸນຂໍການຢືນຢັນຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຈາກນັ້ນໃຫ້ກໍ່ແຂນເສື້ອຂຶ້ນ ແລະ ລົງມືເຮັດວຽກງານ.

ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາກັບທ່ານວ່າ, ຖ້າຫາກທ່ານຈະເຮັດຕາມແບບແຜນນີ້, ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບການ
ນຳພາໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບວ່າ ຜູ້ໃດ, ສິ່ງໃດ, ເນື້ອໃດ, ແລະ ບ່ອນໃດ ທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງໄດ້ຈັດຫາ
ໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ພອນຂອງການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນດັ່ງທີ່ໄດ້ທຳນາຍໄວ້ກ່ຽວກັບ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ,
ກ່ຽວກັບການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ແລະ ປະເສີດເລີດລ້ຳທີ່ສຸດ
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຖ້າເຈົ້າໃຫ້ອາຫານ
ແກ່ຜູ້ທີ່ອິດຫິວ ແລະ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຂັດສິນໄດ້ມີຄວາມອົມໃຈ ແລ້ວມິດທີ່ອ້ອມຮອບເຈົ້ານັ້ນ ກໍຈະປ່ຽນ
ເປັນແຈ້ງໃນຕອນກາງເວັນ. ແລ້ວເຮົາກໍຈະນຳພາເຈົ້າໄປສະເໝີ.”¹⁵

ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຮຽ້ມີ ຫລື ຍາກຈົນ, ບໍ່ວ່າຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່, ເຮົາຕ້ອງການ
ຊົງກັນແລະກັນ, ເພາະຍ້ອນການເສຍສະລະເວລາ, ພອນສະຫວັນ, ແລະ ແຫລ່ງຂອງເຮົາ
ທີ່ວິນຍານຂອງເຮົາເຕີບ ໂຕ ແລະ ຖືກຫລໍ່ຫລອມ.

ວຽກງານແຫ່ງການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານີ້ ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງໜຶ່ງໃນບັນດາໂຄງການຂອງ
ສາສນາຈັກເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຈະເນີນເສີຍ ຫລື ປະມັນໄວ້ບໍ່ໄດ້. ມັນເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງຄຳສອນຂອງເຮົາ;
ມັນເປັນແກ່ນສານຂອງສາສນາຂອງເຮົາ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ມັນເປັນສິດທິພິເສດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ
ພິເສດຂອງເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ທີ່ຈະນຳໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ.
ເຮົາບໍ່ຄວນຫັນຫົວໃຈ ຫລື ຫົວຂອງເຮົາຈາກການກາຍເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ, ດູແລຄົນຂັດສິນໃຫ້
ດີກວ່າເກົ່າ, ແລະ ໃຫ້ການຊ່ອຍເຫລືອດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ.

ຝ່າຍໂລກແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຝ່າຍວິນຍານ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານປະລິບການໃນຊ່ວງມະຕະ ແລະ
ການທ້າທາຍຝ່າຍໂລກທີ່ກ່ຽວພັນກັນໃຫ້ເຮົາ ຄືກັບວ່າມັນເປັນຫ້ອງວິໄຈ ບ່ອນທີ່ເຮົາຈະສາມາດ
ເຕີບ ໂຕເປັນຄົນທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນປະສົງໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຂົ້າໃຈໜ້າທີ່
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພອນທີ່ມາຈາກການເຮັດຕາມ ແລະ ການຈັດຫາໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເປຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 42:29–30.
2. See Doctrine and Covenants 52:40.
3. See Doctrine and Covenants 104:18.
4. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 22:36–40.
5. See Doctrine and Covenants 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude* (1956), 46.
7. See Moses 7:18.
8. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Apr. 1937, 22.
9. See Doctrine and Covenants 104:16; see also verse 15.
10. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Apr. 1974, 183, 184.
11. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 4:26; 18:27.
12. Harold B. Lee, transcript of welfare agricultural meeting, Oct. 3, 1970, 20.
13. See *Handbook 1: Stake Presidents and Bishops* (2010), chapter 5, “Administering Church Welfare”; *Handbook 2: Administering the Church* (2010), chapter 6, “Welfare Principles and Leadership”; *Providing in the Lord’s Way: Summary of a Leader’s Guide to Welfare* (pamphlet, 2009).
14. Elder Glen L. Rudd’s book *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930* (1995), available from Church Distribution Services, is a wonderful place to study the doctrines and history of the Lord’s welfare program.
15. ເອຊາຢາ 58:10–11; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 7–9 ນຳອີກ.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການຕຽມໃນຖານະປະໂລຫິດ: “ຂ້ອຍຕ້ອງການເຈົ້າ”

ໂດຍ ປະທານເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ
ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັບທ່ານໃນກອງປະຊຸມຫົວໂລກແຫ່ງ
ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳຄືນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງການຕຽມຖານະປະໂລຫິດ,
ທັງສຳລັບຕົວເຮົາເອງ ແລະ ຄົນທີ່ເຮົາຊ່ອຍເຫລືອ.

ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍອາດຖາມຕົນເອງໃນຕອນນີ້ວ່າ, “ເຮົາ ໄດ້ຕຽມພ້ອມສຳລັບການມອບໝາຍໃນ
ຖານະປະໂລຫິດແລ້ວບໍ່?” ຄຳຕອບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄື “ແມ່ນແລ້ວ, ທ່ານໄດ້ຕຽມແລ້ວ.” ຈຸດປະສົງ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນນີ້ ແມ່ນເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອທ່ານໃຫ້ຮູ້ຈັກການຕຽມນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມກ້າຫານ
ຈາກພັນ.

ດັ່ງທີ່ທ່ານຮູ້, ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ເພື່ອຖານະປະໂລຫິດຈັດຕຽມ.
ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນຈະເປັນນັກຄັກນະຍະທີ່ໜຸ່ມນ້ອຍ, ຄູສອນ,
ແລະ ປະໂລຫິດລະຫວ່າງ 12 ຫາ 19 ປີ.

ເຮົາອາດຄິດກ່ຽວກັບການຕຽມຖານະປະໂລຫິດວ່າມັນ ເລີ່ມຕົ້ນໃນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ.
ແຕ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາໄດ້ຕຽມເຮົາໄວ້ຕັ້ງແຕ່ເຮົາຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງຟຸ້ນ.
ພຣະອົງໄດ້ຕຽມເຮົາໃນຄຳຄືນນີ້. ແລະ ພຣະອົງຈະສືບຕໍ່ຕຽມເຮົາຕາບໃດທີ່ເຮົາປ່ອຍໃຫ້
ພຣະອົງເຮັດ.

ຈຸດປະສົງຂອງການຕຽມຖານະປະໂລຫິດທຸກຢ່າງ, ຢູ່ໃນໂລກກ່ອນເກີດ ແລະ ໃນຊີວິດນີ້, ແມ່ນເພື່ອ
ຕຽມເຮົາ ແລະ ຕຽມຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້ແທນພຣະອົງສຳລັບຊີວິດນິລັນດອນ. ບົດຮຽນທຳອິດບາງຢ່າງ
ຢູ່ໃນໂລກກ່ອນເກີດແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍແຜນແຫ່ງຄວາມລອດ, ໂດຍມີພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງ

ພຣະອົງເປັນຈຸດໃຈກາງ. ເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຖືກສອນກ່ຽວກັບແຜນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຮົາໄດ້ຢູ່ໃນກອງປະຊຸມ
ມະຫາສານນຳອີກບ່ອນທີ່ເຮົາເລືອກເອົາມັນ.

ເພາະວ່າມ່ານໃຫ້ຫລົງລືມມາຂຶ້ນຈິດໃຈຂອງເຮົາໃນຕອນເຮົາເກີດ, ເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງໄດ້ຊອກຫາວິທີທີ່ຈະ
ຮຽນຄືນໃໝ່ໃນຊີວິດນີ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍຮູ້ ແລະ ປົກປ້ອງມາກ່ອນ. ພາກສ່ວນຂອງການຕຽມ
ຂອງເຮົາໃນຊີວິດນີ້ ແມ່ນການຊອກຫາຄວາມຈິງອັນລຳຄ່າ ເພື່ອວ່າຈາກນັ້ນເຮົາຈະໄດ້ຮູ້
ພັນທະກັບມັນອີກໂດຍທາງພັນທະສັນຍາ. ການເຮັດສິ່ງນັ້ນຕ້ອງມີສັດທາ, ຖ່ອມຕົນ, ແລະ
ກ້າຫານໃນພາກສ່ວນຂອງເຮົາ ເທົ່າໆກັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກຄົນທີ່ໄດ້ພົບຄວາມຈິງ
ແລະແລ້ວໄດ້ແປງປັນມັນກັບເຮົາ.

ອາດເປັນພໍ່ແມ່, ຜູ້ສອນສາສນາ, ຫລື ໝູ່ເພື່ອນ. ແຕ່ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນ ເປັນພາກສ່ວນຂອງການ
ຕຽມຂອງເຮົາ. ການຕຽມຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາຈະຮ່ວມກັບຄົນອື່ນສະເໝີ ຜູ້ໄດ້ຕຽມພ້ອມແລ້ວ
ທີ່ຈະມອບ ໂອກາດໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຈາກນັ້ນເລືອກທີ່ຈະກະທຳຕາມ
ໂດຍການຮັກສາພັນທະສັນຍາ ເພື່ອໃຫ້ມັນເຂົ້າໄປໃນໃຈຂອງເຮົາ. ກ່ອນເຮົາຈະເໝາະສົມສຳລັບຊີວິດ
ນິລັນຕອນ, ການຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາໃນຊີວິດນີ້ ຈະຕ້ອງຮ່ວມດ້ວຍການເຮັດວຽກດ້ວຍສຸດໃຈ, ຄວາມຄິດ,
ແລະ ກຳລັງ ແລະ ພະຍາຍາມຕຽມຄົນອື່ນໃຫ້ກັບໄປຫາພຣະເຈົ້ານຳເຮົາ.

ສະນັ້ນພາກສ່ວນຂອງການຕຽມຖານະປະໂລຫິດທີ່ເຮົາມີຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ ຈະເປັນໂອກາດໃຫ້ຮັບໃຊ້ ແລະ
ສອນຄົນອື່ນ. ມັນອາດຮ່ວມດ້ວຍຄູສອນຢູ່ໃນໂບດ, ພໍ່ທີ່ສະຫລາດ ແລະ ຮັກ, ສະມາຊິກໃນກຸ່ມ, ແລະ
ຜູ້ສອນສາສນາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຢຊູຄິດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະມອບ ໂອກາດໃຫ້, ແຕ່ເຮົາຈະ
ຕຽມພ້ອມຫລືບໍ່ນັ້ນ ມັນຂຶ້ນກັບເຮົາ. ຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້ ແມ່ນເພື່ອຊີ້ບອກການ
ເລືອກບາງຢ່າງທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການຈັດຕຽມຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ບັນລຸຄວາມສຳເລັດ.

ການເລືອກທີ່ດີຂອງຜູ້ສອນ ແລະ ຜູ້ຝຶກແມ່ນອີງຕໍ່ຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງວິທີທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດ
ຕຽມຜູ້ຮັບໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ.

ທຳອິດ, ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນເອົາຜູ້ຄົນ, ໜຸ່ມ ແລະ ແກ່, ຜູ້ປະກົດຕໍ່ໂລກວ່າເປັນຄົນອ່ອນແອ ແລະ ທຳມະດາ
ແມ່ນແຕ່ຕົວເຂົາເອງກໍຄິດວ່າແນວນັ້ນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດປ່ຽນການປະກົດທີ່ບົກພ່ອງຂອງ
ເຂົາເຈົ້ານັ້ນ ເປັນສິ່ງເຂັ້ມແຂງ. ເລື່ອງນີ້ຈະປ່ຽນວິທີທີ່ຜູ້ນຳທີ່ສະຫລາດເລືອກຝຶກຝົນຜູ້ຄົນ ຫລື
ເລືອກແບບແຜນທີ່ຈະຝຶກຝົນ. ແລະ ມັນສາມາດປ່ຽນວິທີທີ່ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຕອບຮັບ
ເພື່ອພັດທະນາໂອກາດທີ່ເຂົາໄດ້ຮັບ.

ໃຫ້ເຮົາມາໄຕ່ຕອງເບິ່ງບາງຕົວຢ່າງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການຫລາຍຕອນເປັນປະໂລຫິດ ຢູ່ໃນຫວອດໃຫຍ່. ອະທິການຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂທມາຫາຂ້າພະເຈົ້າໃນຕອນບ່າຍຂອງວັນອາທິດ ມື້ໜຶ່ງ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຕອບ, ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າມີເວລາມາພົບຂ້ອຍບໍ່? ຂ້ອຍຕ້ອງການ ເຈົ້າ.” ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍພຽງແຕ່ວ່າ ເພິ່ນຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄູ່ໄປຢ້ຽມຢາມຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຮູ້ຈັກຜູ້ບໍ່ມີອາຫານກິນ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຮຽນວິທີທີ່ຈະຈັດການກັບເລື່ອງການເງິນນຳອີກ.

ບັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເພິ່ນມີທີ່ປຶກສາສອງຄົນ ຜູ້ມີປະສົບການຜ່ານມາແລ້ວຢູ່ໃນຝ່າຍອະທິການ. ທັງສອງຄົນເປັນຜູ້ຊາຍໃຫຍ່ທີ່ມີປະສົບການຫລາຍ. ທີ່ປຶກສາຄົນໜຶ່ງເປັນເຈົ້າຂອງທຸລະກິດໃຫຍ່ ຜູ້ຕໍ່ມາໄດ້ກາຍເປັນປະທານເຜີຍແຜ່ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່. ສ່ວນທີ່ປຶກສາອີກຄົນໜຶ່ງກໍເປັນຜູ້ຜັດ ລິນທີ່ມີຊື່ສຽງຄົນໜຶ່ງຢູ່ໃນເມືອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນທີ່ປຶກສາຄົນທີໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານຂອງກຸ່ມປະໂລຫິດ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບຫລັກທຳສະຫວັດດິການ. ຂ້າພະເຈົ້າຮອດບໍ່ຮູ້ຫຍັງຫລາຍ ກ່ຽວກັບເລື່ອງການເງິນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ເຄີຍຂຽນໃບເຊັກຈັກເທື່ອ, ບໍ່ມີບັນຊີໃນທະນາຄານ, ຫລື ເຄີຍເຫັນການງົບປະມານເງິນມາກ່ອນ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີປະສົບການຫລາຍ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ເພິ່ນຈິງຈັງຕອນເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຕ້ອງການເຈົ້າ.”

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ອະທິການທີ່ໄດ້ຮັບການຄົ້ນໃຈໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ເພິ່ນເຫັນໂອກາດ ທີ່ດີສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄດ້ຕຽມຕໍ່ການດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຫລົງເຫັນວ່າ ເດັກຜູ້ຊາຍຄົນທີ່ບໍ່ມີປະສົບການຄົນນັ້ນ ຈະກາຍເປັນທີ່ປຶກສາຄົນໜຶ່ງໃນຝ່າຍ ອະທິການຄວບຄຸມ. ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດນຳຂ້າພະເຈົ້າໃນມື້ນັ້ນ, ແລະ ຕະຫລອດເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ເພິ່ນເປັນເວລາຫລາຍປີ, ຄືກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນໂຄງການໜຶ່ງທີ່ເປັນໄປໄດ້.

ເບິ່ງຄືວ່າເພິ່ນມັກຫລາຍ, ແຕ່ເປັນວຽກງານສຳລັບເພິ່ນ. ໃນຕອນທີ່ພວກເຮົາກັບເມືອບ້ານຫລັງຈາກ ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມແມ່ໝ້າຍຄົນໜຶ່ງ, ເພິ່ນໄດ້ຈອດລົດ. ເພິ່ນໄດ້ເປີດພຣະຄຳພີທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງເພິ່ນ ຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຮອຍໝາຍ. ເພິ່ນບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງສຶກສາພຣະຄຳພີ ແລະ ຮຽນຮູ້ຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ແຕ່ເພິ່ນຄົງເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າອ່ອນແອ ແລະ ທຳມະດາພຽງພໍທີ່ຈະສອນໄດ້. ຈົນມາເຖິງທຸກວັນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈິ່ງສິ່ງທີ່ເພິ່ນສອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຕອນບ່າຍມື້ນັ້ນ. ແຕ່ຍິ່ງ ໄປກວ່ານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈິ່ງວ່າ ເພິ່ນມີຄວາມແນ່ນອນໃຈຫລາຍຂະໜາດໃດທີ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າ ສາມາດຮຽນ ແລະ ເປັນຄົນດີກວ່າເກົ່າໄດ້—ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນໄດ້.

ເພິ່ນໄດ້ເຫັນໄກກວ່າຕອນນັ້ນກ່ຽວກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າສາມາດກາຍເປັນຄົນແນວໃດໃນອະນາຄົດ
ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກອ່ອນແອ ແລະ ເປັນຄົນທຳມະດາພຽງພໍທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ
ຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອວ່າຈະໄດ້ຮັບ.

ອະທິການ, ປະທານເສຍແຜ່, ແລະ ຜູ້ເປັນພໍ່ສາມາດເລືອກ ທີ່ຈະປະຕິບັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບເຫລົ່ານັ້ນ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນມັນເກີດຂຶ້ນໃນກອງປະຊຸມປະຈຳພະຍານ ແລະ ຖືສິນອົດເຂົ້າຈາກປະທານກຸ່ມ
ມັກຄະນາຍົກທີ່ກ່າວປະຈຳພະຍານຂອງລາວ. ລາວພວມຈະກາຍເປັນຄູສອນ ແລະ ໄປຈາກກຸ່ມ
ຂອງລາວ.

ລາວໄດ້ເປັນພະຍານດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ໜັກແໜ້ນຢູ່ໃນນ້ຳສຽງຂອງລາວເຖິງຄວາມດີ ແລະ
ພະລັງທີ່ເຕີບໂຕຂຶ້ນຢູ່ໃນກຸ່ມຂອງລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຜູ້ໃດເວົ້າຍ້ອງຍໍກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ
ຂອງຕົນຫລາຍເທົ່າກັບລາວ. ລາວໄດ້ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍການຮັບໃຊ້ຂອງເຂົາ. ແລະ ຈາກນັ້ນລາວໄດ້
ກ່າວວ່າ ລາວຮູ້ວ່າລາວສາມາດຊ່ອຍເຫລືອມັກຄະນາຍົກຄົນໃໝ່ ຕອນເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ
ບໍ່ຈັກຊິເຮັດຫຍັງ ເພາະລາວເຄີຍຮູ້ສຶກແນວນັ້ນຄືກັນຕອນລາວເຂົ້າມາສູ່ຖານະປະໂລຫິດ.

ຄວາມຮູ້ສຶກອ່ອນແອຂອງລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຄົນອົດທົນຫລາຍຂຶ້ນ, ມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ
ຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ສະນັ້ນ ຈິ່ງສາມາດເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໄດ້. ໃນສອງປີນັ້ນ
ໃນຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ, ເບິ່ງຄືວ່າ ລາວໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ມີປະສົບການຫລາຍ ແລະ
ສະຫລາດ. ລາວໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ລາວໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອໃນຖານະທີ່ເປັນປະທານກຸ່ມຈາກ
ຄວາມຊົງຈໍາອັນແຈ່ມແຈ້ງຂອງລາວເອງໃນສອງປີກ່ອນ. ການທ້າທາຍຂອງລາວໃນອະນາຄົດ
ໃນການເປັນຜູ້ນໍາຂອງລາວ ແລະ ຂອງເຮົາຈະມາເຖິງ ເມື່ອຄວາມຊົງຈໍານັ້ນເລືອນລາງໄປຕາມເວລາ
ແລະ ຄວາມສໍາເລັດຜົນຂອງເຮົາ.

ໂປໂລຄົງເຄີຍເຫັນສິ່ງອັນຕະລາຍນັ້ນເມື່ອລາວໄດ້ແນະນໍາ ເພື່ອນໝູ່ຂອງລາວຢູ່ໃນຖານະ
ປະໂລຫິດ. ລາວໄດ້ຊຸກຍູ້ ແລະ ແນະນໍາລາວໃນການຕຽມຖານະປະໂລຫິດຂອງລາວ ແລະ
ໃນການຊ່ອຍເຫລືອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕຽມຄົນອື່ນນໍາອີກ.

ໃຫ້ມາຝັງຖ້ອຍຄໍາທີ່ໂປໂລໄດ້ກ່າວກັບຕີໂມທິ ເພື່ອນຮ່ວມງານໝູ່ຂອງລາວ ມີຄໍາວ່າ:

“ປ່າໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໝິ່ນປະໝາດຄວາມໜຸ່ມຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ຈົ່ງເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຖືທັງຫຼາຍ
ໃນທາງກິລິຍາ ແລະ ວາຈາ, ໃນຄວາມຮັກ, ໃນຄວາມເຊື່ອ, ແລະ ໃນຄວາມບໍລິສຸດຂອງເຈົ້າ.

“ຈົ່ງຕັ້ງໃຈດ້ວຍຄວາມພຽນພະຍາຍາມຂອງເຈົ້າໃນການອ່ານພຣະຄຳຈົນກວ່າເຮົາຈະມາ.

“ປ່າເນີນເສີຍຕໍ່ຂອງປະທານຝ່າຍຈິດວິນຍານທີ່ມີໃນເຈົ້າ ຊຶ່ງຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເຈົ້າ ເມື່ອພວກ
ຜູ້ທຳນາຍ ແລະ ພວກເຖົ້າແກ່ວາງມີໃສ່ເຈົ້າ. ...

“ຈົ່ງລະວັງຕົວຂອງເຈົ້າ ແລະ ຄຳສອນຂອງເຈົ້າດ້ວຍ;¹ ຈົ່ງສືບຕໍ່ດຳເນີນການເຫຼົ່ານີ້ ເພາະຖ້າເຈົ້າ
ປະຕິບັດຢ່າງນີ້ ເຈົ້າກໍຈະຊ່ອຍເຈົ້າເອງ ແລະ ທຸກຄົນຜູ້ທີ່ຝັງເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນ.”²

ໂປໂລໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳທີ່ດີສຳລັບເຮົາທຸກຄົນ. ບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ່ວງກ່ຽວກັບການຂາດປະສົບການ
ຂອງທ່ານ ຫລື ທ່ານເປັນແນວໃດ ແຕ່ໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານສາມາດກາຍເປັນດ້ວຍຄວາມຊ່ອຍ
ເຫລືອຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄຳສອນຂອງໂປໂລໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ຊື່ນຊົມໃນຕອນເຮົາຕຽມຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ
ກັບພຣະຄຳຂອງພຣະຄິດ ແລະ ໃຫ້ເໝາະສົມສຳລັບການຈະໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລ້ວ
ເຮົາຈະສາມາດຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫຍັງໃນການຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ ແລະ ຮັບເອົາ
ຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເຮັດມັນ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະປະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃດໆກໍຕາມໃນອະນາຄົດ.

ເຮົາໄດ້ຖືກຕຽມສຳລັບການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດ ທີ່ຈະກາຍເປັນສິ່ງທ້າທາຍໜັກກວ່າເກົ່າ
ຕາມການເວລາ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ກຳລັງ ແລະ ສະໝອງຂອງເຮົາກໍເຖົ້າແກ່ອ່ອນແອລົງ. ຄວາມສາມາດ
ທີ່ຈະຮຽນ ແລະ ຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ເຄີຍໄດ້ອ່ານຈະຫຼຸດນ້ອຍຖອຍລົງ. ການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດດັ່ງທີ່
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາດຫວັງຈາກເຮົາ ຈະເປັນເລື່ອງຕ້ອງຄວບຄຸມຕົນເອງໃນທຸກວັນຕະຫລອດຊີວິດ
ຂອງເຮົາ. ເຮົາສາມາດຕຽມສຳລັບການທົດສອບນັ້ນ ໂດຍການສ້າງສັດທາຜ່ານການຮັບໃຊ້ໄປ
ແຕ່ລະມື້.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບ ໂອກາດໃຫ້ເຮົາທີ່ຈະຕຽມ ໂດຍບາງຢ່າງທີ່ພຣະອົງເອີ້ນວ່າ ຄຳສາບານ ແລະ
ພັນທະສັນຍາຂອງຖານະປະໂລຫິດ.⁴

ມັນເປັນພັນທະສັນຍາ ທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດກັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດທຸກປະການຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄືກັນກັບພຣະອົງຈະຮັບໃຊ້ດ້ວຍຕົວພຣະອົງເອງ. ການດຳລົງຊີວິດໃຫ້ເໝາະສົມກັບ ມາດຕະຖານນັ້ນເທົ່າທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ຈະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທີ່ເຮົາຕ້ອງການໃນການອົດທົນ ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ຜູ້ຊ່ອຍຝຶກຖານະປະໂລຫິດທີ່ມີປະສິດທິພາບ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວິທີທີ່ຈະສ້າງຄວາມ ເຂັ້ມແຂງນັ້ນ. ມັນຄືການສ້າງນິໄສທີ່ຈະເອົາຊະນະຄວາມອ່ອນແອ ແລະ ຄວາມປ້ານກົວທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ ທ່ານຄິດຢາກເລີກລົ້ມ. ຜູ້ປຶກສາທີ່ດີເດັ່ນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພະລັງທາງວິນຍານມາຈາກການຜ່ານກາຍຈຸດທີ່ຄົນອື່ນມັກປຸງດັບກ.

ທ່ານຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດທີ່ດີເດັ່ນ ຜູ້ໄດ້ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງວິນຍານໃນຕອນທ່ານເປັນໝູ່ມ ຍັງມີມັນຢູ່ໃນຕອນ ທີ່ຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງຮ່າງກາຍອ່ອນແອລົງ.

ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເມືອງນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງໃນລັດຢູທາ. ລາວໄດ້ຮັບໂທລະສັບຢູ່ໂຮງແຮມ. ຈາກປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມໂບ. ມັນເປັນຕອນເດິກແລ້ວ ແລະ ກໍອິດເນື່ອຍຫລາຍເພາະ ເຮັດວຽກໜັກໝົດມື້ ແລະ ກໍຄົງເປັນເຊັ່ນນັ້ນຄືກັນກັບປະທານຄິມໂບ ຜູ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການສົນທະນາ ໃນທາງນີ້. ເພິ່ນວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ຍິນວ່າເຈົ້າມາເມືອງນີ້. ຂ້ອຍຮູ້ວ່າມັນເດິກແລ້ວ ແລະ ເຈົ້າອາດເຂົ້າ ນອນແລ້ວ, ແຕ່ເຈົ້າຊ່ອຍເຫລືອຂ້ອຍໄດ້ບໍ່? ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າໄປເປັນເພື່ອນຂ້ອຍ ເພື່ອກວດກາເບິ່ງ ສະພາບຂອງຕຶກໂບດຕ່າງໆຂອງພວກເຮົາຢູ່ໃນເມືອງນີ້.” ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປນຳ ເພິ່ນໃນຄືນນັ້ນ, ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຫຍັງຫລາຍກ່ຽວກັບການສ້ອມແປງ ຫລື ກ່ຽວກັບຕຶກໂບດ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງປະທານຄິມໂບຈຶ່ງຢາກເຮັດແນວນັ້ນ ຫລັງຈາກໄດ້ເຮັດວຽກເນື່ອຍໝົດມື້ແລ້ວ ແລະ ເປັນຫຍັງປະທານຄິມໂບຈຶ່ງຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບໂທລະສັບທີ່ຄ້າຍຄື ກັນນັ້ນໃນຄືນໜຶ່ງຕອນພັກຢູ່ໂຮງແຮມ ຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ. ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ກວດການໃໝ່ຝ່າຍການສຶກສາຂອງສາສນາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າປະທານກໍດອນ ບີ ຣິງລີ ໄດ້ພັກຢູ່ໃນຫ້ອງໜຶ່ງຢູ່ໃນໂຮງແຮມປ່ອນນັ້ນຄືກັນ ເພື່ອເຮັດພາລະຂອງເພິ່ນຢູ່ຍີ່ປຸ່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບຮັບໂທລະສັບບໍ່ດົນ ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ລື້ນນອນລົງດ້ວຍຄວາມອິດເນື່ອຍຈາກການເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້.

ປະທານຮິງລີໄດ້ຖາມດ້ວຍສຽງອັນແຈ່ມໃສຂອງເພິ່ນວ່າ, “ເຈົ້ານອນໄດ້ແນວໃດ ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍ ພວມອ່ານໜັງສືທີ່ພວກເຮົາຖືກຂໍໃຫ້ທົບທວນ?” ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ລຸກຂຶ້ນໄປເຮັດວຽກ

ເຖິງແມ່ນໄດ້ຄິດວ່າ ປະທານຮົງລີສາມາດທົບທວນໜັງສືນັ້ນໄດ້ກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເພິ່ນຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນທ້າຍການປະຊຸມເກືອບທຸກເທື່ອ ປະທານທອນມັສ ແອັສ ມອນສັນ ຈະຖາມເລຂາຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດວ່າ, “ຂ້ອຍເຮັດໜ້າທີ່ໄດ້ດີຢູ່ບໍ່?” ແລະ ເພິ່ນມັກຈະຍິ້ມເນື້ອໄດ້ຍິນຄໍາຕອບ ທີ່ວ່າ: “ໂອ້, ເຮັດໄດ້ດີຢູ່, ປະທານ.” ຮອຍຍິ້ມທີ່ຊື່ນຊົມຂອງປະທານມອນສັນໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, “ມີສິ່ງໃດອີກບໍ່ທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ໃນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາ?” ແລະ ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນໄປຫ້ອງການເພື່ອເຮັດວຽກ.

ຄູສອນທີ່ດິເລິດໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເຖິງການຕຽມທີ່ຈະຮັກສາຄໍາສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍາຕອນເວລາ ແລະ ອາຍຸໄຂເຮັດໃຫ້ຍາກທີ່ຈະຮັກສາ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະແດງ ແລະ ໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ຈັກຄວບຄຸມຕົນເອງໃຫ້ເຮັດວຽກງານຂະຫຍັນຫລາຍກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີເຫຼືອແຮງທີ່ຈະເຮັດມັນຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີພ້ອມທຸກຢ່າງໃນທຸກເວລາ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ດີກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ສາມາດເຮັດໄດ້. ດ້ວຍການມີໃຈໃສ່ເຊັ່ນນັ້ນຕິດຕົວມາແຕ່ນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕຽມພ້ອມສໍາລັບການທົດລອງທີ່ຈະມາເຖິງ. ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຕຽມດ້ວຍພະລັງທີ່ຈະຮັບຄໍາສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍາ ຜ່ານການທົດສອບທີ່ຈະມາເຖິງຢ່າງແນ່ນອນໃນບັນທຶກຂອງຊີວິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຫລັກຖານເຖິງສິ່ງດັ່ງກ່າວຢູ່ໃນການປະຊຸມກໍາມະການຝ່າຍການສຶກສາ. ຈົນເຖິງເວລານັ້ນ ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນເວລາດົນນານພ້ອມທັງໄດ້ອົດທົນກັບບັນຫາສຸຂະພາບທີ່ບໍ່ເຫຼືອອາຍຸ ພຽງແຕ່ໂປບເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ເພິ່ນເປັນຜູ້ນໍາພາການປະຊຸມໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນ.

ທັນໃດນັ້ນ, ເພິ່ນໄດ້ຢຸດກ່າວ. ເພິ່ນຫລັບໄປໃນຕັ້ງ. ຕາເພິ່ນປິດ. ຫົວກົ້ມລົງໃສ່ໜ້າເອິກ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃກ້ເພິ່ນ. ແອວເດີ ຣໍແລນ ໄດ້ນັ່ງຢູ່ທາງຂ້າງພວກເຮົາ. ທັງສອງຄົນພວກເຮົາໄດ້ລຸກຂຶ້ນເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເພິ່ນ. ໂດຍທີ່ບໍ່ເຄີຍມີປະສົບມາກ່ອນໃນຍາມສຸກເສີນ, ພວກເຮົາຕັດສິນໃຈຈົ່ງຕັດສິນໃຈຍົກເພິ່ນໄປພ້ອມທັງຕັ້ງ; ໄປຫາຫ້ອງການຂອງເພິ່ນຢູ່ໃກ້ໆນັ້ນ.

ເພິ່ນໄດ້ກາຍເປັນຄູສອນຂອງພວກເຮົາໃນຊ່ວງເວລານັ້ນເອງ ເຖິງຈຸດສຸດທ້າຍຂອງເພິ່ນ. ໂດຍມີພວກເຮົາຍົກເພິ່ນກັບຕັ້ງຜູ້ລະເບື້ອງ, ພວກເຮົາໄດ້ອອກຈາກຫ້ອງປະຊຸມໄປຫາຮ່ອມປ່ອນຢ່າງຂອງຕຶກ

ບໍລິຫານຂອງສາສນາຈັກ. ເພິ່ນໄດ້ເປີດຕາຂຶ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ, ແຕ່ຍັງງົງຢູ່, ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ໂອ້, ລະວັງເດີ້, ປ້ານພວກທ່ານຊິເຈັບຫລັງ.” ເມື່ອພວກເຮົາຢ່າງໄປໃກ້ປະຕູຫ້ອງການເພິ່ນ, ເພິ່ນເວົ້າວ່າ, “ໂອ້, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈທີ່ລົບກວນການປະຊຸມ.” ທັນທີທີ່ໄດ້ພາເພິ່ນເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງການເພິ່ນ, ໂດຍທີ່ເພິ່ນຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບຕົນ, ເພິ່ນໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນເບິ່ງພວກເຮົາແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ພວກທ່ານຄວນຟ້າວກັບຄືນໄປຫາບ່ອນປະຊຸມເດີ້.”

ພວກເຮົາກໍໄດ້ຟ້າວກັບຄືນໄປ, ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າການມີໜ້າຢູ່ບ່ອນປະຊຸມແມ່ນສໍາຄັນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ປະທານຄົມໂບ ນັບແຕ່ນ້ອຍເປັນຕົ້ນມາ ໄດ້ຍົກບິນເກີນວ່າຄວາມສາມາດໃນການອົດທົນຮັບໃຊ້ ແລະ ໃນການຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມັນເປັນນິໄສທີ່ຝັງແໜ້ນໃນຕົວເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ຕຽມພ້ອມ. ແລະ ສະນັ້ນ ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດສອນ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຮົາຮູ້ວິທີທີ່ຈະຕຽມຮັກສາຄໍາສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍາ, ໂດຍການຍິດໝັ້ນໃນການຕຽມເປັນເວລາຫລາຍປີ ໂດຍໃຊ້ພະລັງຂອງເຮົາກັບສິ່ງທີ່ເບິ່ງຄືວ່າ ເປັນພາລະເລັກນ້ອຍກັບຜົນສະທ້ອນອັນນ້ອຍໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເຮົາຈະຮັກສາພັນທະສັນຍາແຫ່ງປະໂລຫິດຂອງເຮົາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາ ເໝາະສົມຕໍ່ຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ ທັງທຸກຄົນທີ່ເຮົາຖືກເອີ້ນໃຫ້ຝຶກນໍາອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາວ່າ ຖ້າຫາທ່ານເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ບັນຍາໃຫ້ທ່ານ. ພຣະອົງຈະຕຽມທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາກັບທ່ານວ່າ ຜູ້ທີ່ທ່ານຝຶກຝົນ ແລະ ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ ຈະຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຊື່ຂອງທ່ານ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃນມື້ນີ້ ຜູ້ຊົງເປັນຜູ້ອົບລົມ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຮູ້ຈັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ຮັກທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກທ່ານ. ພຣະອົງ ແລະ ພຣະບຸດຜູ້ໄດ້ເປັນຄົນມາມີຊີວິດແລ້ວທີ່ສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຊຊຸຄິດ ໄດ້ມາ ປະກົດຕໍ່ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ບໍ່ມີປະສົບການຊື່ ໂຈເຊັບ ສະມິດ. ພວກພຣະອົງໄດ້ໄວ້ວາງໃຈເພິ່ນໃຫ້ຝຶກຝົນ ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສົມບູນ ແລະ ສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງ. ພວກພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ກໍາລັງໃຈເພິ່ນໃນຍາມ ທີ່ເພິ່ນຕ້ອງການ. ພວກພຣະອົງໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ສຶກເຖິງການຕິສອນດ້ວຍຄວາມຮັກ ຕອນທີ່ມັນ ຈະນໍາເພິ່ນລົງມາເພື່ອຈະໄດ້ຍົກເພິ່ນຂຶ້ນອີກ. ພວກພຣະອົງໄດ້ຕຽມເພິ່ນ, ແລະ ຕຽມພວກເຮົາ ສໍາລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ທໍາການເພື່ອນຶ່ງໄປຫາລັດສະໝີພາບຊັ້ນສູງ ນັ້ນຄືຈຸດເປົ້າໝາຍ ແລະ ເຫດຜົນຂອງການຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອວຍພອນທ່ານ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະສາມາດຮູ້ຈັກໂອກາດທີ່ດີເດັ່ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບ
ໃຫ້ທ່ານໃນການເອີ້ນ ແລະ ຕຽມທ່ານຕໍ່ການຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.
ໃນພຣະນາມຂອງຜູ້ນຳ ແລະ ພຣະອາຈານທີ່ຊຽງກ, ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 32:3–6.
2. 1 ຕີໂມທິ 4:12–14, 16.
3. See Doctrine and Covenants 84:39.

ກ້າຍິນຢູ່ຄົນດຽວ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖືວ່າເປັນກຽດຢ່າງຍິ່ງທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັບທ່ານ. ພວກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂຫລິດຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ກັນອັນໝັ້ນແກ່ນໃນຖານະທີ່ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ.

ເຮົາອ່ານຢູ່ໃນ Doctrine and Covenants, ພາກທີ 121, ຂໍ້ທີ 36 ວ່າ ສິດທິຂອງຖານະປະໂຫລິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້. ຊ່າງເປັນຂອງປະທານທີ່ປະເສີດແທ້ໆທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ—ເພື່ອຈະໄດ້ດຳລົງຖານະປະໂຫລິດ, ຊຶ່ງເປັນອຳນາດທີ່ແຍກອອກຈາກສະຫວັນບໍ່ໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂອງປະທານອັນລຳຄ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ນຳພອນອັນພິເສດມາໃຫ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງໄດ້ນຳໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນໜັກແໜ້ນມາໃຫ້ນຳອີກ. ເຮົາຕ້ອງດຳລົງຊີວິດໃນທາງທີ່ເຮົາຈະມີຄ່າຄວນຕໍ່ຖານະປະໂຫລິດທີ່ເຮົາດຳລົງຢູ່. ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາທີ່ເຮົາຖືກອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍສິ່ງຍິ້ວຢວນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຈະໃຫ້ເຮົາເດີນໄປໃນທາງທີ່ພາໄປສູ່ຄວາມພິນາດຂອງເຮົາ.

ໃນການຫລີກເວັ້ນເສັ້ນທາງເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ກ້າຫານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈິໄດ້ຢູ່—ແລະ ພວກທ່ານບາງຄົນໃນນີ້ ຈະຈິໄດ້ຄືກັນ—ຕອນມາດຕະຖານຂອງຄົນສ່ວນຫລາຍ ຄ້າຍຄືກັນກັບມາດຕະຖານຂອງພວກເຮົາ. ມັນບໍ່ເປັນແບບນັ້ນອີກແລ້ວ. ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານເລື່ອງໜຶ່ງ ຢູ່ *New York Times* ກ່ຽວກັບການຄົ້ນຄວ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນລະດູແລ້ງຂອງປີ 2008. ນັກສັງຄົມວິທະຍາຄົນໜຶ່ງທີ່ໂດ່ງດັງຂອງ Notre Dame ໄດ້ນຳພາການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ໄດ້ສຳພາດຜູ້ໃຫຍ່ໂສດຈຳນວນ 230 ຄົນຕະຫລອດທົ່ວສະຫະລັດ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ເຮົາສາມາດຕັດສິນໄດ້ວ່າຜົນຂອງມັນອາດຄ້າຍຄືກັນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນນຳທ່ານພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງເລື່ອງນັ້ນ:

“ຜູ້ສຳພາດໄດ້ຖາມຄຳຖາມທີ່ໃຫ້ຕອບແບບເປັນປະໂຫຍກກ່ຽວກັບສິ່ງຖືກສິ່ງຜິດ, ສະພາບສິນທຳ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງຊີວິດ. ໃນຄຳຕອບທີ່ສັບສົນນັ້ນ, ... ທ່ານຈະເຫັນຄົນໜຸ່ມໄດ້ຊອກຫາຄຳຕອບ ທີ່ເໝາະສົມຕໍ່ເລື່ອງນີ້. ແຕ່ພວກເຂົາຄິດບໍ່ອອກ ຫລື ບໍ່ມີສັບທີ່ຈະເອົາມາໃຊ້.

“ເມື່ອຖືກຖາມໃຫ້ບັນລະຍາຍສະພາບສິນທຳທີ່ພວກເຂົາປະເຊີນຢູ່, ສອງສ່ວນສາມຂອງຄົນໜຸ່ມ ບໍ່ຕອບຄຳຖາມ ຫລື ອະທິບາຍບັນຫາທີ່ບໍ່ສິນທຳເລີຍ, ຄືກັບວ່າເຂົາບໍ່ມີເງິນທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າເຊົ່າເຮືອນ ຫ້ອງແຖວ, ຫລື ບໍ່ມີເງິນທີ່ຈະຈ່າຍຄ່າຈອດລົດຢູ່ແຄມທາງ.”

ເລື່ອງນັ້ນກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ:

“ຄວາມເຊື່ອທີ່ເປັນຕົວຢ່າງຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍກັບຄືນໄປກ່າວຫລາຍເທື່ອ ແມ່ນວ່າ ການເລືອກກ່ຽວກັບເລື່ອງສິນທຳແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມມັກຊອບຂອງບຸກຄົນ. ພວກເຂົາສ່ວນຫລາຍ ຈະຕອບວ່າ ‘ມັນເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວ.’ ‘ມັນຂຶ້ນກັບບຸກຄົນ. ຂ້ອຍບໍ່ມີສິດເວົ້າ?’

“ໃນການປະຕິເສດການເຊື່ອຟັງຢ່າງບໍ່ມີຄວາມສົງໄສຕໍ່ສິດອຳນາດ, ຄົນໜຸ່ມຫລາຍຄົນໄດ້ກ່າວວ່າ: ‘ຂ້ອຍຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມີຄວາມສຸກ ຫລື ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ. ຂ້ອຍບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າຈະເຮັດສິ່ງໃດ ຍົກເວັ້ນແຕ່ຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຂ້ອຍ.’”

ຜູ້ໃຫ້ການສຳພາດໄດ້ເນັ້ນວ່າ ຄົນໜຸ່ມສ່ວນຫລາຍທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເວົ້າລົມນຳ “ບໍ່ໄດ້ຮັບແຫລ່ງ ຊ່ອຍເຫລືອໃດໆ—ຈາກໂຮງຮຽນ, ສະຖາບັນ ຫລື ຄອບຄົວ—ເພື່ອພັດທະນາເລື່ອງສິນທຳຂອງ ພວກເຂົາ.”¹

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຄວນສົງໄສກ່ຽວກັບວ່າອັນໃດເປັນເລື່ອງ ສິນທຳ ແລະ ອັນໃດບໍ່ໄດ້ເປັນ, ແລະ ກໍບໍ່ຄວນສົງໄສກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄາດຫວັງຈາກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງ ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ຮັບການສິດສອນຕະຫລອດມາກ່ຽວກັບກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນທ່ານຈະໄດ້ເຫັນ ຫລື ໄດ້ຍິນຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ແຕ່ກົດເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ.

ໃນຂະນະທີ່ເຮົາດຳເນີນຊີວິດຕໍ່ໄປທຸກວັນ, ມັນເກືອບຫລືກລ້ຽງບໍ່ໄດ້ທີ່ສັດທາຂອງເຮົາຈະຖືກທ້າທາຍ. ມີບາງເວລາ ເຮົາອາດພົບເຫັນຕົນເອງຢູ່ກັບຄົນອື່ນ, ແຕ່ເຮົາຈະຍິນແຍກຕົວຢ່າງ ຫລື ຍິນຢູ່ຄົນດຽວ ກ່ຽວກັບສິ່ງໃດທີ່ສາມາດຮັບຮູ້ ແລະ ບໍ່ຮັບຮູ້. ເຮົາມີຄວາມກ້າຫານທາງສິນທຳທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນຢູ່ກັບ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນຖ້າຫາກວ່າເຮົາເຮັດ, ເຮົາຈະໄດ້ຍິນຢູ່ຄົນດຽວ? ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງ

ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາຈະສາມາດປະເຊີນ—ດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ—
ບໍ່ວ່າຈະເປັນການທ້າທາຍໃດກໍຕາມທີ່ເຮົາປະເຊີນ. ທ່ານຈິ່ຈຳຖ້ອຍຄຳຂອງທ່ານເທັມນິເຊິນ ໄດ້ບໍ່ທີ່ວ່າ:
“ພະລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່າກັບພະລັງຂອງຄົນສິບຄົນ, ເພາະໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ລິສຸດ.”²

ບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດຜົນໃດຜູ້ຄົນທີ່ໂດ່ງດັງບາງຄົນ ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງຂຸມຊິນ
ນັບມື້ນັບກ່າວເຍາະເຍີ້ຍສາສນາ ໂດຍທົ່ວໄປຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ບາງເທື່ອຈະເປັນສາສນາຈັກ
ໂດຍສະເພາະ. ຖ້າຫາກວ່າປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາບໍ່ຢັ້ງລົງເລີກ, ແລ້ວການກ່າວສຽດສິເຊັ່ນນັ້ນ
ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຄິດສິ່ງໃສຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາໄດ້ ຫລື ຢັບຢັ້ງເຮົາຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈໄດ້.

ໃນພາບນິມິດຂອງລີໂຮກຽວກັບຕົ້ນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ຊຶ່ງມີຢູ່ໃນ 1 ນິໄຟ ບົດທີ 8, ລີໂຮກໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນຢືນຈ່ອງ
ຮາວເຫລັກ ຈົນວ່າພວກເຂົາພາກັນໄປເຖິງ ແລະ ໄດ້ຮັບສ່ວນໝາກໄມ້ແຫ່ງຊີວິດ, ຊຶ່ງເຮົາຮູ້ວ່າ ມັນເປັນ
ຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລະ ຈາກນັ້ນ, ໜ້າໂສກເສົ້າ, ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຮັບ
ສ່ວນໝາກໄມ້ແລ້ວ, ບາງຄົນເກີດຄວາມອັບອາຍ ເພາະຜູ້ຄົນຢູ່ອາຄານໃຫຍ່ ແລະ ກວ້າງຂວາງ,
ຜູ້ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ຄວາມຈອງຫອງຂອງລູກຫລານມະນຸດ, ຜູ້ຊີ້ນິມາຫາເຂົາ ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍເຂົາ;
ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງໄປໃນເສັ້ນທາງທີ່ຕ້ອງຫ້າມ ແລະ ສູນຫາຍໄປ.³ ເຄື່ອງມືທີ່ມີພະລັງແທ້ໆ
ຂອງສັດຕູແມ່ນການເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຫົວຂວັນ! ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາມີຄວາມ
ກ້າຫານບໍ່ທີ່ຈະຢືນຢູ່ຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍືດໝັ້ນເມື່ອປະເຊີນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ກົງກັນຂ້າມ?

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງປະສົບການເທື່ອທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່ຽວກັບການມີຄວາມກ້າຫານໃນຄວາມ
ເຊື່ອໝັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕອນຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນກອງທະຫານສະຫະລັດໃນທ້າຍສົງຄາມ ໂລກຄັ້ງທີສອງ.

ການຝຶກທະຫານບໍ່ໄດ້ເປັນປະສົບການທີ່ງ່າຍໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ສຳລັບຄົນອື່ນໆທີ່ຈະ
ອົດທົນນຳໄດ້. ສຳລັບສາມອາທິດທຳອິດ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ.
ໜ່ວຍທະຫານບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຝຶກຂ້າພະເຈົ້າ; ເຂົາເຈົ້າພະຍາຍາມຂ້າຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງບໍ່ເຄີຍລົມເມື່ອວັນອາທິດໄດ້ເລື່ອນມາເຖິງຫລັງຈາກອາທິດທຳອິດ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຢືນ
ຂ່າວດີຈາກຫົວໜ້າ. ໃນຂະນະທີ່ຢືນຢູ່ໃນແຖວໃນສະໜາມຝຶກໃນທ່າມກາງລົມເຢັນຂອງ
ລັດຄາລິຟໍເນຍ, ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຄຳບັນຊາວ່າ “ມື້ນີ້ໃຫ້ທຸກຄົນໄປໂບດ—ໃຫ້ທຸກຄົນໄປ, ນອກຈາກ
ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະພັກຜ່ອນ!” ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ທຸກຄົນທີ່ເປັນກາໂຕລິກ,
ໃຫ້ໄປຫາຄ້າຍດີກາເຕີ—ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ. ອອກໄປ
ໄດ້ແລ້ວ!” ກຸ່ມໃຫຍ່ໜຶ່ງໄດ້ເດີນອອກແຖວໄປ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວຄຳບັນຊາອີກວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເປັນຄົນຢິວ,

ໃຫ້ໄປຫາຄ້າຍເຮັນລີ—ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ. ອອກໄປໄດ້ແລ້ວ!”
ກຸ່ມນ້ອຍໜຶ່ງໄດ້ອອກແຖວໄປ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ສ່ວນທີ່ເຫລືອຢູ່ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນໂປເຕັສຕັງ,
ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຫາຄ້າຍຟາລາກັດ—ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບຄືນມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ.
ໃຫ້ອອກໄປໄດ້!”

ທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, “ມອນສັນ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນກາໂຕລິກ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນຢິວ,
ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນໂປເຕັສຕັງ. ເຈົ້າເປັນຄົນມໍນອນ, ສະນັ້ນໃຫ້ເຈົ້າຢືນຢູ່ນີ້! ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ
ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍແທ້ໆໃນຕອນນັ້ນ. ກ້າຫານ ແລະ ຕັງໃຈ, ແມ່ນແລ້ວ—ແຕ່ຢູ່ຄົນດຽວ.

ແລະ ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳທີ່ອ່ອນຫວານທີ່ສຸດຈາກຫົວໜ້າ. ເພິ່ນຫລຽວມາທາງ
ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ແລະ ພວກເຈົ້າເອີ້ນໂຕເອງວ່າແນວໃດ?” ຈົນເຖິງເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ
ບໍ່ຮູ້ວ່າມີໃຜແຕ່ຢືນຢູ່ທາງຂ້າງ ຫລື ທາງຫລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ເດີນບ່ອນນັ້ນ. ເກືອບເປັນສຽງ
ດຽວກັນ, ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ກ່າວອອກມາວ່າ, “ມໍນອນ!” ມັນຍາກທີ່ຈະອະທິບາຍຄວາມສຸກໃນໃຈ
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫັນໜ້າໄປເບິ່ງ ແລະ ເຫັນກຸ່ມທະຫານຈຳນວນນ້ອຍໜຶ່ງ.

ຫົວໜ້າໄດ້ເກົາຫົວ ແລະ ກ່າວອອກມາດ້ວຍຄວາມສັບສົນວ່າ, “ຄັນຊັນ ໃຫ້ພວກເຈົ້າໄປຊອກຫາບ່ອນ
ນະມັດສະການເອົາເອງເດີ. ແລະ ບໍ່ໃຫ້ກັບມາຈົນກວ່າຈະເຖິງບ່າຍສາມໂມງແລງ. ໄປໄດ້ແລ້ວ!”

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພາກັນອອກແຖວໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດ ເຫັນກາບກອນບົດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮຽນຢູ່ໃນ
ຊັ້ນປະຖົມໄວຫລາຍປີມາກ່ອນ:

ກ້າເປັນຄົນມໍນອນ;

ກ້າຢືນຢູ່ຄົນດຽວ.

ກ້າທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນໃນຈຸດປະສົງ;

ກ້າທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າປະສົບການນັ້ນບໍ່ໄດ້ເປັນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄາດຄິດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຢືນຢູ່
ຄົນດຽວ, ຖ້າຫາກຈຳເປັນ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ມີນນມາ ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍພົບເຫັນຕົນເອງ ບໍ່ມີໃຜຢືນຢູ່ຂ້າງຫລັງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ໄດ້ຢືນຢູ່ຄົນດຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈດົນນານມາແລ້ວທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນ
ແລະ ຈິງ, ຕຽມ ແລະ ພ້ອມສະເໝີທີ່ຈະປົກປ້ອງສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຖ້າເວລານັ້ນມາເຖິງ.

ເພື່ອປ້ອງກັນເຮົາໃນເວລາທີ່ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ພຽບພ້ອມສຳລັບພາລະທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າເຮົາ, ອ້າຍນ້ອງ
ທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແບ່ງປັນບົດຄວາມໜຶ່ງນຳທ່ານທີ່ກ່າວໃນປີ 1987 ຊຶ່ງຕອນນັ້ນ
ປະທານເອສະລາ ແທບ ເບັນສັນ ໄດ້ເປັນປະທານຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບສະມາຊິກ
ກຸ່ມໃຫຍ່ກຸ່ມໜຶ່ງຢູ່ລັດຄາລິຟໍເນຍ. ປະທານເບັນສັນໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ໃນທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ, ສາດສະດາໄດ້ຫລົງເຫັນພາບຂອງວັນເວລາຂອງເຮົາ. ຫລາຍໂກດຄົນທີ່ໄດ້
ຕາຍໄປ ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ມາເກີດເທື່ອໄດ້ຈ້ອງມອງເບິ່ງເຮົາ. ແມ່ນແນວນັ້ນແທ້ໆ—ທ່ານເປັນລຸ້ນ
ທີ່ຖືກເລືອກໄວ້.

“ເພາະເປັນເວລາເກືອບເຖິງຫົກພັນປີ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາທ່ານໄວ້ໃຫ້ມາເກີດໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍ
ກ່ອນການສະເດັດມາຄົງທິສອງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ບາງຄົນຈະຕົກໄປ, ແຕ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະຄົງຢູ່ຄືເກົ່າ ເພື່ອຕ້ອນຮັບພຣະປະມຸກຂອງມັນ—ນັ້ນຄື ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເຖິງແມ່ນວ່າຄົນລຸ້ນນີ້ຈະ
ຖືກປຽບທຽບໃສ່ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນວັນເວລາຂອງ ໂນອາກໍຕາມ, ແຕ່ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຊະລຳລ້າງແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍນ້ຳ, ຈຶ່ງມີຄວາມແຕກຕ່າງຫລາຍໃນເທື່ອນີ້. ສຳລັບວັນເວລາສຸດ
ທ້າຍນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັກສາລູກໆທີ່ເກິ່ງກ້າທີ່ສຸດໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ມາຊ່ອຍເຫລືອອານາຈັກໃຫ້ໄດ້
ຮັບໄຊຊະນະ.”⁴

ແມ່ນແລ້ວ, ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ລູກໆທີ່ເກິ່ງກ້າທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ. ໜ້າທີ່
ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາ ຄືຈະມີຄ່າຄວນຕໍ່ພອນທີ່ສະຫງ່າລາສີທັງໝົດຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນ
ສະຫວັນທີ່ໄດ້ມີໄວ້ສຳລັບເຮົາ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໄປໃສ, ຖານະປະໂລຫິດຈະໄປນຳເຮົາ. ເຮົາຢືນຢູ່
ບ່ອນທີ່ສັກສິດແລ້ວບໍ່? ຂໍນຳເດີ້, ກ່ອນທ່ານພາຕົວເອງ ແລະ ຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານໄປຫາບ່ອນ
ທີ່ອັນຕະລາຍ ຫລື ມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິດຈະກຳທີ່ບໍ່ມີຄ່າຄວນສຳລັບທ່ານ ຫລື ສຳລັບຖານະ
ປະໂລຫິດນັ້ນ, ແລ້ວໃຫ້ທ່ານຢຸດກ່ອນ ແລະ ເພື່ອໃຫ້ຕ່ອງຜົນສະທ້ອນຂອງມັນ. ເຮົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບ
ຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ. ໃນການດຳເນີນໄປໜ້າ, ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບອຳນາດຊຶ່ງຖືກຂໍກະແຈ
ຂອງການປະຕິບັດຂອງທູດ. ປະທານກິດອນ ປີ ຮິງລິງ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ທ່ານບໍ່ຄວນເຮັດສິ່ງໃດທີ່ຈະກົດກັນການປະຕິບັດຂອງທູດແທນທ່ານ.

“ທ່ານຈະເຮັດຜິດສິນທຳບໍ່ໄດ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນສິ່ງໃດ. ທ່ານຈະເປັນຄົນຄົດໂກງບໍ່ໄດ້. ທ່ານຈະເປັນຄົນສີ່ໂກງ ຫລື ຕົວະບໍ່ໄດ້. ທ່ານຈະກ່າວພຣະນາມຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ຫລື ກ່າວຄຳຫຍາບຄາຍບໍ່ໄດ້ ເພາະຖ້າທ່ານເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ ທ່ານຈະບໍ່ມີສິດຕໍ່ການປະຕິບັດຂອງທູດ.”⁵

ຖ້າຫາກຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນພວກທ່ານເຮັດຄວາມຜິດຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ສົງໄສວ່າ ບໍ່ວ່າມັນຈະເປັນສິ່ງໃດ ທ່ານກໍສາມາດກັບຄືນມາໄດ້ຢູ່. ມີຂັ້ນຕອນທີ່ເອີ້ນວ່າການກັບໃຈ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ມອບຊີວິດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈະໄດ້ມອບພອນນັ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າເສັ້ນທາງແຫ່ງການກັບໃຈບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ, ແຕ່ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນຈົງແທ້ແນ່ນອນ. ເຮົາໄດ້ຖືກບອກວ່າ, “ເຖິງແມ່ນວ່າບາບຂອງໝູ່ເຈົ້າເປັນສິດແດງ ແຕ່ເຮົາກໍຈະຊຳລະໃຫ້ຂາວສະອາດດັ່ງນວນຝ້າຍ.”⁶ “ແລະ ຈະບໍ່ຈົດຈຳຄວາມຜິດ [ເຫລົ່ານັ້ນ] ອີກຕໍ່ໄປ.”⁷ ຈົ່ງແມ່ນເປັນຖ້ອຍຄຳທີ່ປະເສີດ. ຈົ່ງແມ່ນເປັນພອນທີ່ເລີດລຳ. ຈົ່ງແມ່ນເປັນຄຳສັນຍາທີ່ດີເດັ່ນແທ້ໆ.

ອາດຈະມີບາງຄົນຜູ້ຄິດກັບຕົນເອງວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະບັນຍັດທຸກປະການ ແລະ ຂ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ອຍຄວນເຮັດ, ແຕ່ຊີວິດຂ້ອຍກໍເປັນໄປດ້ວຍດີຢູ່ແລ້ວ. ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍສາມາດຊົມຊືມກັບຊີວິດ ແລະ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດ.” ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາທ່ານວ່າ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ໄດ້ຜິດໃນຫລາຍປີຂ້າງໜ້າ.

ສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງຈາກຊາຍຄົນໜຶ່ງຜູ້ເຄີຍຄິດດັ່ງທີ່ຫາກໍກ່າວມານັ້ນ. ຕອນນີ້ ລາວໄດ້ກັບໃຈແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຈັດຊີວິດຂອງລາວໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ພຣະບັນຍັດແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນວັກໜຶ່ງຈາກຈົດໝາຍສະບັບນັ້ນ, ເພາະມັນເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ເລື່ອງຈົງກ່ຽວກັບຄວາມຄິດ ທີ່ຂາດຕົກບົກຜ່ອງ. ລາວເວົ້າວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງ (ຍາກທີ່ສຸດ) ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເວົ້າຖືກແທ້ໆ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ, ‘ບໍ່ຫ່ອນມີຜູ້ໃດເປັນຂ້າສອງເຈົ້າ ບ່າວສອງນາຍໄດ້ຄື: ເຂົາຊັງນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ໄປຮັກນາຍຜູ້ນັ້ນ ເຂົາຈະສັດຊິຕ່ນາຍຜູ້ນີ້ ແລະ ຈະໝົ່ນປະໝາດນາຍຜູ້ນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ ແລະ ເງິນຄຳພ້ອມກັນກໍບໍ່ໄດ້.’⁸ ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມ, ເທົ່າໆກັບຄືນອີ່ນ, ທີ່ໄດ້ເຮັດ. ໃນທີ່ສຸດ,” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າພົບແຕ່ຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ມິດມົນ, ແລະ ຄວາມອ້າງວ້າງທີ່ຊາຕານໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຄວາມລໍ່າລວງ, ພາບລວງຕາ, ແລະ ຄວາມຕົວະຍົວຂອງມັນ.”

ກ່ອນເຮົາຈະເຂົ້າມາແຂງ ແລະ ສາມາດຕ້ານທານກັບພະລັງທີ່ດຶງເຮົາໄປທາງຜິດ ຫລື ສຽງທີ່ຍິ່ວະເຮົາ ໃຫ້ເດີນໄປໃນທາງຜິດ, ເຮົາຕ້ອງມີປະຈັກພະຍານຂອງຕົນເອງ. ບໍ່ວ່າທ່ານຈະມີອາຍຸໄດ້ 12 ຫລື 112 ປີ—ຫລື ອາຍຸເທົ່າໃດກໍຕາມ—ທ່ານສາມາດຮູ້ສຳລັບຕົນເອງວ່າ ພະກິດຕິຄຸນຂອງພະເປຊູຄຣິດ ເປັນຄວາມຈິງ. ຈົ່ງອ່ານພະຄຳພີມໍ່ມອນ. ຈົ່ງໄຕ່ຕອງຄຳສອນຂອງມັນ. ຈົ່ງທູນຖາມພະບິດາ ເທິງສະຫວັນ ຖ້າຫາກວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງຫລືບໍ່. ເຮົາມີຄຳສັນຍານັ້ນວ່າ “ຖ້າຫາກທ່ານທູນຖາມ ດ້ວຍໃຈຈິງ, ດ້ວຍເຈດຕະນາອັນແທ້ຈິງ, ໂດຍມີສັດທາໃນພະຄຣິດ, ພະອົງຈະສະແດງຄວາມຈິງ ຂອງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ປະກົດແກ່ທ່ານ, ໂດຍອຳນາດຂອງພະວິນຍານບໍລິສຸດ.”⁹

ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າ ພະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນຄວາມຈິງ, ແລ້ວເຮົາກໍຈະຮູ້ວ່າ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ກໍເປັນສາດສະດາ ແທ້ໆ ແລະວ່າ ເພິ່ນໄດ້ເຫັນພະເຈົ້າ ພະບິດານິລັນດອນ ແລະ ພະບຸດຂອງພະອົງ, ພະເປຊູຄຣິດ. ແລະ ກໍຈະຮູ້ອີກວ່າ ພະກິດຕິຄຸນໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ໃນຍຸກສຸດທ້າຍຜ່ານ ໂຈເຊັບ ສະມິດ—ຮ່ວມທັງການຟື້ນຟູຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລນ ແລະ ເມັ່ນຄີເສເດັກ.

ເມື່ອເຮົາມີປະຈັກພະຍານ, ມັນຈະເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານນັ້ນ ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ອ້າຍນ້ອງຫລາຍຄົນພວກທ່ານເຄີຍໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ພວກທ່ານຫລາຍຄົນທີ່ຍັງນ້ອຍຢູ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ເທື່ອ. ຈົ່ງຕຽມຕົວໃນຕອນນີ້ສຳລັບ ໂອກາດນັ້ນ. ຈົ່ງຮັກສາຕົວໃຫ້ເໝາະສົມຕໍ່ການຮັບໃຊ້.

ຖ້າຫາກເຮົາຕຽມພ້ອມທີ່ຈະແບ່ງປັນພະກິດຕິຄຸນ, ເຮົາກໍຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຮັບເອົາຄຳແນະນຳຂອງ ອັກຄະສາວິກເປໂຕ, ຜູ້ໄດ້ຊຸກຊວນວ່າ, “ຈົ່ງມີໃຈພ້ອມຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກເຈົ້າວ່າ, ເຈົ້າມີເຫດຜົນປະການໃດ ຈົ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້.”¹⁰

ເຮົາຈະມີໂອກາດຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຮົາ ເພື່ອແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນເຮົາບໍ່ຮູ້ສະເໝີ ໄປວ່າ ເຮົາຈະຖືກເອີ້ນໃຫ້ເຮັດເມື່ອໃດ. ໂອກາດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າໃນປີ 1957 ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານຢູ່ໂຮງພິມ ແລະ ໄດ້ຖືກຂໍໃຫ້ໄປເມືອງດາລັສ, ເທັກຊັດ, ບາງເທື່ອຖືກເອີ້ນວ່າ “ເມືອງສາສນາຈັກ,” ເພື່ອກ່າວຢູ່ບ່ອນຊຸມນຸມຂອງນັກທຸລະກິດ. ຫລັງຈາກໄດ້ກ່າວຈົບແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຂຶ້ນລົດທົວທ່ຽວຊົມເບິ່ງຕົວເມືອງ. ເມື່ອພວກເຮົາຜ່ານກາຍຕິກໂບດແຫ່ງຕ່າງໆ, ຜູ້ຂັບລົດຈະບອກວ່າ, “ຢູ່ຂ້າງຂ້າຍທ່ານຈະເຫັນສາສນາຈັກ ແມໂຕດິສ,” ຫລື “ຢູ່ຂ້າງຂວາ ທ່ານຈະເຫັນໂບດກາໂຕລິກ.”

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຜ່ານກາຍຕົກຫລັງໜຶ່ງທີ່ແອ້ມດ້ວຍດິນຈີ່ສີແດງຕັ້ງຢູ່ເທິງຄ້ອຍ, ຜູ້ຂັບລົດໄດ້ປະກາດວ່າ, “ຕົກຫລັງນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ຄົນມໍ່ມອນມາຊຸມນຸມກັນ.” ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ນັ່ງຢູ່ທ້າຍລົດໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ, “ທ່ານບອກພວກເຮົາບາງຢ່າງກ່ຽວກັບຄົນມໍ່ມອນໄດ້ບໍ່?”

ຜູ້ຂັບລົດໄດ້ຈອດລົດຢູ່ຂ້າງທາງ, ຫັນໜ້າກັບໄປ ແລະ ເວົ້າວ່າ, “ນາງເອີຍ, ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າມາຊຸມນຸມກັນຢູ່ຕົກຫລັງສີແດງນັ້ນ. ມີຜູ້ໃດບໍ່ຢູ່ໃນລົດນີ້ທີ່ຮູ້ຈັກກ່ຽວກັບຄົນມໍ່ມອນຕື່ມອີກ?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ຄົນອື່ນຕອບ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໃບໜ້າຂອງແຕ່ລະຄົນວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້ຈັກຫລື ປາກໃຫ້ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຫລືບໍ່. ບໍ່ມີໃຜເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຫລືອແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນດັ່ງເຊັ່ນອັກຄະສາວົກເປໂຕໄດ້ແນະນຳວ່າ “ຈົ່ງມີໃຈພ້ອມຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະສາມາດຕອບແກ້ຕົວໄດ້ຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຖາມພວກເຈົ້າວ່າ, ເຈົ້າມີເຫດຜົນປະການໃດ ຈົ່ງມີຄວາມຫວັງຢ່າງນີ້.”

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ຄວາມຈິງຂອງຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ, “ເມື່ອເວລາມາເຖິງທີ່ຕ້ອງຕັດສິນໃຈ, ເວລາທີ່ຈະຕຽມພ້ອມນັ້ນໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ.”

ລະຫວ່າງ 15 ນາທີນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານກັບຄົນທີ່ຢູ່ໃນລົດທົ່ວກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມກະຕັນຍູທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະແບ່ງປັນມັນ.

ດ້ວຍສູດຈິດສູດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຈະໃຫ້ກຽດຖານະປະໂລຫິດນັ້ນ ແລະ ຈົ່ງຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ. ຂໍໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ຕົນເຊື່ອຖື. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຕຽມຕົວທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນສຳລັບສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອຖື, ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຢືນຢູ່ຄົນດຽວໃນຕອນນັ້ນ, ກໍຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານ, ໄດ້ຮັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໂດຍຄວາມຮູ້ທີ່ວ່າ ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວຕອນເຮົາຢືນຢູ່ກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.

ເມື່ອເຮົາໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບຂອງປະທານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ—ສິດທິຂອງຖານະປະໂລຫິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດ ແຫ່ງສະຫວັນຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້—ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຕັ້ງໃຈສະເໝີທີ່ຈະເຝົ້າຍາມ ແລະ ປົກປ້ອງມັນ ແລະ ມີຄ່າຄວນສຳລັບຄຳສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມັນ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕໍ່ເຮົາ, ຊົ່ງມີຢູ່ໃນ 3 ມິໄຟ ທີ່ວ່າ: “ຈົ່ງຍົກແສງສະຫວ່າງຂອງເຈົ້າຂຶ້ນເພື່ອອັນຈະສ່ວງແສງໄປທົ່ວໂລກ. ຈົ່ງເບິ່ງ ເຮົາຄິດຄວາມສະຫວ່າງຊົ່ງເຈົ້າຈະຍົກຂຶ້ນ—ພ້ອມທັງສິ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເຮົາກະທຳໄປນັ້ນ.”¹¹

ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຕິດຕາມຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນໄປ ແລະ ຍົກມັນຂຶ້ນໃຫ້ໂລກທັງມວນເຫັນ,
ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານ ແລະ ພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,
ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. David Brooks, “If It Feels Right . . . ,” *New York Times*, Sept. 12, 2011, nytimes.com.
2. Alfred, Lord Tennyson, “Sir Galahad,” in *Poems of the English Race*, sel. Raymond Macdonald Alden (1921), 296.
3. See 1 Nephi 8:26–28.
4. Ezra Taft Benson, “In His Steps” (Church Educational System fireside, Feb. 8, 1987); see also “In His Steps,” in *1979 Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses* (1980), 59.
5. Gordon B. Hinckley, “Personal Worthiness to Exercise the Priesthood,” *Liahona*, July 2002, 59.
6. ເອຊາຢາ 1:18.
7. ເຢເຣມີຢາ 31:34.
8. ມັດທາຍ 6:24.
9. ໂມໂຣໄນ 10:4.
10. 1 ເປໂຕ 3:15.
12. 3 ນີໄຟ 18:24.

ປະຈຳພະຍານ

ໂດຍ ປະທານເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ
ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບ ໂອກາດທີ່ໄດ້ກ່າວກັບທ່ານໃນວັນຊະບາໂຕຢູ່ກອງ
ປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍ. ສະມາຊິກທຸກຄົນຂອງ
ສາສນາຈັກນີ້ໜ້າທີ່ສັກສິດອັນດຽວກັນ. ເຮົາໄດ້ຮັບເອົາມັນ ແລະ ສັນຍາທີ່ຈະບັນລຸມັນ ຕອນເຮົາ
ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ. ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງແອວມາ, ສາດສະດາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຄຳພີ
ມໍ່ມອນ, ເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າເຮົາຈະ: “ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນທຸກກັບຄົນທີ່ເປັນທຸກ; ແທ້
ຈິງແລ້ວ, ຈະປອບໃຈຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມປອບໃຈ, ແລະ ຈະຢືນເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນທຸກ
ເວລາ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງ, ແລະ ໃນທຸກບ່ອນທີ່ພວກທ່ານຢູ່, ເຖິງແມ່ນຈົນເຖິງຄວາມຕາຍ, ເພື່ອພວກທ່ານ
ຈະຖືກໄຖ່ໂດຍພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຖືກນັບເຂົ້າຢູ່ກັບບັນດາຜູ້ຄົນຂອງການຝັນຄົນຊີວິດຄັ້ງທຳອິດ, ເພື່ອ
ພວກທ່ານຈະມີຊີວິດນິລັນດອນ.”¹

ນັ້ນຄືໜ້າທີ່ອັນສຳຄັນ ແລະ ເປັນຄຳສັນຍາທີ່ປະເສີດຈາກພຣະເຈົ້າ. ຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນມື້ນີ້
ແມ່ນກ່ຽວກັບການຊຸກຍູ້. ເຊັ່ນດຽວກັນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາເປັນທີ່ແຈ້ງແຈ້ງ,
ມັນຍັງໄດ້ນຳພາໄປໜ້ານຳອີກໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ.

ໜຶ່ງ, ເຮົາໄດ້ສັນຍາທີ່ຈະກາຍເປັນຄົນເພື່ອແຜ່. ສອງ, ເຮົາສັນຍາທີ່ກາຍເປັນພະຍານຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແລະ ສາມ, ເຮົາສັນຍາທີ່ຈະອິດທົນ. ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນສິ່ງນຳພາທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການຮຽນຮູ້ວ່າ
ເຮົາເຮັດໄດ້ດີປານໃດ ແລະ ວິທີທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ໃຫ້ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເປັນຄົນເພື່ອແຜ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຕືອນທ່ານກ່ຽວກັບປະສົບການບໍ່ດົນມານີ້.
ພວກທ່ານຫລາຍຄົນໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັບໃຊ້ໃນວັນໜຶ່ງ. ມີຫລາຍພັນບ່ອນທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ
ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ສະພາເພື່ອນຂອງທ່ານທີ່ເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຄວນຈັດໂຄງການ ຊ່ອຍເຫລືອໃດຂຶ້ນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຈຸກຄົນທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນໄປຮັບໃຊ້, ຈະຮັບໃຊ້ໃນແບບໃດ, ແລະ ຄວນເຊື່ອເຊິນຜູ້ໃດແດ່ໃຫ້ມາເຂົ້າຮ່ວມ. ເຂົາເຈົ້າອາດອະທິຖານ ຂໍໃຫ້ບໍລິມຊ້ວນ ຫລື ນ້ຳກິນ. ເໝືອນກວ່າສິ່ງອື່ນໃດໜຶ່ງ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານວ່າ ທຸກຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການຮັບໃຊ້ ຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຄຳອະທິຖານເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຮັບຄຳຕອບຢ່າງໜ້ອຍຢູ່ໃນຫວອດໜຶ່ງ. ຫລາຍກວ່າ ສະມາຊິກ 120 ຄົນ ອາສາສະໝັກເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ. ໃນສາມຊົ່ວໂມງ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນແປງບໍລິເວນ ຕິກໂບດແຫ່ງໜຶ່ງຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງເຮົາ. ມັນເປັນວຽກງານຫຍຸ້ງຍາກ ແຕ່ມ່ວນຊື່ນ. ຫົວໜ້າໂບດ ແຫ່ງນັ້ນມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍ. ທຸກຄົນທີ່ເຮັດວຽກນຳກັນ ໃນມື້ນີ້ຮູ້ສຶກເປັນໜຶ່ງ ແລະ ມີຄວາມ ຮັກຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ບາງຄົນຍັງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາ ຫລົກຫຍ້າ ແລະ ກຽນຝຸ່ມໝາກໄມ້.

ຖ້ອຍຄຳຈາກພຣະຄຳພິມມ່ອນ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າໃຫ້ ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກມີຄວາມ ສຸກນັ້ນ. ກະສັດເບັນຢາມິນໄດ້ກ່າວຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ, “ເມື່ອພວກທ່ານຮັບໃຊ້ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ ພວກທ່ານຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງ.”² ແລະ ແມ່ນມ່ອນທີ່ໄດ້ສອນຖ້ອຍຄຳຂອງເພິ່ນ ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມ່ອນທີ່ວ່າ, “ຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄິດ, ແລະ ມັນອິດທິນ ຕະຫລອດການ; ແລະ ຜູ້ໃດຖືກພົບວ່າມີມັນໃນວັນສຸດທ້າຍ, ຍ່ອມຈະເປັນການດີກັບຜູ້ນັ້ນ.”³

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງ ເມື່ອທ່ານຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງທ່ານ. ເມື່ອທ່ານ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນເພື່ອພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະອົງຈະປ່ອຍໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ. ແລະ ບໍ່ດົນຄວາມຮູ້ສຶກໃຈບຸນຈະກາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນຄຸນສົມບັດຂອງທ່ານ. ແລະ ທ່ານຈະໄດ້ຮັບ ຄວາມແນ່ນອນນັ້ນຂອງມັນໃນໃຈຂອງທ່ານ ເມື່ອທ່ານສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໃນຊີວິດ, ແລະ ຈະເປັນການດີຕໍ່ທ່ານ.

ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າຈະກາຍເປັນຄົນເພື່ອແຜ່, ທ່ານກໍໄດ້ສັນຍາວ່າຈະເປັນພະຍານ ຂອງພຣະອົງນຳອີກ ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຢູ່ໃສກໍຕາມຕະຫລອດຊີວິດຂອງທ່ານ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ພຣະຄຳພິ ມ່ອນເປັນສິ່ງນຳພາທີ່ດີທີ່ສຸດ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ມາ ເລື່ອງການຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ຮັກສາຄຳສັນຍານັ້ນ.

ທີ່ອໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຊີນໃຫ້ໄປກ່າວຢູ່ພິທີຮັບໃບປະກາດສະນິຍະບັດຢູ່ມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງໜຶ່ງ. ປະທານມະຫາວິທະຍາໄລຢາກເຊື່ອເຊີນປະທານກໍດອນ ບິ ຣິງລີ, ແຕ່ເຫັນວ່າເພິ່ນບໍ່ມີ ເວລາ. ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຖືກເຊີນ. ຕອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ມີອາຍຸອ່ອນກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນສະພາ ອັກຄະສາວິກສິບສອງ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນຫວ່າງ ເມື່ອນາງຮູ້ເຖິງຕຳແໜ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖານະເປັນ ອັກຄະສາວິກ. ນາງໄດ້ໂທມາຫາ ແລະ ເວົ້າວ່າ ຕອນນັ້ນນາງເຂົ້າໃຈແລ້ວ ກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເປັນພະຍານຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄິດ.

ໃນນ້ຳສຽງທີ່ໜັກແໜ້ນ ນາງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນບໍ່ໄດ້ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນ ກ່າວໃນຕອນນັ້ນ. ນາງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ມະຫາວິທະຍາໄລນັບຖືທຸກສາສນາ, ຮ່ວມທັງຜູ້ທີ່ ປະຕິເສດວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ກ່າວຕື່ມອີກວ່າ, “ທ່ານຈະກ່າວເລື່ອງຄວາມເຊື່ອຂອງ ທ່ານບໍ່ໄດ້ຢູ່ນີ້.”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ວາງໂທລະສັບລົງດ້ວຍຄວາມຂ້ອງໃຈຫລາຍສົມຄວນ. ຂ້າພະເຈົ້າຄວນບອກມະຫາ ວິທະຍາໄລບໍ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກລົ້ມເລີກເລື່ອງການໄປກ່າວຢູ່ທີ່ນັ້ນ? ມີພຽງສອງອາທິດເທົ່ານັ້ນ ກ່ອນຕ້ອງໄປກ່າວ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະກາດໄປແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປກ່າວ. ແລ້ວຖ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄປ ມັນຈະກະທົບກະເທືອນກັບຊື່ສຽງຂອງສາສນາຈັກແນວໃດ?

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຂໍໃຫ້ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ. ແລ້ວຄຳຕອບໄດ້ມາເຖິງ ໃນທາງທີ່ປະຫລາດໃຈຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຕົວຢ່າງຂອງນີໄຟ, ອະບິນາໄດ, ແອວມາ, ອານູເລັກ, ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງໂມໄຊຢາແມ່ນກ່ຽວພັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານ ທີ່ກ້າຫານເຖິງພຣະເຢຊູຄິດເມື່ອປະເຊີນກັບບັນຫາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ.

ສະນັ້ນ ມີການເລືອກຢ່າງດຽວຄື ຕ້ອງຈັດຕຽມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບມະຫາ ວິທະຍາໄລ ເທົ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ເມື່ອໃກ້ເຖິງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຍິ່ງມີຄວາມເປັນຫວ່າງ ຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະ ຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຈຶ່ງຈັງຫລາຍຂຶ້ນ.

ໃນຄວາມມະຫັດສະຈັນເຊັ່ນດຽວກັບນ້ຳແຍກອອກຈາກກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນການຂຽນ ເລື່ອງໜຶ່ງຫາກໍຖືກພິມ. ມະຫາວິທະຍາໄລໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍສຳລັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສາສນາຈັກໄດ້ຮຽນທີ່ຈະເຮັດໃນເລື່ອງຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທຳຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ແລະ ສະນັ້ນໃນຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາ ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຊູຄຣິດໄດ້ເປັນແຫຼ່ງຂອງພອນທີ່ມາສູ່ຊີວິດຂອງຄົນທີ່ເຮົາ ໄດ້ຮັບ ໃຊ້.

ຫຼັງຈາກກອງປະຊຸມນັ້ນ, ຜູ້ຄົນໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນ ແລະ ຕົບມື ຊຶ່ງເປັນສິ່ງແປກເລັກນ້ອຍຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຕົກຕະລົງ, ແຕ່ກໍມີຄວາມເປັນຫວັງເລັກນ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບ ອະບິນາໄດ. ພຽງແຕ່ແອວມາເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບເອົາການເປັນພະຍານຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ໃນຄືນນັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງການຮັບປະທານອາຫານຄຳ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນປະທານມະຫາວິທະຍາໄລກ່າວວ່າ ຢູ່ໃນຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພິ່ນໄດ້ຍິນຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບັດນີ້, ການປົດປ່ອຍທີ່ມະຫັດສະຈັນນັ້ນໜ້ອຍໜັກໜ້ອຍໜາຈະມາສູ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໃນເລື່ອງ ປະສົບການກ່ຽວກັບການເປັນພະຍານເຖິງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ຜົນສະທ້ອນຂອງພຣະຄຳພິມມອນ ໃນຕົວທ່ານ, ໃນພະລັງ, ແລະ ໃນຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້ານັ້ນ ແມ່ນແນ່ນອນ. ຄຳສອນ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ກ້າຫານຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມນັ້ນຈະຄຳຊູ, ນຳພາ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມກ້າຫານແກ່ທ່ານ.

ຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ປະກາດພຣະນາມ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຊູຄຣິດ ຈະໄດ້ຮັບພອນ ໂດຍການຊົມຊື່ນກັບພຣະຄຳພິມມອນ. ພໍແມ່ຜູ້ພະຍາຍາມຢາກໃຫ້ລູກ ມີປະຈັກພະຍານເຖິງ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າສະແຫວງຫາວິທີທີ່ຈະນຳຖ້ອຍຄຳ ແລະ ອິດທິພົນຂອງພຣະຄຳພິມມອນມາສູ່ບ້ານເຮືອນ ແລະ ຊີວິດຂອງທຸກຄົນຢູ່ໃນຄອບຄົວ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເປັນຄວາມຈິງສຳລັບພວກເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ການມະຫັດສະຈັນນັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນກອງປະຊຸມສິນລະລິກທຸກເທື່ອ ແລະ ໃນຫ້ອງຮຽນຢູ່ໂບດປ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄປຮ່ວມ. ຜູ້ກ່າວປາໄສ ແລະ ຄູສອນໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈເລື່ອງພຣະຄຳພິມ, ໂດຍສະເພາະ ພຣະຄຳພິມມອນ. ແລະ ປະຈັກພະຍານສ່ວນຕົວ ຈະມາຈາກສ່ວນເລິກແຫ່ງໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຈະສອນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສະແດງປະຈັກພະຍານດ້ວຍພະລັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານຄືກັນວ່າ ເຮົາເຮັດດີຂຶ້ນໃນພາກສ່ວນທີ່ສາມຂອງຄຳສັ່ນຍາທີ່ເຮົາ ໄດ້ເຮັດຕອນຮັບບັບຕິສະມາທີ່ຈະອົດທົນ, ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າຕາບ ໃດທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເພື່ອນເກົ່າຄົນໜຶ່ງຢູ່ໂຮງໝໍ ຜູ້ເປັນໂລກມະເລັງທີ່ຮ້າຍແຮງ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ພາລູກສາວສອງຄົນໄປນຳ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄາດຫວັງໃຫ້ນາງຈີ່ຈຳພວກເຂົາ. ຄອບຄົວຂອງນາງ
ໄດ້ຢືນອ້ອມຕຽງນອນຂອງລາວຢູ່ຕອນພວກເຮົາຍ່າງເຂົ້າໄປ.

ນາງຫລຽວຂຶ້ນ ແລະ ຍິ້ມ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ເຄີຍລົມໃບໜ້າຂອງນາງ ເມື່ອນາງເຫັນພວກເຮົາພາ
ລູກສາວມານຳ. ນາງໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຂົາຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ນາງ. ນາງໄດ້ລຸກນັ່ງຂຶ້ນ, ກອດເຂົາເຈົ້າ,
ແລະ ແນະນຳເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຄອບຄົວຂອງນາງ. ນາງໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມດີເດັ່ນຂອງນາງນ້ອຍສອງຄົນ.
ຄືກັນກັບວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ສະເໜີເຈົ້າຍິງສອງຄົນຢູ່ຕໍ່ໜ້າວັງຂອງກະສັດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຈະໄປຢາມບິດໜຶ່ງ ເພາະຄິດວ່າ ນາງຄົງເມື່ອຍ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງນາງ,
ເບິ່ງຄືວ່າ ນາງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານ, ແລະ ໃຫ້ໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ນາງເຕັມໄປດ້ວຍ
ຄວາມຮັກຕໍ່ເຮົາທຸກຄົນ.

ເບິ່ງຄືວ່າ ນາງຊິນຊິນກັບເວລາ ແລະ ຄືກັບວ່າເວລາໄດ້ຢຸດຢູ່. ນາງໄດ້ໃຊ້ຊີວິດສ່ວນຫລາຍຂອງ
ນາງລ້ຽງລູກເຕົ້າໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ນາງຮູ້ຈາກເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພິມມ່ອນ ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາມີຊີວິດແລ້ວ ໄດ້ເອົາເດັກນ້ອຍມາເທື່ອລະຄົນ, ແລະ ອວຍພອນພວກເຂົາ, ແລະ
ກັກໝໍ້ແສງດ້ວຍຄວາມສຸກ.⁴ ແລະ ນາງກໍໄດ້ປະສົບກັບຄວາມສຸກນັ້ນເປັນເວລາດົນນານຄືກັນ
ເພື່ອຈະໄດ້ອີກທຶນໃນການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນການມະຫັດສະຈັນເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນຢູ່ໃນຫ້ອງນອນຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງ
ຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ມາພຽງພໍແລ້ວ ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຄິດວ່າລາວລົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ລາວໄດ້ຮັບການຮັກສາຫລາຍເທື່ອດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດກັບພະຍາດທີ່ທ່ານໝໍ
ບອກວ່າຮ້າຍແຮງ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດປິ່ນປົວ ຫລື ໃຫ້ຄວາມຫວັງອີກຕໍ່ໄປ.

ພັນລະຍາຂອງລາວໄດ້ພາຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າ.
ລາວນອນຫງາຍຢູ່ໃນຕຽງທີ່ປູຮຽບຮ້ອຍດີ. ລາວນຸ່ງເສື້ອຂາວທີ່ລິດຢ່າງດີ, ໃສ່ກາລະວັດ, ແລະ
ໃສ່ເກີບໃໝ່.

ລາວໄດ້ເຫັນຄວາມແປກໃຈຢູ່ໃນດວງຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໄດ້ຫົວອອກມາຢ່າງຄ່ອຍໆອະທິບາຍວ່າ, “ຫລັງຈາກທ່ານມອບພອນໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍຢາກຕອບຮັບການເອີ້ນເພື່ອຈະໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງ ແລະ ອອກໄປເຮັດວຽກງານ. ດັ່ງທີ່ເຫັນແຈ້ງ ລາວຕຽມພ້ອມແລ້ວສຳລັບການສຳພາດນຳພະອາຈານໃນບໍ່ດົນນັ້ນ, ສຳລັບຜູ້ທີ່ລາວໄດ້ທຳງານໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ.

ລາວເປັນຕົວຢ່າງຂອງໄຟຟ້າຍຸກສຸດທ້າຍທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຫລັງຈາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມອຸທິດຕົນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລ້ວເຂົາເຈົ້າໄດ້ກ້າວເດີນໄປໜ້າ.

ປະທານແມລິອອນ ຈີ ຣອມນີ ໄດ້ບັນລະຍາຍໃນທາງນີ້ວ່າ: “ສຳລັບຄົນທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆ ຈະບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດ. ເຂົາເຈົ້າມີແຕ່ຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.”⁵

ໃນຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເຮົາຈະເຫັນໃນສານຸສິດທີ່ມີປະສົບການຂອງພຣະຄິດ. ເຊັ່ນດຽວກັບແມ່ປ້າຜູ້ເວົ້າທັກທາຍກັບພວກລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ຊາຍທີ່ໃສ່ເກີບໃໝ່ນັ້ນ ທີ່ຕຽມພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດວຽກໃຫ້ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າເຮັດຕາມຄຳບັນຊາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ອລດຈົບເຖິງທີ່ສຸດ. ທ່ານທຸກຄົນກໍເຄີຍເຫັນ.

ທ່ານສາມາດເບິ່ງມັນຄືນອີກ ຖ້າຫາກທ່ານເປີດເບິ່ງໃນພຣະຄຳພິມມ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກມີຄວາມຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍຢູ່ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າອ່ານຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເກົ່າແກ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ວ່າ: “ເພາະແມ່ນແຕ່ຕອນນີ້ຮ່າງກາຍທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍສັ່ນສາຍຢ່າງຍິ່ງຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເວົ້າກັບພວກທ່ານ; ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຍັງຄຳຊື້ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້, ແລະ ຍອມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກທ່ານ.”⁶

ທ່ານສາມາດມີຄວາມກ້າຫານຄືກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຈາກຕົວຢ່າງອັນອົດທົນຂອງ ໂມ ໂຣໂນ. ເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດສາສນາກິດດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ຈະເຖິງບັນທ້າຍຊີວິດຂອງເພິ່ນແລ້ວ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ເພື່ອເຫັນແກ່ຜູ້ຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເກີດເທື່ອ ແລະ ເປັນລູກຫລານຂອງສັດຕູຂອງເພິ່ນ: “ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈົ່ງມາຫາພຣະຄິດ, ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນດີພ້ອມໃນພຣະອົງ, ແລະ ປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ, ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສູດພະລັງ, ຈິດໃຈ, ແລະ

ກຳລັງຂອງທ່ານ, ເມື່ອນັ້ນພຣະຄູນຂອງພຣະອົງຈຶ່ງພຽງພໍສຳລັບທ່ານ, ເພື່ອໂດຍພຣະຄູນຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະດີພ້ອມໃນພຣະຄິດ.”⁷

ໂມໂຣໄນໄດ້ເປັນພະຍານຖົງຊີວິດ ແລະ ການປະຕິບັດ ສາສນາກິດຂອງເພິ່ນເພື່ອເປັນການກ່າວອຳລາ. ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອເຊິນໃຫ້ເຮັດຄວາມໃຈບຸນດັ່ງທີ່ສາດສະດາຕະຫລອດທົ່ວພຣະຄຳພິມມ່ອນໄດ້ເຮັດ. ເພິ່ນໄດ້ຕື່ມການເປັນພະຍານຂອງເພິ່ນໃສ່ນຳຖົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ເມື່ອຄວາມຕາຍເລື່ອນເຂົ້າມາໃກ້. ເພິ່ນເປັນລູກທີ່ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາກໍສາມາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ, ບໍ່ມີຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຈະເປັນພະຍານຖົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະອົດທົນຈົນຖົງທີ່ສຸດ.

ໂມໂຣໄນໄດ້ສອນເຮົາຖົງສິ່ງທີ່ເຮົາຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮັດ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ ບາດກ້າວທຳອິດທີ່ພາໄປຫາການປ່ຽນ ໃຈເຫລື້ອມໃສແທ້ໆນັ້ນແມ່ນການມີສັດທາ. ການສຶກສາພຣະຄຳພິດ້ວຍການອີຖານຈະຊ່ອຍສ້າງສັດທາໃນພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ, ໃນພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ແລະ ໃນພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະອົງ. ມັນຈະສ້າງສັດທາຂອງທ່ານໃນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ປະຈຸບັນ.

ມັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າໜັງສືເຫລື້ອມອື່ນໆ. ມັນສາມາດປ່ຽນແປງຊີວິດໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ມັນຈະຊຸກຍູ້ທ່ານໃຫ້ເຮັດຄືກັນກັບຄູ່ສອນສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ຕອນລາວໜີຈາກເຮືອນຕອນເປັນໄວລຸ້ນຄົນໜຶ່ງໄດ້ເອົາພຣະຄຳພິວາງໄວ້ໃນແກ້ດອັນທີ່ລາວຖືໄປນຳ ຕອນລາວຊອກຫາຄວາມສຸກ.

ຫລາຍປີຜ່ານໄປ. ລາວໄດ້ຍ້າຍຫລາຍບ່ອນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ລາວຢູ່ຕົວຄົນດຽວ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສຸກ. ມີໜຶ່ງລາວເຫັນແກ້ດໜ່ວຍນັ້ນ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຂອງທີ່ລາວໄດ້ຖືໄປນຳ. ຢູ່ກັບແກ້ດ, ລາວເຫັນພຣະຄຳພິມມ່ອນ. ລາວໄດ້ອ່ານມັນ ແລະ ທົດລອງມັນເບິ່ງ. ລາວຮູ້ວ່າ ມັນເປັນຄວາມຈິງ. ການເປັນພະຍານນັ້ນໄດ້ປ່ຽນຊີວິດຂອງລາວ. ລາວພົບເຫັນຄວາມສຸກເກີນກວ່າທີ່ລາວຄາດຝັນ.

ພຣະຄຳພິມມ່ອນຂອງທ່ານອາດຢູ່ລັບຕາ ເພາະໜ້າທີ່ວຽກງານອື່ນໆທີ່ທ່ານຕ້ອງເຮັດໃນທຸກວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງສຶກສາມັນຢ່າງເລິກຊຶ້ງ ແລະ ສຶກສາມັນເລື້ອຍໆເດີ. ຢູ່ໃນນັ້ນມັນມີຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະເຢຊູ, ຊຶ່ງເປັນທາງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດພາກັບຄືນບ້ານຫາພຣະເຈົ້າໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພະເຈົ້າຊົງພະຊົນຢູ່ ແລະ ຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ.
ພະເປຊູຄຣິດເປັນພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ. ພະຄຳພິມໍນອນເປັນພະຍານທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ
ແນ່ແທ້ ບອກວ່າພະອົງຊົງພະຊົນຢູ່ ແລະ ພະອົງເປັນພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາມີຊີວິດ
ແລະ ຊົງພະຊົນຢູ່.

ພະຄຳພິມໍນອນເປັນພະຍານທີ່ລຳຄ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພະນາມອັນສັກສິດຂອງ
ພະເປຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ໂມໄຊຢາ 18:9.
2. ໂມໄຊຢາ 2:17.
3. ໂມໂຣໄນ 7:47.
4. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 17:21–22.
5. Marion G. Romney, in Conference Report, Oct. 1963, 23.
6. ໂມໄຊຢາ 2:30.
7. ໂມໂຣໄນ 10:32.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ: ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ

ໂດຍ ແອວເດີ ຣໍເບີດ ດີ ແຮວ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ໃນເຊົ້າວັນຊະບາໂຕ, ເຮົາຂໍຂອບພຣະໄທ ແລະ ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງແທ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ ຜ່ານສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ. ພຣະຄຳພິມມອນເປັນຄວາມຈິງ. ເຮົາໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍສາດສະດາໃນທຸກວັນນີ້ ນັ້ນຄືປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ເໝືອນສິ່ງອື່ນທັງໝົດ, ເຮົາໄດ້ເປັນພະຍານຢ່າງໜັກແໜ້ນເຖິງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຊື້ອຄິດ ແລະ ພອນນິລັນດອນທີ່ມາຈາກການນັບ.

ໃນຊ່ວງລະຍະສອງສາມເດືອນຜ່ານມາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດສຶກສາ ແລະ ຮຽນຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບການຊົດໃຊ້ເສຍສະລະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພຣະອົງຕຽມຕົວສຳລັບການຊົດໃຊ້ຕະຫລອດນິລັນດອນຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ການຕຽມຂອງພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃນຊ່ວງຊີວິດມະຕະ ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງລໍຖ້າພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງເຖິດ, ແລະ ໃຫ້ລັດສະໝີພາບເປັນຂອງພຣະອົງຕະຫລອດການ.¹ ນັບແຕ່ນັ້ນມາຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້, ພຣະອົງໄດ້ໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງພຣະອົງໃນການປະຕິບັດຕາມແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ. ພຣະຄຳພິມໄດ້ສອນເຮົາວ່ານັບແຕ່ຕອນເຢັນຢູ່ໃນໄວເຍົາ, ພຣະອົງໄດ້ “ເຮັດທຸລະກິດຂອງພຣະບິດາ [ຂອງພຣະອົງ]”² ແລະ ລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບເວລາປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະອົງ³ ຕອນພຣະອົງມີອາຍຸໄດ້ 30 ປີ, ພຣະອົງໄດ້ຮັບການທົດລອງຢ່າງໜັກ ແລະ ໄດ້ເລືອກຕ້ານທານກັບມັນ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ອ້າຍຊາຕານ, ຈົ່ງໜີໄປໃຫ້ໄກຈາກເຮົາ.”⁴ ຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ, ພຣະອົງໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ, ໂດຍການປະກາດວ່າ, “ແຕ່ຢ່າງໃດກໍດີຂໍຢ່າໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງລູກ, ແຕ່ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາເຈົ້າເທີນ,”⁵ ແລະ ຈາກນັ້ນ ໄດ້ໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງພຣະອົງເພື່ອຮັບທຸກ

ທໍລະມານເພື່ອຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາ. ຜ່ານຄວາມອັບອາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າຝູງຊົນໃນສານ ແລະ ຮັບໃຊ້ເຈັບປວດຕອນຖືກຄຶງ, ພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ, ເຕັມໃຈທີ່ຈະ “ຮັບເອົາ ບາດເຈັບຍ້ອນການບາບຂອງພວກເຮົາ ... [ແລະ] ເຖິງປານນັ້ນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ກ່າວອອກມາວ່າ,⁶ “ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍເອີຍ, ດ້ວຍເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງປະຖຸມຂ້ານ້ອຍ?”⁷ ພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ—ໄດ້ໃຊ້ອໍາເພີໃຈຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ອະໄພ ແກ່ສັດຕູຂອງພຣະອົງ,⁸ ໄດ້ເບິ່ງວ່າມີຄົນດູແລນານດາຂອງພຣະອົງ,⁹ ແລະ ອົດທົນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ ຈົນວ່າຊີວິດ ແລະ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ.¹⁰

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂຕ້ຕອງເລື້ອຍໆວ່າ, ເປັນຫຍັງພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ສາດສະດາທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຊື່ສັດທຸກຄົນ ຈຶ່ງປະເຊີນກັບການທົດລອງ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກຫລາຍ ແທ້ໆ, ແມ່ນແຕ່ຕອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຍາກຫລາຍແທ້, ໂດຍສະເພາະເຂົາເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນ?

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບ ໂຈເຊັບ ສະມິດ, ຜູ້ໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານກັບຄວາມປ່ວຍ ໂຊຕອນຍັງນ້ອຍ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງຕະຫລອດຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ເຊັ່ນດຽວກັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະອົງໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ, “ໂອ ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ, ພຣະອົງຢູ່ໃສ?”¹¹ ແມ່ນແຕ່ຕອນເພິ່ນເບິ່ງຄິວ່າຢູ່ຕົວຄົນດຽວ, ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ອໍາເພີໃຈ ຂອງເພິ່ນເພື່ອລໍຖ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບບັນພະບຸລຸດຜູ້ບຸກເບີກ, ຜູ້ໄດ້ຖືກຂັບໄລ່ໃຫ້ໜີຈາກເມືອງນາວູ ແລະ ໄດ້ຂ້າມທົ່ງພຽງມາ—ໄດ້ໃຊ້ອໍາເພີໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າເພື່ອເຮັດຕາມສາດສະດາ ເຖິງແມ່ນເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານກັບຄວາມປ່ວຍໄຂ້, ທຸກຍາກລໍາບາກ, ແລະ ບາງຄົນກໍໄດ້ຕາຍໄປ. ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງມີບັນຫາທີ່ຮ້າຍແຮງເຊັ່ນນັ້ນ? ຈຸດຈົບຢູ່ໃສ? ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນໃດ?

ເມື່ອເຮົາຖາມຄໍາຖາມເຫລົ່ານີ້, ເຮົາຈະສໍາມິກໄດ້ວ່າ ຈຸດປະສົງ ຂອງຊີວິດຢູ່ເທິງ ໂລກນີ້ແມ່ນເພື່ອ ເຕີບ ໂຕ, ພັດທະນາ, ແລະ ເຂັ້ມແຂງ ຜ່ານປະສົບການຂອງເຮົາເອງ. ເຮົາຈະເຮັດແນວນີ້ໄດ້ແນວໃດ? ພຣະຄໍາພີໄດ້ຕອບຄໍາຖາມນີ້ ໃນຖ້ອຍຄໍາວ່າຍງວ່າ: ເຮົາ “ລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”¹² ການທົດສອບ ແລະ ການທົດລອງໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນ. ການທ້າທາຍໃນຊ່ວງມະຕະນິ້ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາ ແລະ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ໄດ້ເຫັນວ່າເຮົາຈະໃຊ້ອໍາເພີໃຈຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດຕາມພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຫລືບໍ່. ພຣະອົງຮູ້ກ່ອນແລ້ວ, ແລະ ເຮົາມີໂອກາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້, ວ່າບໍ່ສໍາຄັນວ່າສະຖານະການຂອງເຮົາ ຈະເປັນແນວໃດ, “ທຸກສິ່ງທັງປວງເຫລົ່ານີ້ແມ່ນສໍາລັບປະສົບການຂອງເຮົາເອງ ... ແລະ ເພື່ອຄວາມດີຂອງເຮົາເອງ.”¹³

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈການທ້າທາຍຂອງເຮົາສະເໝີໄປບໍ່? ບາງເທື່ອເຮົາທຸກຄົນບໍ່ມີເຫດຜົນ ບໍ່ທີ່ຈະຖາມວ່າ, “ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ, ພຣະອົງຢູ່ໃສ?”¹⁴ ມີ! ເມື່ອຄູ່ຄອງໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ, ພັນລະຍາ ຫລື ສາມີຂອງຜູ້ນັ້ນ ອາດມີຄວາມສົງໄສ. ເມື່ອມີບັນຫາເລື່ອງການເງິນໃນຄອບຄົວ, ຜູ້ເປັນພໍ່ອາດ ຈະຖາມ. ເມື່ອລູກເດີນໜີຈາກເສັ້ນທາງ, ພໍ່ແມ່ອາດຮ້ອງອອກມາດ້ວຍຄວາມ ໂສກເສົ້າ. ແມ່ນແລ້ວ, “ນ້ຳຕາອາດໄຫລຫລັ່ງໃນເວລາກາງຄືນ, ແຕ່ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີກໍມີມາໃນຕອນເຊົ້າ.”¹⁵ ແລ້ວ, ໃນຍາມເຊົ້າຂອງແຫ່ງສັດທາ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະລຸກຂຶ້ນ ແລະ ເລືອກທີ່ຈະລໍຖ້າ ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເທີນ.”¹⁶

ແລ້ວ, ຄຳວ່າ ລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ໃນພຣະຄຳພີ, ຄຳວ່າ ລໍຖ້າ ໝາຍຄວາມການມີຄວາມຫວັງ, ການມີສ່ວນຮ່ວມ, ແລະ ການມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈ. ການມີ ຄວາມຫວັງ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນຮຽກຮ້ອງສັດທາ, ຄວາມອິດທິນ, ຄວາມຖ່ອມຕົນ, ຄວາມອ່ອນນ້ອມ, ຄວາມອິດກັ້ນໄດ້ນານ, ການຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ແລະ ການອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ.

ໃນການລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໝາຍເຖິງການປູກເມັດພິດແຫ່ງສັດທາ ແລະ ການບຳລຸງລ້ຽງມັນ “ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມອິດທິນ.”¹⁷

ນັ້ນໝາຍເຖິງການອະທິຖານດັ່ງເຊັ່ນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ໄດ້ເຮັດ—ຫາພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນຂອງເຮົາ—ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ອານາຈັກຂອງພຣະອົງມາຕັ້ງຢູ່. ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມ ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ.”¹⁸ ມັນເປັນຄຳອະທິຖານທີ່ເຮົາກ່າວດ້ວຍສູດຈິດວິນຍານ, ໃນພຣະນາມ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄິດ.

ການລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໝາຍເຖິງການໄຕ່ຕອງໃນໃຈຂອງເຮົາ ແລະ “ໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ” ເພື່ອວ່າ ເຮົາຈະສາມາດຮູ້ “ທຸກຢ່າງທີ່ [ເຮົາ] ຄວນຮູ້.”¹⁹

ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານ, ເຮົາຈະພົບວ່າ “ຄວາມຍາກລຳບາກນັ້ນເຮັດ ໃຫ້ເກີດມີຄວາມອິດທິນ”²⁰ ແລະ ເຮົາຮຽນທີ່ຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມອິດທິນຈົນກວ່າ [ເຮົາ] ຈະຖືກ ເຮັດໃຫ້ດີພ້ອມ.²¹

ການລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໝາຍເຖິງການຍຶດໝັ້ນ²² ແລະ “ນຸ່ງໜ້າ” ໃນສັດທາ, “ໂດຍມີຄວາມ ສະຫວ່າງຢ່າງສົມບູນຂອງຄວາມຫວັງ.”²³

ໝາຍເຖິງການ “ໄວ້ວາງໃຈໃນຄຸນຄວາມດີຂອງພຣະຄິດ”²⁴ ແລະ ໂດຍພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງ ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ, ໂດຍກ່າວວ່າຂໍໃຫ້ເກີດຂຶ້ນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງດ້ວຍເພິ່ນ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນຕາມຄວາມປະສົງຂອງພວກຂ້າພຣະອົງ.²⁵

ເມື່ອເຮົາລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮົາຈະແນ່ວແນ່ ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດ,²⁶ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າ “ຈະພົບຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດນີ້ຂອງ [ເຮົາ].”²⁷

ແລະ ເຮົາ “ບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມ ... ຄວາມໝັ້ນໃຈ [ຂອງເຮົາ]”²⁸ ວ່າທຸກສິ່ງທັງປວງທີ່ເຮົາເປັນທຸກມາ ກໍຈະຮວມກັນເພື່ອຄວາມດີຂອງເຮົາ.²⁹

ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຈະມາເຖິງໃນທຸກຮູບແບບ. ປະສົບການຂອງໂຢບໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ ເຮົາອາດຖືກເອິ້ນໃຫ້ອິດທົນ. ໂຢບໄດ້ສູນເສຍຊັບສິນທຸກຢ່າງຂອງເພິ່ນ, ຮ່ວມທັງດິນດອນຕ່ອນຫຍ້າ, ບ້ານເຮືອນ, ແລະ ສັດສາວາສິ່ງ; ຄົນໃນຄອບຄົວ, ຊິສຽງ, ສຸຂະພາບ, ແລະ ແມ່ນແຕ່ຄວາມ ຮູ້ສຶກໃນຈິດໃຈ. ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ສະແດງປະຈັກພະຍານອັນມະຫາລັງ ທີ່ວ່າ:

“ແຕ່ຂ້ອຍຮູ້ຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ໃນສະຫວັນສະຖານ ຜູ້ທີ່ຈະມາໃນທີ່ສຸດ ປ້ອງກັນຊີວິດຂ້ອຍໄວ້:

“ເຖິງແມ່ນວ່າເນື້ອກາຍຂ້ອຍຈະຖືກພະຍາດກັດກິນ ເມື່ອຍັງຢູ່ໃນຮ່າງກາຍ ຂ້ອຍຈະໄດ້ເຫັນ ພຣະເຈົ້າ.”³⁰

“ເຖິງແມ່ນພຣະອົງຈະຂ້າຂ້ອຍ, ແຕ່ຂ້ອຍຈະໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ.”³¹

ເຖິງແມ່ນດ້ວຍຕົວຢ່າງອັນດີເລີດຂອງໂຢບ, ສາດສະດາທັງຫລາຍ, ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ແຕ່ເຮົາຍັງເຫັນວ່າຍາກທີ່ຈະລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂດຍສະເພາະໃນຕອນທີ່ເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈຄັກແນ່ ກ່ຽວກັບແຜນ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງທີ່ມີສຳລັບເຮົາ. ຄວາມເຂົ້າໃຈນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ຈະຖືກມອບໃຫ້ເທື່ອລະນ້ອຍ ເທື່ອລະບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ເລັກໆໜ້ອຍໆ.³²

ໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມ ອະທິຖານ ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ຕຽມພ້ອມ. ເມື່ອພຣະອົງຕອບ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ມັນຈະເປັນ “ນີ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ ນັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ”³³ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໄດ້

ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ຫລື ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໃຈເຮັດແຕ່ພຽງເທົ່ານັ້ນ.

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວເຮົາມັກອະທິຖານຂໍຄວາມອົດທົນ, ແຕ່ເຮົາຢາກໄດ້ໄວໆ! ຕອນເປັນໜຸ່ມ, ປະທານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ ໄດ້ອະທິຖານສຳລັບການເປັນພະຍານກ່ຽວກັບຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຢູ່ປະເທດສະກັອດແລນ, ການເປັນພະຍານ ນັ້ນໄດ້ມາສູ່ເພິ່ນວ່າ “ມັນເປັນສິ່ງໃຫ້ຄວາມແນ່ນອນໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຄຳອະທິຖານອັນຈິງໃຈ ຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃນເວລາໃດເວລາໜຶ່ງ.”³⁴

ເຮົາອາດບໍ່ຮູ້ເມື່ອໃດ ຫລື ວິທີໃດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕອບຄຳຖາມ, ແຕ່ເປັນໃນເວລາ ແລະ ວິທີຂອງພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ຄຳຕອບນັ້ນຈະມາເຖິງ. ແຕ່ສຳລັບຄຳຕອບ ບາງຢ່າງນັ້ນ, ເຮົາອາດຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້າຈົນຫລັງຈາກຊີວິດນີ້. ສິ່ງນີ້ອາດເປັນຄວາມຈິງ ສຳລັບຄຳສັນຍາບາງຢ່າງຢູ່ໃນໃບປຶ້ມຂອງເຮົາ ແລະ ພອນບາງຢ່າງສຳລັບຄົນໃນຄອບຄົວ ຂອງເຮົາ. ຢ່າທ້ອຍໃຈນຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເດີ. ພອນຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງນິລັນດອນ, ບໍ່ແມ່ນ ພຽງຊົ່ວຄາວ.

ການລໍຖ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ມອບ ໂອກາດທີ່ມີຄ່າປະເສີດລຳໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຈະໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າ ມີຫລາຍຄົນທີ່ລໍຖ້າເຮົາຢູ່. ລູກຂອງເຮົາໄດ້ລໍຖ້າເຮົາໃຫ້ສະແດງຄວາມອົດທົນ, ຄວາມຮັກ, ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ເຂົາ. ພໍແມ່ຂອງເຮົາໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມກະຕັນ ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ຕໍ່ເພິ່ນ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາໄດ້ລໍຖ້າເຮົາໃຫ້ອົດທົນ, ມິເມດຕາ, ແລະ ໃຫ້ອະໄພ. ຄູ່ຄອງຂອງເຮົາ ໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ເຮົາສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ເຂົາ ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຮັກເຮົາແຕ່ລະຄົນ.

ເມື່ອເຮົາອົດທົນກັບຄວາມທຸກທໍລະມານທາງຮ່າງກາຍ, ເຮົາຈະຮູ້ຈັກວ່າມີຫລາຍຄົນລໍຖ້າເຮົາຢູ່. ສຳລັບຜູ້ເປັນຄືກັນກັບບາງແມນີ ແລະ ນາງມາທາ, ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເປັນຄືໄທຊາມາເລຍຜູ້ໃຈດີ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ, ຊູແຮງຄົນທີ່ອ່ອນແອ, ແລະ ດູແລຝ່າຍຈິດໃຈ ແລະ ຮ່າງກາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ຊົງຮັກ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ. ໃນການປະຕິບັດເໝືອນດັ່ງພຣະຄິດໃນແຕ່ລະວັນຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ລໍຖ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງນັ້ນແຈ່ມແຈ້ງທີ່ວ່າ: “ເມື່ອໃດພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຕໍ່ອ້ອຍທີ່ສຸດຄົນໜຶ່ງໃນພວກພິນ້ອງເຫລົ່ານີ້ຂອງເຮົາ, ພວກເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດແກ່ເຮົາເໝືອນກັນ.”³⁶ ພຣະອົງຮູ້ຈັກການເສຍສະລະ ແລະ ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງທ່ານ. ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ. ຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມພັກຜ່ອນຂອງພຣະອົງຈະເປັນ ຂອງທ່ານໃນຂະນະທີ່ທ່ານສືບຕໍ່ລໍຖ້າ ພຣະອົງໃນສັດທາ.

ເຮົາແຕ່ລະຄົນເປັນທີ່ຮັກຫອມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍກວ່າ ທີ່ເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈ ຫລື ຫລິງເຫັນໄດ້. ສະນັ້ນ ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີເມດຕາຕໍ່ກັນ ແລະ ຕໍ່ຕົນເອງ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ເມື່ອເຮົາລໍຖ້າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮົາຈະກາຍເປັນ “ເປັນໄຟຟ້ນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການຊົດໃຊ້ຂອງ [ພຣະອົງ], ... ບອກລອນສອນງ່າຍ, ອ່ອນໂຍນ, ຖ່ອມຕົວ, ອົດທົນ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ, ເຕັມໃຈໃນທຸກສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະໃຫ້ເກີດກັບ [ເຮົາ], ເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍຍິນຍອມຕໍ່ບິດາຂອງຕົນ.”³⁶

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຍິນຍອມຕໍ່ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ ເຊັ່ນນັ້ນຕອນຢູ່ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ. ພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນນຳສານຸສິດຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຈົ່ງເຝົ້າຄອຍກັບເຮົາເທິນ,” ແຕ່ສາມເທື່ອ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ກັບມາຫາພວກເຂົາ, ພຣະອົງພົບເຫັນວ່າ ພວກເຂົາອນຫລັບຢູ່.³⁷ ໂດຍບໍ່ໄດ້ ມີສານຸສິດເປັນເພື່ອນ ແລະ ໂດຍບໍ່ໄດ້ມີພຣະບິດາສະຖິດຢູ່ນຳ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເລືອກທີ່ຈະທົນ ຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການລໍລວງທຸກຢ່າງ³⁸ ແລ້ວມີທູດອົງໜຶ່ງ ມາຊຸກຳລັງຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ,³⁹ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫລີກຈາກອອກອັນຂົນຂຶ້ນ.⁴⁰ ພຣະອົງໄດ້ລໍຖ້າພຣະບິດາ ຂອງພຣະອົງ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ,”⁴¹ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ ຢຽບອະງຸ່ນດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນແຕ່ພຽງຜູ້ດຽວ.⁴² ບັດນີ້, ໃນຖານະທີ່ເປັນອັກຄະສາວິກຄົນໜຶ່ງຂອງ ພຣະອົງໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຊຸແຮງຂຶ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ເຝົ້າຄອຍກັບ ພຣະອົງ ແລະ ລໍຖ້າພຣະອົງໃນຕະຫລອດວັນເວລາຂອງເຮົາ.

ໃນເຊົ້າວັນຊະບາໂຕນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູວ່າ “ໃນສວນເຄັດເຊມາເນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ”⁴³ ແລະ ຂອງທ່ານນັ້ນ, ເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວ. ພຣະອົງຜູ້ເຝົ້າເຮົາຢູ່ຈະ “ບໍ່ເຊືອບ ນອນຫລັບໄປຈັກເທື່ອ.”⁴⁴ ເຫລົ່າທູດຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ຢູ່ຝາກຜ້າມ່ານຈະຫຸ້ມລ້ອມ [ເຮົາ], ເພື່ອຊຸແຮງ [ເຮົາ] ໄວ້.⁴⁵ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານພິເສດວ່າ ຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຄວາມຈິງ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຜູ້ທີ່ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງຄືປົງໃຈຂໍໃຫ້ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນ ເຂົາກໍຈະໄດ້ມີກຳລັງວັງຊາຂຶ້ນໃໝ່ ເຂົາຈະລຸກຂຶ້ນໄດ້ດັ່ງນົກອິນຊີບິນໄປ; ເຂົາຈະແລ່ນໄດ້ ແລະ ບໍ່ອິດເມື່ອຍອ່ອນແຮງ.”⁴⁶ ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງລໍຖ້າພຣະອົງ ໂດຍການກ້າວເດີນໄປໜ້າໃນສັດທາ, ວ່າເຮົາຈະກ່າວໃນຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາວ່າ, “ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງເທິນ,”⁴⁷ ແລະ ກັບໄປຫາພຣະອົງດ້ວຍກຽດຕິຍົດ. ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ, ແມ່ນແຕ່ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 4:2.
2. ລູກາ 2:49.
3. Joseph Smith Translation, Matthew 3:24, in Bible appendix.
4. ລູກາ 4:8.
5. ລູກາ 22:42.
6. ເອຊາຢາ 53:5; see Mosiah 14:5.
7. ມັດທາຍ 27:46; ມາຣະໂກ 15:34.
8. ເບິ່ງ ລູກາ 23:34.
9. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 19:27.
10. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 19:30.
11. See Doctrine and Covenants 121:1.
12. ເພງສັນລະເສີນ 37:9; 123:2; ເອຊາຢາ 8:17; 40:31; see 2 Nephi 18:17.
13. See Doctrine and Covenants 122:7.
14. See Doctrine and Covenants 121:1.
15. ເພງສັນລະເສີນ 30:5.
16. ມັດທາຍ 6:10; 3 Nephi 13:10; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 26:39 ນຳອີກ.
17. ແອວມາ 32:41.
18. ມັດທາຍ 6:10; ລູກາ 11:2.
19. 2 ນິໄຟ 32:5.
20. ໂຮມ 5:3.
21. See Doctrine and Covenants 67:13.
22. See Alma 45:17.
23. 2 ນິໄຟ 31:20.
24. ໂມໂຣໄນ 6:4.
25. See Doctrine and Covenants 109:44.
26. See Alma 1:25.
27. ແອວມາ 34:41.
28. ເຮັບເລີ 10:35.
29. See Doctrine and Covenants 98:3.
30. ໂຢບ 19:25--26.
31. ໂຢບ 13:15.

32. See 2 Nephi 28:30.
33. See 2 Nephi 28:30.
34. *Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay* (2003), xviii.
35. ມັດທາຍ 25:40.
36. ໂມໄຊຢາ 3:19.
37. ມັດທາຍ 26:38; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 39–45 ນຳອີກ.
38. See Alma 7:11.
39. ເບິ່ງ ລູກາ 22:43.
40. “In Memory of the Crucified,” *Hymns*, no. 190; ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 11:11; see Doctrine and Covenants 19:18--19.
41. ມັດທາຍ 26:42.
42. See Doctrine and Covenants 76:107; 88:106; 133:50.
43. “Where Can I Turn for Peace?” *Hymns*, no. 129.
44. ເພງສັບລະເສີນ 121:4.
45. See Doctrine and Covenants 84:88.
46. ເອຊາຢາ 40:31.
47. ມັດທາຍ 26:42.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ພຣະຄຳພິມມອນ—ພຣະຄຳພິຈາກພຣະເຈົ້າ

ໂດຍ ແອວເດີ ແທດ ອາ ຄາລິດສະເຕີ

ຈາກຝ່າຍປະທານສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ພໍ່ຕູ້ທວດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບປີ້ມພຣະຄຳພິມມອນຂຶ້ນເປັນຄັ້ງທຳອິດ. ເພິ່ນໄດ້ເປີດໄປຫາກາງປີ້ມ ແລະ ອ່ານສອງສາມໜ້າ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າ, “ປີ້ມນີ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ໂດຍພຣະເຈົ້າ ຫລື ມານບໍ, ແລະ ຂ້ອຍຈະຄົ້ນຄວ້າວ່າໃຜເປັນຜູ້ຂຽນມັນ.” ເພິ່ນອ່ານມັນຈົນຈົບສອງເທື່ອພາຍໃນ 10 ມື້ ແລະ ປະກາດວ່າ, “ມານບໍ່ແມ່ນຜູ້ຂຽນມັນ—ມັນຕ້ອງແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ.”¹

ນັ້ນຄືຄວາມສະຫລາດອັນພິເສດຂອງພຣະຄຳພິມມອນ—ບໍ່ມີຄວາມເປັນກາງຖ້າມັນບໍ່ເປັນພຣະຄຳພິຂອງພຣະເຈົ້າດັ່ງທີ່ໄດ້ປະກາດໄວ້, ມັນກໍເປັນປີ້ມອັນຫລອກລວງ. ປີ້ມນີ້ບໍ່ໄດ້ອ້າງພຽງແຕ່ວ່າເປັນປີ້ມຂຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ ຫລື ເຫດການກ່ຽວກັບສາສນາ ຫລື ການສະສົມຂອງການຂຽນທີ່ເປັນຄວາມຮູ້ເທົ່ານັ້ນ. ມັນອ້າງວ່າເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ—ທຸກໆປະໂຫຍກ, ທຸກໆຂໍ້, ທຸກໆໜ້າ. ໂຈເຊັບສມິດ ໄດ້ປະກາດວ່າທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ນຳພາເພິ່ນໄປຫາແຜ່ນທອງຄຳ, ຊຶ່ງບັນຈຸດ້ວຍການຂຽນຂອງສາດສະດາຫລາຍຄົນຜູ້ທີ່ຢູ່ອາເມຣິກາສະໄໝໂບຮານ, ແລະ ວ່າເພິ່ນໄດ້ແປແຜ່ນທອງຄຳນັ້ນຜ່ານອຳນາດອັນສັກສິດ. ຖ້າເປັນເລື່ອງຈິງ, ພຣະຄຳພິມມອນກໍເປັນພຣະຄຳພິອັນສັກສິດດັ່ງທີ່ມັນໄດ້ອ້າງວ່າເປັນ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ມັນກໍຊັບຊ້ອນ ແລະ ເປັນການຫລອກລວງທີ່ຮ້າຍກາດຫລາຍ.

ນັກຂຽນຊື່ ສີ ເອສ ລູອິສ ໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ປະສົບ ສະຖານະການທີ່ຕ້ອງເລືອກລະຫວ່າງການຍອມຮັບ ຫລື ປະຕິເສດຄວາມສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ—ເພິ່ນອະທິບາຍວ່າບໍ່ມີສ່ວນເປັນກາງກ່ຽວກັບສະຖານະການນີ້: “ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມຢັບຢັ້ງຜູ້ຄົນເວົ້າເລື່ອງບ້າງດັ່ງທີ່ບາງຄົນເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະອົງ: ຂ້ອຍພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະເຢຊູວ່າເປັນຄູສອນທາງດ້ານສິນທຳຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຢັ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຍອມຮັບເອົາການປະກາດຂອງພຣະອົງວ່າເປັນພຣະເຈົ້າແທ້ໆ.”

ນັ້ນເປັນເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ເຮົາບໍ່ເວົ້າເດັດຂາດ. ບຸກຄົນທີ່ເປັນຄົນເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເວົ້າຖ້ອຍຄຳທີ່ພຣະເຢຊູ ໄດ້ກ່າວຈະບໍ່ເປັນຄູສອນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ດ້ານສິນທຳ. ... ທ່ານ ຕ້ອງເລືອກວ່າຊາຍຄົນນີ້ໄດ້ເປັນ ແລະ ຍັງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລື ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນກໍແມ່ນຄົນຜີບ້າ ຫລື ບາງສິ່ງຮ້າຍແຮງກວ່ານັ້ນ. ... ແຕ່ຂໍໃຫ້ເຮົາບໍ່ຄິດແບບໂງ່ງກ່ຽວກັບພຣະອົງວ່າພຣະອົງເປັນຄູສອນອົງຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມະນຸດເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງຍັງບໍ່ຍອມໃຫ້ເຮົາຄິດແບບນັ້ນ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈໃຫ້ເຮົາຄິດແບບນັ້ນ.”²

ອີກປະການໜຶ່ງ, ເຮົາກໍຕ້ອງເຮັດທາງເລືອກແບບໆຢ່າງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມມອນ—ມັນຕ້ອງເປັນ ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລື ຕ້ອງເປັນຄຳຂອງມານ. ບໍ່ມີທາງເລືອກຢ່າງອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນ ທ່ານບົດໜຶ່ງໃຫ້ທົດສອບທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຕັດສິນໃຈເຖິງລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງປຶ້ມນີ້. ຖາມຕົວຂອງ ທ່ານເອງວ່າຖ້າຂໍພຣະຄຳພິຈາກພຣະຄຳພິມມອນດັ່ງຕໍ່ໄປນັ້ນທ່ານເຂົ້າສູ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຫລື ມານ ຫລາຍຂຶ້ນ:

“ຈົ່ງຊື່ນຊົມດ້ວຍຄຳຂອງພຣະຄຣິດ; ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ຄຳຂອງພຣະຄຣິດຈະບອກທ່ານທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານ ຄວນກະທຳ (2 ນິໄສ 32:3).”

ຫລື ຄຳຂອງພໍ່ຜູ້ມີແຕ່ຄວາມຮັກທີ່ໄດ້ກ່າວຕໍ່ລູກຊາຍທັງຫລາຍຂອງເພິ່ນວ່າ:

“ແລະ ບັດນີ້ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ ລູກຂອງພໍ່, ຈົ່ງຈື່ຈຳວ່າລູກຈະຕ້ອງສ້າງພື້ນຖານຂອງລູກເທິງດານຫີນ ຂອງພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງເປັນພຣະຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.”

ຫລືຄຳນີ້ທີ່ມາຈາກສາດສະດາຄົນໜຶ່ງວ່າ:

“ຈົ່ງມາຫາພຣະຄຣິດ ແລະ ຖືກກະທຳໃຫ້ດີພ້ອມໃນພຣະອົງ” (ໂມໂຣໄນ 10:32).

ຂໍຄວາມເຫລົ່ານີ້ຈາກພຣະຄຳພິມມອນຈະສາມາດເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ທີ່ຈະຖືກຂຽນໂດຍມານ? ຫລັງຈາກທີ່ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຂັບໄລ່ຜີສາງອອກ, ພວກຟາລິຊາຍໄດ້ຕອບໂຕ້ວ່າ ພຣະອົງກະທຳສິ່ງນັ້ນ” ເພາະເບເອນະສະບູນ ພະຍາມານໃຫ້ລິດອຳນາດແກ່ລາວ. ”ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຕອບຄືນວ່າ ຄວາມນິກຄິດແບບນັ້ນບໍ່ເຂົ້າເລື່ອງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ “ອານາຈັກໃດທີ່ແຕກແຍກກັນກໍຈະຈົບຫາຍ. ເມືອງໃດ ຫລື ຄອບຄົວໃດທີ່ແຕກແຍກກັນກໍຈະລົ້ມລະລາຍ.” ແລະ ຕໍ່ໄປພະອົງກ່າວຈຸດສຳຄັນ

ອັນສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງວ່າ: “ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຊາຕານຕໍ່ສູ້ກັນເອງ ຄືມີການແຕກແຍກໃນອານາຈັກຂອງມັນເອງ ກໍໝາຍຄວາມວ່າມັນໄດ້ແຕກແຍກກັນແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຊ້າມັນກໍຈະລົ້ມລະລາຍ!” (ມັດທາຍ 12:24–26).

ຖ້າຫາກວ່າຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຈາກພຣະຄຳພີມໍມອນນັ້ນໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ນະມັດສະການ ແລະ ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ (ຊຶ່ງມັນສອນດັ່ງນັ້ນແທ້), ຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານັ້ນຈະມາຈາກມານໄດ້ແນວໃດ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈະແບ່ງແຍກຕໍ່ຕ້ານພຣະອົງເອງ ແລະ ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນກໍຈະທຳລາຍອານາຈັກຂອງພຣະອົງເອງ, ຊຶ່ງແມ່ນສະຖານະການທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວວ່າ ຈະບໍ່ເປັນໄປໄດ້. ການອ່ານພຣະຄຳພີມໍມອນຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າຂ້າງຈະເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນຮູ້ຈັກຂໍ້ສະຫລຸບຢ່າງດຽວກັນກັບພໍ່ຜູ້ທວດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊຶ່ງແມ່ນ: “ມານບໍ່ສາມາດຂຽນມັນໄດ້—ຕ້ອງຂຽນໂດຍພຣະເຈົ້າ.”

ແຕ່ເປັນຫຍັງພຣະຄຳພີມໍມອນຈຶ່ງສຳຄັນຫລາຍເມື່ອເຮົາມີພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີທີ່ສອນເຮົາກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ? ທ່ານເຄີຍປະຫລາດໃຈບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີໂບດຄຣິສຕຽນຫລາຍແທ້ໃນໂລກປະຈຸບັນນີ້ເມື່ອມັນໄດ້ຮັບຄຳສອນຈາກພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ຊຶ່ງເປັນພື້ນຖານອັນດຽວກັນ? ກໍເພາະວ່າເຂົາແປພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີແຕກຕ່າງກັນ. ຖ້າເຂົາແປຄືກັນ, ກໍຈະເປັນສາສນາຈັກອັນດຽວກັນ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນສະຖານະການທີ່ພຣະເຈົ້າປາຖະໜາ, ເພາະອັກຄະສາວິກໂບໂລ ໄດ້ປະກາດວ່າມີ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ, ມີຄວາມເຊື່ອດຽວ, ແລະ ມີບັບຕິສະມາອັນດຽວ” (ເອເຟໂຊ 4:5). ເພື່ອຈະໃຫ້ເປັນເອກະພາບທົ່ວໄປ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດໃຫ້ມີກົດແຫ່ງສະຫວັນດ້ານຜູ້ເປັນພະຍານ. ໂບໂລໄດ້ສັ່ງສອນວ່າ, “ຂໍ້ກ່າວຫາໃດໆຕ້ອງມີພິຍານສອງ ຫລື ສາມປາກຈຶ່ງເປັນທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້.” (2 ໂກຣິນໂທ 13:1).

ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີແມ່ນປະຈັກພະຍານເຫລັ້ມໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ; ພຣະຄຳພີມໍມອນແມ່ນອີກເຫລັ້ມໜຶ່ງ. ເປັນຫຍັງພະຍານອັນທົດສອງນີ້ຈຶ່ງສຳຄັນແທ້? ຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ອາດຈະຊ່ອຍໄດ້: ທ່ານສາມາດແຕ້ມເສັ້ນຊື່ໄດ້ຈັກເສັ້ນຜ່ານຈຸດດຽວໃສ່ເຈ້ຍໃບໜຶ່ງ? ຄຳຕອບຄືຢ່າງນັບບໍ່ຖ້ວນ. ຂໍໃຫ້ສົມມຸດບົດໜຶ່ງວ່າຈຸດດຽວນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຣິດຕະທຳຄຳພີ ແລະ ເສັ້ນຊື່ຫລາຍໆຮ້ອຍເສັ້ນແຕ້ມຜ່ານຈຸດນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງການແບ່ງຕ່າງກັນຂອງພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ແລະ ວ່າການແປແຕ່ລະຢ່າງນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງສາສນາຈັກຕ່າງໆ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນຖ້າຫາກເຈ້ຍນັ້ນມີ ຈຸດອັນທົດສອງເປັນຕົວແທນຂອງພຣະຄຳພີມໍມອນ? ທ່ານຈະສາມາດແຕ້ມເສັ້ນຊື່ໄດ້ຈັກເສັ້ນລະຫວ່າງສອງຈຸດອ້າງອີງເຫຼົ່ານີ້—ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ

ແລະ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ? ອັນດຽວເທົ່ານັ້ນ. ການຕີຄວາມໝາຍອັນດຽວເທົ່ານັ້ນກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນຈະເປັນໄປໄດ້ໃນປະຈຸບັນພະຍານທັງສອງເຫລັ້ມນີ້.

ຄັ້ງແລ້ວຄັ້ງເລົ່າທີ່ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນສະແດງເປັນການຍືນຍັນ, ເຮັດໃຫ້ແຈ້ມແຈ້ງ, ເປັນພະຍານທ້ອນໂຮມ ແຫ່ງຄຳສອນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກສອນໃນພຣະຄຳພີມໍ່ມອນທີ່ດັ່ງນັ້ນມີພຽງແຕ່ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ, ມີຄວາມເຊື່ອດຽວ, ແລະ ມີ ບັບຕິສະມາອັນດຽວ.” ຕົວຢ່າງ, ບາງຄົນສັບສົນວ່າການຮັບບັບຕິສະມາ ເປັນເງື່ອນໄຂເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ປະກາດຕໍ່ ນິໂກເດມ ວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງພະເຈົ້າໄດ້ນອກຈາກລາວເກີດຈາກນ້ຳ ແລະ ຈາກພຣະວິນຍານ” (ໂຍຮັນ 3:5). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນກຳຈັດຄວາມສົງໄສ ກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນວ່າ: “ແລະ ພຣະອົງຊົງບັນຊາຄົນທັງປວງວ່າເຂົາຕ້ອງກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ... ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະຮັບຄວາມລອດບໍ່ໄດ້ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ” (2 ນິໂຟ 9:23).

ໃນໂລກປະຈຸບັນນີ້ມີການບັບຕິສະມາຫລາຍໆວິທີເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຄຳພີມໍ່ມອນສະແດງຄຳພີມໍ່ມອນໄດ້ບອກເຮົາເຖິງ ວິທີທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ອົງເປັນຕົວຢ່າງອົງຢັ້ງໃຫຍ່ຂອງເຮົາ, ໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາແລ້ວ: “ພຣະອົງກໍ ຂຶ້ນຈາກນ້ຳ” (ມັດທາຍ 3:16). ພຣະອົງຈະຂຶ້ນຈາກນ້ຳບໍ່ ຖ້າທ່ານອິດພຣະອົງບໍ່ລົງນ້ຳກ່ອນ? ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີ ຄວາມບໍ່ສອດຄອງກັນໃນເລື່ອງນີ້, ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນກຳຈັດມັນດ້ວຍຂໍ້ຄວາມຢ່າງສັດຊື່ກ່ຽວກັບຄຳສອນ ຂອງວິທີບັບຕິສະມາຢ່າງເໝາະສົມວ່າ: “ແລະ ແລ້ວເຈົ້າຈຶ່ງຈຸ່ມເຂົາລົງໃນນ້ຳ ແລະ ຈຶ່ງເອົາເຂົາຂຶ້ນຈາກ ນ້ຳອີກ” (3 ນິໂຟ 11:26).

ຫລາຍໆຄົນເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຢຸດໃຫ້ການເປີດເຜີຍຕໍ່ມະນຸດ ຫລັງຈາກພຣະຄຳພີມໍ່ມອນສະແດງຄຳພີມໍ່ມອນໄດ້ຂຽນຈົບ ແມ້ແຕ່ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເອງເປັນພະຍານເຖິງແບບແຜນແຫ່ງການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຢູ່ ລະຫວ່າງຫລາຍກວ່າ 4,000 ປີທີ່ມີມະນຸດໃນໂລກນີ້. ແຕ່ຄຳສອນຜິດໆຢ່າງນີ້ກໍຄືກັນກັບໝາກໂດມິໂນ ຊຸດໜຶ່ງຕັ້ງຂຶ້ນ ແລ້ວຊຸກໝາກທຳອິດໃຫ້ລົ້ມແລ້ວໝາກອື່ນໆຈະລົ້ມຕາມກັນໄປ ຫລື ໃນກໍລະນີນີ້ ກໍໝາຍເຖິງການລົ້ມຂອງຄຳສອນອັນຖືກຕ້ອງ. ຄວາມເຊື່ອໃນການສິ້ນສຸດຂອງການເປີດເຜີຍຈາກ ພຣະເຈົ້າ ເປັນເຫດໃຫ້ຄຳສອນທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າຍັງເໝືອນເດີມ ມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້ ແລະ ຕະຫລອດໄປ” (ມໍ່ມອນ 9:9) ຖືກທຳລາຍ; ເປັນເຫດໃຫ້ຄຳສອນໃນອາໂມດທີ່ວ່າ “ຕາມຈິງແລ້ວ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຫ່ງຈັກກະວານບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງໃດ ໂດຍບໍ່ບອກແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າເຖິງແຜນການຂອງພຣະອົງແກ່ຜູ້ ປະກາດພຣະຄຳຄືຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ” (ອາໂມດ 3:7) ຖືກທຳລາຍ; ແລະ ເປັນເຫດໃຫ້ຄຳສອນທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າເຮັດກັບທຸກຄົນເທິງຫລັກເກນຢ່າງດຽວກັນ” (ກິດຈະການ 10:34) ແລະ ເພາະສະນັ້ນ

ພຣະເຈົ້າປາກເວົ້ານຳມະນຸດໃນທຸກໆສະໄໝຖືກທຳລາຍຄືກັນ. ແຕ່ໂຊກດີພຣະຄຳພີມໍມອນເຮັດໃຫ້ຄວາມຈິງຂອງພຣະຄຳສະທຳຄຳພີກ່ຽວກັບການເປີດເຜີຍທີ່ບໍ່ຢຸດພື້ນຄືນໃໝ່:

“ແລະ ອີກຢ່າງໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບທ່ານຜູ້ປະຕິເສດການເປີດເຜີຍຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ ມັນໝົດໄປແລ້ວ ວ່າບໍ່ມີການເປີດເຜີຍ ...

“ເພາະເຮົາບໍ່ໄດ້ອ່ານ ຫລື ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນເຈົ້າຊຶ່ງເປັນຢ່າງດຽວກັນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດໄປ” (ມໍມອນ 9:7, 9).

“ອີກປະການໜຶ່ງ, ຖ້າຫາກພຣະເຈົ້າ, ອົງບໍ່ປ່ຽນແປງ, ເວົ້າລົມກັບຄົນສະໄໝໂບຮານ, ພຣະອົງກໍຈະເວົ້າລົມກັບຄົນໃນສະໄໝໃໝ່ນີ້.

ການຢືນຢັນຄຳສອນ ແລະ ຄຳອະທິບາຍທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍມອນມີຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ບໍ່ມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ມີອຳນາດຫລາຍກວ່າ ຫລື ຕື່ນຕົ້ນໃຈຫລາຍກວ່າຄຳບັນຍາຍກ່ຽວກັບການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຊື້ອຄຣິດທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະຄຳພີມໍມອນ. ທ່ານຢາກມີປະຈັກພະຍານອັນໜັກແໜ້ນທີ່ບໍ່ສາມາດປະຕິເສດໄດ້ບໍ່ທີ່ວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ລົດຕົວລົງຕ່ຳທີ່ສຸດເພື່ອຮັບເອົາບາບຂອງທ່ານ ແລະ ປະຈັກພະຍານວ່າບໍ່ມີບາບອັນໃດ ຫລື ສະຖານະການໃດໃນໂລກມະນຸດທີ່ ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ—ວ່າແຕ່ລະຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ທ່ານປະເຊີນພຣະອົງມີອຳນາດອັນດີເລີດທີ່ຈະປົນປົວທ່ານບໍ່? ຖ້າດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງອ່ານພຣະຄຳພີມໍມອນ. ມັນຈະສອນທ່ານ ແລະ ເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານວ່າການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດເພາະວ່າມັນຄຸມບັງ ແລະ ອ້ອມລ້ອມອຳນາດຂອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີຄວາມອ່ອນແອທີ່ເຮົາຮູ້ຈັກໃນໂລກມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ສາດສະດາມໍມອນໄດ້ປະກາດວ່າ, “ທ່ານຈະມີຄວາມຫວັງໂດຍທາງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ” (ໂມໂຣໂນ 7:41).

ບໍ່ເປັນເລື່ອງປະຫລາດໃຈທີ່ພຣະຄຳພີມໍມອນໄດ້ປະກາດຢ່າງກ້າຫານວ່າ, “ແລະ ຖ້າຫາກວ່າທ່ານຈະເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດ ທ່ານຈະເຊື່ອໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ ເພາະມັນເປັນຄຳຂອງພຣະຄຣິດ” (2 ນິໄຟ 33:10). ພ້ອມກັນກັບພຣະຄຳສະທຳຄຳພີ, ພຣະຄຳພີມໍມອນເປັນພະຍານອັນສຳຄັນແຫ່ງຄຳສອນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ຄວາມສັກສິດຂອງພຣະອົງ. ພ້ອມກັນກັບພຣະຄຳສະທຳຄຳພີ, ມັນ “ສອນຄົນທັງປວງວ່າເຂົາຄວນທຳດີ” (2 ນິໄຟ 33:10). “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງດຽວ, ມີຄວາມເຊື່ອດຽວ, ແລະ ມີບັບຕິສະມາອັນດຽວ.” ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າພຣະຄຳພີມໍມອນຈຶ່ງຈຳເປັນຫລາຍແທ້ໆໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການປະຊຸມຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາຢູ່ເມືອງໂທຣິນໂທ, ປະເທດການາດາ. ຍິງໜຸ່ມອາຍຸ 14 ປີຄົນໜຶ່ງເປັນຜູ້ກ່າວປາໄສ. ນາງເວົ້າວ່ານາງໄດ້ສົນທະນາເລື່ອງ ສາສນາກັບເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງນາງຢູ່ໂຮງຮຽນ. ເພື່ອນຂອງນາງເວົ້າຕໍ່ນາງວ່າ, “ເຈົ້ານັບຖືສາສນາໃດ?”

ນາງຕອບວ່າ “ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຫລື ໂບດມໍມອນ.”

ເພື່ອນຂອງນາງຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍຮູ້ສາສນາຈັກນັ້ນ, ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າມັນບໍ່ແມ່ນສາສນາຈັກອັນແທ້ຈິງ.”

“ເຈົ້າຮູ້ໄດ້ແນວໃດ?” ນາງຖາມຄືນ.

“ເພາະວ່າ, ຂ້ອຍໄດ້ຄົ້ນຄວ້າມັນ,” ເພື່ອນນາງຕອບ.

“ເຈົ້າໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພິມມໍມອນແລ້ວບໍ?”

“ບໍ່, ຂ້ອຍຍັງບໍ່ໄດ້ອ່ານເທື່ອ,” ເພື່ອນນາງຕອບ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ຍິງໜຸ່ມຜູ້ແສນຫວານນັ້ນຕອບວ່າ “ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຄົ້ນຄວ້າສາສນາຂອງ ຂ້ອຍເທື່ອ ເພາະຂ້ອຍໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພິມມໍມອນທຸກໆໜ້າ ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ມັນເປັນຄວາມຈິງ.”

ຂ້າພະເຈົ້າເໝືອນກັນໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພິມມໍມອນທຸກໆໜ້າ, ອ່ານແລ້ວອ່ານອີກ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສະແດງ ປະຈັກພະຍານ, ເໝືອນດັ່ງກັບພໍ່ຜູ້ທວດ, ວ່າມັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Willard Richards, in LeGrand Richards, *A Marvelous Work and a Wonder*, rev. ed. (1972), 81, 82.
2. C. S. Lewis, *Mere Christianity* (1952), 40–41.

ຈົງຮັກແມ່ຂອງນາງ

ໂດຍ ອິເລນ ແອັສ ດັຕັນ

ປະທານອົງການຍິງໜຸ່ມສາມັນ

ບໍ່ມີຖ້ອຍຄຳໃດຈະສາມາດອະທິບາຍໂອກາດທີ່ສັກສິດເນື່ອງໄດ້ຊຶ່ງນູກນ້ອຍທີ່ຫາກໍເກີດໄວ້ໃນອ້ອມແຂນຂອງລາວເປັນເທື່ອທຳອິດ. ປີນີ້ ລູກຊາຍສາມຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນພໍ່ຂອງລູກສາວນ້ອຍສາມຄົນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງລູກຊາຍສະກັນ, ແຂງແຮງ, ຜູ້ຫລິ້ນກິລາ ລູກບີ, ຊື່ ຈອນ, ຊຶ່ງນູກສາວນ້ອຍຂອງລາວໄວ້ໃນອ້ອມແຂນ, ລາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງນາງດ້ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນຢ່າງຄາລະວະ ແລະ ຈາກນັ້ນລາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍໃບໜ້າເບິ່ງຄືຖາມວ່າ—“ລູກຈະຮູ້ຈັກລ້ຽງລູກຜູ້ຍິງເປັນຢູ່ບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບພວກລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຜູ້ເປັນພໍ່ທຸກໆຄົນ. ພໍ່ຈະສາມາດລ້ຽງລູກສາວໃຫ້ມີຄວາມສຸກ, ແລະ ບໍ່ຕົວເຂົ້າກັບຄອບຄົວໄດ້ແນວໃດຢູ່ໃນໂລກທີ່ນັບມື້ນັບອັນຕະລາຍຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆນີ້? ສາດສະດາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນກ່ຽວກັບຄຳຕອບນີ້ແລ້ວ. ມັນເປັນຄຳຕອບທີ່ງ່າຍໆ, ແລະ ມັນເປັນຄວາມຈິງ—“ສິ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ບໍ່ສາມາດເຮັດສຳລັບ [ລູກສາວ] ຂອງລາວຄືທີ່ຈະຮັກແມ່ [ຂອງນາງ].”¹ ໂດຍວິທີທີ່ທ່ານຮັກແມ່ຂອງນາງ, ທ່ານຈະສອນລູກສາວຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄວາມອ່ອນໂຍນ, ຄວາມຈົງຮັກພັກດີ, ຄວາມນັບຖື, ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ຄວາມອຸທິດຕົນ. ນາງຈະຮຽນຈາກຕາມຢ່າງຂອງທ່ານເຖິງສິ່ງທີ່ນາງຄາດຫວັງຈາກຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ເຖິງຄຸນສົມບັດຂອງຄູ່ຄອງທີ່ນາງຊອກຫາໃນອານາຄົດ. ທ່ານສາມາດສະແດງໃຫ້ລູກສາວຂອງທ່ານເຫັນໂດຍວິທີທີ່ທ່ານຮັກ ແລະ ໃຫ້ກຽດພັນລະຍາຂອງທ່ານ ວ່ານາງບໍ່ຄວນຄາດຫວັງຕ່ຳກວ່ານັ້ນ. ຕົວຢ່າງຂອງທ່ານຈະສອນລູກສາວຂອງທ່ານເຖິງຄຸນຄ່າຂອງການເປັນສະຕິ. ທ່ານສະແດງໃຫ້ນາງເຫັນວ່າ ນາງເປັນທິດາຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ຜູ້ຮັກນາງ.

ຈົງຮັກແມ່ຂອງນາງໃຫ້ຫລາຍຈົນວ່າການແຕ່ງງານຂອງທ່ານເປັນລະດັບຊື່ນສູງ. ການແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານສຳລັບການເວລາ ແລະ ຕະຫລອດຊີວິດນັ້ນແມ່ນເໝາະສົມຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມ

ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມສຳຄັນອັນສູງສຸດ. ພຽງແຕ່ຫລັງຈາກນີ້ໄຟໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານສຳເລັດຢູ່ໃນ
ຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງກັນດານແລ້ວ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ ເຂົາເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່ຕາມທາງແຫ່ງຄວາມສຸກ.² ຄຳວ່າ
“ຕາມທາງແຫ່ງຄວາມສຸກ” ແມ່ນພົບເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ມັນຄືການຮັກສາພຣະບັນຍັດ.
ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງໃດເຂົ້າມາໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ຫລື ຄອບຄົວຂອງທ່ານ ອັນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຫລົດ
ພັນທະສັນຍາຂອງທ່ານລົງ ຫລື ຫລົດຄຳໝັ້ນສັນຍາຕໍ່ພັນລະຍາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານລົງ.

ໃນອົງການຍິງໝູ່ ພວກເຮົາໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອລູກສາວຂອງທ່ານໃຫ້ເຂົາໃຈທາດແທ້ຂອງນາງໃນຖານະ
ທີ່ເປັນທິດາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການມີຄຸນນະທຳ ແລະ ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະເຂົ້າໄປ
ຮັບເອົາພອນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານ. ພວກເຮົາພວມສອນລູກສາວຂອງ
ທ່ານເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ. ພວກເຮົາພວມສອນນາງ
ໃຫ້ສັນຍາຕອນນີ້ວ່າຈະດຳລົງຊີວິດໃນທາງທີ່ນາງສາມາດມີຄ່າຄວນພໍທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ
ແລະ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງໃດມາເລື່ອນເວລາ, ກິດກັນ, ຫລື ນຳຄວາມບໍ່ເໝາະສົມມາສູ່ນາງ
ຈາກການບັນລຸເປົ້າໝາຍນັ້ນ. ຕົວຢ່າງຂອງທ່ານ, ໃນການເປັນພໍ່, ດັ່ງແຮງກວ່າຖ້ອຍຄຳທີ່ສຳຄັນ
ຂອງພວກເຮົາ. ຍິງໝູ່ມີຄວາມເປັນຫວ່າງນຳພໍ່ຂອງເຂົາ. ຫລາຍຄົນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ຄວາມປາຖະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງເຮົາ ຄືການຢາກຢູ່ເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນ. ເຂົາຢາກໃຫ້ທ່ານ
ຢູ່ທີ່ນັ້ນເມື່ອເຂົາໄປພຣະວິຫານ ຫລື ແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ຈຶ່ງຢູ່ໃກ້ລູກສາວຂອງທ່ານ ແລະ
ຊ່ອຍເຫລືອນາງຕຽມຕົວ ແລະ ມີຄ່າຄວນຕໍ່ໄປສຳລັບພຣະວິຫານ. ເມື່ອນາງມີອາຍຸໄດ້ 12 ປີ, ໃຫ້ທ່ານ
ພານາງໄປຮັບບັບຕິສະມາແທນບັນພະບຸລຸດຂອງທ່ານ ແລະ ຄົນອື່ນໆ. ນາງຈະຖະໜອມໂອກາດ
ນັ້ນໄວ້ຕະຫລອດການ.

ວັດທະນະທຳທີ່ຖືກນິຍົມໃນປະຈຸບັນນີ້ ພະຍາຍາມທຳລາຍ ແລະ ຢຽບຍຳບົດບາດນິລັນດອນ
ຂອງທ່ານ ໃນຖານະທີ່ເປັນປິຕູໃນບ້ານ ແລະ ເປັນພໍ່ ແລະ ເຮັດໃຫ້ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສຳຄັນ
ທີ່ສຸດຂອງທ່ານໜ້ອຍລົງ. ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ທ່ານ “ໂດຍແບບແຜນອັນສູງສົ່ງ,” ແລະ
ໃນການເປັນພໍ່ ທ່ານ “ຈະເປັນຜູ້ນຳພາຄອບຄົວ [ຂອງທ່ານ] ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ດ້ວຍຄວາມ
ຊອບທຳ ແລະ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຈັດຫາສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ່າງໆ ແລະ ປົກປັກຮັກສາຄອບຄົວ
[ຂອງທ່ານ].”³

ພໍ່ທັງຫລາຍເອີຍ, ທ່ານເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຄອບຄົວຂອງທ່ານ, ພັນລະຍາຂອງທ່ານ, ແລະ ລູກໆຂອງທ່ານ.
ທຸກວັນນີ້, “ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງງ່າຍທີ່ຈະປົກປ້ອງຄອບຄົວຂອງຕົນຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ອັນບໍ່ຕ້ອງການ
ຊຶ່ງເຂົ້າມາໃນຈິດໃຈ ແລະ ວິນຍານ [ຂອງເຂົາ]. ... ອິດທິພົນເຫລົ່ານີ້ສາມາດ ແລະ ກໍ່ໃຫລເຂົ້າມາ

ໃນບ້ານເຮືອນຢ່າງສະບາຍ. ຊາຕານ [ແມ່ນສະຫລາດຫລາຍ]. ມັນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງພັງຝາ
ເຮືອນເຂົ້າໄປ.”⁴

ທ່ານຕ້ອງເປັນຄົນປົກປ້ອງຄຸນນະທຳ. “ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຕ້ອງມີ ຄຸນນະທຳ. ຄຸນສົມບັດທີ່ມີ
ຄຸນນະທຳບົ່ງບອກວ່າ [ທ່ານມີ] ຄວາມຄິດທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ສະອາດ. ... ຄຸນນະທຳຄື ... ການເປັນ
ເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າ. ... [ມັນ] ໃກ້ຄຽງກັບຄວາມສັກສິດ.”⁵ ຄຸນຄ່າຂອງອົງການຍິງໜຸ່ມຄືການ
ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງຮວມທັງຄຸນຄ່າຂອງຄຸນນະທຳ. ບັດນີ້ ພວກເຮົາ ຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ທ່ານເຂົ້າ
ຮ່ວມກັບພວກເຮົາໃນການນຳພາໂລກໃຫ້ກັບຄືນສູ່ຄຸນນະທຳ. ກ່ອນຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້, ທ່ານ
“ຕ້ອງຝຶກຝົນຄຸນນະທຳ ແລະ ຄວາມສັກສິດ”⁶ ກ່ອນ ໂດຍການກຳຈັດທຸກສິ່ງໃນຊີວິດຂອງທ່ານ
ອັນທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບການດຳລົງຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈຶ່ງໃຫ້
ຄຸນນະທຳປະດັບຄວາມນິກົດຂອງທ່ານຢ່າງບໍ່ເສື່ອມຄາຍ; ເມື່ອນັ້ນຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງທ່ານ
ຈະແຂງແກ່ນຂຶ້ນໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ; ແລະ ... ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະເປັນເພື່ອນຂອງທ່ານ
ສະເໝີ.”⁷ ສະນັ້ນຈຶ່ງລະວັງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານເບິ່ງໃນໂທລະທັດ ຫລື ອ່ານ. ຄຸນນະທຳຂອງທ່ານ
ຈະເປັນແບບຢ່າງໃຫ້ແກ່ລູກສາວຂອງທ່ານ, ແລະ ລູກຊາຍຂອງທ່ານຄືກັນ, ກ່ຽວກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ
ທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄວາມກ້າຫານເລື່ອງສິນທຳ. ໂດຍການເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຄຸນນະທຳໃນຊີວິດຂອງທ່ານ
ເອງ, ໃນບ້ານເຮືອນຂອງທ່ານ, ແລະ ໃນຊີວິດຂອງລູກໆຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ສະແດງໃຫ້ພັນລະຍາ
ແລະ ລູກສາວຂອງທ່ານເຫັນວ່າ ຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນເປັນແນວໃດ. ຄວາມບໍລິສຸດຂອງທ່ານ
ຈະເປັນພະລັງໃຫ້ທ່ານ.

ທ່ານເປັນຜູ້ປົກປ້ອງລູກສາວຂອງທ່ານມີຄວາມໝາຍຫລາຍກວ່າການເປັນພໍ່. ຈຶ່ງມີພາກສ່ວນໃນຊີວິດ
ຂອງລູກສາວຂອງທ່ານເດີ້. ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາງຮູ້ຈັກມາດຕະຖານຂອງທ່ານ, ຄວາມຄາດຫວັງຂອງທ່ານ,
ຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມຝັນຂອງທ່ານສຳລັບຄວາມສຳເລັດຜົນ ແລະ ຄວາມສຸກຂອງນາງ.
ຈຶ່ງເວົ້າລົມກັບນາງ, ຮູ້ຈັກໝູ່ເພື່ອນຂອງນາງ, ແລະ ເມື່ອເວລານາງເຖິງ, ໃຫ້ຮູ້ຈັກຄືນຮັກຂອງນາງ.
ຈຶ່ງຊ່ອຍເຫລືອນາງໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການສຶກສາ. ຈຶ່ງຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ນາງເຂົ້າໃຈ
ວ່າຫລັກທຳຂອງຄວາມຮຽບຮ້ອຍເປັນການປົກປ້ອງ. ຈຶ່ງຊ່ອຍເຫລືອນາງເລືອກເພງ ແລະ ສິ່ງ
ບັນເທີງອັນທີ່ຈະເຊື່ອເຊິນພຣະວິນຍານ ແລະ ສະໝໍ່າສະເໝີກັບທາດແທ້ອັນສູງສົ່ງຂອງນາງ.
ຈຶ່ງໃກ້ຊິດກັບຊີວິດຂອງນາງ. ແລະ ຖ້າຫາກໃນຕອນເປັນໄວລຸ້ນ ນາງບໍ່ກັບມາບ້ານຈາກການໄປທ່ຽວ
ຕົງເວລາ, ໃຫ້ທ່ານໄປຕາມເອົານາງເດີ້. ນາງຈະເວົ້າວ່າ ທ່ານທຳລາຍຊີວິດໃນສັງຄົມຂອງນາງ,
ແຕ່ພາຍໃນໃຈຂອງນາງ, ນາງຈະຮູ້ວ່າ ທ່ານຮັກນາງ ແລະວ່າທ່ານເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳນາງ
ຫລາຍພໍທີ່ຈະເປັນຜູ້ປົກປ້ອງນາງ.

ທ່ານບໍ່ໄດ້ເປັນຊາຍທຳມະດາ. ເພາະຄວາມກ້າຫານຂອງທ່ານໃນໂລກກ່ອນເກີດ, ທ່ານຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳ ແລະ ໄດ້ຮັບອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ທ່ານໄດ້ມີ “ສັດທາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ແລະ ເຮັດວຽກງານດີ,” ແລະ ທ່ານມາຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອເຮັດແບບດຽວກັນນັ້ນ.⁸ ຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານໄດ້ແຍກທ່ານອອກຕ່າງຫາກ.

ພາຍໃນສອງສາມອາທິດໜ້ານີ້ ລູກຊາຍສາມຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກໍຈະຕັ້ງຊື່ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່ລູກສາວຂອງພວກເຂົາແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ສິ່ງນີ້ຈະເປັນພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດເທື່ອທຳອິດຂອງຫລາຍໆເທື່ອທີ່ເຂົາຈະໄດ້ຮັບຈາກພໍ່ຂອງເຂົາ, ເພາະໃນໂລກທີ່ເຂົາຈະເຕີບ ໂຕ, ເຂົາຈະຕ້ອງການພອນເຫລົ່ານັ້ນ. ລູກສາວຂອງທ່ານຈະຖະໜອມຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ເກັບໄວ້ໃນໃຈວ່າ ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ນາງຢາກມີໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ ຄອບຄົວໃນອະນາຄົດຂອງນາງ. ຈົ່ງຈື່ຈຳສະເໝີວ່າສິດທິຂອງຖານະປະໂລຫິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້ ແລະ ສາມາດ “ຖືກບັງຄັບ ... ຕາມຫລັກທຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ.”⁹

ພໍ່ທັງຫລາຍ, ທ່ານເປັນຜູ້ກ້າຫານສຳລັບລູກສາວຂອງທ່ານ. ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ກ້າຫານສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນມັກຈະນັ່ງລໍຖ້າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຂັ້ນໄດໜ້າເຮືອນທຸກຄືນຕອນຂ້າພະເຈົ້າກັບມາເຮືອນ. ເພິ່ນໄດ້ຍົກຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນ ແລະ ແກວ່ງຂ້າພະເຈົ້າອ້ອມຮອບ ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ວາງຕີນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃສ່ເທິງເກີບຂອງເພິ່ນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເຕັ້ນນຳຂ້າພະເຈົ້າ ຂະນະທີ່ພາຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກພະຍາຍາມກ້າວເດີນໃຫ້ຖືກຕາມບາດກ້າວຂອງເພິ່ນ. ຕອນນີ້ກໍຍັງເຮັດຢູ່.

ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າ ປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານເປັນອິດທິພົນທີ່ມີພະລັງຕໍ່ລູກສາວຂອງທ່ານ? ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີປະຈັກພະຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເພິ່ນຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ເພາະວ່າພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮັກຄືກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເພິ່ນເປັນຫ່ວງເປັນໂຍນນຳຜູ້ເປັນແມ່ໝ້າຍ ເພາະເພິ່ນໄດ້ລາພັກການເພື່ອຊ່ອຍແມ່ໝ້າຍຄົນຂ້າງບ້ານທາສີເຮືອນຂອງລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນເປັນການລາພັກການທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍມີ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນທາສີເຮືອນ! ທ່ານຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງລູກສາວຂອງທ່ານເປັນເວລາຫລາຍປີ ຖ້າຫາກທ່ານຈະຫາໂອກາດໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບນາງ ເພື່ອແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານໃຫ້ກັບນາງ.

ໃນພຣະຄຳພິມມອນ, ນາງອາບິດໄດ້ປຽນໃຈເຫລືອມໃສເພາະພາບນິມິດອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈທີ່ພໍ່ນາງໄດ້ແບ່ງປັນກັບນາງ. ເປັນເວລາຫລາຍປີຫລັງຈາກນັ້ນ, ນາງໄດ້ຮັກສາປະຈັກພະຍານ

ໄວ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງນາງ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຢ່າງຊອບທຳໃນສັງຄົມທີ່ຊົ່ວຮ້າຍແຫ້ງນັ້ນ. ແລ້ວວັນເວລາ
ໄດ້ມາເຖິງ ເມື່ອນາງບໍ່ສາມາດນຶ່ງຢູ່ຊຶ່ງ, ແລະ ນາງໄດ້ແລ່ນໄປຫາເຮືອນນັ້ນເຮືອນນີ້ ເພື່ອແບ່ງປັນ
ປະຈັກພະຍານຂອງນາງ ແລະ ສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ນາງໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານຢູ່ໃນວັງຂອງກະສັດ.
ພະລັງຂອງການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງນາງອາບິດ ໄດ້ເປັນເຄື່ອງມື
ໃນການປ່ຽນແປງທັງສັງຄົມ. ຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຂອງນາງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຄົນ “ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ
ໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, [ແລະ] ບໍ່ເຄີຍຕົກໄປ,” ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນ
ນັກຮົບໝູ່ມ!¹⁰

ດັ່ງທີ່ເພງສວດກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງລູກຂຶ້ນ, ໂອ້ ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ!”¹¹ ນີ້ຄືການເອີ້ນຕໍ່ທ່ານ, ຊາຍຜູ້ດຳລົງ
ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖົງທ່ານ ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ນາຍທັບ ໂມ ໂຣໂນໃນຖືກກ່າວເຖິງ
ທີ່ວ່າ:

“ເພິ່ນເປັນຄົນແຂງແຮງ ແລະ ມີກຳລັງຫລາຍ; ... ເປັນຄົນສະຫລຽວສະຫລາດ; ... ເປັນຄົນທີ່
ໝັ້ນຄົງຢູ່ນຳສັດທາໃນພຣະຄຣິດ. ...

“ຖ້າຫາກຄົນທັງປວງໄດ້ເປັນມາແລ້ວ, ແລະ ເປັນຢູ່, ແລະ ຈະເປັນຢູ່ ຄືກັນກັບ ໂມ ໂຣໂນ, ຈົ່ງເບິ່ງ,
ອຳນາດຂອງນະລິກນັ້ນຈະສັ່ນສະເທືອນຕະຫລອດການ; ... ມານຈະບໍ່ມີອຳນາດເໜືອໃຈຂອງ
ລູກຫລານມະນຸດເລີຍ.”¹²

ອ້າຍນ້ອງ, ສາມີ, ຊາຍໝູ່ທັງຫລາຍ, “ຈົ່ງຈົ່ງຮັກພັກຄິຕຳຄວາມຈົ່ງຮັກພັກຄິທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວທ່ານ.”¹³

ສະນັ້ນ ທ່ານຈະລ້ຽງດູລູກສາວຂອງທ່ານແນວໃດ? ຈົ່ງຮັກແມ່ຂອງນາງ. ຈົ່ງພາຄອບຄົວຂອງທ່ານ
ໄປພຣະວິຫານ, ເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຄຸນນະທຳ, ແລະ ຂະຫຍາຍຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານ.
ພໍ່ທັງຫລາຍເອີຍ, ພຣະບິດາໄດ້ຝາກຝັງທິດາຜູ້ປະເສີດລຳໄວ້ນຳທ່ານ. ເຂົາເປັນຄົນບໍລິສຸດ ແລະ
ຖືກເລືອກໄວ້. ນັ້ນເປັນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ທ່ານຈະດູແລເຂົາ, ໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງແກ່ເຂົາ,
ເປັນຕົວຢ່າງເລື່ອງຄຸນນະທຳ, ແລະ ສອນເຂົາໃຫ້ຕິດຕາມພຣະບາດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ
ໄປໃນທຸກບາດກ້າວ—ເພາະພຣະອົງຊົງພຣະຊົນຢູ່! ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. President David O. McKay often quoted this statement of Theodore Hesburgh, in “Quotable Quotes,” *Reader’s Digest*, Jan. 1963, 25; see also *Richard Evans’ Quote Book* (1971), 11.
2. See 2 Nephi 5:27.
3. “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ,” *Liahona*, Nov. 2010, 129.
4. A. Theodore Tuttle, “The Role of Fathers,” *Ensign*, Jan. 1974, 67.
5. Ezra Taft Benson, “Godly Characteristics of the Master,” *Ensign*, Nov. 1986, 46.
6. See Doctrine and Covenants 46:33.
7. See Doctrine and Covenants 121:45, 46.
8. See Alma 13:3; see also verse 2.
9. See Doctrine and Covenants 121:36.
10. See Alma 23:6; see also Alma 19:16–17; 53:10–22.
11. “Rise Up, O Men of God,” *Hymns*, no. 323.
12. See Alma 48:11, 13, 17.
13. In Harold B. Lee, “Be Loyal to the Royal within You,” in *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973* (1974), 100.101.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຄວາມສຳຄັນຂອງຊື່

ໂດຍ ແອວເດີ ເອັມ ຣະໂຊ ບາເລີດ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ແອວເດີ ແຮວ ເອີຍ, ໂດຍທີ່ຕາງໜ້າໃຫ້ທຸກໆຄົນ, ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ້ງ ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູທີ່ທ່ານໄດ້ມາຮ່ວມນຳໃນເຊົ້ານີ້.

ຕັ້ງແຕ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນເມື່ອເດືອນເມສາຜ່ານມານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດແລ້ວຄິດອີກເຖິງເລື່ອງ ຄວາມສຳຄັນຂອງຊື່. ໃນສາມສີ່ເດືອນຜ່ານມານີ້, ເຫລັ້ນຫລາຍຄົນໄດ້ມາເກີດໃນຄອບຄົວຂອງ ພວກຂ້າພະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າ ເຂົາມາເກີດໄວກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະນັບທັນ, ເດັກແຕ່ລະ ຄົນກໍເປັນທີ່ຕ້ອນຮັບເຂົ້າສູ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບຊື່ພິເສດທີ່ພໍ່ແມ່ເຂົາໄດ້ເລືອກໃຫ້, ຊື່ທີ່ຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາ, ທີ່ຈຳແນກເຂົາຈາກຄົນອື່ນ. ສິ່ງນີ້ກໍເປັນຈິງໃນທຸກໆ ຄອບຄົວ, ແລະ ມັນກໍຈິງໃນບັນດາສາສນາຕ່າງໆໃນໂລກນີ້ດ້ວຍ.

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຮູ້ວ່າມັນສຳຄັນພຽງໃດທີ່ຈະຕັ້ງຊື່ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະ ອົງໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍນີ້. ໃນພາກທີ 115 ໃນພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants, ພຣະອົງເອງໄດ້ຕັ້ງຊື່ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງວ່າ: “ເພາະຈະຮຽກສາສນາຈັກຂອງເຮົາໃນວັນ ເວລາສຸດທ້າຍດັ່ງນີ້, ແມ່ນແຕ່ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ” (ຂໍ້ທີ 4).

ແລະ ກະສັດເບັບຢາເມັນໄດ້ສອນຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນໃນພຣະຄຳພີມີມອນວ່າ:

“ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໃຫ້ທ່ານຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ຄືທ່ານທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າມາໃນ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ທ່ານຈະເຊື່ອຟັງຈົນສິ້ນຊີວິດຂອງທ່ານ ...

“ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກທ່ານຈື່ຈຳໄວ້ອີກວ່າ ນີ້ຄືພຣະນາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ ຂ້າພະ ເຈົ້າຈະໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ເຊິ່ງມັນຈະບໍ່ຖືກລືບໄປ, ເວັ້ນເສຍແຕ່ຈະເປັນໂດຍການລ່ວງລະເມີດ; ສະນັ້ນ, ຈຶ່ງລະວັງເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ລ່ວງລະເມີດ, ເພື່ອພຣະນາມຈະບໍ່ຖືກລືບຈາກໃຈຂອງພວກ

ທ່ານ“ (ໂມໂຊຢາ 5:8, 11).

ເຮົາຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດໃນການຮັບບັບຕິສະມາ. ເຮົາຕໍ່ຜົນຂອງການບັບຕິສະມານັ້ນ ແຕ່ລະອາທິດເມື່ອເຮົາຮັບສ່ວນສິນລະລຶກ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຮົາທີ່ຈະຮັບເອົາ ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ ສັນຍາຈະລະນຶກເຖິງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ (see D&C 20:77, 79).

ເຮົາຮູ້ບໍ່ວ່າເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍພຽງໃດທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະບຸດທີ່ຊົງຮັກ ແລະ ອົງດຽວທີ່ຖືກຈຳເນີດຂອງພຣະເຈົ້າ? ເຮົາເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່ານີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍພຽງໃດ? ພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນພຣະນາມດຽວພາຍໃຕ້ສະຫວັນຊຶ່ງຈະຊ່ອຍໃຫ້ມະນຸດ ຈະລອດໄດ້ (ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 31:21).

ດັ່ງທີ່ທ່ານຈະຈຳໄດ້, ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ສົນທະນາເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຊື່ຂອງ ສາສນາຈັກໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເມື່ອເດືອນເມສາຜ່ານມານີ້. ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍວ່າ “ເມື່ອເຊື່ອຟັງຕໍ່ ການເປີດເຜີຍ, ເຮົາຈຶ່ງເອີ້ນຕົວເອງວ່າ ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ແທນທີ່ສາສນາຈັກມໍ່ມອນ.” (“Guided by the Holy Spirit,” *Liahona*, May 2011, 30).

ເພາະຊື່ເຕັມຂອງສາສນາຈັກນັ້ນສຳຄັນຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເນັ້ນການເປີດເຜີຍທີ່ມາຈາກ ພຣະຄຳພີ, ຈິດໝາຍແນະນຳຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດຂອງປີ 1982 ແລະ 2001, ແລະ ຈາກຖ້ອຍຄຳຂອງອັກຄະສາວິກຜູ້ທີ່ໄດ້ຊຸກຍູ້ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກໃຫ້ປົກປ້ອງ ແລະ ສັ່ງສອນຄົນໃນໂລກວ່າສາສນາຈັກກໍເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໂດຍຊື່ຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ນີ້ຄືຊື່ຊຶ່ງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຮຽກຮ້ອງເຮົາໃນວັນສຸດທ້າຍ. ມັນເປັນຊື່ຊຶ່ງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຈະ ແຕກຕ່າງຈາກສາສນາອື່ນໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດຫລາຍເທື່ອເຖິງເຫດຜົນທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຕັ້ງຊື່ທີ່ຍາວໃຫ້ສາສນາຈັກຂອງ ພຣະອົງທີ່ໄດ້ຟື້ນຟູແລ້ວ. ມັນອາດເບິ່ງຄືວ່າຍາວ, ແຕ່ຫາກເຮົາມາຄິດເອົາສາວ່າມັນເປັນຄຳ ບັນຍາຍວ່າສາສນາຈັກເປັນແບບໃດ, ໃນທັນທີມັນຈະກາຍເປັນຊື່ທີ່ສັ້ນດີອັດສະຈັນ, ກົງໄປກົງມາ, ແລະ ງ່າຍດ້ວຍ. ຈະມີຄຳບັນຍາຍທີ່ຊື່ຕົງ ແລະ ແຈ້ງຊັດໄປກວ່ານີ້ບໍ່ ແລະ ຖືກສະແດງອອກມາ ພາຍໃນຄຳສັ່ນໆເຫລົ່ານີ້?

ທຸກໆຄຳກຳແຈ້ງ ແລະ ຈຳເປັນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຄຳທຳອິດເດີ ໝາຍເຖິງສະພາບການພິເສດ ຂອງສາສນາຈັກທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູໃນບັນດາສາສນາອື່ນໆໃນໂລກ.

ຄຳທີ່ວ່າ ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດກໍປະກາດວ່າ ນີ້ເປັນສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະຄຳພິມອນພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ, “ແລະ ຈະເປັນສາສນາຈັກຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ ນອກຈາກຈະມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງເຮົາ? ເພາະຫາກວ່າສາສນາຈັກມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງໂມເຊ ມັນກໍເປັນສາສນາຈັກຂອງໂມເຊ; ຫລື ຫາກມັນມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງມະນຸດ [ດັ່ງມໍມອນ] ມັນກໍເປັນສາສນາຈັກຂອງມະນຸດ; ແຕ່ຫາກມັນມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງເຮົາມັນກໍເປັນສາສນາຈັກຂອງເຮົາ, ຫາກເປັນໄປວ່າມັນຖືກສ້າງໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ” (3 ນິໄຟ 27:8).

ຍຸກສຸດທ້າຍ ອະທິບາຍວ່າມັນເປັນສາສນາຈັກອັນດຽວກັນ ກັບສາສນາຈັກທີ່ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ເທິງໂລກ ແຕ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູແລ້ວໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍນີ້. ເຮົາຮູ້ວ່າໄດ້ມີການກະບົດ, ຫລື ການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງມີການຟື້ນຟູຂອງສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄົບບໍລິບູນໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ.

ໄພ່ພົນ ໝາຍຄວາມວ່າສະມາຊິກນັ້ນກໍຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ, ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະໄດ້ຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ ແລະ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນອີກຄັ້ງ. *ໄພ່ພົນ* ກໍໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າສັກສິດໂດຍການເຮັດພັນທະສັນຍາວ່າຈະຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

ພະນາມທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ມອບໃຫ້ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງກໍບອກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນວ່າເຮົາເປັນໃຜ ແລະ ວ່າເຮົາເຊື່ອຫຍັງ. ເຮົາເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໂຖ່ຂອງໂລກ. ພຣະອົງໄດ້ຊົດໃຊ້ແທນທຸກຄົນທີ່ກັບໃຈຈາກບາບຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມຕາຍຂາດ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ມີການຟື້ນຄືນຊີວິດຈາກຄວາມຕາຍ. ເຮົາຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ. ແລະ ດັ່ງທີ່ກະສັດເບັນຢາມິນ ໄດ້ກ່າວກັບຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຢືນຢັນຕໍ່ເຮົາທຸກຄົນໃນມື້ນີ້ອີກວ່າ, “ໃຫ້ທ່ານຈົດຈຳທີ່ຈະລະນຶກເຖິງພຣະນາມ [ຂອງພຣະອົງ] ຢູ່ໃນໃຈທ່ານສະເໝີໄປ” (ໂມໄຊຢາ 5:12).

ເຮົາຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຢືນເປັນພະຍານຂອງພຣະອົງ “ທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກຢ່າງ, ແລະ ໃນທຸກແຫ່ງ” (ໂມໄຊຢາ 18:9). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕ້ອງເຕັມໃຈທີ່ຈະໃຫ້ຄືນອີ່ນຮູ້ວ່າເຮົາຕິດຕາມໃຜ ແລະ ວ່າເຮົາເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງໃຜ: ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ແນ່ນອນວ່າເຮົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງນີ້ດ້ວຍທ່າທີ່ແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ປະຈັກພະຍານ. ເຮົາຕ້ອງຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໂດຍການປະກາດຢ່າງລຽບງ່າຍ ແລະ ແຈ້ງແຈ້ງ, ແຕ່ຢ່າງຖ່ອມຕົນວ່າ ເຮົາເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ. ເຮົາຕິດຕາມພຣະອົງໂດຍການເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ—ສານຸສິດໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍ.

ຜູ້ຄົນ ແລະ ອົງການຕ່າງສ່ວນຫລາຍກໍມີຊື່ຫລິ້ນທີ່ຄົນອື່ນໃສ່ໃຫ້. ຊື່ຫລິ້ນອາດເປັນຊື່ສັ້ນ ຈາກຊື່ເຕັມ, ຫລື ມັນອາດມາຈາກເຫດການ ຫລື ຈາກລັກສະນະພິເສດທາງຮ່າງກາຍ ຫລື ອື່ນໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າຊື່ຫລິ້ນບໍ່ມີສະຖານະ ຫລື ຄວາມສຳຄັນເທົ່າກັບຊື່ຈິງ, ແຕ່ກໍຍັງສາມາດໃຊ້ໄດ້ໃນ ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມ.

ສາສນາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ສະໄໝໃໝ່ກໍໄດ້ມີຊື່ຫລິ້ນ. ໄພ່ພົນໃນ ສະໄໝພຣະຄຳພີໃໝ່ຖືກເອີ້ນວ່າຊາວຄຣິດ ເພາະເຂົາເຈົ້າປະກາດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນຕອນຕົ້ນຜູ້ທີ່ຕິ ແລະ ກ່າວສຽດສິໄດ້ໃຊ້ຊື່ນັ້ນໃນທາງທີ່ດູກູກ, ແຕ່ບັດນີ້ກໍກາຍເປັນຊື່ທີ່ມີກຽດ; ແລະ ເຮົາກໍຖືວ່າເປັນກຽດຍິ່ງທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ສາສນາຊາວຄຣິດ.

ສະມາຊິກເຮົາຖືກເອີ້ນວ່າ *ຊາວມໍມອນ* ເພາະເຮົາເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີມໍມອນ: ປະຈັກພະຍານອີກ ຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄົນອື່ນອາດພະຍາຍາມໃຊ້ຄຳວ່າ *ມໍມອນ* ທົ່ວໄປທີ່ຮ່ວມ ແລະ ອ້າງເຖິງຜູ້ທີ່ແຕກແຍກອອກໄປຈາກສາສນາຈັກ ແລະ ໄປຈັດຕັ້ງກຸ່ມອື່ນໆ. ການໃຊ້ຊື່ໃນທາງນີ້ ກໍພຽງແຕ່ນຳໄປສູ່ຄວາມສັບສົນ. ເຮົາກໍມີຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງສີ່ສານມວນຊົນ ທີ່ລະເວັ້ນຈາກການນຳໃຊ້ຄຳ *ມໍມອນ* ໃນທາງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສາທາລະນະຊົນສັບສົນຊື່ຂອງ ສາສນາຈັກກັບກຸ່ມທີ່ມີເມຍຫລາຍຄົນ ຫລື ກຸ່ມທີ່ເຊື່ອຖືຫລັກພື້ນຖານອື່ນໆ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍປະກາດຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ ບໍ່ມີກຸ່ມທີ່ມີເມຍຫລາຍຄົນ, ຮ່ວມທັງຜູ້ທີ່ເອີ້ນຕົວເອງວ່າ ຊາວມໍມອນພື້ນຖານ ຫລື ຊື່ອື່ນໆທີ່ມາຈາກຊື່ຂອງເຮົາ, ມີພາກສ່ວນ ຫລື ເປັນສະມາຊິກໃດໆ ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ *ມໍມອນ* ບໍ່ໄດ້ເປັນຊື່ເຕັມ ແລະ ຊື່ທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງສາສນາຈັກ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ມັນໄດ້ເກີດມາຈາກຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າຕິສຽດສິເຮົາໃນຕອນຕົ້ນແຫ່ງການບຽດບຽນ, ມັນໄດ້ກາຍມາເປັນ ຊື່ຫລິ້ນທີ່ດີສົມຄວນເມື່ອອ້າງເຖິງສະມາຊິກ ແທນທີ່ອ້າງເຖິງສະຖາບັນ. ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຊົາໃຊ້ ຊື່ *ມໍມອນ*, ເມື່ອສົມຄວນ, ແຕ່ເຮົາຄວນເນັ້ນຕໍ່ໄປເຖິງຊື່ເຕັມ ແລະ ຖືກຕ້ອງຂອງສາສນາຈັກ ນັ້ນເອງ. ໃນອີກຄວາມໝາຍໜຶ່ງ, ເຮົາຄວນລະເວັ້ນ ແລະ ເຊົາໃຊ້ຄຳທີ່ວ່າ “ສາສນາມໍມອນ.”

ຕະຫລອດຫລາຍປີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ມອບໝາຍຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຖືກຖາມຫລາຍເທື່ອຖ້າຫາກວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາມໍມອນ. ຄຳຕອບຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍແມ່ນ, “ຂ້າພະເຈົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ເພາະເຮົາເຊື່ອ ໃນພຣະຄຳພີມໍມອນ, ຊຶ່ງເປັນຊື່ຕາມຊື່ຂອງສາດສະດາຜູ້ນຳໃນສະໄໝໂບຮານ ແລະ ເປັນປະຈັກ ພະຍານອີກຢ່າງໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ບາງເທື່ອເຮົາກໍຖືກເອີ້ນວ່າ ຊາວມໍມອນ.” ໃນທຸກໆ ກໍລະນີຄຳຕອບນີ້ກໍເປັນທີ່ຍອມຮັບຢ່າງດີ ແລະ ຕາມຈິງແລ້ວກໍໄດ້ເປີດໂອກາດຢ່າງຫລວງຫລາຍ

ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະອະທິບາຍເຖິງການຟື້ນຟູຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສົມບູນໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍນີ້.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຄິດເຖິງອິດທິພົນທີ່ເຮົາສາມາດມີໄດ້ໂດຍຄໍາຕອບທີ່ໃຊ້ ຊີ້ເຕັມຂອງສາສນາຈັກດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ປະກາດວ່າເຮົາຄວນເຮັດ. ແລະ ຖ້າທ່ານ ບໍ່ສາມາດຕອບທັນທີໂດຍໃຊ້ຊີ້ເຕັມ, ວ່າຢ່າງນ້ອຍກໍຂໍໃຫ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.” ແລະ ແລ້ວຈຶ່ງອະທິບາຍ “ແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ.”

ບາງຄົນອາດຖາມວ່າ, ແລ້ວກ່ຽວກັບ ແວບໄຊ້ຂອງອິນເຕີແນັດດັ່ງ Mormon.org ແລະ ການໂຄສະນາທາງສື່ສານມວນຊົນອື່ນໆເດ. ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາແລ້ວ, ການອ້າງເຖິງ ສະມາຊິກເປັນສ່ວນຮວມວ່າຊາວມໍມອນ ບາງເທື່ອກໍສົມຄວນ. ເພື່ອຄວາມສະດວກ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຂອງເຮົາທີ່ເຂົ້າມາຄົ້ນຫາເຮົາຈະໃຊ້ຄຳນັ້ນ. ແຕ່ເມື່ອທ່ານເປີດ ແວບໄຊ້ Mormon.org ຊື່ທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງສາສນາຈັກກໍຖືກອະທິບາຍຢູ່ໃນໜ້າທຳອິດນັ້ນ, ແລະ ປະກົດໃຫ້ເຫັນໃນທຸກໆໜ້າຕາມຈາກນັ້ນ. ມັນບໍ່ສະດວກທີ່ຈະຄາດຫວັງໃຫ້ຄົນພິມຊີ້ເຕັມຂອງ ສາສນາຈັກເມື່ອເຂົາເຈົ້າຄົ້ນຫາເຮົາ ຫລື ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຂົ້າສູ່ ແວບໄຊ້ຂອງເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມສະດວກເຫລົ່ານີ້ອາດເປັນແບບນີ້ຕໍ່ໄປ, ມັນບໍ່ຄວນຍັບຍັ້ງສະມາຊິກຈາກການ ໃຊ້ຊີ້ເຕັມຂອງສາສນາຈັກ ເມື່ອໃດທີ່ເປັນໄປໄດ້. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງພັດທະນານິໄສ ພາຍໃນກິດຈະກຳ ຂອງຄອບຄົວ ແລະ ໃນສາສນາຈັກ ແລະ ໃນການປະຕິບັດປະຈຳວັນຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ ມັນແຈ່ມແຈ້ງວ່າສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍເປັນຊື່ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າເອງໄດ້ບອກວ່າເຮົາຈະຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້.

ການລົງຄະແນນສຽງຄວາມຄິດເຫັນເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ໄດ້ຊີ້ບອກວ່າຫລາຍໆຄົນຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈ ຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ ມໍມອນ ໝາຍເຖິງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ. ແລະ ຄົນສ່ວນຫລາຍກໍຍັງ ບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຊາວມໍມອນເປັນຊາວຄຣິດ. ແມ່ນແຕ່ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ອ່ານເຖິງວຽກງານຂອງ Helping Hands (ມືທີ່ຊ່ວຍເຫລືອ) ຕະຫລອດທົ່ວໂລກຫລັງຈາກໄພພິບັດຂອງລົມພະຍຸເຮືອເຄນ, ແຜ່ນດິນໄຫວ, ນໍ້າຖ້ວມ ແລະ ຄວາມອຶດຢາກ, ເຂົາເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຄວາມພົວພັນຂອງວຽກ ມະນຸດສະທຳຂອງເຮົາວ່າເປັນອົງການຂອງຊາວຄຣິດ. ແນ່ນອນວ່າມັນຈະເປັນເລື່ອງງ່າຍ ສຳລັບເຂົາເຈົ້າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາເຊື່ອໃນ ແລະ ຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍຖ້າຫາກເຮົາ ອ້າງເຖິງຕົວເອງວ່າສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ໃນວິທີນີ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຊື່ ມໍມອນ ຈະມາຮັບຮູ້ຄວາມພົວພັນຂອງຄຳນັ້ນກັບຊື່ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍຂອງເຮົາ ແລະ ກັບຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຕາມທີ່ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ຂໍຮ້ອງໃນຈົດໝາຍຂອງພວກເພິ່ນລົງວັນທີ 23 ເດືອນກຸມພາ

2001 ວ່າ: “ການນຳໃຊ້ຊື່ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍ, ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຍິ່ງສຳຄັນຫລາຍຂຶ້ນໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ເພາະເຫດນີ້, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮ້ອງຂໍວ່າ ເມື່ອເຮົາອ້າງເຖິງສາສນາຈັກເຮົາຈະໃຊ້ຊື່ເຕັມຂອງມັນເມື່ອໃດກໍຕາມເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້.”

ໃນປີ 1948 ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ສາມັນຂອງເດືອນຕຸລາ, ປະທານໂຈດ ອາວເບີດ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເມື່ອທ່ານອອກໄປຈາກກອງປະຊຸມນີ້, ທ່ານອາດຈະໄດ້ຕິດຕໍ່ປະຕິບັດກັບກຸ່ມສາສນາຕ່າງໆຢູ່ໃນໂລກ, ແຕ່ຈຶ່ງຈຳໄວ້ວ່າຍັງມີສາສນາຈັກພຽງແຫ່ງດຽວໃນໂລກໂດຍຄຳບັນຊາຈາກສະຫວັນທີ່ມີຊື່ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ” (ໃນການລາຍງານຂອງກອງປະຊຸມ, ເດືອນຕຸລາ 1948, 167).

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈຶ່ງຈື່ຈຳຄຳແນະນຳນີ້ນຳອີກຂະນະທີ່ເຮົາອອກໄປຈາກກອງປະຊຸມນີ້. ຂໍໃຫ້ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາເຖິງພຣະອົງຈຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຂໍໃຫ້ຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະອົງຈຶ່ງມີຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາເລື້ອຍໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຖອມຕົນໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ອາແມນ.

ຍືນຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຮົາໄດ້ຍືນຢູ່ຊ່າວສານທີ່ດິນເລີດໃນເຊົ້າມື້ນີ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມ. ພວກເຮົາດີໃຈຫລາຍເປັນພິເສດທີ່ແຂວເດີ ຮໍເບີດ ດີ ແຮວ ໄດ້ມາ ຮ່ວມກັບພວກເຮົາອີກ ແລະ ເພິ່ນຮູ້ສຶກວ່າດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ພວກເຮົາຮັກທ່ານ, ບອບ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄຕ່ຕອງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບທ່ານໃນເຊົ້າມື້ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃຫ້ແບ່ງປັນຄວາມຄິດສອງສາມຢ່າງ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າກ່ຽວຂ້ອງ ແລະ ເໝາະສົມກັບເວລາ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການນຳພາໃນການກ່າວ ຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໄດ້ 84 ປີແລ້ວຕອນນີ້. ໃນການໃຫ້ທ່ານເຫັນພາບໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເກີດໃນປີທີ່ ຊາເລສ ລິນເບີກ ໄດ້ຂັບຍົນຄົນຄຽວຕົງຈາກນິວຢອກໄປກຽງປາລີ ດ້ວຍເຄື່ອງຈັກຫົວຄຽວ, ມີເບາະນັ່ງອັນຄຽວ, ມີປີກຍົນອັນຄຽວ. ມີການປ່ຽນແປງຫລາຍນັບຕັ້ງແຕ່ 84 ປີຜ່ານມາ. ນັບແຕ່ມັນມາ ມະນຸດກໍໄດ້ໄປເຖິງດວງຈັນ ແລະ ກັບມາແລ້ວ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ເລື່ອງທີ່ແຕ່ງຂຶ້ນໃນອາດິດ, ບັດນີ້ກາຍເປັນເລື່ອງຈິງ. ແລະ ເລື່ອງຈິງນັ້ນ, ຂອບໃຈນຳເທັກໂນໂລຈີ, ໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວ ຈົນວ່າເຮົາເກືອບບໍ່ສາມາດຕາມໄປທັນ—ຖ້າຫາກວ່າເຮົາຊິເຄີຍທັນຫລືບໍ່. ສຳລັບເຮົາຜູ້ທີ່ຍັງຈື່ຈຳໃຊ້ໂທລະສັບໝູນຊະນິດເກົ່າ ແລະ ຈັກພິມທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ໄຟຟ້າ, ເທັກໂນໂລຈີ ໃນທຸກວັນນີ້ເປັນທີ່ໜ້າອີງຕາມຫລາຍ.

ພ້ອມນີ້ ມາດຕະຖານເລື່ອງສິນທຳກໍໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວຄືກັນ. ການປະພຶດທີ່ແຕກອ່ອນຖືວ່າ ເປັນສິ່ງບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ຜິດສິນທຳ, ບັດນີ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ໂຍະຍານ, ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນ ຍອມຮັບນຳອີກ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານເລື່ອງໜຶ່ງຢູ່ໃນ *Wall Street Journal* ຂຽນ ໂດຍ ຈອນນາຕັນ ແຊັກ, ອາຈານສາສນາປົວຄົນອັງກິດ. ໃນເລື່ອງນັ້ນ, ລາວໄດ້ຂຽນດັ່ງນີ້: “ຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ, ສັງຄົມຂອງຄົນພາກຕາເວັນຕົກໃນຊ່ວງລະຍະປີ 1960 ໄດ້ປ່ຽນແປງຢ່າງໄວ, ໄດ້ປະຖິ້ມຫຼັກການປະຕິບັດຕາມຮີດຄອງປະເພນີເລື່ອງການຄວບຄຸມຕົນເອງ. ກຸ່ມນັກຮ້ອງຊື່ Beatles ໄດ້ຮືອງວ່າພຽງແຕ່ຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນທີ່ທ່ານຕ້ອງການ. ຫຼັກທຳຂອງກຸ່ມ Judeo-Christian ຄືການເສຍສະລະທຸກຢ່າງ. ແລ້ວຕໍ່ມາມີການເວົ້າວ່າ: ປາກເຮັດຫຍັງກໍເຮັດ ຖ້າມັນດີສຳລັບເຈົ້າ. ພຣະບັນຍັດສິບປະການໄດ້ຖືກຂຽນຄືນໃໝ່ກາຍເປັນຄຳວ່າ ຄຳແນະນຳທີ່ຊ່າງປະດິດຄິດສ້າງສິບປະການ.”

ອາຈານ ແຊັກ ໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ: “ເຮົາໄດ້ຝຸ່ມເຜີຍອຍກັບສິນທຳຂອງເຮົາ ຄືກັນກັບເຮົາຝຸ່ມເຜີຍອຍກັບເງິນຄຳຂອງເຮົາ. ... ມີຫລາຍພາກສ່ວນອັນກວ້າງໃຫຍ່ທີ່ [ໃນໂລກນີ້] ບ່ອນທີ່ສາສນາເປັນເລື່ອງໃນອາດິດ ແລະ ບໍ່ມີສຽງເຕືອນບອກກົງກັນຂ້າມກັບຄຳທີ່ວ່າ ຊີໂລດ, ໃຊ້ໂລດ, ນຸ່ງໂລດ, ອວດອ້າງໂລດ, ເພາະສິນຄວນສຳລັບເຈົ້າ. ຂ່າວສານກໍຄື ສິນທຳກາຍເປັນເລື່ອງລ້າສະໄໝ, ຄວາມສຳນຶກແມ່ນສຳລັບຄົນອ່ອນແອ, ແລະ ພຣະບັດຍັດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແມ່ນ ‘ຢ່າໃຫ້ຄົນພົບເຫັນ.’”¹

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເລື່ອງນີ້—ໜ້າເສຍໃຈ—ບັນຍາຍເຖິງໂລກຂອງເຮົາໃນທຸກວັນນີ້. ເຮົາຕ້ອງກຸ້ມໃຈນຳມັນບໍ່ ແລະ ຄິດວ່າເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະສູ້ຊົນກັບມັນໄດ້? ບໍ່. ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາມີພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເປຊູຄຣິດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮົາຮູ້ວ່າ ສິນທຳບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງລ້າສະໄໝ, ວ່າຄວາມສຳນຶກຂອງເຮົາຈະນຳພາເຮົາສະເໝີ, ແລະວ່າເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳລັບການກະທຳຂອງເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂລກນີ້ໄດ້ປ່ຽນໄປ, ແຕ່ກິດຂອງພຣະເຈົ້າຍັງເໝືອນເດີມ. ມັນບໍ່ໄດ້ປ່ຽນແປງ; ມັນຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ພຣະບັນຍັດສິບປະການກໍຄືກັນ—ຍັງເປັນພຣະບັນຍັດຢູ່ຄືເກົ່າ. ມັນ ບໍ່ໄດ້ເປັນຄຳແນະນຳ. ມັນຈຳເປັນສຳລັບວັນເວລາຂອງເຮົາເທົ່າໆກັບໃນວັນເວລາຕອນພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບມັນໃຫ້ແກ່ລູກຫລານອິດສະຣາເອນ. ຖ້າຫາກເຮົາພຽງແຕ່ຟັງ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຍິນສູລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ, ກ່າວກັບເຮົາໃນຕອນນີ້ ແລະ ໃນເວລານີ້.

“ຢ່ານະມັດສະການພຣະອື່ນ ນອກຈາກເຮົາແຕ່ເທົ່ານັ້ນ.

“ຢ່າເຮັດສຳລັບຕົນຮູບຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງອັນເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ. ...

“ຢ່າໃຊ້ຊື່ຂອງເຮົາໄປໃນທາງຊົ່ວຮ້າຍ ເພາະເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ. ...

“ຈົ່ງຖືມື້ພຣະ ແລະ ຍິດຖືໄວ້ເປັນມື້ສັກສິດ. ...

“ຈົ່ງນັບຖືພໍ່ແມ່ຂອງເຈົ້າ. ...

“ຢ່າຂ້າຄົນ.

“ຢ່າຫລົ່ນຊື່ສູ່ຜູ້ອື່ນ.

“ຢ່າລັກ.

“ຢ່າໃສ່ຮ້າຍປ່າຍສີເພື່ອນມະນຸດ. ...

“ຢ່າຢາກໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນ.”²

ກົດຂອງການປະພຶດຕົນຂອງເຮົາແມ່ນເດັດຂາດ; ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງຕໍ່ລອງ. ມັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພຣະບັນຍັດ ສິບປະການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໃນຄຳເທດສະໜາຢູ່ເທິງຄ້ອຍບູນອີກ, ຊຶ່ງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວ ຕອນພຣະອົງມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້. ມັນຢູ່ໃນຕະຫລອດທົ່ວຄຳສອນຂອງພຣະອົງ. ມັນຢູ່ໃນການ ເປີດເຜີຍຂອງຍຸກໃໝ່ຄືກັນ.

ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນແມ່ນເໝືອນເດີມ ໃນມື້ວານນີ້, ມື້ນີ້, ແລະ ຕະຫລອດການ. ສາດສະດາມັນອນໄດ້ບອກເຮົາວ່າ ພຣະເຈົ້າ “ບໍ່ມີວັນປ່ຽນແປງຈາກຊົ່ວນິລັນດອນເຖິງຊົ່ວ ນິລັນດອນ.”³ ຢູ່ໃນໂລກນີ້ບ່ອນທີ່ເກືອບທຸກສິ່ງເບິ່ງຄືວ່າປ່ຽນແປງໄປ, ແຕ່ຄວາມໝັ້ນຄົງ ຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາເພິ່ງພາອາໄສໄດ້, ເປັນສະໝໍທີ່ເຮົາສາມາດຍຶດໝັ້ນໄວ້ຢ່າງແໜ້ນໜຽວ ແລະ ປອດໄພ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາອາດຈະຖືກພັດໄປໃນນ້ຳບ່ອນທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ.

ມັນອາດປະກົດຕໍ່ທ່ານເປັນບາງຄັ້ງວ່າ ຄົນທີ່ອອກໄປໃນໂລກມີຄວາມມ່ວນຊື່ນຫລາຍກວ່າທ່ານ. ພວກທ່ານບາງຄົນອາດຮູ້ສຶກຖືກຈຳກັດດ້ວຍກົດຂອງສາສນາຈັກທີ່ເຮົາຍຶດໝັ້ນ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດຕໍ່ທ່ານວ່າ ບໍ່ມີ ສິ່ງໃດ ທີ່ຈະນຳຄວາມສຸກ ຫລື ຄວາມສະຫງົບມາສູ່ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານຫລາຍກວ່າພຣະວິນຍານ ຊຶ່ງສາມາດມາສູ່ເຮົາເມື່ອ

ເຮົາເຮັດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ. ພຣະວິນຍານນັ້ນ ບໍ່ສາມາດຢູ່ນຳກິດຈະກຳທີ່ຝ່າຍໂລກເຂົ້າຮ່ວມ. ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ປະກາດເຖິງຄວາມຈິງນີ້ວ່າ: “ມະນຸດທີ່ມີຈິດໃຈທຳມະດາຈະຮັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ຊຶ່ງເປັນຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້, ເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເປັນເລື່ອງໂງ່ສຳລັບຕົນ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈເພາະວ່າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກໍຕ້ອງອາໄສພຣະວິນຍານ.”⁴ ຄຳວ່າ “ມະນຸດທີ່ມີຈິດໃຈທຳມະດາ” ສາມາດໝາຍເຖິງເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຖ້າຫາກເຮົາປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ເຮົາຈະຕ້ອງລະມັດລະວັງຢູ່ໃນໂລກທີ່ປ່ຽນແປງຢ່າງວ່ອງໄວຈາກສິ່ງທີ່ເປັນທາງວິນຍານ. ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາຈະປະຕິເສດສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງເຮົາ, ປະຕິເສດບໍ່ຍອມແພ້ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດ—ນັ້ນຄື ຊີວິດນິລັນຕອນໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພາຍຸຈະກະທົບໃສ່ປະຕູຂອງເຮົາສະເໝີ, ເພາະມັນເປັນພາກສ່ວນໃນປະສົບການຂອງເຮົາຢູ່ໃນຊ່ວງມະຕະຢ່າງທີ່ຫລີກລ້ຽງບໍ່ໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະສາມາດຕຽມພ້ອມເພື່ອປະເຊີນກັບມັນໄດ້, ເພື່ອຮຽນຈາກມັນ, ແລະ ເພື່ອເອົາຊະນະມັນ ຖ້າຫາກເຮົາມີພຣະກິດຕິຄຸນເປັນພື້ນຖານ ແລະ ມີຄວາມຮັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ. ສາດສະດາເອຊາຢາໄດ້ປະກາດວ່າ, “ຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ ຄວາມປອດໄພ ຈະມີຕະຫລອດໄປ ເພາະທຸກຄົນຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ.”⁵

ໃນການເປັນຢູ່ ໃນ ໂລກ ແຕ່ບໍ່ເປັນ ຂອງ ໂລກ, ມັນຈຳເປັນທີ່ເຮົາຈະຕິດຕໍ່ກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຜ່ານການອະທິຖານ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ; ພຣະອົງຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ແນະນຳເຮົາ ດັ່ງທີ່ມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນ 3 ນິໄຟ ບົດທີ 18 ວ່າໃຫ້ “ຄອຍເຝົ້າລະວັງ ແລະ ອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປຫາການລໍ້າລວງ; ເພາະວ່າຊາຕານປາຖະໜາຢາກໄດ້ເຈົ້າ. ...

“ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຕ້ອງອະທິຖານຫາພຣະບິດາຢູ່ສະເໝີໃນນາມຂອງເຮົາ;

“ແລະ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະຂໍຈາກພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ຊຶ່ງຖືກຕ້ອງ, ໂດຍເຊື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ, ຈົ່ງເບິ່ງ ມັນຈະຖືກມອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ.”⁶

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເຖິງພະລັງຂອງການອະທິຖານຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 12 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານຢ່າງຂະຫຍັນເພື່ອຈະໄດ້ມີເງິນ ແລະ ກໍໜ້ອນໄດ້ຫ້າໂດລາ. ຕອນນັ້ນເປັນຊ່ວງລະຍະເສດຖະກິດຕົກຕ່ຳຫລາຍທີ່ສຸດ ຕອນເງິນຫ້າໂດລາເປັນຈຳນວນເງິນຫລາຍທີ່ສຸດ—ໂດຍສະເພາະສຳລັບເດັກນ້ອຍອາຍຸ 12 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບເງິນຫລຽນທັງໝົດ ຊຶ່ງເປັນຈຳນວນຫ້າໂດລາໃຫ້ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ເອົາເງິນເຈ້ຍໃບຫ້າໂດລາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີສິ່ງພິເສດທີ່ຈະຊື່ດ້ວຍເງິນຫ້າໂດລານັ້ນ, ແຕ່ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈື່ວ່າໄດ້ຊື່ຫຍັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຈື່ໄດ້ວ່າ ເງິນຈຳນວນນັ້ນແມ່ນສຳຄັນຫລາຍຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນເວລານັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ມີຈັກຊັກເຄື່ອງ, ສະນັ້ນແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງໄປຊື້ກຢູ່ຮ້ານທຸກອາທິດ. ຫລັງຈາກສອງສາມມື້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບ “ເຄື່ອງປຽກຄືນ” ແລະ ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຕາກມັນໃສ່ຮາວເຄື່ອງຢູ່ຫລັງບ້ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍັດເງິນໃບຫ້າໂດລານັ້ນໃສ່ໃນຖົງໂສ້ງ, ແລະ ທ່ານອາດສາມາດຕວງໄດ້ນີ້, ໂສ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກສົ່ງໄປຮ້ານກັບເງິນທີ່ຕິດຢູ່ໃນຖົງນັ້ນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຫວັງນຳເງິນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຈະມີຄົນກວດເບິ່ງຖົງກ່ອນຈະຊັກມັນ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີໃຜເຫັນເງິນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍແນ່ໃຈວ່າ ເງິນນັ້ນຈະຕົກເຫຍ່ໄປຕອນຊັກ ແລະ ພະນັກງານຊັກເຄື່ອງອາດພົບເຫັນ ແລະ ກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະສົ່ງເງິນກັບໄປໃຫ້ຜູ້ໃດ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນ. ຄວາມຫວັງທີ່ຈະໄດ້ເງິນກັບຄືນມານັ້ນແມ່ນມີໜ້ອຍທີ່ສຸດ—ເປັນຄວາມຈິງທີ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າບອກໃຫ້ເພິ່ນຮູ້ກ່ຽວກັບເງິນຢູ່ໃນຖົງໂສ້ງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໄດ້ເງິນນັ້ນ; ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການມັນ; ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທຳງານຢ່າງໜັກກ່ອນຈະໄດ້ເງິນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ມີສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ໃນຄວາມຈິນຕາແຈ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນໄປຫາພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ ແລະ ອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະອົງຊ່ອຍຮັກສາເງິນນັ້ນໄວ້ຢ່າງປອດໄພຢູ່ໃນຖົງ ຈົນກວ່າເຄື່ອງຊັກຂອງພວກເຮົາໄດ້ກັບຄືນມາ.

ໃນສອງມື້ອັນຍາວນານ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າມັນເຖິງເວລາ ທີ່ລົດຂົນສົ່ງເຄື່ອງຈະນຳເຄື່ອງຊັກມາໃຫ້ພວກເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃກ້ປ່ອງຢ້ຽມ, ລໍຖ້າ. ເມື່ອລົດມາຈອດຢູ່ຫ້າບ້ານ, ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມຢ່າງໄວ. ທັນທີທີ່ເຄື່ອງປຽກເຂົ້າມາໃນເຮືອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບເອົາໂສ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ແລ່ນຂຶ້ນໄປຫ້ອງນອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ກລົງໄປໃນຖົງດ້ວຍມືອັນສັ້ນເຊັ່ນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈື່ກບໍ່ເຫັນຫຍັງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດວ່າ ເງິນໄດ້ເສຍໄປແລ້ວ, ແຕ່ແລ້ວມີຂ້າພະເຈົ້າໄປຕຳເອົາເງິນເຈ້ຍໃບຫ້າໂດລານັ້ນທີ່ປຽກຢູ່. ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າດຶງມັນອອກມາຈາກຖົງໂສ້ງ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໂລ່ງໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູ ຕໍ່ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາຕອບຕໍ່ຄໍາອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍເທື່ອຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ບໍ່ມີຈັກມື້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານການອະທິຖານ. ມັນເປັນຄວາມສໍາພັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າທະນຸຖະໜອມ—ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ວ່າ ຊິເຮັດຫຍັງຖ້າປາດສະຈາກພຣະອົງ. ຖ້າຫາກວ່າຕອນນີ້ ທ່ານບໍ່ມີຄວາມສໍາພັນເຊັ່ນນັ້ນກັບພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ພະຍາຍາມບັນລຸເປົ້າໝາຍນັ້ນເດີ. ເມື່ອທ່ານເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບການດົນໃຈ ແລະ ການນຳພາໃນຊີວິດຈາກພຣະອົງ—ຊຶ່ງຈຳເປັນຫລາຍຕໍ່ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຖ້າຫາກເຮົາຈະຢູ່ລອດໄດ້ທາງວິນຍານໃນເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້. ການດົນໃຈ ແລະ ການນຳພາເຊັ່ນນັ້ນເປັນຂອງປະທານທີ່ພຣະອົງປະທານໃຫ້ລ້າງ ຖ້າຫາກເຮົາພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາມັນ. ຊ່າງເປັນຊັບສົມບັດອັນລຳຄ່າແທ້ໆນໍ!

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຖ່ອມ ແລະ ກະຕັນຍູຫລາຍເມື່ອພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕໍ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຜ່ານການດົນໃຈຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນທີ່ຈະຈິ້ມັນ, ໄວ້ວາງໃຈມັນ, ແລະ ຕິດຕາມການດົນໃຈນັ້ນ. ເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈເຊັ່ນນັ້ນ. ເທື່ອໜຶ່ງເປັນການດົນໃຈຊັດເຈນທີ່ສຸດ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນເດືອນສິງຫາ ປີ 1987 ໃນຕອນທຳການອຸທິດພຣະວິຫານຝະແລ້ງເຝີດ ເຢຍລະມັນ. ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເບັນສັນ ໄດ້ຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນສອງມື້ທຳອິດຂອງການອຸທິດນັ້ນ ກ່ອນເພິ່ນກັບຄືນບ້ານ, ແລະ ສະນັ້ນ ມັນຈຶ່ງໄດ້ເປັນໂອກາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະໄດ້ດຳເນີນພາກຕ່າງໆທີ່ເຫລືອຢູ່.

ໃນວັນເສົາ ພວກເຮົາມີພາກໜຶ່ງສຳລັບຊາວໂຮນລັງຜູ້ອາໄສ ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພຣະວິຫານຝະແລ້ງເຝີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກຜູ້ນຳຄົນໜຶ່ງດີທີ່ມາຈາກປະເທດໂຮນລັງຊື່ ບະລາເດີ ພິເຕີ ມູຣິກ. ກ່ອນການເລີ່ມຕົ້ນພາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈໃຫ້ເອີ້ນບະລາເດີ ມູຣິກຂຶ້ນກ່າວກັບເພື່ອນສະມາຊິກຄົນໂຮນລັງໃນພາກນັ້ນ, ຕາມຈິງແລ້ວ, ລາວຄວນເປັນຜູ້ກ່າວຄົນທຳອິດ. ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນລາວຢູ່ໃນພຣະວິຫານໃນເຊົ້ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເຈ້ຍນ້ອຍໄປໃຫ້ ແອວເດີ ຄາໂລສ ອີ ອາເຊ, ປະທານເຂດຂອງພວກເຮົາ, ຖາມວ່າ ພິເຕີ ມູຣິກ ໄດ້ມາຮ່ວມພາກນັ້ນຫລືບໍ່. ກ່ອນຂ້າພະເຈົ້າລຸກຢືນຂຶ້ນ ເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນພາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຈ້ຍນ້ອຍຈາກແອວເດີອາເຊ ບອກວ່າບະລາເດີ ມູຣິກ ບໍ່ໄດ້ມາຮ່ວມ, ລາວຫຍຸ້ງກັບທຸລະຢູ່ບ່ອນອື່ນ, ແຕ່ລາວຈະມາຮ່ວມການອຸທິດພຣະວິຫານໃນມື້ຕໍ່ໄປກັບບັນດາກຸ່ມທະຫານ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢືນຂຶ້ນກ່າວຕ້ອນຮັບຜູ້ຄົນ ແລະ ບອກເຖິງລາຍການ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການດົນໃຈຢ່າງບໍ່ຜິດພາດວ່າ ຄວນເອີ້ນໃຫ້ພິເຕີ ມູຣິກ ຂຶ້ນກ່າວເປັນຄົນທຳອິດ. ຂ້າພະເຈົ້າ

ປະຫລາດໃຈ, ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຫາກໄດ້ຍິນຈາກແອວເດີ ອາເຊ ວ່າບະລາເດີ ມູນິກ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນ
ພຣະວິຫານຕອນນັ້ນ. ໂດຍທີ່ໄວ້ວາງໃຈນຳການດົນໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປະກາດການຮ້ອງເພງ,
ການອະທິຖານ, ແລະ ໄດ້ບອກວ່າ ຜູ້ກ່າວປາໄສຄົນທຳອິດຈະເປັນບະລາເດີ ພິເຕີ ມູນິກ.

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກັບຄືນບ່ອນນັ້ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫລືອດຕາໄປເບິ່ງແອວເດີ ອາເຊ ແລະ
ເຫັນໜ້າເພິ່ນເບິ່ງຄືວ່າ ຕື່ນຕົກໃຈ. ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ຍິນ
ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າບະລາເດີ ມູນິກ ຈະເປັນຜູ້ກ່າວຄົນທຳອິດ, ເພິ່ນບໍ່ເຊື່ອຫຼືເພິ່ນ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ
ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເຈ້ຍນ້ອຍຂອງເພິ່ນແລ້ວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ອ່ານມັນແລ້ວ, ແລະ
ເພິ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງປະກາດໃຫ້ບະລາເດີ ມູນິກ ເປັນຜູ້ກ່າວ, ໂດຍທີ່ຮູ້ແລ້ວວ່າ
ລາວບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ໃນລະຫວ່າງທີ່ເຫດການນັ້ນເກີດຂຶ້ນ, ພິເຕີ ມູນິກ ໄດ້ປະຊຸມຢູ່ ຫ້ອງການເຂດໃນເມືອງ ຜອດສະຕັດສີ .
ລະຫວ່າງການ ປະຊຸມນັ້ນ, ລາວໄດ້ໄປຫາແອວເດີ ຮາກີ ຜູ້ຊົງຕອນນັ້ນ
ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າໃຫ້ອະນາເຂດ, ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ເຈົ້າສາມາດ
ພາຂ້ອຍໄປຫາພຣະວິຫານໄດ້ໄວປານໃດ?”

ແອວເດີ ຮາກີ ຜູ້ຮູ້ກັນວ່າມັກຂັບລົດສະປອດຂອງລາວໄວ ໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍສາມາດພາເຈົ້າໄປ
ເຖິງພາຍໃນ 10 ນາທີ! ແຕ່ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຢາກໄປພຣະວິຫານ?”

ບະລາເດີ ມູນິກ ຕອບວ່າລາວບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງລາວຕ້ອງໄປພຣະວິຫານ ແຕ່ລາວຮູ້ວ່າລາວຕ້ອງ
ໄດ້ໄປພຣະວິຫານ. ແລ້ວທັງສອງກໍໄດ້ອອກເດີນທາງໄປພຣະວິຫານທັນທີ.

ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມນັກຮ້ອງ ຮ້ອງເພງອັນປະທັບໃຈຢູ່ນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວໄປມາ, ຄິດວ່າບໍ່ດົນ
ກໍຈະໄດ້ເຫັນ ພິເຕີ ມູນິກ ແລ້ວ. ແຕ່ກໍບໍ່ເຫັນ. ແຕ່ແປກປະຫລາດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຮູ້ສຶກຕົກໃຈ.
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນ, ບໍ່ຜິດພາດ, ແລະວ່າທຸກສິ່ງຈະເປັນໄປດ້ວຍດີ.

ບະລາເດີ ມູນິກ ໄດ້ຢ່າງເຂົ້າປະຕູພຣະວິຫານໃນຕອນທີ່ການກ່າວອະທິຖານເປີດສິ້ນສຸດລົງ,
ແຕ່ກໍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າ ເປັນຫຍັງລາວຈຶ່ງຕ້ອງມາພຣະວິຫານ. ເມື່ອລາວຢ່າງໄປ ຕາມຮ່ອມທາງຢ່າງ
ດ້ວຍຄວາມຮີບຮ້ອນ, ລາວໄດ້ເຫັນຮູບພາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ເທິງຈໍໂທລະທັດ ແລະ ໄດ້ຍິນ
ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າ, “ບັດນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ຍິນຈາກບະລາເດີ ພິເຕີ ມູນິກ.”

ຕໍ່ຄວາມອັດສະຈັນໃຈຂອງແອວເດີອາເຊ, ພິເຕີ ມູຣິກ ໄດ້ຢ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງທັນທີ ແລະ ຂຶ້ນໄປຫາແທ່ນປາໄສ.

ຫລັງຈາກພາກນັ້ນ, ບະລາເດີ ມູຣິກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າລົມກັນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ກ່ອນລາວໄດ້ມີໂອກາດຂຶ້ນກ່າວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບການດົນໃຈທີ່ມາເຖິງໃນມື້ນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມາເຖິງບະລາເດີ ພິເຕີ ມູຣິກ ນໍາອີກ. ປະສົບການທີ່ ປະເສີດນັ້ນ ໄດ້ເປັນພະຍານທີ່ປະຕິເສດບໍ່ໄດ້ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງການມີຄ່າຄວນ ທີ່ຈະຮັບເອົາການດົນໃຈ ແລະ ຈາກນັ້ນໄວ້ວາງໃຈມັນ—ແລະ ເຮັດຕາມການດົນໃຈນັ້ນ— ເມື່ອມັນມາເຖິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມຂ້ອງໃຈວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະສົງໃຫ້ຜູ້ຄົນ ທີ່ມາຮ່ວມພາກນັ້ນໃນພຣະວິຫານຝະແລ້ງເຝິດ ໄດ້ຍິນປະຈັກພະຍານອັນມີພະລັງ ແລະ ປະທັບໃຈຂອງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ບະລາເດີ ພິເຕີ ມູຣິກ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ການຕິດຕໍ່ຫາ ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ເທິງສະຫວັນ ຂອງເຮົາ—ຊຶ່ງຮ່ວມທັງການອະທິຖານຫາພຣະອົງ ແລະ ການດົນໃຈຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຮົາ— ມັນຈໍາເປັນຫລາຍສໍາລັບເຮົາທີ່ຈະຜ່ານຜ່າພາຍຸ ແລະ ການທົດລອງໃນຊີວິດ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະເຂົ້າໃກ້ເຮົາ; ໃຫ້ສະແຫວງຫາພຣະອົງ ຢ່າງພາກພຽນ ແລະ ເຮົາຈະພົບພຣະອົງ.⁷ ເມື່ອເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ເຮົາຈະຮູ້ສຶກເຖິງພຣະ ວິນຍານຂອງພຣະອົງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມກ້າຫານ ທີ່ຈະຍຶດໝັ້ນຢູ່ຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໝັ້ນຄົງໃນຄວາມຊອບທໍາ—ຢືນ ... ຢູ່ໃນບ່ອນສັກສິດ, ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ.⁸

ໃນຂະນະທີ່ລົມໝູນວຽນວົນຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາ ແລະ ສິນທໍາຂອງສັງຄົມນັບມື້ນັບຫລຸດນ້ອຍຖອຍລົງ ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຈິ່ຈໍາຄໍາສັນຍາອັນລໍາຄ່າຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮົາໄວ້ວາງໃຈ ໃນພຣະອົງ ທີ່ວ່າ: “ເພາະເຮົາຢູ່ກັບໝູ່ເຈົ້າ ສະນັ້ນຢ່າສູ່ຢ້ານກົວ! ຢ່າສູ່ຢ້ານສິ່ງໃດໆ. ເຮົາຄື ພຣະເຈົ້າຂອງໝູ່ເຈົ້າ! ເຮົາຈະຊ່ອຍຊູໃຫ້ໝູ່ເຈົ້າໄດ້ເຂັ້ມແຂງ; ເຮົາຈະປົກປັກຮັກສາຊ່ອຍໝູ່ເຈົ້າໃຫ້ພົ້ນ.”⁹

ຂໍໃຫ້ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນເປັນພອນຂອງເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າ ອະທິຖານໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຊໂຊຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Jonathan Sacks, *Wall Street Journal*, Aug. 20, 2011. Note: Lord Sacks is the chief rabbi of the United Hebrew Congregations of the Commonwealth.
2. ອົບພະຍົບ 20:3–4, 7, 8, 12–17.
3. ໂມໂຣໄນ 8:18.
4. 1 ໂກຣິນໂທ 2:14.
5. ເອຊາຢາ 32:17.
6. 3 ນີໄຟ 18:18–20.
7. See Doctrine and Covenants 88:63.
8. See Doctrine and Covenants 87:8.
9. ເອຊາຢາ 41:10.

ພັນທະສັນຍາ

ໂດຍ ແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ນຽວສັນ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ອາທິດໜຶ່ງຫວັງຈາກໄດ້ຮັບການມອບໝາຍໄປຈັດຕັ້ງສະເຕກແຫ່ງທຳອິດຢູ່ເມືອງມິດສະໂກ, ປະເທດລັດເຊຍ¹ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມທ້ອງຖິ່ນຢູ່ ເຊັ່ນ ພິເສດເບີກ. ໃນຂະນະທີ່ ກ່າວປາໄສກ່ຽວກັບຄວາມກະຕັນຍູຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລື່ອງຜູ້ສອນສາສນາລຸ້ນທຳອິດ ແລະ ຜູ້ນຳໃນທ້ອງຖິ່ນທີ່ໄດ້ນຳຄວາມເຂັ້ມແຂງມາສູ່ສາສນາຈັກຢູ່ລັດເຊຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຊື່ ວິປັກເຊັດສະລາ ອິຟິມ. ເພິ່ນເປັນຜູ້ປ່ຽນໃຈເຫລືອມໃສ່ຄົນທຳອິດທີ່ກາຍເປັນປະທານເຜີຍແຜ່. ເພິ່ນ ແລະ ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນໄດ້ປະຕິບັດງານດີຫລາຍໃນການມອບໝາຍນັ້ນ. ບໍ່ດົນຫວັງຈາກເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ສຳເລັດການເຜີຍແຜ່ນັ້ນ, ເປັນໜ້າເສົ້າສະຫລັດໃຈທີ່ປະທານອິຟິມໄດ້ເສຍຊີວິດແບບທັນດ່ວນ.² ເພິ່ນມີອາຍຸໄດ້ພຽງແຕ່ 52 ປີ ເທົ່ານັ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ກ່າວເຖິງຄູ່ສາມິພັນລະຍາຜູ້ບຸກເບີກຄູ່ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກໄດ້ຮັບການດົນໃຈຖາມຜູ້ມາ ປະຊຸມວ່າ ຊິດສະເຕີ ອິຟິມ ມາຮ່ວມນຳບໍ່. ຢູ່ສິ້ນທ້ອງທີ່ໄກເຕີບ ຍິງຄົນໜຶ່ງໄດ້ຢືນຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຊື່ອເຊີນນາງໃຫ້ມາຫາໄມໂກໂຟນ. ແມ່ນແລ້ວ, ນາງແມ່ນຊິດສະເຕີ ກາລິນາ ອິຟິມ. ນາງໄດ້ກ່າວ ດ້ວຍຄວາມໜັກແໜ້ນ ແລະ ສະແດງປະຈັກພະຍານດ້ວຍພະລັງເຖິງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະກິດ ຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ສາສນາຈັກທີ່ພື້ນຖານໃໝ່ຂອງພຣະອົງ. ນາງ ແລະ ສາມິຂອງ ນາງໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ. ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຜູກມັດເຂົ້າກັນຕະຫລອດ ການ. ເຂົາເຈົ້າຍັງເປັນຄູ່ສອນສາສນານຳກັນ, ນາງຢູ່ໃນຝາກມ່ານເບື້ອງນີ້ ແລະ ສາມິນາງຢູ່ໃນ ຝາກມ່ານເບື້ອງນັ້ນ.⁴ ດ້ວຍນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມສຸກ, ນາງໄດ້ຂອບພຣະໄທພຣະເຈົ້າສຳລັບພັນທະ ສັນຍາຂອງພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ນຳຕາໄຫລຄືກັນ, ໂດຍທີ່ຮູ້ຄັກແນ່ວ່າ ການໄດ້ ຢູ່ນຳກັນຊິວິດລັດອນຂອງສາມິພັນລະຍາຄູ່ນີ້ ແມ່ນເປັນຍ້ອນການເຮັດ, ການຮັກສາ, ແລະ ການໃຫ້ກຽດແກ່ພັນທະສັນຍາທີ່ສັກສິດນັ້ນ.

ຄວາມຄິດທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດເລື່ອງສາສນາທີ່ແທ້ຈິງຄື ພັນທະສັນຍາທີ່ສັກສິດ. ໃນພາສາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ພັນທະສັນຍາໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວຄືການສັນຍາລະຫວ່າງສອງຝ່າຍ ຫລື ຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ແຕ່ໃນຂົງເຂດຂອງສາສນາ, ພັນທະສັນຍາແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ມັນເປັນຄຳສັນຍາທີ່ສັກສິດກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງເງື່ອນໄຂໄວ້. ແຕ່ລະຄົນສາມາດເລືອກທີ່ຈະຮັບເອົາເງື່ອນໄຂເຫລົ່ານັ້ນ. ຖ້າຄົນໃດຮັບເອົາເງື່ອນໄຂຂອງພັນທະສັນຍາ ແລະ ເຊື່ອຟັງກົດຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ກ່ຽວພັນກັບພັນທະສັນຍານັ້ນ. ເຮົາຮູ້ວ່າ “ເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບພອນຈາກພຣະເຈົ້າ, ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຮົາໄດ້ເຊື່ອຟັງຕໍ່ກົດນັ້ນ.”⁴

ຕະຫລອດເວລາທີ່ຜ່ານມາ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບລູກໆຂອງພຣະອົງ.⁵ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງໄດ້ມີຢູ່ໃນແຜນແຫ່ງຄວາມລອດຕະຫລອດມາ ແລະ ສະນັ້ນຈຶ່ງເປັນພາກສ່ວນທີ່ສົມບູນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ.⁶ ຍົກຕົວຢ່າງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາທີ່ຈະສົ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດມາໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະອົງ,⁷ ໂດຍການຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຂົາເຊື່ອຟັງຕໍ່ກົດຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງຕອບແທນ.⁸

ໃນພຣະຄິດສະຕະທຳຄຳພີ ເຮົາໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບຊາຍ ແລະ ຍິງໃນສະໄໝໂບຣານ ຜູ້ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງວ່າເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ພັນທະສັນຍາຄືຫຍັງ? “ພັນທະສັນຍາຊຶ່ງໄດ້ເຮັດກັບພຣະເຈົ້າ [ຂອງເຂົາ], ໂດຍກ່າວຕໍ່ອັບຣາຮາມວ່າ, ຄອບຄົວທັງໝົດທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນເພາະເຊື່ອສາຍຂອງເຈົ້າ.”⁹

ໃນພຣະຄຳພີມ່ວນ ເຮົາໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນຢູ່ໃນໂລກໃໝ່ ຜູ້ຖືກກ່າວເຖິງຄືກັນວ່າເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.¹⁰ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາມີຊີວິດແລ້ວ ໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ: “ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຈົ້າເປັນລູກຫລານຂອງສາດສະດາ; ແລະ ເຈົ້າເປັນເຊື່ອສາຍອິດສະຣາເອນ; ແລະ ເຈົ້າຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຈົ້າ, ເມື່ອພຣະອົງກ່າວກັບອັບຣາຮາມວ່າ: ແລະ ໃນລູກຫລານຂອງເຈົ້າ ທຸກຕະກຸນຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ.”¹¹

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງເອກະລັກຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະບິດາຍິກເຮົາໃຫ້ກັບເຈົ້າກ່ອນ, ... ສິ່ງເຮົາມາໃຫ້ພອນແກ່ເຈົ້າໃນການເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທຸກຄົນຫັນໜີຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງເຈົ້າ; ແລະ ນີ້ກໍເພາະວ່າເຈົ້າເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ.”¹²

ພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ¹³ ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ຍືນຍັນຕໍ່ມອີກກັບອີຊາກ¹⁴ ກັບຢາໂຄບ¹⁵ ເປັນສິ່ງສຳຄັນເໝືອນກວ່າສິ່ງອື່ນໃດ. ມັນບັນຈຸຄຳສັນຍາຫລາຍຢ່າງ, ຮ່ວມທັງ:

- ພຣະເຢຊູຄິດຈະມາເກີດນຳເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ.
- ລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມຈະມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ມີສິດທີ່ຈະຂະຫຍາຍອອກໄປ ຕະຫລອດການ ແລະ ມີຖານະປະໂລຫິດນຳອີກ.
- ອັບຣາຮາມຈະກາຍເປັນບິດາຂອງຫລາຍປະຊາຊາດ.
- ແຜ່ນດິນບາງບ່ອນຈະເປັນກຳມະສິດຂອງລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.
- ທຸກປະຊາຊາດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ຈະໄດ້ຮັບພອນເພາະລູກຫລານຂອງເພິ່ນ.¹⁶
- ແລະ ພັນທະສັນຍານັ້ນຈະເປັນນິດ—ເຖິງແມ່ນຈະເປັນ “ຫລາຍພັນລຸ້ນຄົນ.”¹⁷

ຄຳສັນຍາບາງຢ່າງເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນແລ້ວ; ບາງຢ່າງຍັງບໍ່ສຳເລັດເທື່ອ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້າງ ເຖິງຄຳສັນຍາໃນພຣະຄຳພິມມອນ ທີ່ວ່າ, ລິໂຣບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງລູກຫລານຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ໄດ້ ເວົ້າເຖິງເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນທັງໝົດນຳອີກ ໂດຍຊື່ເຖິງພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງຈະສຳເລັດໃນ *ຍຸກສຸດທ້າຍ* ນີ້ ຊຶ່ງພັນທະສັນຍານັ້ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ.¹⁸ ຊ່າງເປັນສິ່ງທີ່ອັດສະຈັນໃຈແທ້ໆນໍ? ປະມານ 600 ປີ ກ່ອນ ພຣະເຢຊູໄດ້ມາປະສູດຢູ່ໃນເມືອງເບັດເລເຮັມ, ສາດສະດາໄດ້ຮູ້ວ່າ ພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບອັບຣາຮາມຈະສຳເລັດຄົບຖ້ວນພຽງແຕ່ໃນ *ຍຸກສຸດທ້າຍ* ເທົ່ານັ້ນ.

ໃນການບັນລຸຄຳສັນຍານັ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປະກົດໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ເພື່ອຝຶກຝຸ້ນພັນທະສັນຍາ ທີ່ໄດ້ເຮັດກັບອັບຣາຮາມຄືນໃໝ່. ຕໍ່ສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ, ພຣະອາຈານໄດ້ປະກາດວ່າ,

ອັບຣາຮາມໄດ້ຮັບສັນຍາກ່ຽວກັບເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນ, ແລະ ຕົນແອວຂອງເພິ່ນ—ຈາກແອວຂອງ ຜູ້ນັ້ນທີ່ໂຈເຊັບ ໄດ້ເກີດມາ, ...

ຄຳສັນຍານີ້ກໍເປັນຂອງໂຈເຊັບເໝືອນກັນ, ເພາະໂຈເຊັບມາຈາກອັບຣາຮາມ.”¹⁹

ດ້ວຍຄຳສັນຍາຄືນໃໝ່ນີ້, ເຮົາໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນອັນເປັນນິດ ເຊິ່ງມີຄຽວກັບໃນສະໄໝໂບຮານ. ເຮົາມີສິດທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ,

ຊົມຊືມກັບພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ, ແລະ ມີຄ່າຄວນສຳລັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
ຂອງພຣະເຈົ້າ—ນີ້ຄື ຊີວິດນິລັນດອນ.²⁰

ພວກເຮົາບາງຄົນເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຮາຣາມແທ້ໆ; ບາງຄົນໄດ້ຖືກເຕົ້າໂຮມເຂົ້າໃນຄອບຄົວຂອງ
ເພິ່ນເປັນລູກບຸນທຳ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ເລືອກເຊື້ອສາຍ²¹ ເຮົາໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານີ້ນຳກັນ—
ຖ້າເຮົາສະແຫວງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ເຊື່ອຢັ້ງຢືນພຣະອົງ.²² ຖ້າເຮົາບໍ່ສະແຫວງຫາ, ເຮົາຈະ
ສູນເສຍພອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາໄປ.²³ ໃນການຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ, ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ
ມີປິຕຸພອນໃຫ້ເພື່ອມອບຄວາມເຂົ້າໃຈໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນສຳລັບອະນາຄົດຂອງເຂົາ, ຊຶ່ງພົວພັນກັບອາດິດ,
ທີ່ປະກາດເຖິງເຊື້ອສາຍຂອງອັບຮາຣາມ, ອີຊາກ, ແລະ ຢາໂຄບ.²⁴

ອ້າຍນ້ອງແຫ່ງພັນທະສັນຍາມີສິດທີ່ຈະແພາະສົມຕໍ່ຄຳສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍາຂອງຖານະ
ປະໂລຫິດ.²⁵ ຖ້າທ່ານຊື່ສັດຕໍ່ການໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດທັງສອງຢ່າງນີ້ ... ແລະ ຂະຫຍາຍ
ການເອີ້ນ [ຂອງທ່ານ], ແລ້ວ [ທ່ານ] ຍ່ອມຖືກພຣະວິນຍານຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ຈົນເຖິງເຮັດໃຫ້
ຮ່າງກາຍ [ຂອງທ່ານ] ໃໝ່ຄືນອີກ.²⁶ ບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ. ຜູ້ຊາຍທີ່ມີຄ່າຄວນທີ່ຈະຮັບເອົາຖານະ
ປະໂລຫິດ ຈະຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູຄຣິດນຳອີກ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮັບເອົາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຈົ້າ
ພຣະບິດາເໝືອນກັນ.²⁷ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເອົາພຣະບິດາຈະໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະອົງມີ.²⁸ ພອນທີ່
ອັດສະຈັນໃຈຈະມາຈາກຄຳສາບານ ແລະ ພັນທະສັນຍານີ້ ຫາຊາຍ, ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍຜູ້ມີຄ່າຄວນ
ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະບັນລຸພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບອັບຮາຣາມ. ເຊື້ອສາຍຂອງເຮົາໄດ້
ຖືກແຕ່ງຕັ້ງມາກ່ອນແລ້ວ ແລະ ໄດ້ຖືກຕຽມໃຫ້ເປັນພອນແກ່ທຸກຄົນຢູ່ໃນໂລກ.²⁹ ສະນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງວ່າ
ໜ້າທີ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍວຽກງານເຜີຍແຜ່. ຫລັງຈາກ 4,000 ປີ ທີ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມ
ແລະ ຕຽມພ້ອມ, ນີ້ຄືວັນທີ່ໄດ້ມອບໝາຍໄວ້ ເມື່ອພຣະກິດຕິຄຸນຕ້ອງໄດ້ຖືກນຳໄປໃຫ້ທຸກຜູ້ຄົນ
ຢູ່ໃນໂລກນີ້. ນີ້ຄືເວລາທີ່ຈະເຕົ້າໂຮມຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ສັນຍາໄວ້. ແລະ ເຮົາໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມ!
ຊ່າງເປັນໜ້າຕື່ນເຕັ້ນແທ້ໆນໍ? ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອົງຕໍ່ເຮົາ ແລະ ພວກລູກຊາຍຂອງເຮົາ—ແລະ
ພຣະອົງກໍມີຄວາມພູມໃຈຫລາຍກັບພວກລູກສາວຂອງເຮົາ—ຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ
ທີ່ຊື່ສັດໃນວັນເວລາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ແຫ່ງການເຕົ້າໂຮມອິດສະຣາເອນ.

ພຣະຄຳພິມໍມອນເປັນເຄື່ອງໝາຍທີ່ເຫັນໄດ້ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຕົ້າໂຮມລູກຫລານ
ອິດສະຣາເອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ.³⁰ ພຣະຄຳພິເຫລັ້ມນີ້ ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນສຳລັບວັນເວລາ
ຂອງເຮົາ, ໄດ້ກ່າວເຖິງຈຸດປະສົງຂອງມັນ ດັ່ງນີ້ “ທ່ານຈະຮູ້ວ່າພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະບິດາໄດ້ເຮັດໄວ້

ກັບລູກຫລານອິດສະຣາເອນກ່ຽວກັບການກັບຄືນມາຫາແຜ່ນດິນທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກຂອງພວກເຂົາ
ນັ້ນເລີ່ມຈະສຳເລັດແລ້ວ. ... ເພາະຈົ່ງເບິ່ງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈິ່ຈຳພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ເຮັດໄວ້
ກັບຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ.”³¹

ໂດຍແທ້ແລ້ວ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລົມ! ພຣະອົງໄດ້ອວຍພອນເຮົາ ແລະ ຄົນອື່ນໆຕະຫລອດ
ທົ່ວໂລກດ້ວຍພຣະຄຳພິມໍມອນ. ຈຸດປະສົງຢ່າງໜຶ່ງຂອງມັນແມ່ນເພື່ອ “ໃຫ້ຊາວຢິວ ແລະ
ຄົນຕ່າງຊາດຮັບຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄື ພຣະຄຣິດ.”³² ມັນຊ່ວຍເຮົາທີ່ຈະເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ.
ມັນຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ເຈົ້າພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ. ມັນເປັນປະຈັກ
ພະຍານອົງຢ່າງໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກແຜນແຫ່ງ
ຄວາມລອດ. ເຂົາຈະໄດ້ ຮັບ ມັນໂດຍການເຮັດພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດທີ່ສຳຄັນນັ້ນ. ທ່ານບຣິກຳ ຢັງ
ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ໃຜພິນຍຸກສູດທ້າຍທຸກຄົນ ໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາໃໝ່ ແລະ ເປັນນິດ ເມື່ອເຂົາເຂົ້າ
ມາຮ່ວມສາສນາຈັກນີ້. ... ເຂົາໄດ້ເຂົ້າເຮັດພັນທະສັນຍາໃໝ່ ແລະ ເປັນນິດ ເພື່ອຄູ່ຊອບນາຈັກຂອງ
ພຣະເຈົ້າ.”³³ ເຂົາໄດ້ ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ໂດຍການເຊື່ອຕໍ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

ໃນຕອນຮັບບັບຕິສະມາ ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຮັກສາ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.³⁴ ເມື່ອເຮົາຮັບສິນລະລິກ, ເຮົາໄດ້ຕໍ່ພັນທະສັນຍານັ້ນ ແລະ
ປະກາດຄວາມເຕັມໃຈຂອງເຮົາ ທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງ
ໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຮູ້ຈັກກັນວ່າເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກັນ.
ພຣະອົງເປັນພຣະບິດາແຫ່ງຊີວິດໃໝ່ຂອງເຮົາ.³⁵ ໃນທີ່ສຸດ, ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ,
ເຮົາຈະໄດ້ຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບອັບຣາຮາມ, ອີຊາກ, ແລະ
ຢາໂຄບ, ພ້ອມດ້ວຍລູກຫລານຂອງພວກເພິ່ນ.³⁶ ດັ່ງນັ້ນ, ການແຕ່ງງານຊັ້ນສູງ ຄືການແຕ່ງງານ
ອັນສູງສົ່ງ.

ເມື່ອເຮົາຮັບຮູ້ວ່າເຮົາເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລ້ວເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາເປັນໃຜ ແລະ
ພຣະເຈົ້າຫວັງສິ່ງໃດຈາກເຮົາ.³⁷ ກິດຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນໃຈຂອງ ເຮົາ.³⁸ ພຣະອົງຄື
ພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາເປັນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.³⁹ ລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ຍິດໝັ້ນ
ຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປ, ແມ່ນແຕ່ໃນທ່າມກາງຄວາມທຸກຍາກລຳພາກ. ເມື່ອຄຳສອນນັ້ນໄດ້ຝັງເລິກ
ຢູ່ໃນໃຈຂອງເຮົາ, ເຖິງແມ່ນໄລຍະແຫ່ງຄວາມຕາຍກໍກາຍເປັນສິ່ງງ່າຍທີ່ຈະທົນນຳໄດ້ ແລະ
ຄວາມອິດທົນທາງວິນຍານຂອງເຮົາ ກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

ຄຳຍ້ອງຍໍສັນສະເລີນອັນສູງສຸດທີ່ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ຄື ການຖືກກ່າວເຖິງວ່າເປັນຄົນ
 ຮັກສາພັນທະສັນຍາ. ລາງວັນສຳລັບຄົນທີ່ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ຈະຖືກຮັບຮູ້ທັງໃນຕອນນີ້ ແລະ
 ຫລັງຈາກຊີວິດນີ້. ພຣະຄຳພີໄດ້ປະກາດວ່າ “ໃຫ້ພວກທ່ານພິຈາລະນາເຖິງສະພາບອັນເປັນພອນ
 ແລະ ຄວາມສຸກຂອງຄົນທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະຈິ່ງເບິ່ງ, ເຂົາໄດ້ຮັບພອນທຸກຢ່າງ,
 ... ຖ້າຫາກເຂົາອົດທົນຢ່າງຊື່ສັດຈົນເຖິງທີ່ສຸດແລ້ວ, ເຂົາຈະຖືກຮັບເຂົ້າສູ່ສະຫວັນ ... [ແລະ] ຢູ່ກັບ
 ພຣະເຈົ້າໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມສຸກທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ.”⁴⁰

ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະເຢຊູຄື ພຣະຄິດ. ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ເພື່ອ
 ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ. ປະທານທອນມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາໃນປະຈຸບັນນີ້. ແລະ ເຮົາ,
 ໃນຖານະທີ່ເປັນລູກຫລານແຫ່ງພັນທະສັນຍາ *ທີ່ຊຸສັດ*, ຈະໄດ້ຮັບພອນໃນຕອນນີ້ ແລະ
 ຕະຫລອດການ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ສະເຕກມິດສະ ໂກ ລັດເຊຍ ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໃນວັນທີ 5 ເດືອນມິຖຸນາ 2011.
2. ວິປັກເຊັດສະລາ ອິຟິມໍ ເປັນປະທານຂອງເຂດເຜີຍແຜ່ລັດເຊຍ ເປກາເທຣິນເບີກ ຈາກ 1995 ຫາ
 1998. ເພິ່ນເສຍຊີວິດໃນວັນທີ 25 ເດືອນກຸມພາ 2000.
3. See Doctrine and Covenants 138:57.
4. See Doctrine and Covenants 130:21.
5. ຍົກຕົວຢ່າງ, ຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມອັນຍິ່ງໃຫຍ່, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ “ຮູ້ຈະປະກົດຂຶ້ນຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ:
 ເມື່ອນັ້ນເຮົາກໍຈະນຶກເຖິງຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ... ; ເຮົາຈະບໍ່ທຳລາຍທຸກສິ່ງທັງປວງ
 ທີ່ມີຊີວິດດ້ວຍນ້ຳອີກ” (ປະຖົມມະການ 9:14–15, footnote b; from Joseph Smith Translation,
 ປະຖົມມະການ 9:20).
6. See Doctrine and Covenants 66:2; 133:57.
7. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 3:16.
8. See Abraham 3:25.
9. ກິດຈະການ 3:25.
10. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 20:26.
11. 3 ນິໄຟ 20:25.
12. 3 ນິໄຟ 20:26.

13. ເບິ່ງ ປະຖົມມະກາມ 17:1–10, 19; ພວກເລວີ 26:42; ກິດຈະກາມ 3:25; Bible Dictionary, “Abraham, Covenant of.”
14. ເບິ່ງ ປະຖົມມະກາມ 26:1–5, 24.
15. ເບິ່ງ ປະຖົມມະກາມ 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. See references listed above in endnotes 13–15.
17. ພຣະບັນຍັດສອງ 7:9; 1 ຂ່າວຄາວ 16:15; ເພງສັນລະເສີນ 105:8.
18. See 1 Nephi 15:18; ໂຕເນີງຖືກຕື່ມໃສ່.
19. See Doctrine and Covenants 132:30–31. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ວ່າ ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບອັບຣາຮາມໄວ້ສັນໃດກ່ຽວກັບຕະກູນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ ພະອົງກໍໄດ້ກ່າວ ກັບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ໂຈເຊັບສັນນັ້ນ ທີ່ວ່າໃນເພິ່ນ ແລະ ໃນລູກຫລານຂອງເພິ່ນ ຕະກູນຂອງ ແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ (see Doctrine and Covenants 124:58).
20. See Doctrine and Covenants 14:7.
21. ເບິ່ງ ກິດຈະກາມ 10:34–35.
22. ເບິ່ງ ອົບພະຍົບ 19:5.
23. ພຣະຄຳພີໄດ້ປະກາດວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຖືກຜູກມັດເມື່ອເຮົາເຮັດຢ່າງທີ່ພຣະອົງກ່າວ ແຕ່ເມື່ອເຮົາ ບໍ່ເຮັດຕາມຢ່າງທີ່ພຣະອົງກ່າວ ເຮົາກໍບໍ່ມີຄຳສັນຍານັ້ນ (see Doctrine and Covenants 82:10).
24. ໃນວັນທີ 21 ເດືອນກັນຍາ ປີ 1823, ພັນທະສັນຍານີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍແກ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ ກ່ອນ. ຈາກນັ້ນທູດໂມໂຣໄນໄດ້ປະກາດວ່າ ສາດສະດາເອລີຢາຈະລົງມາຈາກສະຫວັນເພື່ອຝັງຄວາມຮູ້ ເລື່ອງຄຳສັນຍາທີ່ເຄີຍໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງເຂື່ອສາຍອິດສະຣາເອນໄວ້ໃນຈິດໃຈຂອງ ລູກຫລານ (see Doctrine and Covenants 2:1–3).
25. See Doctrine and Covenants 84:33–34, 39–40.
26. See Doctrine and Covenants 84:33.
27. See Doctrine and Covenants 84:35, 37.
28. See Doctrine and Covenants 84:38.
29. See Alma 13:1–9.
30. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 29.
31. 3 ນິໄຟ 29:1, 3.
32. ໜ້າຫົວເລື່ອງຂອງພຣະຄຳພີນັ້ນອ່ານ: ປະຈັກພະຍານອີກຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະເປຊຸຄິດ.
33. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 62.
34. See Doctrine and Covenants 20:37.

35. ພວກເຮົາເວົ້າເຖິງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາປິຕິຍິນດີໃນພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາສັ່ງສອນເລື່ອງພຣະຄຣິດ, ພວກເຮົາທຳນາຍເຖິງພຣະຄຣິດ, ... ເພື່ອລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຈະຫລຽວຫາ ແຫລ່ງໃດເພື່ອການປົດບາບຂອງພວກເຮົາ (see 2 Nephi 25:26).

36. ເບິ່ງ ຄາລາເຕຍ 3:29; Doctrine and Covenants 86:8–11.

37. ຂໍ້ມູນແມ່ນກ່ຽວກັບເຮົາ ທີ່ວ່າ: “ເປັນເວລາຫລາຍປີ ແລະ ຫລາຍລຸ້ນຄົນຫລັງຈາກພຣະເມື່ອອາສະ ເດັດມາປະກົດຕົວຕໍ່ລູກຫລານນະນຸດແລ້ວ, ຈາກນັ້ນຄວາມສົມບູນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເມື່ອ ອາດຍ່ອມມາສູ່ຄົນຕ່າງຊາດ ແລະ ຈາກຄົນຕ່າງຊາດມາສູ່ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່—ແລະ ໃນນີ້ນັ້ນລູກຫລານຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຫລືອຢູ່ຈິ່ງຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພວກເຮົາເປັນເຊື້ອສາຍອິດສະຣາເອນ, ແລະ ຮູ້ຈັກວ່າພວກເຮົາເປັນຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແລ້ວພວກເຮົາຈະຮູ້ ແລະ ມາ ຮູ້ຈັກບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ມາຮູ້ຈັກພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຜູ້ໃຫ້ຂອງພວກເຮົານຳອີກ ຊຶ່ງ ປະຕິບັດຕໍ່ບັນພະບຸລຸດໂດຍພຣະອົງ; ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຮົາຈະມີຄວາມຮູ້ເຖິງພຣະຜູ້ໃຫ້ຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຈຸດມັງໝາຍຂອງຄຳສອນຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າຈະມາສູ່ພຣະອົງ ແລະ ລອດໄດ້ແນວໃດ (see 1 Nephi 15:13–14).

38. ເບິ່ງ ເອຊາຢາ 55:3; ເຢເຣມີຢາ 31:33; ໂຣມ 2:15; 2 ໂກຣິນໂທ 3:2–3; ເຮັບເລີ 10:16.

39. ເບິ່ງ ເພງສັນລະເສີນ 95:7; 100:3; ເຢເຣມີຢາ 24:7; 31:33; 32:38; ເອເຊກຽນ 11:20; 37:23, 27; ເສກາລີຢາ 8:8; 2 ໂກຣິນໂທ 6:16; ເຮັບເລີ 8:10.

40. ໂມໄຊຍາ 2:41.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

“ພວກເຈົ້າຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ?” (ມັດທາຍ 22:42). ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກຟາລີຊາຍໃນວັນເວລາຂອງພຣະອົງສັບສົນ. ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳດຽວກັນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຖາມເພື່ອນໄພ່ພົນຍຸກສູດທ້າຍ ແລະ ຊາວຄຣິດສະຕຽນວ່າ ທ່ານເຊື່ອແທ້ແນວໃດ ກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ທ່ານເຮັດແນວໃດກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອນັ້ນ.

ຄຳອ້າງອີງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີແມ່ນເອົາມາຈາກພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ, ເພາະຄຣິດສະຕຽນຮູ້ຈັກຫລາຍ. ແລ້ວຄຳແປຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນເອົາມາຈາກພຣະຄຳພີໃນຍຸກໃໝ່, ນັ້ນຄືພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ສອນເຮົາກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ພຣະຄຳພີຈາກພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ ຊຶ່ງບໍ່ແຈ່ມແຈ້ງປານໃດ ຈົນວ່າຊາວຄຣິດສະຕຽນຫລາຍກຸ່ມບໍ່ເຫັນດ້ວຍກັນກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍເຫລົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວກັບຜູ້ເຊື່ອ ແລະ ຄົນອື່ນໆນຳອີກ. ດັ່ງທີ່ແອວເດີ ແທດ ອາ ຄາລິດສະເຕີ ໄດ້ສອນເຮົາໃນເຊົ້າມື້ນີ້ວ່າ ບາງຄົນເອີ້ນຕົນເອງວ່າຄຣິດສະຕຽນ ນັບຖືວ່າພຣະເຢຊູເປັນອາຈານຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ ແຕ່ຫລີກລ້ຽງຈາກການຢືນຢັນເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະອົງ. ໃນການກ່າວກັບເຂົາເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະເຢຊູເອງ. ເຮົາທຸກຄົນຄວນສຳນຶກວ່າ ພຣະອົງເອງໄດ້ສອນກ່ຽວກັບວ່າພຣະອົງເປັນໃຜ ແລະ ພຣະອົງຖືກສົ່ງມາສູ່ໂລກເພື່ອເຮັດສິ່ງໃດ.

ພຣະບຸດທີ່ຖືກກຳເນີດອົງດຽວ

ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະບຸດທີ່ຖືກກຳເນີດອົງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຮັກໂລກ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈ
ເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນ ຈະບໍ່ຈົບຫາຍ”

“ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ພຣະບຸດເຂົ້າມາໃນໂລກບໍ່ແມ່ນເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດມະນຸດ, ແຕ່ເພື່ອມະນຸດຈະພົ້ນ
ໄດ້ດ້ວຍພຣະບຸດນັ້ນ” (ໂປຣັບ 3:16–17).

ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ຢືນຢັນສິ່ງນີ້. ໃນປະລິບການອັນສັກສິດທີ່ສູງສຸດຢູ່ເທິງພູແຫ່ງການ
ປ່ຽນສະພາບ, ພຣະອົງໄດ້ປະກາດຈາກສະຫວັນວ່າ: “ທ່ານຜູ້ນີ້ແຫລະເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເຮົາ
ພໍໃຈຫລາຍ; ຈົ່ງຝັງທ່ານ” (ມັດທາຍ 17:5).

ພຣະເຢຊູກໍໄດ້ສອນວ່າ ການປ່ຽນສະພາບຂອງພຣະອົງ ກໍເປັນຄືກັນກັບພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ.
ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ:

“ບັດນີ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຮູ້ຈັກເຮົາແລ້ວ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍຈະຮູ້ຈັກພຣະບິດາຂອງເຮົາຄືກັນ ຕັ້ງແຕ່ນີ້ໄປ
ພວກເຈົ້າຮູ້ຈັກພຣະອົງ ແລະ ເຫັນພຣະອົງແລ້ວ.

“ພິລິບເວົ້າຕໍ່ພຣະອົງວ່າ ພຣະອາຈານເອີຍ ໂຜດໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາເຈົ້າແດ່ທ້ອນ
ແລ້ວພວກຂ້ານ້ອຍກໍພໍໃຈແລ້ວ.

“ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ ພິລິບເອີຍ ເຮົາໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຈົ້າຕັ້ງດົນນານ ແລະ ເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາບໍ່?
ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ ເຫັນພຣະບິດາຄືກັນ”(ໂປຣັບ 14:7–9).

ຕໍ່ນາອັກຄະສາວິກໂປໂລຊິ່ງໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບພຣະບຸດດັ່ງນີ້ວ່າ “ມີສະພາບເປັນແບບພິມ
ດຽວກັນກັບ [ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ]” (ເຮັບເຣີ 1:3; ເບິ່ງ 2 ໂກຣິນໂທ 4:4 ນຳອີກ).

ພຣະຜູ້ສ້າງ

ອັກຄະສາວິກໂປຣັບໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ, ຜູ້ທີ່ເພິ່ນເອີ້ນວ່າ “ພຣະທຳ,” ດັ່ງນີ້ “ແຕ່ຕົ້ນເດີມນັ້ນ
ພຣະທຳຊຶ່ງຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງຂຶ້ນໂດຍທາງພຣະທຳ, ໃນບັນດາສິ່ງທີ່ເປັນ
ມານັ້ນ ບໍ່ມີສິ່ງໜຶ່ງສິ່ງໃດທີ່ເປັນມາໂດຍມອກຈາກພຣະທຳ” (ໂປຣັບ 1:2–3). ດັ່ງນັ້ນ, ພາຍໃຕ້
ແຜນຂອງພຣະບິດາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທັງປວງ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ

ໃນຊ່ວງລະຍະການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະອົງ ຕໍ່ຊາວຟິລິດສະຕິນ, ພຣະເຊື້ອໄດ້ສອນວ່າ ພຣະອົງເປັນພຣະເຢໂຣວາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ (ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 8:58). ຕໍ່ມາ, ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ເປັນຄົນມີຊີວິດແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນ ທະວີບອາເມຣິກາ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ປະກາດວ່າ:

“ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຄືພຣະເຊື້ອຊຸດຣິດ, ຜູ້ທີ່ສາດສະດາໄດ້ໃຫ້ຖ້ອຍຄຳວ່າຈະມາຍັງ ໂລກນີ້.

“... ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງທັງແຜ່ນດິນໂລກ” (3 ນິໄຟ 11:10–11, 14).

ສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອເຮົາ

ໃນກອງປະຊຸມສະເຕກຫລາຍປີກ່ອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັບຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງຜູ້ໄດ້ກ່າວວ່າ ນາງໄດ້ຖືກ ຂໍໃຫ້ກັບມາໂບດ ຫລັງຈາກບໍ່ໄດ້ມາເປັນເວລາຫລາຍປີ, ແລະ ນາງບໍ່ມີເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງ ນາງຈຶ່ງຄວນກັບມາ. ໃນການຊຸກຍູ້ນາງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເມື່ອເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງ ທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຮັດເພື່ອເຮົາ, ເຈົ້າບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງທີ່ຈະກັບມາໂບດເພື່ອນະມັດສະການ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແປກໃຈກັບຄຳຕອບຂອງນາງທີ່ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຫຍັງ ແກ້ຂ້ອຍ?” ສຳລັບຜູ້ທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ສຳລັບເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຈະຕອບຄຳຖາມນັ້ນດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ດ້ວຍປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຊີວິດຂອງໂລກ

ພຣະຄິດສະຕະທຳຄຳພີໄດ້ບັນທຶກຄຳສອນຂອງພຣະເຊື້ອວ່າ: “ຝ່າຍເຮົາໄດ້ມາ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຊີວິດ, ແລະ ຈະໄດ້ຊີວິດຢ່າງບໍລິບູນ” (ໂຢຮັນ 10:10). ຕໍ່ມາ, ຢູ່ໃນໂລກໃໝ່, ພຣະອົງໄດ້ປະກາດວ່າ, “ເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຊີວິດຂອງໂລກ” (3 ນິໄຟ 11:11). ພຣະອົງເປັນຊີວິດຂອງໂລກ ເພາະພຣະອົງເປັນຜູ້ສ້າງ ແລະ ເພາະວ່າຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ເຮົາທຸກຄົນຈຶ່ງແນ່ນອນໃຈວ່າ ເຮົາຈະມີຊີວິດອີກ. ແລະ ຊີວິດທີ່ພຣະອົງມອບໃຫ້ເຮົານັ້ນ ບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ຊີວິດມະຕະນິເທົ່ານັ້ນ.

ພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ, “ເຮົາໃຫ້ຊີວິດນິລັນດອນແກ່ເຂົາ; ແລະ ເຂົາກໍບໍ່ຈະຈິບຫາຍຈັກເທື່ອ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດຍາດເອົາເຂົາອອກຈາກກຳມີຂອງເຮົາໄດ້” (ໂຢຮັນ 10:28; ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 17:2 ນຳອີກ).

ຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ

ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນອີກວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ ຜູ້ທີ່ຕາມເຮົາມາຈະມີຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ ແລະ ຈະບໍ່ເດີນຢູ່ໃນຄວາມມິດຈັກເທື່ອ” (ໂຢຮັນ 8:12). ພຣະອົງໄດ້ປະກາດວ່າອີກວ່າ, “ເຮົານີ້ແຫລະເປັນທາງນັ້ນ, ເປັນຄວາມຈິງ, ແລະ ເປັນຊີວິດ” (ໂຢຮັນ 14:6). ພຣະອົງເປັນທາງ ແລະ ພຣະອົງເປັນຄວາມສະຫວ່າງ ເພາະຄຳສອນຂອງພຣະອົງເປັນແສງເຍືອງທາງໃນຊີວິດມະຕະຂອງເຮົາ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນທາງກັບຄືນໄປຫາພຣະບິດາ.

ການເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ

ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະບິດາ ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງສະເໝີ. ເຖິງແມ່ນແຕ່ຕອນຍັງນ້ອຍ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບພໍ່ແມ່ຢູ່ໃນໂລກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພວກທ່ານບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າ ເຮົາຕ້ອງເຮັດພາລະກິດຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາ?” (ລູກາ 2:49). “ເພາະເຮົາໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ,” ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດຕາມໃຈຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ” (ໂຢຮັນ 6:38; ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 5:19 ນຳອີກ). ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນວ່າ, “ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ນອກຈາກມາທາງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 14:6; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 11:27 ນຳອີກ).

ເຮົາກັບມາຫາພຣະບິດາໂດຍການເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ “ບໍ່ແມ່ນວ່າທຸກຄົນທີ່ເອີ້ນເຮົາວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ແລ້ວຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນໄດ້, ເຂົາໄດ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ” (ມັດທາຍ 7:21). ພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ:

“ຫລາຍຄົນຈະເວົ້າກັບເຮົາວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ພວກຂ້ານ້ອຍໄດ້ປະກາດຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງບໍ່? ແລະ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ຂັບໄລ່ຜີມານຮ້າຍອອກບໍ່ແມ່ນບໍ່? ແລະ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນຫລາຍປະການບໍ່ແມ່ນບໍ່?”

“ເມື່ອນັ້ນເຮົາຈະປະກາດຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ເຮົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກພວກເຈົ້າ, ຈົ່ງຖອຍໜີໄປຈາກເຮົາເສຍ, ພວກເຈົ້າຄົນທີ່ເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍ” (ມັດທາຍ 7:22–23).

ແລ້ວໃຜຈະເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກສະຫວັນໄດ້? ບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ເຮັດວຽກງານໂດຍໃຊ້ພະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນ, “ເຂົ້າໄດ້ແຕ່ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດຕາມນໍ້າພຣະໄທຂອງພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ.”

ຕົວຢ່າງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່

ພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວິທີທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນີ້. ເທື່ອແລ້ວເທື່ອເລົ່າ ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອເຊີນເຮົາໃຫ້ຕິດຕາມພຣະອົງວ່າ: “ແກະຂອງເຮົາກໍ່ຟັງສຽງຂອງເຮົາ, ເຮົາຮູ້ຈັກເຂົາ, ແລະ ເຂົາກໍ່ຕາມເຮົາໄປ” (ໂຢຮັນ 10:27).

ອໍານາດຖານະປະໂລຫິດ

ພຣະອົງໄດ້ມອບອໍານາດຖານະປະໂລຫິດໃຫ້ແກ່ອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 10:1) ແລະ ຄົນອື່ນໆ. ຕໍ່ເປໂຕ, ອັກຄະສາວົກຜູ້ອາວຸໂສ, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາຈະມອບຂໍ້ກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ເຈົ້າ, ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າຜູກມັດໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກຜູກມັດໄວ້ໃນສະຫວັນ ແລະ ສິ່ງໃດທີ່ເຈົ້າຈະແກ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້, ສິ່ງນັ້ນຈະຖືກແກ້ໃຫ້ຫລຸດແລ້ວໃນສະຫວັນ” (ມັດທາຍ 16:19; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 18:18 ນໍາອີກ).

ລູກາໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່າ “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາ ... ເຈັດສິບຄົນນໍາອີກ, ແລະ ໃຊ້ເຂົາອອກໄປເປັນໝູ່ລະສອງຄົນ ເພື່ອໄປກ່ອນໜ້າພຣະອົງໃນທຸກເມືອງ ແລະ ທຸກບ້ານທີ່ພຣະອົງໃກ້ຈະເຂົ້າໄປນັ້ນ” (ລູກາ 10:1). ຕໍ່ມາ ເຈັດສິບຄົນນັ້ນໄດ້ບອກພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມວ່າ, “ແມ່ນແຕ່ບັນດາຜົນງານຮ້າຍກໍ່ເຊື່ອຟັງພວກເຂົາໜ້ອຍໃນນາມຂອງພຣະອົງ” (ລູກາ 10:17). ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານເຖິງອໍານາດຖານະປະໂລຫິດນັ້ນ.

ການນໍາພາໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ

ໃນທ້າຍການປະຕິບັດສາສະໜາກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນອັກຄະສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ພຣະຜູ້ຊ່ອຍຄື ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຜູ້ທີ່ພຣະບິດາຈະໃຊ້ມາໃນນາມຂອງເຮົາ ອົງນັ້ນແຫລະຈະສົ່ງສອນພວກເຈົ້າທຸກສິ່ງ ແລະ ຈະເຕືອນໃຫ້ພວກເຈົ້າໃຫ້ລະນຶກເຖິງທຸກສິ່ງ

ຊຶ່ງເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າແລ້ວນັ້ນ” (ໂປຣ໌ 14:26), ແລະ “ພຣະອົງຈະນຳ
ເຈົ້າທັງຫຼາຍໄປສູ່ຄວາມຈິງທັງໝົດ” (ໂປຣ໌ 16:13).

ການນຳພາໂດຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ

ພຣະອົງໄດ້ນຳພາຕື່ມອີກຜ່ານທາງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ບັນຊາ
ຊາວນີໄຟວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຄວນຜິດຖຽງກັນກ່ຽວກັບຄຳສອນ ເພາະພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຜູ້ທີ່ມີວິນຍານແຫ່ງການຂັດແຍ້ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກເຮົາ, ແຕ່ມາຈາກມານ, ຜູ້ເປັນບິດາຂອງການຂັດ
ແຍ້ງ ແລະ ມັນໄດ້ຍຸຍົງໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ຂັດແຍ້ງກັນດ້ວຍຄວາມຄຽດແຄ້ນ.

“ຈົ່ງເບິ່ງ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄຳສອນຂອງເຮົາທີ່ຈະຍຸຍົງໃຈຂອງມະນຸດໃຫ້ມີຄວາມຄຽດແຄ້ນຕໍ່ກັນ; ແຕ່ນີ້ເປັນ
ຄຳສອນຂອງເຮົາຄື ຄວນໃຫ້ເລື່ອງເຊັ່ນນັ້ນໝົດໄປ” (3 ນິໄຟ 11:29–30).

ເອົາໃຈໃສ່ກັບຊີວິດນິລັນດອນ

ພຣະອົງຍັງໄດ້ທ້າທາຍເຮົາຕື່ມອີກໃຫ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ພຣະອົງ, ບໍ່ແມ່ນຕໍ່ໂລກ. ໃນການເທດສະໜາອັນ
ດີເດັ່ນຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບອາຫານສຳລັບຊີວິດ, ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ
ການບຳລຸງລ້ຽງຝ່າຍໂລກ ແລະ ນິລັນດອນ. “ຢ່າພະຍາຍາມຫາອາຫານທີ່ເສຍໄປ,” ພຣະອົງກ່າວ,
“ແຕ່ຈົ່ງຫາອາຫານທີ່ຕັ້ງໝັ້ນຢູ່ຄືອາຫານສຳລັບຊີວິດນິລັນດອນ, ອາຫານນີ້ແມ່ນບຸດມະນຸດທີ່ຈະ
ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ” (ໂປຣ໌ 6:27). ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສອນວ່າ ພຣະອົງເປັນອາຫານແຫ່ງຊີວິດ,
ເປັນແຫລ່ງບຳລຸງລ້ຽງນິລັນດອນ. ໃນການກ່າວເຖິງການບຳລຸງລ້ຽງທີ່ໂລກ ມອບໃຫ້, ຮ່ວມທັງ
ເຂົ້າມານາ ພຣະເຢໂຮວາໄດ້ສັ່ງມັນລົງມາໃຫ້ລູກຫລານອິດສະຣາເອນຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງກັນດານ,
ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ ຄົນທີ່ເພິ່ງພາເຂົ້ານີ້ໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວ (ເບິ່ງ ໂປຣ໌ 6:49). ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ,
ການບຳລຸງລ້ຽງທີ່ພຣະອົງຈະມອບໃຫ້, ເປັນ “ອາຫານແຫ່ງຊີວິດທີ່ໄດ້ລົງມາຈາກສະຫວັນ,”
(ໂປຣ໌ 6:51).

ສານຸສິດບາງຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າມັນ “ເປັນຄຳເວົ້າຮຸນແຮງ,” ແລະ ຈາກເວລານັ້ນ
ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງຫລາຍຄົນ “ຈຶ່ງພໍ້ຖອຍ ແລະ ບໍ່ໄປກັບພຣະອົງອີກ” (ໂປຣ໌ 6: 60, 66).
ເບິ່ງຄືວ່າພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບການສິດສອນຂອງພຣະອົງ ທີ່ວ່າ “ແຕ່ກ່ອນອິ່ນໝົດຈຶ່ງສະແຫວງຫາ ...
ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ” (ມັດທາຍ 6:33). ແມ່ນແຕ່ທຸກວັນນີ້ ຜູ້ທີ່ເປັນຄິດສະຕຽນຍັງຕິດແທດກັບ

ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງໂລກຢູ່—ສິ່ງທີ່ຄຳຈຸນຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບການບຳລຸງລ້ຽງ
ຝ່າຍຊີວິດນິລັນດອນ. ສຳລັບບາງຄົນແລ້ວ, “ຄຳເວົ້າອັນຮຸນແຮງ” ຂອງພຣະອົງນັ້ນ ເປັນເຫດຜົນ
ທີ່ເຂົາບໍ່ໄດ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

ການຊົດໃຊ້

ການປະຕິບັດສາສນາກິດອັນສູງສຸດຢູ່ໃນໂລກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຄິການເປັນຄົນມາ
ມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງສຳລັບບາບຂອງໂລກ. ໂຢຮັນບັບຕິດໄດ້
ທຳນາຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ, “ຈິ່ງເບິ່ງ ພຣະເມສາຍຳນ້ອຍຜູ້ໄດ້ຮັບເອົາບາບກຳຂອງ
ຊາວໂລກອອກເສຍ” (ໂຢຮັນ 1:29). ຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ “ບຸດມະນຸດມາ ... ເພື່ອຮັບໃຊ້ ແລະ
ຍອມສະລະຊີວິດຂອງຕົນເປັນຄ່າໄຖ່ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ” (ມັດທາຍ 20:28). ໃນເຂົ້າແລງ
ຄາບສູດທ້າຍ, ພຣະເຢຊູໄດ້ອະທິບາຍ, ອີງຕາມເລື່ອງລາວໃນມັດທາຍ, ວ່າເຫລົ່າແຮງທີ່ເພິ່ນ
ໃຫ້ພອນຄື “ເລືອດຂອງເຮົາ ຊຶ່ງເປັນເລືອດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຫລັງໄຫລອອກ
ສຳລັບຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ເພື່ອການບາບ ຈະໄດ້ຮັບການອະໄພ” (ມັດທາຍ 26:28).

ໃນການປາກົດຕໍ່ຊາວນິໄຟ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ເປັນຄົນມາມີຊີວິດໄດ້ເຊື່ອເຊີນພວກເຂົາໃຫ້ອອກມາ
ແຕະຕ້ອງຮອຍບາດແຜຢູ່ໃນຂ້າງ ແລະ ຮອຍຕະປູຢູ່ໃນພຣະບາດ ແລະ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.
ຕອນພຣະອົງເຮັດສິ່ງນີ້, ພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ເພື່ອເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຮົາຄືພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະ
ຣາເອນ ແລະ ພຣະເຈົ້າຂອງທັງແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະ ໄດ້ຖືກປະຫານເພື່ອບາບຂອງໂລກ.” (3 ນິໄຟ
11:14). ແລະ ເລື່ອງລາວໄດ້ບອກໄວ້ຕື່ມວ່າ, ຝູງຊົນໄດ້ລິ້ນ “ກາບລົງແທບພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູ
ແລະ ໄດ້ນະມັດສະການພຣະອົງ” (ຂໍ້ທີ 17). ເພາະການນີ້, ໂລກທັງໂລກຈະນະມັດສະການ
ພຣະອົງໃນທີ່ສຸດ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນຕື່ມອີກກ່ຽວກັບຄວາມຈິງແທ້ຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ພຣະຄຳພິມມ່ອນ,
ຊຶ່ງບັນລະຍາຍຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ໄດ້ອະທິບາຍ
ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງກ່ຽວກັບການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ລາຍງານການສິດສອນ
ຂອງພຣະອົງວ່າ:

“ພຣະບິດາຂອງເຮົາໄດ້ສົ່ງເຮົາມາເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງໄມ້ກາງແຂນ ..., ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້
ຊັກນຳຄົນທັງຫລາຍມາຫາເຮົາ, ...

“... ເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການພິພາກສາຕາມວຽກງານຂອງພວກເຂົາ.

“ແລະ ... ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ກັບໃຈ ແລະ ຮັບບັບຕິສະມາໃນນາມຂອງເຮົາ ຜູ້ນັ້ນຈະເຕັມປ່ຽນ; ແລະ ຖ້າ ຫາກເຂົາອິດທິນຈົນເຖິງທີ່ສຸດ, ຈົ່ງເບິ່ງ, ເຮົາຈະຖືວ່າເຂົາບໍ່ມີຄວາມຜິດຕໍ່ພຣະພໍ່ຂອງພຣະບິດາຂອງ ເຮົາໃນມື້ນັ້ນທີ່ເຮົາຈະຢືນຊົມເພື່ອພິພາກສາໂລກ. ...

“ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ສະອາດຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນອານາຈັກຂອງ [ພຣະບິດາ] ໄດ້; ດັ່ງນັ້ນ ຈະບໍ່ມີສິ່ງໃດ ສາມາດເຂົ້າໄປໃນທີ່ພໍ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ ນອກຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຊຳລະລ້າງອາພອນຂອງເຂົາໃຫ້ຂາວ ສະອາດແລ້ວດ້ວຍໂລຫິດຂອງເຮົາ, ເພາະສັດທາ ແລະ ການກັບໃຈຈາກບາບທັງໝົດ ແລະ ຄວາມ ຊື່ສັດຈົນເຖິງທີ່ສຸດຂອງເຂົາ” (3 ນິໄຟ 27:14–16, 19).

ແລະ ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຈະໃຫ້ໂອກາດເຮົາເພື່ອເອົາຂະນະ ຄວາມຕາຍທາງວິນຍານ ທີ່ເປັນຜົນຈາກບາບ ແລະ ຜ່ານການເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ອັນສັກສິດ, ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ.

ການທ້າທາຍ ແລະ ປະຈັກພະຍານ

ພຣະເຢຊູໄດ້ທ້າທາຍວ່າ: “ພວກເຈົ້າຄິດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບພຣະຄຣິດ?” (ມັດທາຍ 22:42). ອັກຄະສາວິກ ໂປໂລໄດ້ທ້າທາຍຊາວໂກຣິນໂທວ່າ “ຈົ່ງພິຈາລະນາເບິ່ງຕົນເອງວ່າ ພວກເຈົ້າຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ ຫລືບໍ່” (2 ໂກຣິນໂທ 13:5). ທຸກຄົນຄວນຕອບຄຳທ້າທາຍເຫລົ່ານີ້ສຳລັບຕົນເອງ. ເຮົາມີຄວາມຈິງ ຮັກພັກດີຫລາຍປານໃດ? ເຮົາເປັນຄືກັນກັບຊາວຄຣິດສະຕຽນທີ່ແອວເດີ ນຽວ ເອ ແມັກສະແວວ ກ່າວເຖິງນັ້ນບໍ່ ຊຶ່ງເພິ່ນບອກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຍ້າຍໄປຕັ້ງເຮືອນຢູ່ລີໂອນ, ແຕ່ຍັງມີເຮືອນອີກຫລັງໜຶ່ງ ຢູ່ບາບີໂລນ?¹

ເຮົາຈະຢືນຢູ່ເຄິ່ງໆກາງໆບໍ່ໄດ້. ເຮົາເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຄຣິດ. ບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາແມ່ນຢູ່ໃນ ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ເຮົາບໍ່ຄວນໃຊ້ໃບຜ່ານແດນ ຂອງເຮົາເຂົ້າໄປຢາມກຸງບາບີໂລນ ຫລື ປະພຶດຕິກັບວ່າເປັນພິນລະເມືອງຂອງມັນ. ເຮົາຄວນ ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດ ຈົ່ງ ສະແຫວງຫາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຈັດຕັ້ງຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະອົງ (ເບິ່ງ ມັດທາຍ 6:33, footnote a; from Joseph Smith Translation, ມັດທາຍ 6:38).

ພຣະເຢຊູຄຣິດ ເປັນພຣະບຸກຄົນທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງ ເປັນພຣະຜູ້ສ້າງຂອງເຮົາ. ພຣະອົງ ເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ. ພຣະອົງ ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈາກບາບ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງເຮົາ. ນີ້ຄືຄວາມຮູ້ອັນສຳຄັນຢູ່ໃນໂລກນີ້, ແລະ ທ່ານສາມາດຮູ້ສິ່ງນີ້ສຳລັບຕົນເອງໄດ້, ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຳລັບຕົນເອງ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຜູ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດ ແລະ ນຳພາເຮົາໄປສູ່ຄວາມຈິງ, ໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຈິງນີ້ຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງຈະເປີດເຜີຍມັນຕໍ່ທ່ານຄືກັນ. ວິທີນັ້ນກໍຄືຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ການເຊື່ອຝັງ. ອົງຕາມຄວາມປາຖະໜາ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ, “ຈົ່ງໝັ່ນຂໍແລ້ວເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ, ຈົ່ງໝັ່ນຊອກແລ້ວເຈົ້າກໍຈະໄດ້ພົບ, ຈົ່ງໝັ່ນເຄາະ ແລ້ວຈະມີຜູ້ໃຊ້ໃຫ້ເຈົ້າ” (ມັດທາຍ 7:7). ອົງຕາມການເຊື່ອຝັງ, ພຣະອົງໄດ້ສອນວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຫລື ເຮົາກ່າວຕາມໃຈຂອງເຮົາເອງ” (ໂຢຮັນ 7:17). ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງຂອງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Neal A. Maxwell, *A Wonderful Flood of Light* (1990), 47.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ການສອນຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານ

ໂດຍ ແອວເດີ ມັດທິວ ໂອ ຣິເຈິດສັນ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານໂຮງຮຽນວັນອາທິດສາມັນ

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບຄູ່ສອນສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສູນກາງຝັກທັດຂອງ ຜູ້ສອນສາສນາ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງເດັກນ້ອຍຄົນນຶ່ງເວົ້າວ່າ, “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ພວກນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ສອນສາສນາແທ້ໆບໍ່?” ຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປເຫັນເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງກຳລັງຈັບມືແມ່ຕູ້ຂອງນາງຢູ່ ແລະ ຊີ້ໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄູ່ສອນສາສນາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຍິ້ມຕອບ, ຍິນມີໃຫ້ນາງຈັບ, ເບິ່ງຕາຂອງນາງໂດຍກົງ, ແລະ ເວົ້າວ່າ “ສະບາຍດີ, ຂ້ອຍແມ່ນແອວເດີ ຣິເຈິດສັນ, ແລະ ເຮົາເປັນ ຜູ້ສອນສາສນາແທ້ໆ.” ນາງຍິ້ມເມື່ອນາງຫລວງຫລັງຄືນເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ນາງດີໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນຜູ້ສອນ ສາສນາຜູ້ແທ້ຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງອອກຈາກປະສົບການນັ້ນດ້ວຍການອຸທິດຕົນອັນໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກເປັນຜູ້ສອນສາສນາທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຄອບຄົວ, ແລະ ເດັກຍິງຄົນນີ້ ຄາດຫວັງຢາກໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ. ສຳລັບສອງປີນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກງານຢ່າງໜັກເພື່ອຈະເຮັດຄື, ຄິດຄື, ປະຕິບັດຄື, ແລະ ພິເສດທີ່ສຸດແລ້ວເພື່ອຈະສອນຄືກັນກັບຜູ້ສອນສາສນາອັນແທ້ຈິງ.

ຕອນກັບມາບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນວ່າ ແມ່ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ ຈົບແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ອິດທິພົນຂອງວຽກງານເຜີຍແຜ່ຍັງຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກວ່າສອງປີທີ່ເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ນັ້ນເປັນເວລາທີ່ ພິເສດສຸດໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບົດຮຽນໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຢ່າງບໍ່ຄາດຫວັງແມ່ນສຽງຂອງເດັກນ້ອຍ ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນ. ພຽງແຕ່ເວລານີ້ສຽງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນໃນຄວາມນິກົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນ, “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນແມ່ນຜູ້ຖືຖານະປະໂລທິດແທ້ໆບໍ່?” “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນເປັນສາມີແທ້ໆ ຫລື ພໍ່ແທ້ໆບໍ່?” ຫລື “ແມ່ຕູ້ເອີຍ, ຜູ້ນັ້ນເປັນສະມາຊິກທີ່ແທ້ຈິງຂອງສາສນາຈັກບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຈຸດສຳຄັນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຂອງແທ້ໃນທຸກດ້ານຂອງຊີວິດ ເຮົາແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະສອນໃນວິທີທີ່ຈະບໍ່ຈຳກັດເຮົາຈາກການຮຽນຮູ້. ທ່ານຮູ້ວ່າ, ຊີວິດແທ້ໆຕ້ອງມີການຮຽນຮູ້ຢ່າງຈິງຈັງ ຊຶ່ງອາໄສການສອນອັນແທ້ຈິງ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນ ຢ່າງມີປະສິດທິພາບບໍ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດບໍ່ແມ່ນມີພຽງແຕ່ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໃຫ້ສອນຢ່າງເປັນທາງການ ເທົ່ານັ້ນ.¹ ແທ້ຈິງແລ້ວ, ທຸກໆຄົນໃນຄອບຄົວ, ຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກ, ແລະ ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ (ຮ່ວມດ້ວຍຊາວໜຸ່ມ ແລະ ເດັກນ້ອຍ) ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນຄືກັນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາທຸກຄົນຈະເປັນຄູ, ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງບໍ່ສົງໃສວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນຄູທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ເປັນພະຍານແຫ່ງຄວາມຈິງທັງໝົດ. ຜູ້ຄົນທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່າງເຕັມປຽມໃນເລື່ອງນີ້ຈະເຮັດ ການຕັດສິນດ້ວຍຕົນເອງແທນທີ່ຈະຟັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຫລື ເຊື່ອເຊີນພຣະວິນຍານໃຫ້ຢູ່ ນຳເຂົາເຈົ້າແຕ່ໃຊ້ພຣະອົງພຽງແຕ່ເປັນອົງສະນັບສະໜູນເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງມອບ ພາລະທັງໝົດໃຫ້ພຣະວິນຍານແຕ່ແທ້ຈິງແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕຽມພ້ອມ ຫລື ສຶກສາກ່ອນຈະສອນ. ພໍແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄູທັງໝົດມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນ “ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.”² ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຄວນ ສອນກ່ອນທີ່ພຣະວິນຍານຈະສະຖິດຢູ່ນຳ ຫລື ຫລັງຈາກພຣະວິນຍານຈາກໄປແລ້ວ ແຕ່ຕ້ອງສອນ ໂດຍພຣະວິນຍານເພື່ອວ່າພຣະວິນຍານສອນຄວາມຈິງຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ໂມໂຣໂນໄດ້ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ເຮົາຈະ “ສອນໂດຍພຣະວິນຍານ” ໂດຍປາດສະຈາກຄວາມ ສັບປຸງນ, ລົດຄວາມໝາຍ ຫລື ເຮັດໃຫ້ພຣະວິນຍານອອກໄປ ເພາະພຣະວິນຍານເປັນຄູສອນ ຢ່າງແທ້ຈິງ. ໂມໂຣໂນໄດ້ກ່າວວ່າ ໄພ່ພົນທັງຫລາຍໄດ້ດຳເນີນການປະສົບການ “ຕາມອິດທິພົນ ຂອງພຣະວິນຍານ.”³ ເພື່ອເຮັດສິ່ງນີ້ຕ້ອງມີຫລາຍກວ່າການມີພຣະວິນຍານຢູ່ນຳເຮົາ. ເພື່ອຈະ ປະຕິບັດຕົວຂອງເຮົາຕາມພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕ້ອງປຸງແປງວິທີການສອນ ຂອງເຮົາເພື່ອເຮັດຕາມຕົວຢ່າງວິທີການສອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ເມື່ອເຮົາເຮັດວິທີຂອງເຮົາ ໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບວິທີຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະສາມາດສອນ ແລະ ເປັນພະຍານຢ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດກຳຈັດ. ການປະຕິບັດການອັນສອດຄ່ອງມີຕົວຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້.

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລູກໆໄປປີນພູ ສາວລິສເຕີ, ຊຶ່ງມີຄວາມສູງປະມານ 10,358 ຟຸດ (3,157 ແມັດ) ຢູ່ລັດໄອເຣກັນ. ຫລັງຈາກປີນໄດ້ຫລາຍໆຊົ່ວໂມງເຮົາມາຮອດທາງຍາວທີ່ເນີນປະມານ 45 ອົງສາຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຫີນກ້ອນໆເກີດມາຈາກພູເຂົາໄຟ. ແຕ່ເຮົາສາມາດຫລົງເຫັນຈອມພູເຮົາ ເລີຍປີນເຂົາຕໍ່ໄປແຕ່ພົບວ່າທຸກໆບາດກ້າວຕີນຂອງເຮົາຈະຈົມລົງກ້ອນຫີນນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ເຮົາ ເລື່ອນຄືນກັບຫລັງຫລາຍໆເຊັ່ນຕີແມັດ. ລູກຊາຍອາຍຸ 12 ປີຂອງຂ້າພະເຈົ້າປີນເຂົາຕໍ່ໄປຂະນະທີ່

ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນຳລູກສາວອາຍຸ 8 ປີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບໍ່ດົນເຮົາຮູ້ສຶກເມື່ອຍລ້າ ແລະ ທ້າຖອຍ, ນາງຮູ້ສຶກເລົ້າໂສກ, ເພາະຄິດວ່ານາງຈະບໍ່ສາມາດສົມທົບນຳອ້າຍຂອງນາງຢູ່ຍອດພູເຂົາ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢາກເຮັດທຳອິດແມ່ນອູ້ມນາງປົນເຂົາຕໍ່ໄປ. ວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະເຮັດດັ່ງຄວາມຮູ້ສຶກແຕ່ໜ້າເສຍດາຍຮ່າງກາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າອອນແອ. ເຮົານັ່ງຢູ່ເທິງກ້ອນຫີນ, ປະເມີນເບິ່ງສະຖານະການຂອງເຮົາ, ແລະ ອອກແຜນໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າບອກນາງໃຫ້ເອົາມືຈັບຖົງໂສ້ງຂ້າງຫລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃຫ້ຈັບແໜ້ນໆ. ແລະ—ສຳຄັນທີ່ສຸດ—ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຍົກຂາຢ່າງນາງຕ້ອງຍົກຂານາງຢ່າງນຳ, ນາງເຮັດຕາມທຸກໆບາດກ້າວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ ແລະ ອາໄສການຈ່ອງດຶງຖືງໂສ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເບິ່ງຄືວ່າ ເວລາຈະຜ່ານໄປຢ່າງດົນນານ, ເຮົາປົນໄປຮອດຈອມພູເຂົາ, ທ່າທາງທີ່ນາງສະແດງອອກດ້ວຍໄຊຊະນະ ແລະ ຄວາມພໍໃຈນັ້ນຫາສິ່ງໃດປຽບບໍ່ໄດ້ ແລະ ໃນຄວາມເຫັນຂອງຂ້າພະເຈົ້ານາງ ແລະ ອ້າຍຂອງນາງເປັນນັກປົນເຂົາອັນແທ້ຈິງ.

ຄວາມສຳເລັດຂອງລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເກີດຈາກຜົນຂອງຄວາມພາກພຽນ ແລະ ວິທີທີ່ນາງປົນຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປົນ. ຂະນະທີ່ນາງຍົກຂາປົນພ້ອມເວລາດຽວກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຮົາມີຈັງວະພ້ອມກັນ, ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດໃຊ້ແຮງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເຕັມທີ່ສຸດ. ກໍເປັນກໍລະນີຢ່າງດຽວກັນນີ້ເມື່ອເຮົາສອນ “ຕາມອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ.” ເມື່ອເຮົາເຮັດໃຫ້ການສອນຂອງເຮົາສອດຄ່ອງກັບການສອນຂອງພຣະວິນຍານ, ພຣະວິນຍານຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ການສອນຈະບໍ່ມີຂອບເຂດ. ເມື່ອຮູ້ດັ່ງນີ້ແລ້ວ, ກະລຸນາໄຕ່ຕອງພື້ນຖານສອງຢ່າງດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ຊຶ່ງມາຈາກ “ອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ” ທີ່ເຮົາຈະເຮັດຕາມ.

ທຳອິດ, ພຣະວິນຍານສອນແຕ່ລະບຸກຄົນໃນວິທີສ່ວນຕົວ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດຮູ້ຄວາມຈິງຢ່າງເປັນສ່ວນຕົວ. ເພາະວ່າເຮົາທຸກຄົນມີຄວາມຕ້ອງການ, ສະພາບການ, ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ພຣະວິນຍານຈະສອນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງຮູ້ ແລະ ຕ້ອງເຮັດເພື່ອເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ເຮົາຄວນເປັນ. ກະລຸນາເຂົ້າໃຈວ່າແມ້ແຕ່ວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສອນ “ຄວາມຈິງຂອງທຸກເລື່ອງ,”⁴ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສອນຄວາມຈິງທັງໝົດພ້ອມກັນ. ພຣະວິນຍານສອນຄວາມຈິງ “ເປັນບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ໆ, ບ່ອນນັ້ນອຍໜຶ່ງບ່ອນນັ້ນອຍໜຶ່ງ.”⁵

ຜູ້ທີ່ສອນຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານເຂົ້າໃຈວ່າເຂົາເຈົ້າສອນຜູ້ຄົນບໍ່ແມ່ນສອນບົດຮຽນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າເອົາຊະນະຄວາມຢາກສອນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນປຶ້ມບົດຮຽນ ຫລື ສອນທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນມາ ແລະ ແທນທີ່ຈະເຮັດແບບນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈະຈົງການສອນກຽວກັບສິ່ງທີ່ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫລື ນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນຈຳເປັນຕ້ອງຮູ້ ແລະ ເຮັດ. ພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄູສອນທັງຫລາຍຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເຮັດ

ຕາມຕົວຢ່າງການສອນຂອງພຣະວິນຍານໄດ້ຮຽນຮູ້ຢ່າງວ່ອງໄວວ່າການສອນແທ້ໆ ແລ້ວບໍ່ແມ່ນ ພຽງແຕ່ການເວົ້າ ແລະ ການເລົ່າເລື່ອງເທົ່ານັ້ນ. ເພາະດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຢຸດເພື່ອຈະຟັງ, ສັງເກດຢ່າງຮອບຄອບ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຮູ້ຈັກທີ່ຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ.⁶ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢູ່ໃນຖານະທີ່ຈະສອນທັງນັກຮຽນ ແລະ ທັງຄູກຽວກັບສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຄວນເຮັດ ແລະ ເວົ້າ.⁷

ທີສອງ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດສອນເຮົາດ້ວຍການເຊື່ອເຊີນ, ການກະຕຸ້ນ, ການໃຫ້ຄວາມສະໜັບສະໜູນ, ແລະ ການດົນໃຈທີ່ຈະເຮັດ. ພຣະຄຣິດໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນໃຈຕໍ່ເຮົາວ່າ ເຮົາຈະຮູ້ຄວາມຈິງ ເມື່ອເຮົາດຳລົງ ຊີວິດຕາມຄຳສອນດັ່ງທີ່ຄວນ.⁸ ພຣະວິນຍານຈະນຳພາ, ຊີ້ນຳ, ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນສິ່ງທີ່ ຕ້ອງເຮັດ.⁹ ເຖິງຢ່າງໃດຕໍ່ຕາມ, ພຣະອົງຈະບໍ່ເຮັດເພື່ອເຮົາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດເອງໄດ້. ເຫັນບໍ່, ພຣະວິນຍານບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ເພື່ອເຮົາ, ຮູ້ສຶກເພື່ອເຮົາ, ຫລື ປະຕິບັດເພື່ອເຮົາ ເພາະວ່າມັນເປັນສິ່ງ ກົງກັນຂ້າມຕໍ່ຄຳສອນກ່ຽວກັບການເລືອກ. ພຣະອົງສາມາດໃຫ້ໂອກາດຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ເຊື່ອເຊີນ ເຮົາໃຫ້ຮຽນຮູ້, ຮູ້ສຶກ ແລະ ປະຕິບັດ.

ຜູ້ທີ່ສອນຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນໆ ໂດຍການເຊື່ອເຊີນ, ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ, ແລະ ໃຫ້ໂອກາດເຂົາເຈົ້າໃຊ້ການເລືອກຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ, ແລະ ຄູສອນທັງຫລາຍຮູ້ວ່າ, ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດມີຄວາມຮູ້ສຶກເພື່ອ, ຮຽນເພື່ອ, ຫລື ກັບໃຈເພື່ອຄອບຄົວ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ຫລື ສະມາຊິກໃນຫ້ອງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແທນທີ່ຈະຖາມວ່າ, “ຂ້ອຍຈະເຮັດສິ່ງໃດໄດ້ແຕ່ສຳລັບລູກໆ ຂອງຂ້ອຍ, ສະມາຊິກໃນຫ້ອງຮຽນ, ຫລື ຄົນອື່ນໆ?” ເຂົາເຈົ້າຖາມວ່າ, “ຂ້ອຍຈະສາມາດເຊື່ອເຊີນ ແລະ ຊ່ອຍຜູ້ຄົນທີ່ຢູ່ຮອບຂ້າງຂ້ອຍໃຫ້ຮຽນຮູ້ເພື່ອຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າເອງໄດ້ແນວໃດ?” ພໍ່ແມ່ຜູ້ເຮັດຕາມຕົວຢ່າງ ຂອງອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ ເຮັດໃຫ້ບ້ານເປັນບ່ອນທີ່ຄອບຄົວຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະຖືຄວາມສຳຄັນຂອງ ຫລັກທຳແທນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ສິນທຳເທົ່ານັ້ນ. ແບບດຽວກັນນີ້, ແທນທີ່ພຽງແຕ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຄຳສອນເທົ່ານັ້ນ, ຄູສອນຄວນຊ່ອຍໃຫ້ນັກຮຽນເຂົ້າໃຈ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ. ເມື່ອຜູ້ຄົນໃຊ້ ສິດທິທີ່ຈະເລືອກຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງເໝາະສົມ, ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດກໍຈະບໍ່ມີຂອບເຂດ.

ດ້ວຍສະຖານະການຂອງໂລກໃນປະຈຸບັນນີ້, ເຮົາຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ ແລະ ການສອນອັນ ແທ້ຈິງໃນບ້ານ, ປະຊຸມ ແລະ ຫ້ອງຮຽນທາງດ້ານພຣະກິດຕິຄຸນທັງຫລາຍຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ວ່າບາງຄັ້ງຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການສອນດີຂຶ້ນອາດຈະກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມໜັກໃຈ. ກະລຸນາ ຢ່າທີ່ຖອຍນຳຄວາມກ້າວໜ້າຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຄືນຫລັງກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງການປົນໝູ ນຳລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເຮົາຕົກລົງກັນວ່າທຸກໆຄັ້ງທີ່ເຮົາຢຸດພັກຜ່ອນ, ແທນທີ່ເຮົາຈະຖາມວ່າເຮົາ

ຕ້ອງປົນອີກໄກປານໃດ, ເຮົາຈະຫລົງໄຫລລັງຄືນເບິ່ງພູເຂົາ. ເຮົາຈະເບິ່ງພາບທົວທັດ ແລະ ບອກກັນວ່າ, “ເບິ່ງແມ້ ເຮົາປົນໄດ້ໄກແລ້ວ.” ແລ້ວເຮົາກໍ່ຫັນໃຈເຂົ້າເລິກໆ, ຫລົງໄຫລຂຶ້ນແລ້ວກໍ່ປົນຕໍ່ໄປເທື່ອລະບາດກ້າວ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທ່ານສາມາດເປັນພໍ່ແມ່ທີ່ທ້າວທັນ, ນຳພາ ແລະ ສອນຕາມວິທີທາງອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ ແລະ ຊີວິດຈະປ່ຽນແປງ.

ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນໂດຍຄູສອນແທ້ຈິງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກສອນດ້ວຍພຣະວິນຍານ ແລະ ພິເສດສຸດແລ້ວໂດຍພຣະວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານໃຫ້ຈັດວິທີການສອນຂອງທ່ານຕາມວິທີຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານເຮັດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍາຍາມວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ ແລະ ວ່າຄຳສອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກພື້ນຟູຄືນມາໃໝ່. ເພາະສິ່ງນີ້ເຮົາຕ້ອງເປັນພໍ່ແມ່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຜູ້ນຳຢ່າງແທ້ຈິງ, ຄູສອນຢ່າງແທ້ຈິງ, ແລະ ນັກຮຽນຢ່າງແທ້ຈິງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍທ່ານໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງທ່ານ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* (1999), 3.
2. See Doctrine and Covenants 50:14.
3. ໂມໂຣໄນ 6:9.
4. ໂມໂຣໄນ 10:5; see also Doctrine and Covenants 50:14; *True to the Faith: A Gospel Reference* (2004), 82.
5. See 2 Nephi 28:30.
6. See David A. Bednar, “Seek Learning by Faith,” *Liahona*, Sept. 2007, 16–24.
7. ເບິ່ງ ລູກາ 12:12.
8. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 7:17.
9. ເບິ່ງ 2 ນີໄຟ 32:1–5.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຜູ້ສອນສາສນາເປັນຂອງຊັບສົມບັດຂອງສາສນາຈັກ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄາຊຸທິໂກ ຢະມາຊິຕາ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໃນຄໍາຄືນຫລາຍປີມາແລ້ວມີຜູ້ສອນສາສນາຄົນໃໝ່ຊື່ ແອວເດີ ຊວັນ ພ້ອມດ້ວຍຄູ່ຜູ້ສອນອະວຸໂສ ຄົນຍີ່ປຸ່ນມາຢ້ຽມບ້ານພວກເຮົາ. ໂຊກດີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ບ້ານຕອນນັ້ນ ກໍເລີຍເຊີນພວກເພິ່ນ ເຂົ້າບ້ານ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພົບພວກເພິ່ນທີ່ປະຕູ ທັນທີຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ສັງເກດເຫັນເສື້ອນອກທີ່ ແອວເດີ ຊວັນ ໃສ່. ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ “ເສື້ອນອກເຈົ້າໃສ່ນັ້ນຄັກແທ້!” ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນຜົນໃໝ່ ແລະ ສີມັນເກົ່າຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າມັນເປັນເສື້ອນອກ ທີ່ຜູ້ສອນສາສນາຄົນມາກ່ອນໄດ້ຖິ້ມໄວ້ທີ່ພັກຂອງຜູ້ສອນສາສນາ.

ແອວເດີ ຊວັນ ໄດ້ຕອບຄໍາເວົ້າຂ້າພະເຈົ້າທັນທີ ແລະ ເປັນທີ່ກົງກັນຂ້າມຈາກຄວາມຄິດຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ. ໂດຍເວົ້າພາສາຍີ່ປຸ່ນຢ່າງຢຸດງຸ່ຍອນໆ, ລາວຕອບວ່າ: “ແມ່ນແລ້ວ ເສື້ອນີ້ກໍດີຢູ່. ພໍຂ້ອຍໄດ້ໃສ່ເສື້ອນອກຜົນນີ້ຕອນເພິ່ນເປັນຜູ້ສອນສາສນາຍີ່ປຸ່ນຊາວກວ່າປີແລ້ວ.”

ພໍລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເມືອງໂອກາຢະມາ ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເມື່ອລູກຊາຍກຳລັງຈະອອກໄປ ຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ພໍໄດ້ເອົາເສື້ອນອກໃຫ້ລູກ. ຮູບໃບນີ້ ສະແດງເສື້ອ ນອກທີ່ແອວເດີ ຊວັນ ທັງພໍ່ທັງລູກເຄີຍໃສ່.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກປະທັບໃຈທີ່ໄດ້ຍິນຄໍາຂອງແອວເດີ ຊວັນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈສາເຫດ ທີ່ແອວເດີ ຊວັນ ໄດ້ໃສ່ເສື້ອນອກຂອງພໍ່ຕອນທີ່ລາວອອກໄປສອນສາສນາ. ແອວເດີ ຊວັນ ໄດ້ອອກໄປສອນສາສນາໂດຍມີຄວາມຮັກຄືພໍ່ມີໃຫ້ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ຊາວຍີ່ປຸ່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈຄົງມີໃຜບາງຄົນໃນພວກທ່ານທີ່ເຄີຍມີປະສົບການຄ້າຍໆກັນນີ້. ຜູ້ສອນ ສາສນາທີ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນຫລາຍຄົນເຄີຍບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ມີພໍ່ແມ່ມີພໍ່ຕູ້ ຫລື ລູກທີ່ເຄີຍ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາທີ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນດ້ວຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຮັກຄວາມນັບຖືທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມກະຕັນຍູ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ສອນສາສນາອາດິດທຸກຄົນທີ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ທົ່ວໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ຄົນປ່ຽນໃຈ ເຫລື້ອມໃສທີ່ພວກທ່ານເຄີຍຊ່ອຍເຄີຍສອນ ບໍ່ຄືຈະລືມທ່ານເລີຍ. “ເປັນຕາຮັກແທ້ທີ່ເຫັນຜູ້ສິ່ງຂ່າວ ຂ້າມພູມາໂດຍນຳຂ່າວດີ!”¹

ຂ້າພະເຈົ້າເອງເປັນຄົນປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສດັ່ງກ່າວນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ 17 ປີເມື່ອໄດ້ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສ ຕອນທີ່ຮຽນອຸດົມ. ຜູ້ສອນສາສນາທີ່ໃຫ້ບັບຕິສະມາຂ້າພະເຈົ້າ ຊື່ແອວເດີ ຣາບ ທີ່ມາຈາກລັດໄອດາໂຮ. ເພິ່ນຫາກໍຖືກປົດຈາກຕຳແໜ່ງເປັນປະທານສະເຕກຢູ່ໄອດາໂຮ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນເພິ່ນຕັ້ງແຕ່ເປັນສະມາຊິກໃໝ່ໆ ແຕ່ເຄີຍໄດ້ສິ່ງອີເມວ ແລະ ລົມກັນຢູ່ ໂທລະສັບ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍລືມເພິ່ນ. ໜ້າທີ່ຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສຂອງເພິ່ນມີໃນຄວາມຊົງຈຳ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດ. ເພິ່ນແຮງດີໃຈທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ດີມີແຮງ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 17 ປີຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈດີປານໃດສິ່ງທີ່ຜູ້ສອນສາສນາສອນ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກພິເສດກ່ຽວກັບຜູ້ສອນສາສນາ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກ ກາຍເປັນ ເໝືອນພວກເພິ່ນ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກ ເຖິງຄວາມຮັກທີ່ເລິກຊຶ້ງ ແລະ ໝັ້ນຄົງ.

ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເລົ່າໃຫ້ຟັງເລື່ອງວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາ. ເປັນວັນທີ 15 ເດືອນກໍລະກົດ ແລະ ເປັນມື້ທີ່ຮ້ອນ. ມີຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງທີ່ຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍມື້ນັ້ນ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສ້າງອາງ ບັບຕິສະມາດ້ວຍມືພວກເພິ່ນເອງ ແລະ ມັນບໍ່ງ່າມປານໃດ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການຍືນຍັນຫລັງຈາກໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາທັນທີ. ຜູ້ຍິງຄົນນັ້ນໄດ້ຮັບການຍືນຍັນ ຈາກແອວເດີ ລອຍດ໌ ກ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ກັບພວກສະມາຊິກຫລັບຕາ ແລະ ຟັງຄຳເວົ້າ ເພິ່ນ. ແອວເດີ ລອຍດ໌ ໃຫ້ການຍືນຍັນນາໆ ແລ້ວເພິ່ນເລີ່ມອວຍພອນໃຫ້ນາໆ. ແຕ່ເພາະ ແອວເດີ ລອຍດ໌ ໄດ້ຢຸດເວົ້າຈັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເປີດຕາເບິ່ງເພິ່ນຢ່າງໜ້າສົນໃຈຫລາຍ.

ມາຮອດວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ຢ່າງຄັກກ່ຽວກັບພາບທີ່ເຫັນນັ້ນ. ຕາ ແອວເດີ ລອຍດ໌ ມີນ້ຳຕາ ໄຫລລົ້ນ. ເປັນເທື່ອທຳອິດໃນຊີວິດຂ້າພະເຈົ້າທີ່ປະສົບກັບອ້ອມກອດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ແລະ ໂດຍທາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ອັນແນ່ນອນວ່າ ແອວເດີ ລອຍດ໌ ຮັກພວກເຮົາ ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ.

ແລ້ວເປັນທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແອວເດີ ລອຍດ໌ ເປັນຄົນເຮັດອີກ. ເພິ່ນວາງມືທີ່ທົ່ວຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຍືນຍັນຂ້າພະເຈົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ໄດ້ມອບຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ ແລ້ວເພິ່ນເລີ່ມອວຍພອນໃຫ້. ແລະ ອີກເທື່ອໜຶ່ງເພິ່ນໄດ້ຢຸດຈັກນ້ອຍ. ແຕ່ເທື່ອນັ້ນ

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຫດການທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ແນ່ນອນ ໂດຍທາງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດວ່າ ຜູ້ສອນສາສນາຮັກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຂ້າພະເຈົ້າ.

ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າໜ້ອຍໜຶ່ງໃຫ້ຜູ້ສອນສາສນາທີ່ກຳລັງຮັບໃຊ້ຢູ່ທົ່ວໂລກ. ທ່ານຂອງ ພວກທ່ານ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ພວກທ່ານສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເປັນຂ່າວສານທີ່ສຳຄັນຫລາຍ. ເຖິງແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳສອນທັງໝົດທີ່ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກ ເຖິງຄວາມຮັກຫລາຍຂອງພວກເພິ່ນ ແລະ ການກະທຳແຫ່ງຄວາມໃຈດີຫລາຍຢ່າງຂອງ ພວກເພິ່ນ ໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າເຖິງບົດຮຽນສຳຄັນ. ຂ່າວສານນັ້ນແມ່ນຂ່າວແຫ່ງຄວາມຮັກ ຂ່າວແຫ່ງຄວາມຫວັງ ແລະ ຂ່າວແຫ່ງສັດທາ. ທ່ານທີ່ ແລະ ການກະທຳຂອງພວກທ່ານຊວນເຊີນ ພຣະວິນຍານ, ແລະ ພຣະວິນຍານເຮັດໃຫ້ເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ສຳຄັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກ ບົ່ງບອກໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ວ່າ ໂດຍທາງຄວາມຮັກຂອງພວກທ່ານ, ພວກທ່ານກຳລັງແຈກຄວາມຮັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກທ່ານເປັນຊັບສົມບັດຂອງສາສນາຈັກແຫ່ງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູສຳລັບ ພວກທ່ານທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເສຍສະລະ ແລະ ມີຄວາມພາກພຽນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າກັບທ່ານທີ່ຈະເປັນຜູ້ສອນສາສນາໃນອະນາຄົດ. ໃນຄອບຄົວຂ້າພະເຈົ້າມີລູກ ສີ່ຄົນທີ່ເຄີຍເປັນຜູ້ສອນສາສນາ ແລະ ຄົນທີ່ທ້າກຳລັງຈະເຂົ້າສູນອົບລົມຜູ້ສອນສາສນາຢູ່ໂພໂວ ໃນທ້າຍເດືອນນີ້. ບິໜ້າລູກຫລ້າຂອງພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຈະເປັນຜູ້ສອນສາສນາຫລັງຈາກລາວຈົບ ໂຮງຮຽນອຸດົມ.

ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກເວົ້າກັບລູກຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກັບທ່ານທຸກຄົນທີ່ກຳລັງ ຕຽມຕົວເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ມີສາມປະການທີ່ທ່ານຕ້ອງນຳເອົາໄປ ຕອນໄປເປັນຜູ້ສອນສາສນາ.

1. ຈົ່ງມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະສອນພຣະກິດຕິຄຸນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານບຳລຸງລ້ຽງ ແລະ ດູແລແກະຂອງພຣະອົງ.² ຄົນທົ່ວໂລກກຳລັງລໍຖ້າທ່ານ. ກະລຸນາໄປໄວໆ ໄປຫາເຂົາເຈົ້າ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ເຮັດວຽກໜັກກວ່າຜູ້ສອນສາສນາເພື່ອໄປກູ້ຄົນອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ຖືກ ກູ້ດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
2. ຈົ່ງພັດທະນາປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການໃຈ ແລະ ຄວາມຄິດທີ່ຕັ້ງໃຈ.³
3. ຈົ່ງຮັກຄົນອື່ນ. ເໝືອນແອວເດີ ຊວັນ ທີ່ໄດ້ນຳເອົາເສື້ອນອກຂອງພໍ່ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຮັກ ທີ່ພໍ່ມີໃຫ້ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ຊາວຍີ່ປຸ່ນໄປກັບລາວ.

ແລະ ສຳລັບທ່ານທີ່ບໍ່ຮູ້ວິທີຈະຕຽມເປັນຜູ້ສອນສາສນາ ໃຫ້ທ່ານໄປເວົ້າລົມນຳອະທິການຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເພິ່ນຈະຊ່ວຍທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູທີ່ຜູ້ສອນສາສນາຖືກຮຽກຮ້ອງໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ທີ່ພວກເພິ່ນຕອບການຮຽກຮ້ອງນັ້ນ ແລະ ໄປຮັບໃຊ້ທົ່ວໂລກ.

ຂໍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບອກຜູ້ສອນສາສນາອາດິດທຸກຄົນວ່າ—ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູແທ້ໆສຳລັບການກະທຳຂອງພວກທ່ານ. ພວກທ່ານເປັນຊັບສົມບັດຂອງສາສນາຈັກແຫ່ງນີ້. ແລະ ຂໍໃຫ້ພວກທ່ານເປັນຜູ້ສອນສາສນາຕໍ່ໄປ ແລະ ກະທຳຄືເປັນສາວິກຂອງພຣະຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ພຣະອົງຊົງຮັກເຮົາ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດລົງມາ ເພື່ອເຮົາຈະສາມາດກັບໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເອຊາຍາ 52:72.
2. ເອເສກຽນ 34:11.
3. See Doctrine and Covenants 64:34.

ເລືອກຊີວິດນິລັນດອນ

ໂດຍ ແອວເດີ ແຣນດໍ ເຄ ເບັນເນັດ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຫລາຍປີແລ້ວຕອນທີ່ໄປຫລິ້ນທະເລນໍາຄອບຄົວ ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນປ້າຍ ແລະ ທຸງທີ່ເຕືອນວ່າ
ມີກະແສແຮງ ທີ່ໄຫລໄປຈາກຝັ່ງທະເລໄປສູ່ນໍ້າເລິກນໍ້າວຸ້ນ. ເຖິງແມ່ນຕາຂ້າພະເຈົ້າເຫັນບໍ່ໄດ້
ແຕ່ຜູ້ເຝົ້າຊ່ອຍຊີວິດທີ່ຍືນເທິງຫໍໃກ້ໆ ກໍເຫັນໄດ້ງ່າຍກະແສດັ່ງກ່າວອັນຕະລາຍແກ່ທຸກຄົນ
ທີ່ອອກຈາກທີ່ປອດໄພຂອງຝັ່ງ ແລະ ເຂົ້າໃນນໍ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ທີ່ໄດ້ບອກຕົວເອງວ່າ
“ຂ້ອຍລອຍນໍ້າໄດ້ດີ. ການລອຍນໍ້າແມ່ນໂອກາດອອກກໍລັງກາຍດີ. ຖ້າຢູ່ນໍ້າຕື້ນຂ້ອຍ
ຊິປອດໄພ.”

ໂດຍການເສີຍເມີຍຈາກຄໍາເຕືອນ ແລະ ໂດຍທີ່ຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈກັບຕົວເອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົງນໍ້າ
ເພື່ອໄປລອຍນໍ້າຢ່າງ “ສິດຊື່ນ.” ຫລັງຈາກສອງສາມນາທີ ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງຫາຄອບຄົວທີ່
ຝັ່ງທະເລ ແຕ່ຝັ່ງທະເລບໍ່ໃກ້ອີກ. ກະແສທີ່ໄດ້ເຕືອນໄວ້ກ່ອນໄດ້ຈັບຕົວຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ກໍາລັງດຶງຂ້າພະເຈົ້າໄປຫ່າງໄກຈາກຄອບຄົວ.

ໂດຍຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕອນທໍາອິດ ແຕ່ແລ້ວໂດຍກໍາລັງໝົດຫວັງ ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມ
ລອຍກັບຝັ່ງ ແລະ ກະແສແຮງໄດ້ລາກຂ້າພະເຈົ້າໄປສູ່ນໍ້າທີ່ເລິກກວ່າ ທີ່ວຸ້ນກວ່າອີກ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໝົດແຮງ ແລະ ເລິ່ມກິນນໍ້າ, ຮູ້ສຶກຄິຈະຈົມນໍ້າຕາຍ. ໝົດກໍາລັງແລ້ວ
ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ຄົນຊ່ອຍຊີວິດ.

ເໝືອນເປັນສິ່ງອັດສະຈັນ ທັນທີກໍມີຜູ້ເຝົ້າຊ່ອຍຊີວິດໄດ້ຢູ່ຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ວ່າ
ລາວໄດ້ເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າລົງນໍ້າ. ລາວຮູ້ວ່າກະແສຈະຈັບຕົວຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ລາວຮູ້ວ່າກະແສ
ຈະລາກໄປຮອດທີ່ໃດ. ໂດຍທີ່ຫລີກກະແສ ລາວໄດ້ລອຍອ້ອມ ແລະ ໄປຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ກໍາລັງດຶ້ນຮີນ ແລ້ວລາວລໍຖ້າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ. ໂດຍທີ່ອ່ອນເພຍຈົນບໍ່
ສາມາດທີ່ຈະລອຍກັບໄປເອງ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ລາວໄດ້ມາຊ່ອຍຊີວິດ.
ປາດສະຈາກຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງລາວແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຄົງຈະບໍ່ສາມາດກັບໄປຫາ
ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້.

ໃນວັນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເລືອກບໍ່ດີທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດເຫດທີ່ອາດອັນຕະລາຍແທ້ໆໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ
ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຄິດເຖິງຂອງປະທານແຫ່ງການເລືອກ,
ຂ້າພະເຈົ້າວົງວອນໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊ່ອຍພວກເຮົາທຸກຄົນໃຫ້ພິຈາລະນາການເລືອກ
ຂອງພວກເຮົາ.

ສາດສະດາຂອງເຮົາ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເຄີຍສອນວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດ
ເນັ້ນເກີນກວ່ານີ້ວ່າ ຈຸດໝາຍປາຍທາງແມ່ນຂຶ້ນກັບການເລືອກ. ທ່ານບໍ່ສາມາດເລືອກ
ນິລັນດອນປາດສະຈາກຜົນຂອງນິລັນດອນ.”¹

ທ່ານທຸກຄົນ—ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຖືກສົດສອນໃນກອງປະຊຸມນີ້—ເປັນບຸດ ຫລື ທິດາທີ່ຮັກຂອງ
ພຣະບິດາພຣະມານດາແຫ່ງສະຫວັນ. ທ່ານມີຄຸນລັກສະນະ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງ
ແຫ່ງສະຫວັນ.² ໃນຊີວິດກ່ອນມະຕະ ທ່ານໄດ້ຮຽນທີ່ຈະຮັກຄວາມຈິງ. ທ່ານໄດ້ເລືອກຢ່າງ
ຖືກຕ້ອງຕາມນິລັນດອນ. ທ່ານໄດ້ຮູ້ວ່າໃນຊີວິດມະຕະນີ້ ຈະມີຄວາມເຈັບປວດ, ຄວາມ
ຫຍຸ້ງຍາກ, ຄວາມເສົ້າໂສກ ແລະ ການທໍລະມານ, ການທົດລອງ ແລະ ການທົດສອບ
ທີ່ຊ່ອຍທ່ານເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະ ຈະເລີນ. ທ່ານຮູ້ອີກວ່າ ທ່ານຈະເລືອກຢ່າງຖືກຕ້ອງຕໍ່ໄປ,
ກັບໃຈຈາກການເລືອກຜິດ, ແລະ ໂດຍທາງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຮັບຊີວິດ
ນິລັນດອນເປັນມໍລະດົກ.

ສາດສະດາ ລີໂຮ ໄດ້ສອນຫຍັງເຖິງເລື່ອງການເລືອກ? ເພິ່ນແນະນຳວ່າ ພວກເຮົາ
“ເປັນອິດສະລະທີ່ຈະເລືອກເສລີພາບ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ ໂດຍທາງຄວາມເປັນ
ກາງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມະນຸດທັງປວງ ຫລື ຈະເລືອກການເປັນຊະເລີຍ ແລະ
ຄວາມຕາຍຕາມການເປັນຊະເລີຍ ແລະ ອຳນາດຂອງມານ.” ແລ້ວເພິ່ນສອນວ່າ
“ໃຫ້ຫລຽວຫາພຣະຜູ້ເປັນກາງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ອົງນີ້ ແລະ ໃຫ້ເຊື່ອຟັງບັນຍັດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ
ພຣະອົງ ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ຄຳຂອງພຣະອົງ ແລະ ເລືອກຊີວິດນິລັນດອນ.”³

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເມື່ອເຮົາເລືອກເລື່ອງການຄິດການຮູ້ສຶກ ແລະ ການເຮັດ
ທ່ານກັບຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເລືອກຊີວິດນິລັນດອນບໍ?

ຫລານພວກເຮົາກຳລັງຮຽນວ່າ ສິ່ງໃດກໍຕາມທີ່ເຂົາເລືອກເຮັດ, ເຂົາກໍໄດ້ເລືອກເອົາຜົນຂອງ
ມັນນຳອີກ. ບໍ່ດົນມາມານີ້ ຫລານສາວອາຍຸສາມປີບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າໃນຄຳຄືນໜຶ່ງ. ແມ່ລາວ
ອະທິບາຍວ່າ “ເກືອບຮອດເວລາໄປນອນ ຖ້າລູກເລືອກກິນເຂົ້າ ລູກເລືອກກິນກະແລ້ມຄືກັນ.
ຖ້າລູກເລືອກບໍ່ກິນເຂົ້າ ລູກເລືອກຈະໄປນອນດຽວນີ້ ແລະ ບໍ່ກິນກະແລ້ມ.” ຫລານສາວໄດ້
ໂຕ້ຕອງການເລືອກສອງຢ່າງນັ້ນ ແລ້ວໄດ້ເວົ້າເນັ້ນວ່າ “ລູກຢາກເລືອກຈັ່ງຊື່—ເລືອກຫລິ້ນ
ແລະ ກິນແຕ່ກະແລ້ມ ແລະ ບໍ່ໄປນອນເລີຍ.”

ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາເຄີຍຫວັງບໍ່ທີ່ຈະສາມາດຫລິ້ນ, ກິນແຕ່ກະແລ້ມ, ບໍ່ໄປນອນເລີຍ; ແລະ ມີທາງໃດທີ່ຈະຫລີກຜົນຂອງໂລກຂາດອາຫານ ແລະ ຄວາມອິດເມື່ອຍ?

ທີ່ຈິງພວກເຮົາມີການເລືອກນິລັນດອນແຕ່ສອງຢ່າງ ແຕ່ລະຢ່າງມີຜົນນິລັນດອນ: ທີ່ເລືອກຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ ແລະ ໂດຍການນັ້ນເລືອກຊີວິດນິລັນດອນນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ຫລື ເລືອກຈະຕິດຕາມໂລກໄປ ແລະ ໂດຍການນັ້ນເລືອກແຍກຕົວຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊົ່ວນິລັນດອນ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເລືອກເອົາຄວາມປອດໄພແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ ແລະ ການອັນຕະລາຍແຫ່ງຄວາມເປັນຂອງໂລກທັງສອງຢ່າງ. ການເດີນໄປຕາມໂລກອາດປະກົດຄືປອດໄພ ເຊັ່ນດຽວກັບການໄປລອຍນ້ຳ “ສິດຊື່ນ” ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ.

ຄ້າຍຄືກັບກະແສທີ່ສາມາດປ່ຽນຊີວິດຄອບຄົວຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ປະຈຸບັນກໍມີກະແສແຫ່ງຄວາມເປັນຂອງໂລກ, ປັດຊະຍາທີ່ຫລອກລວງ, ຄຳສອນປອມ ແລະ ຄວາມອະທຳທີ່ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ ຊຶ່ງພະຍາຍາມລາກພວກເຮົາໄປ ແລະ ແຍກພວກເຮົາໄປຈາກຄອບຄົວ ແລະ ຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ສາດສະດາຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຂອງພວກເຮົາເຫັນ ແລະ ພະຍາຍາມເຕືອນພວກເຮົາກ່ຽວກັບກະແສແຫ່ງໂລກທີ່ເບິ່ງຄືກັບວ່າບໍ່ເປັນພິດເປັນໄພ ຊຶ່ງອັນຕະລາຍທີ່ຊຸ່ເຊ້ນຊີວິດພວກເຮົາ. ໂດຍຄວາມຮັກຂອງພວກເພິ່ນ, ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ເຊື່ອເຊີນ, ແນະນຳ, ແລະ ເຕືອນພວກເຮົາ. ພວກເພິ່ນຮູ້ວ່າຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນຢູ່ນຳການເລືອກທີ່ຕິດຕາມ (1) ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຈາກການຮຽນພຣະຄຳພີ, ໂຕ້ຕອງ, ແລະ ອະທິຖານທຸກວັນ (2) ການນຳພາຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ແລະ (3) ຄຳແນະນຳທີ່ພະຍາກອນຂອງພວກເພິ່ນ. ພວກເພິ່ນຮູ້ວ່າມີຄວາມປອດໄພ ແລະ ໃນທີ່ສຸດຄວາມສຸກມາເຖິງໂດຍທາງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ດຳລົງຢູ່ຂອງພຣະອົງແຕ່ທາງດຽວ. ດັ່ງທີ່ແອວເດີ ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ ຫາກໄດ້ສອນມານັ້ນ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ປະກາດວ່າ “ເຮົານີ້ແຫລະເປັນທາງນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງ ແລະ ເປັນຊີວິດ; ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາໄດ້ນອກຈາກມາທາງເຮົາ.”⁴

ໃນລະຫວ່າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ທຸກທໍລະມານໃນປະເທດລັດເຊຍ, ທ່ານອະນາໂທລີ ແລະ ສະເວັດລະນາ ເຣເຊັດນິຄໍ ໄດ້ເລືອກຄວາມຊອບທຳ ແທນຄວາມເປັນຂອງໂລກ. ຫລັງຈາກໄດ້ເຂົ້າມາໃນສາສນາຈັກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງ. ລາວໄດ້ຖືກຫລົດຕຳແໜ່ງທີ່ໂຮງການ. ໂດຍມີສັດທາເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄິດວ່າ “ບັດນີ້ມີເວລາຫລາຍກວ່າທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ!” ຫລາຍເທື່ອຄົນໄດ້ຊຸ່ເຊ້ນເຂົາເຈົ້າ ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຍັງເລືອກດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ.

ແອວເດີ ອະນາໂທລີ ເຮເຊັດນິຄໍ ໄດ້ຖືກເອີ້ນເປັນສາວິກເຈັດສິບຄົນທຳອິດສຳລັບເຂດລັດ ເຊຍ. ໂດຍທາງການເລືອກຂອງເຂົາເຈົ້າຄອບຄົວເຮເຊັດນິຄໍ ໄດ້ເລືອກຊີວິດນິລັນດອນ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນຜະເຊີນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບການລ້ຽວລາງ. ພວກເຮົາ ທຸກຄົນເຄີຍເຮັດຜິດ. ບໍ່ເຄີຍຍາກໂພດ ຫລື ໝົດເວລາທີ່ຈະເລືອກສິ່ງຖືກຕ້ອງ. ການກັບໃຈ ເປັນການເລືອກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນຫລາຍ.

ປະທານດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ເຄີຍສອນວ່າ:

“ຄວາມຜິດນ້ອຍ ແລະ ການຫັນເລັກນ້ອຍໄປຈາກຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ ສາມາດນຳເອົາຜົນການອັນເລົ່າໂສກໃນຊີວິດມາໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້. ດັ່ງນັ້ນສິ່ງສຳຄັນຄື ພວກເຮົາຄວນຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົວເອງ ເພື່ອຈະເລືອກເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ມີຄວາມໝັ້ນໃຈ ເພື່ອກັບໄປສູ່ທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ຕ້ອງລໍຖ້າ ຫລື ຫວັງວ່າ ຄວາມຜິດດັ່ງກ່າວ ຈະແກ້ໄຂເອງ.

“ເມື່ອເລື່ອນການແກ້ໄຂໄປດົນນານເທົ່າໃດ ຍິ່ງຕ້ອງໃຊ້ເວລາກັບການປ່ຽນແປງໄປດົນນານເທົ່າ ນັ້ນ ແລະ ຈະໃຊ້ເວລາດົນນານເພື່ອກັບຄືນສູ່ເສັ້ນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ—ເຖິງອາດຈະເຖິງຈຸດທີ່ ຄວາມພິນາດກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ.”⁵

ພາຫຸແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຍື່ນມາຫາພວກເຮົາທຸກຄົນຕະຫລອດ.⁶ ເມື່ອພວກເຮົາກັບໃຈຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ເຕັມທີ່ພວກເຮົາສາມາດຮັບອະໄພໃຫ້ແກ່ຄວາມຜິດ ຂອງເຮົາຢ່າງຄົບຖ້ວນ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະບໍ່ຈື່ຈຳບາບຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.⁷

ເມື່ອທ່ານພິຈາລະນາການເລືອກ ແລະ ຜົນຂອງມັນ ທ່ານອາດຈະຖາມຕົວເອງວ່າ:

- ຂ້ອຍກຳລັງຫາການແນະນຳຈາກສະຫວັນບໍ ໂດຍທາງການສຶກສາພຣະຄຳພີ, ໄຕ່ຕອງ, ແລະ ອະທິຖານທຸກວັນ ຫລື ຂ້ອຍໄດ້ເລືອກຫຍຸ້ງກັບສິ່ງອື່ນ ຫລື ບໍ່ສົນເລີຍ ຈຶ່ງບໍ່ເອົາ ເວລາໄປສຶກສາຄຳຂອງພຣະຄຣິດ, ໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບມັນ, ແລະ ສົນທະນາກັບພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັນ?
- ຂ້ອຍກຳລັງເລືອກທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງສາດສະດາ, ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ບໍ ຫລື ຂ້ອຍກຳລັງຕິດຕາມທາງຂອງໂລກ ແລະ ຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນອື່ນ?
- ຂ້ອຍກຳລັງຫາການແນະນຳຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທຸກມື້ໃນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍເລືອກຄິດ, ເລືອກຮູ້ສຶກ, ເລືອກເຮັດບໍ?

- ຂ້ອຍໄດ້ເອື້ອມອອກໄປຊ່ອຍເຫລືອຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ, ຮັບໃຊ້, ແລະ ຊ່ອຍກູ້ ຫລື ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນບໍ່?

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງທ່ານ ບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງບັງເອີນ ແຕ່ເປັນມາຈາກການເລືອກ. ບໍ່ເຄີຍຊ້າເກີນໄປຈະທີ່ເລືອກຊີວິນິລັນດອນຕິ!

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ຍ້ອນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ພວກເຮົາທຸກຄົນຈະສາມາດກາຍເປັນຄົນສົມບູນດີພ້ອມ ໂດຍທາງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວ ພວກເຮົາສາມາດຢູ່ນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊົ່ວນິລັນດອນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກຢ່າງເຕັມທີ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Thomas S. Monson, “Decisions Determine Destiny” (Church Educational System fireside for young adults, Nov. 6, 2005), institute.lds.org.
2. ເບິ່ງ “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ,” *Liahona*, Nov. 2010, 129.
3. 2 ນິໄຟ 2:27–28; ໂຕເນື່ອງຖືກຕື່ມໃສ່.
4. ໂຢຮັນ 14:6.
5. Dieter F. Uchtdorf, “A Matter of a Few Degrees,” *Liahona*, May 2008, 59.
6. ເບິ່ງ ແອລມາ 5:33.
7. See Doctrine and Covenants 58:42.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ສິດທິພິເສດແຫ່ງການອະທິຖານ

ໂດຍ ແອວເດີ ເຈ ເດວິນ ຄໍນິຊ
ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍ, ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງເຮົາບໍ່ແມ່ນ
ຄວາມຮູ້ສຶກ ຫລື ແນວຄິດ ຫລື ແຮງກົດດັນ. ພຣະອົງເປັນອົງສັກສິດ, ດັ່ງທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ສອນ.
ພຣະອົງມີໃບໜ້າ ແລະ ພຣະຫັດ ແລະ ມີຮ່າງກາຍທີ່ເປັນມະຕະຢ່າງດີເລີດ. ພຣະອົງເປັນຈິງ.
ພຣະອົງຮູ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນເປັນການສ່ວນຕົວ; ແລະ ພຣະອົງຮັກເຮົາທຸກຄົນ. ພຣະອົງປາຖະໜາ
ທີ່ຈະໃຫ້ພອນແກ່ເຮົາ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ມີໃຜໃດແດ່ໃນພວກທ່ານທີ່ເອົາກ້ອນຫີນໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ ເມື່ອລູກຂໍເຂົ້າ?

“ຫລື ລາວຈະເອົາງູໃຫ້ບໍ່ ເມື່ອລູກຂໍປາ?

“ພວກທ່ານທັງໆທີ່ເປັນຄົນບໍ່ດີກໍຍັງຮູ້ເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່ລູກຂອງຕົນ. ຈິ່ງຊັ້ນຫລາຍກວ່ານັ້ນ
ອີກຈັກເທົ່າໃດ ພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນກໍຈະເອົາຂອງດີໃຫ້ແກ່
ຜູ້ທີ່ຂໍຈາກພຣະອົງ?” (ມັດທາຍ 7:9–11).

ບາງທີປະສົບການສ່ວນຕົວຈະຊ່ອຍເປັນຕົວຢ່າງສຳລັບຫລັກທຳນີ້. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນໜຸ່ມ
ຝຶກຝົນເປັນນາຍໝໍຢູ່ Boston Children’s Hospital, ແຕ່ລະຄັ້ງຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກ
ຫລາຍຊົ່ວໂມງ ແລະ ເດີນທາງລະຫວ່າງໂຮງໝໍ ແລະ ບ້ານໃນເມືອງວໍເຕີທາວ, ລັດມາຊາຈູເສັດ,
ສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນໂດຍລົດຖີບ ເພາະພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໃຊ້ລົດ
ຂອງພວກເຮົາ. ແລງວັນໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຂີ່ລົດຖີບກັບບ້ານຫລັງຈາກເຮັດວຽກຫລາຍ
ຊົ່ວໂມງໃນໂຮງໝໍ, ຮູ້ສຶກເມື່ອຍ ແລະ ຍາກກິນເຂົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກທີ່ຖອຍໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ
ຕອນເຖິງບ້ານຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຈະໃຫ້ເວລາ ແລະ ກຳລັງແກ່ພັນລະຍາ ແລະ ລູກໆ

ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຕ້ອງສະແດງທ່າທາງມ່ວນຊື່ນນຳອີກ. ເວົ້າຕາມຄວາມຈິງ, ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ພຽງຈະຖືບລົດຖີບຕໍ່ໄປ.

ທາງກັບບ້ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີຮ້ານອາຫານຂາຍຈີນໄກ່ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຖ້າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກິນໄກ່ຕ່ອນໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຫົວເຂົ້າ ແລະ ບໍ່ເມື່ອຍຫລາຍປານໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເວລານັ້ນຮ້ານອາຫານຂາຍຂາໄກ່ ແລະ ອື່ງໄກ່ຫລຸດລາຄາ ຕ່ອນລະ 29 ເຊັນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງກະເປົາເງິນ ມີພຽງແຕ່ 5 ເຊັນເທົ່ານັ້ນ. ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືບລົດກັບບ້ານຕໍ່ໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຖິງສະພາບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຖາມ, ຖ້າວ່າໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈະຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເກັບເງິນ 25 ເຊັນໄດ້ບໍ່ຢູ່ຂ້າງທາງ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກພຣະອົງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີເຄື່ອງໝາຍແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ບຸນຄຸນຫລາຍຖ້າພຣະອົງຈະມອບພອນອັນເມດຕານີ້ໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເບິ່ງພື້ນດິນຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງແຕ່ກໍບໍ່ເຫັນຫຍັງເລີຍ. ພະຍາຍາມຮັກສາສັດທາດ້ວຍທ່າທາງອັນຖ່ອມຕົນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຖືບລົດຕໍ່ໄປ. ໃກ້ຈະເຖິງຮ້ານອາຫານ, ແລະ ເກືອບຈະກົງກັນຂ້າມກັບຮ້ານອາຫານຂາຍຈີນໄກ່, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຫລຽນເງິນ 25 ເຊັນ ຢູ່ພື້ນດິນ. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ ແລະ ໂລ່ງໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າຈັບເງິນຫລຽນຂຶ້ນມາ, ຊື້ໄກ່ຈີນກິນ ແຕ່ລະຄຳຢ່າງແຊບນົວ ແລະ ຖືບລົດກັບບ້ານຢ່າງມ່ວນຊື່ນ.

ໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ, ພຣະຜູ້ສ້າງ ແລະ ປົກຄອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນທຸກທິນທຸກແຫ່ງ, ໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານກ່ຽວກັບເລື່ອງເລັກນ້ອຍ. ຄົນໜຶ່ງອາດຈະຖາມວ່າເປັນຫຍັງພຣະອົງຕ້ອງເປັນຫວ່າງເປັນໄຍນຳເລື່ອງອັນເລັກນ້ອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ເຊື່ອວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຮົາ. ຫລາຍສິ່ງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ເຮົາກາຍເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ, ເພາະພຣະອົງຮັກເຮົາ. ພຣະອົງປະສົງຈະຊ່ອຍເຮົາຫລາຍຂະໜາດໃດ ກັບເລື່ອງໃຫຍ່ທີ່ເຮົາຂໍ, ຖ້າສິ່ງນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ? (ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 18:20)

ເດັກນ້ອຍ, ຊາວໜຸ່ມ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່ກໍເໝືອນກັນ, ກະລຸນາເຊື່ອວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນອົງແສນຮັກຂອງເຮົາ ປະສົງທີ່ຈະໃຫ້ພອນເຮົາຂະໜາດໃດ. ແຕ່ເພາະວ່າພຣະອົງຈະບໍ່ແຊກແຊງທາງເລືອກຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະອົງ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຕ້ອງເຮັດດັ່ງນີ້ຜ່ານການອະທິຖານ. ການອະທິຖານເປັນຂອງຂວັນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ແກ່ມະນຸດ.

ໃນໂອກາດໜຶ່ງ, ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມວ່າ, “ນາຍເຈົ້າຂ້າຂໍໂຜດສອນພວກຜູ້ຂ້າໃຫ້ອ້ອນວອນ” (ລູກາ 11:1). ໃນການຕອບພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງທີ່ໃຊ້ເປັນຄຳແນະນຳອັນສຳຄັນ

ຕໍ່ຫລັກທຳຂອງການອະທິຖານ. (ເບິ່ງ Russell M. Nelson, “Lessons from the Lord’s Prayers,” *Liahona*, May 2009, 46–49; ເບິ່ງ ມັດທາຍ 6:9–13; ລູກາ 11:1–4 ນຳອີກ). ຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ:

ເຮົາເລີ່ມດ້ວຍການເວົ້ານຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນວ່າ: “ຂ້າແດ່ພຣະບິດາຂອງຂ້າພະອົງທັງຫລາຍ ຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ” (ມັດທາຍ 6:9; ລູກາ 11:2). ເປັນສິດທິພິເສດທີ່ເຮົາຈະເວົ້ານຳພຣະອົງ ຢ່າງໂດຍກົງ. ເຮົາບໍ່ອະທິຖານຫາຜູ້ອື່ນ. ຈົ່ງຈື່ຈຳວ່າເຮົາໄດ້ຖືກສອນບໍ່ໃຫ້ເວົ້າຊ້ຳຄວາມເກົ່າ ຮ່ວມດ້ວຍການໃຊ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກເມື່ອອະທິຖານ.¹

“ຂໍໃຫ້ພຣະນາມເປັນທີ່ສັກກາລະບູຊາ” (ມັດທາຍ 6:9; ລູກາ 11:2). ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງດ້ວຍກິລິຍາແບບເຄົາລົບນັບຖື, ຮັບຮູ້ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ ແລະ ຍົກຍ້ອງພ້ອມດ້ວຍຂອບພຣະໄທພຣະອົງ. ແນ່ນອນການນັບຖືຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອບພຣະໄທ ພຣະເຈົ້າຢ່າງເຈາະຈົງດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງການອະທິຖານຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

“ຂໍໃຫ້ພຣະອົງມາປົກຄອງໂລກນີ້ເຖິດ; ຂໍໃຫ້ທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້” (ມັດທາຍ 6:10; ລູກາ 11:2). ເຮົາຮັບຮູ້ຢ່າງເປີດເຜີຍໃນການເພິ່ງພາອາໄສພຣະເຈົ້າ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມ ປາຖະໜາຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະບໍ່ເປັນຄວາມ ຕ້ອງການຂອງເຮົາກໍຕາມ. ປຶ້ມແປພະຄຳພິພາສາອັງກິດຂອງເຮົາອະທິບາຍວ່າ: “ການອະທິຖານ ເປັນການກະທຳທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມປະສົງຂອງພຣະບິດາ ແລະ ຂອງເຮົາສອດຄ່ອງກັນ. ເປົ້າໝາຍ ຂອງການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ່ຽນແປງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພື່ອຮັບເອົາພອນ ທີ່ພຣະເຈົ້າເຕັມພຣະໄທທີ່ຈະປະທານໃຫ້ເຮົາ, ແຕ່ຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂ ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕ້ອງ ຮ້ອງຂໍຈາກພຣະອົງເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານັ້ນ.”

“ຂໍໃຜດໃນມື້ນີ້ໃຫ້ອາຫານທີ່ພວກຂ້າພະອົງຕ້ອງການ” (ມັດທາຍ 6:11; ເບິ່ງ ລູກາ 11:3 ນຳ ອີກ). ເຮົາຂໍສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມສັດຊື່ເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນການຮ້ອງຂໍ ສິ່ງຂອງຈາກພຣະເຈົ້າ. ມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຢ່າງແທ້ຈິງ, ຕົວຢ່າງຖ້າເຮົາຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃຫ້ຊ່ອຍເຮົາສອບໄດ້ດີໃນໂຮງຮຽນແລ້ວເຮົາບໍ່ຫົວຊາຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນ, ເຮັດການບ້ານ, ຫລື ຮຳຮຽນກ່ອນຈະສອບ. ຫລາຍໆຄັ້ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານ, ພຣະວິນຍານຈະກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າ ໃຫ້ຍ່ອມຮັບວ່າມີຫລາຍຢ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄວນເຮັດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຕໍ່ສິ່ງທີ່ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງມີຂໍ້ຜູກມັດ ແລະ ເຮັດພາກສ່ວນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ມັນເປັນສິ່ງກົງກັນຂ້າມກັບແຜນຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດເພື່ອເຮົາ ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ.

“ຂໍໃຜດຍົກຄວາມຜິດທີ່ພວກຂ້າພະອົງໄດ້ທຳ” (ມັດທາຍ 6:12), ຫລື ຄຳແປອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ “ຂໍໃຜດຍົກການບາບຂອງພວກຂ້າພະອົງໃຫ້ພວກຂ້າພະອົງດ້ວຍເທີນ” (ລູກາ 11:4). ສ່ວນສຳຄັນຂອງການອະທິຖານສ່ວນຕົວຄືການກັບໃຈ ແຕ່ບາງຄັ້ງເຮົາກໍລືມສ່ວນສຳຄັນນັ້ນ. ເພື່ອການກັບໃຈຈະໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ, ຕ້ອງເປັນເລື່ອງສະເພາະ, ຈິ່ງໃຈ, ແລະ ຍາວນານ.

“ດັ່ງພວກຂ້າພະອົງຍົກຄວາມຜິດທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ທຳຕໍ່ພວກຂ້າພະອົງນັ້ນ” (ມັດທາຍ 6:12; ເບິ່ງ ລູກາ 11:4 ນຳອີກ). ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເລື່ອງກ່ຽວຂ້ອງລະຫວ່າງການ ໃຫ້ອະໄພບາບຂອງເຮົາ ແລະ ເຮົາຍົກໂທດບາບໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາ. ບາງຄັ້ງສິ່ງທີ່ ຄົນອື່ນ ເຮັດຜິດຕໍ່ເຮົາຈະເຈັບປວດຫລາຍແທ້ໆ ແລະ ເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະໃຫ້ອະໄພ ຫລື ລົມ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນສຳລັບການປອບໂຍນ ແລະ ການປິ່ນປົວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນການເຊື່ອເຊີນ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ປົດປ່ອຍຄວາມເຈັບປວດຂອງເຮົາ ແລະ ມອບຄວາມເຈັບປວດນັ້ນໃຫ້ ພຣະອົງ. ໃນ Doctrine and Covenants, ພາກ 64, ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ,

ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພຜູ້ທີ່ພຣະອົງປະສົງທີ່ຈະອະໄພ ແຕ່ພຣະອົງບັນຊາວ່າເຮົາໃຫ້ອະໄພ ແກ່ທຸກໆຄົນ

ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າເຮົາຕ້ອງເວົ້າໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາວ່າໃຫ້ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈ ລະຫວ່າງເຈົ້າກັບຂ້ອຍ, ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຕາມການກະທຳຂອງເຈົ້າ (ຂໍ້ທີ 10–11).

ຫລັງຈາກນັ້ນເຮົາຕ້ອງລົມເລື່ອງນັ້ນທັງໝົດ, ເພື່ອໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະຕິບັດເລື່ອງນັ້ນຕໍ່ໄປ, ຖ້າຫາກວ່າເຮົາຢາກໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ.

“ຂໍຢ່າຍອມໃຫ້ຄົນນຳເຮົາໄປສູ່ການທົດລອງອັນໜັກ ແຕ່ຂໍໃຜດຮັກສາໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຮ້າຍ” (ມັດ ທາຍ 6:13, footnote a; from Joseph Smith Translation, ມັດທາຍ 6:14; ເບິ່ງ ລູກາ 11:4 ນຳອີກ, footnote c; from Joseph Smith Translation). ເພາະສະນັ້ນ, ໃນການ ອະທິຖານຂອງເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງເລີ່ມສວມຍຸດທະສາດທີ່ພະເຈົ້າໂຜດໃຫ້ພວກທ່ານ (ເບິ່ງ ເອເຟໂຊ 6:11; D&C 27:15) ໂດຍການຄອຍຖ້າຢ່າງຕັ້ງໃຈໃນວັນຂ້າງໜ້າ ແລະ ຂໍຄວາມ ຊ່ອຍເຫລືອຈາກສິ່ງທີ່ໜ້າຍ້ານກົວທີ່ເຮົາອາດຈະປະເຊີນ. ເພື່ອນໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກະລຸນາ ຢ່າລືມຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປົກປ້ອງ ແລະ ຢູ່ນຳທ່ານ.

“ເຫດວ່າຮາຊາອານາຈັກ, ລິດອຳນາດ, ແລະ ລັດສະໝີ ກໍເປັນຂອງພຣະອົງສືບໆໄປເປັນນິດ” (ມັດທາຍ 6:13). ເປັນການໃຫ້ຄວາມຮູ້ແທ້ໆທີ່ຕອນທ້າຍສຸດຂອງການອະທິຖານນີ້ ພຣະເຢຊູ ໄດ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າອີກ ແລະ ສະແດງຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບິດາ.

ເມື່ອເຮົາເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ພຣະເຈົ້າປົກຄອງອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ວ່າພຣະອົງມີອຳນາດ ແລະ ລັດສະໝີພາບ, ເຮົາຍ່ອມຮັບຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນອົງປົກຄອງແທ້ໆ, ວ່າພຣະອົງຊົງຮັກເຮົາ ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນດີເລີດ, ແລະ ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສຸກ. ຂ້າພະເຈົ້າພົບວ່າຄວາມລັບ ຢ່າງໜຶ່ງໃນການທີ່ຈະມີຊີວິດຜາສຸກແມ່ນການເຂົ້າໃຈວ່າການເຮັດຕາມວິທີຂອງພຣະເຈົ້າຈະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກຫລາຍກວ່າເຮັດຕາມວິທີຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

ເປັນອັນຕະລາຍຫລາຍທີ່ຄົນຄົນໜຶ່ງຈະຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຄຸນຄ່າພໍທີ່ຈະອະທິຖານ. ແນວຄິດເຊັ່ນນັ້ນມາ ຈາກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ, ຜູ້ທີ່ສອນເຮົາບໍ່ໃຫ້ອະທິຖານ (ເບິ່ງ 2 ນິໄສ 32:8). ເປັນເລື່ອງເສົ້າໃຈ ທີ່ຄິດວ່າເຮົາມີບາບຫລາຍໂພດ ທີ່ຈະອະທິຖານຄືກັນກັບຄົນເຈັບປ່ວຍເຊື່ອວ່າຕົນເອງເຈັບ ປ່ວຍໜັກເກີນໄປທີ່ຈະໄປຫາໝໍ!

ເຮົາບໍ່ຄວນຄິດວ່າການອະທິຖານແບບໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຈະຈິງໃຈຂະໜາດໃດ, ຈະໄດ້ຮັບປະສິດ ທິພາບທັງໝົດ, ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ອະທິຖານ. ເຮົາບໍ່ຄວນອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງເຮັດວຽກເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ເຮົາຮ້ອງຂໍໃນການອະທິຖານຂອງເຮົານຳອີກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະພໍພຣະໄທ ນຳຜູ້ທີ່ອະທິຖານແລ້ວເຮັດວຽກຫລາຍກວ່າຜູ້ອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ. ຄືກັນກັບຢາ, ການອະທິຖານຈະ ໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ເມື່ອເຮົາເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຖືກສັ່ງ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າການອະທິຖານເປັນສິດທິພິເສດອັນແສນຫວານ, ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນທີ່ສາມາດເວົ້າລົມນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະອົງຕອນຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເພາະວ່າພຣະອົງຕອບ ແລະ ເວົ້າລົມນຳເຮົາ ແທ້ໆ. ແນ່ນອນ, ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ວິທີທີ່ພຣະອົງເວົ້າລົມນຳເຮົາບໍ່ແມ່ນເປັນສຽງທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ. ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ: "ສຽງທີ່ແສນຫວານ ແລະ ງຽບຂອງການດົນໃຈ ມາເຖິງແບບລັກສະນະຄວາມຮູ້ສຶກຫລາຍກວ່າເປັນສຽງເວົ້າ. ຄວາມສະຫລາດອັນບໍລິສຸດສາມາດ ເຂົ້າສູ່ສະຕິປັນຍາ. ... ການຊົມນຳນີ້ເກີດຂຶ້ນຄ້າຍກັບຄວາມນຶກຄິດ, ຄວາມຮູ້ສຶກຜ່ານການກະຕຸ້ນ ແລະ ຄວາມປະທັບໃຈ." ("Prayer and Promptings," *Liahona*, Nov. 2009, 44).

ບາງຄັ້ງເບິ່ງຄືວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກການອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈ ແລະ ແຂງຂັນຂອງເຮົາ. ຕ້ອງມີສັດທາທີ່ຈະຈື່ຈຳວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບໃນເວລາຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃນວິທີຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພຣະອົງຈະໃຫ້ພອນເຮົາດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະດີໄດ້. ຫລື ເມື່ອເຮົາຄິດກ່ຽວກັບມັນຫລາຍຂຶ້ນ, ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເຮົາຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ສິ່ງໃດທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ.

ກະລຸນາຢ່າທ້າຍໃຈຖ້າວ່າມັນບໍ່ເກີດຜົນຕໍ່ທ່ານໃນທັນທີທັນໃດ. ຄືກັນກັບການຮຽນ ພາສາຕ່າງດ້າວ, ມັນຕ້ອງໃຊ້ການຝຶກຫັດ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມ. ກະລຸນາຮູ້ວ່າ,

ຜ່ານສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນ, ທ່ານຈະສາມາດຮຽນຮູ້ພາສາແຫ່ງພຣະວິນຍານ, ແລະ ເມື່ອທ່ານຮຽນຮູ້, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ອຳນາດໃນຄວາມຊອບທຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າຊື່ນຊົມນຳຄຳສັ່ງສອນຂອງສາດສະດາຜູ້ແສນຮັກຂອງເຮົາ, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ຜູ້ກ່າວວ່າ “ເຖິງຜູ້ຄົນທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ຍາກລຳບາກນຳການ ທ້າທາຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກບໍ່ວ່າໃຫຍ່ ຫລື ນ້ອຍ, ການອະທິຖານເປັນສິ່ງໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງ ທາງວິນຍານ; ມັນເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສະຫງົບ. ການອະທິຖານເປັນວິທີທີ່ເຮົາ ຈະເຂົ້າໃກ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ, ອົງຊົງຮັກເຮົາ. ເວົ້າລົມນຳພຣະອົງໃນການ ອະທິຖານ ແລະ ຈົ່ງລໍຖ້າຄຳຕອບ. ສິ່ງມະຫັດສະຈັນສະແດງອອກຜ່ານການອະທິຖານ.” (“Be Your Best Self,” *Liahona*, May 2009, 68).

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ບຸນຄຸນຢ່າງເລິກຊຶ້ງສຳລັບສິດທິພິເສດຂອງການເວົ້າລົມນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ດ້ວຍການອະທິຖານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພະໂທສຳລັບຫລາຍໆຄັ້ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນ ແລະ ຕອບຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະພຣະອົງຕອບຂ້າພະເຈົ້າບາງຄັ້ງເປັນວິທີມະຫັດສະຈັນ ແລະ ວິທີທຳນາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງຍັງຊົງພຣະຊົນຢູ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຢ່າງຖ່ອມຕົວວ່າ ພຣະເຢຊູຄິດ, ພຣະບຸດອົງສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ຂອງເຮົາ. ນີ້ແມ່ນສາສນາຈັກ ແລະ ອານາຈັກຂອງພຣະອົງໃນໂລກນີ້; ພາລະໜ້າທີ່ຂອງ ສາສນາຈັກນີ້ເປັນຂອງພຣະອົງ. ທ່ານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ຜູ້ທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ປະທານພອນ, ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະອົງ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງ ເຫລົ່ານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນຢ່າງລົມບູນ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Francis M. Lyman, “Proprieties in Prayer,” in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 3:76–79; B. H. Roberts, comp., *The Seventy’s Course in Theology*, 5 vols. (1907–12), 4:120; *Encyclopedia of Mormonism* (1992), “Prayer,” 1118–19; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. (1966), 583.

ເພງທີ່ເຂົາເຈົ້າຮ້ອງບໍ່ໄດ້

ໂດຍ ແອວເດີ ຄວນຕິນ ແອວ ຄຸກ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຫລາຍໆຄົນປະເຊີນກັບບັນຫາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ຫລື ແມ່ນແຕ່ຄວາມໂສກເສົ້າສະຫລົດໃຈໃນ
ລະຫວ່າງການດຳລົງຊີວິດຢູ່ເທິງໂລກມະຕະນີ້. ຕະຫລອດທົ່ວໂລກເຮົາເຫັນຕົວຢ່າງຂອງ
ການທົດລອງ ແລະ ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ.¹ ຮູບພາບແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ຄວາມທຸກທໍລະມານ
ຢ່າງສາຫັດ ແລະ ຄວາມສິ້ນຫວັງທີ່ເຮົາເຫັນຢູ່ໃນໂທລະທັດໄດ້ສຳພັດຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.
ເຮົາເຫັນການດົ້ນລົນຢ່າງກ້າຫານ ຕ້ານທານຄວາມເສຍຫາຍຈາກແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ຊູນາມີ
ໃນປະເທດຍີ່ປຸ່ນ. ພາບທີ່ລືມບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການທຳລາຍທໍ່ສູນການຄ້າແຫ່ງໂລກ (World Trade
Center) ຊຶ່ງໄດ້ເຫັນອີກຄັ້ງກໍເປັນພາບທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຈັບປວດທີ່ໄດ້ກັບມາເຫັນອີກ.
ມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ມາສຳພັດຈິດໃຈຂອງເຮົາ ເມື່ອເຮົາຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມໂສກເສົ້າສະຫລົດໃຈ
ດັ່ງກ່າວ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອຄົນທີ່ບໍ່ລິສຸດໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານ.

ບາງເທື່ອຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈນັ້ນກໍເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວຫລາຍ. ລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວຕາຍໄປ
ເມື່ອຍັງນ້ອຍ ຫລື ເປັນຜູ້ຮັບເຄາະຮ້າຍດ້ວຍພະຍາດທີ່ຮ້າຍກາດ. ພໍ່ ຫລື ແມ່ຕາຍໄປ
ເພາະການກະທຳທີ່ຂາດຄວາມຄິດ ຫລື ອຸປະຕິເຫດ. ເມື່ອມີຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈເກີດຂຶ້ນ, ເຮົາ
ເປັນທຸກ ແລະ ພະຍາຍາມຈະແບກຫາບພາລະຂອງກັນແລະກັນ.² ເຮົາໂສກເສົ້າອາໄລເຖິງສິ່ງທີ່
ຈະສຳເລັດບໍ່ໄດ້ ແລະ ເພງທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຮ້ອງອອກ.

ໃນບັນດາຄຳຖາມທີ່ຄົນມັກຖາມຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກຄີ: “ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າທີ່ທຸ່ງທຳປ່ອຍໃຫ້ສິ່ງ
ບໍ່ດີເກີດຂຶ້ນ, ໂດຍສະເພາະກັບຄົນດີໆ?” “ເປັນຫຍັງຜູ້ທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ບໍ່ຖືກລະເວັ້ນຈາກຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈດັ່ງກ່າວ?”

ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາບໍ່ຮູ້ຄຳຕອບທັງໝົດ, ເຮົາກໍຮູ້ຫລັກທຳທີ່ສຳຄັນທີ່ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ປະເຊີນກັບ
ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈດ້ວຍສັດທາ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າຍັງມີອະນາຄົດທີ່ແຈ່ມໃສທີ່ຖືກ
ວາງໄວ້ໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນ. ຫລັກທຳທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດບາງຂໍ້ຄື:

ໜຶ່ງ, ເຮົາມີພຣະບິດາໃນສະຫວັນ, ຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກເຮົາເປັນການສວນຕົວ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາຢ່າງສົມບູນ.

ສອງ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ, ຊຶ່ງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ປະທານຄວາມລອດ ແລະ ຄວາມສູງສົ່ງໃຫ້ເຮົາ ແຕ່ຈະຊົດເຊີຍຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທໍາທັງໝົດໃນຊີວິດ.

ສາມ, ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກຂອງພຣະບິດາທີ່ມີໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະອົງບໍ່ພຽງແຕ່ຮ່ວມດ້ວຍຊີວິດ ກ່ອນເກີດ ແລະ ຊີວິດມະຕະ ແຕ່ຮ່ວມທັງຊີວິດນິລັນດອນນໍາອີກ, ຮ່ວມທັງການຊຸມນຸມທີ່ ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຮຸ່ງໂລດກັບຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ພັດພາກຈາກເຮົາໄປ. ຄວາມຜິດພາດທັງໝົດຈະຖືກແກ້ໄຂ, ແລະ ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນດ້ວຍຄວາມແຈມແຈ້ງ ແລະ ຫັດສະນະ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ບໍ່ມີ ຄວາມຜິດພາດ.

ຈາກຫັດສະນະທີ່ຈໍາກັດຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂົ້າໃຈ, ຫລື ສັດທາໃນແຜນຂອງ ພຣະບິດາ—ຜູ້ທີ່ພຽງມອງເບິ່ງໂລກຜ່ານຫັດສະນະຂອງຊີວິດມະຕະດ້ວຍສິ່ງຄາມ, ຄວາມໂຫດຮ້າຍ, ໂລກພະຍາດ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຊ້າ—ຊີວິດນີ້ອາດເບິ່ງຄືວ່າ ໜ້າໂສກເສົ້າ, ວຸ້ນວາຍ, ບໍ່ຍຸດຕິທໍາ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມໝາຍ. ຜູ້ນໍາໃນສາສນາຈັກໄດ້ສົມທຽບຫັດສະນະນີ້ ກັບຄົນທີ່ຍ່າງເຂົ້າມາເບິ່ງລະຄອນໃນຕອນເຄິ່ງການສະແດງຂອງສາມພາກ.³ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ ເຖິງແຜນຂອງພຣະບິດາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນພາກທໍາອິດ, ຫລື ໃນຊີວິດໃນ ໂລກກ່ອນເກີດ, ແລະ ຈຸດປະສົງທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງໄວ້ທີ່ນັ້ນ; ຫລື ເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມແຈມແຈ້ງ ແລະ ການແກ້ໄຂທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນພາກທີສາມ, ຊຶ່ງເປັນການບັນບັນລຸຜົນສໍາເລັດອັນຮຸ່ງໂລດ ຂອງແຜນຂອງພຣະບິດາ.

ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຮູ້ບຸນຄຸນວ່າ ພາຍໃຕ້ແຜນແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມລະອຽດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ປະກົດວ່າ ຖືກເສຍເສຍປຽບໂດຍບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມຜິດຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ໃນທີ່ສຸດຈະ ບໍ່ຖືກລົງໂທດ.⁴

ໃນສາມສີ່ເດືອນກໍຈະເປັນວັນຄົບຮອບ 100 ປີຕັ້ງແຕ່ *Titanic* ກໍາປັ່ນໂດຍສານໃຫຍ່ໄດ້ຫລົ້ມຈົມ ຢ່າງເລົ້າສະຫລົດໃຈ. ສະພາບການທີ່ເປັນເຄາະຮ້າຍທີ່ອ້ອມຮອບເຫດການທີ່ເປັນຕາຍໍານນີ້ໄດ້ ສະທ້ອນຜົນກະທົບຢ່າງຫລວງຫລາຍຕັ້ງແຕ່ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຮ້ອຍປີກ່ອນ. ຜູ້ທີ່ສິ່ງເສີມກໍາປັ່ນ ໃໝ່ຫລູຫລາລໍານີ້, ຊຶ່ງສູງ 11 ຊັ້ນ ແລະ ເກືອບເທົ່າກັບສະໜາມຟຸດບານສາມສະໜາມ,⁵ ທີ່ໃຫຍ່ເກີນໄປ ແລະ ຄໍາອ້າງທີ່ຂາດເຫດຜົນກ່ຽວກັບຄວາມປອດໄພຂອງກໍາປັ່ນ *Titanic*

ກັບແມ່ນ້ຳລະດູໜາວທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພູເຂົານ້ຳກ້ອນໃນທະເລ. ກຳປັ່ນລຳນີ້ວ່າຈະຫລົ້ມຈົມບໍ່ໄດ້; ແຕ່ເມື່ອມັນໄດ້ຫລົ້ມຈົມຢູ່ມະຫາສະໝຸດ ອາແລນຕິກ ທີ່ເຢັນຄືນ້ຳກ້ອນ, 1,500 ຄົນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ.⁶

ໃນຫລາຍໆທາງການຫລົ້ມຈົມຂອງກຳປັ່ນ *Titanic* ກໍເປັນການປຽບທຽບສຳລັບຊີວິດ ແລະ ຫລັກທຳພຣະ ກິດຕິຄຸນທັງຫລາຍ. ມັນເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີເລີດຂອງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະມອງເບິ່ງຜ່ານມຸມມອງຂອງຊີວິດມະຕະນີ້. ການເສຍຊີວິດເປັນຜົນຮ້າຍຫລວງຫລາຍທີ່ຕາມມາແຕ່ເປັນເພາະອຸປະຕິເຫດທຳມະຊາດ. ການເສຍຊີວິດຈາກລົງຄາມໂລກທັງສອງຄັ້ງ ແລະ ການເສຍຫາຍຈາກຫໍສູນສິນຄ້າເມື່ອສິບປີຜ່ານມານີ້, ເຮົາກໍໄດ້ເຫັນໃນວັນເວລາຂອງເຮົາເຖິງເລື່ອງທີ່ໜ້າຕົກໃຈ, ຄວາມທໍລະມານ ແລະ ບັນຫາທາງສິນທຳທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາທີ່ເປັນຜົນທີ່ມາຈາກການນຳໃຊ້ອຳເພີໃຈໃນທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ຈະມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ປະເທດຊາດເພາະຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈເຫລົ່ານີ້, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພາະເຫດໃດກໍຕາມ.

ກ່ຽວກັບ *Titanic* ບົດຮຽນທີ່ເຮົາໄດ້ຮຽນກ່ຽວກັບອັນຕະລາຍຂອງຄວາມຈອງຫອງ ແລະ ການເດີນທາງຢູ່ໃນສາຍນ້ຳອັນຕະລາຍ ແລະວ່າ “ພຣະເຈົ້າເຮັດກັບທຸກຄົນເທິງຫລັກເກນຢ່າງດຽວກັນ.”⁷ ທຸກຄົນທີ່ມີສ່ວນໄດ້ມາຈາກສັງຄົມ ແລະ ວັດທະນາທຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນກໍລ້ຳລວຍ ແລະ ມີຊື່ສຽງດັງ, ດັ່ງທ່ານຈອນ ເຈກັບ ອາສະເຕີ; ແຕ່ຍັງມີຄົນງານ, ຄົນອົບພະຍົບ, ຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ພະນັກງານກຳປັ່ນນຳອີກ.⁸

ຢ່າງໜ້ອຍກໍມີໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍສອງຄົນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບກຳປັ່ນ *Titanic*. ທັງສອງເລື່ອງຈະອະທິບາຍເຖິງການທ້າທາຍຂອງເຮົາໃນການເຂົ້າໃຈການທົດສອບ, ຄວາມຍາກລຳບາກ ແລະ ຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈ ແລະ ໃຫ້ເຮົາຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ເຮົາຈະຮັບມືກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ໜຶ່ງເປັນຕົວຢ່າງຂອງການຮູ້ສຶກບຸນຄຸນສຳລັບພອນຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ ແລະ ບັນຫາທີ່ເຮົາຫລີກລ້ຽງໄດ້. ມັນກ່ຽວກັບທ່ານແອວມາ ຊອນ, ຜູ້ທີ່ຕໍ່ມາໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່.⁹ ເພິ່ນໄດ້ເປັນປະທານສະເຕກຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕອນຂ້າພະເຈົ້າເກີດໃນເມືອງໂລກັນ, ລັດຢູທາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບການສຳພາດກ່ອນໄປສອນສາສນາຈາກແອວເດີ ສອນ. ໃນສະໄໝນັ້ນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ສຳພາດຜູ້ທີ່ຈະໄປສອນສາສນາທຸກຄົນ. ເພິ່ນໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ມີອິດທິພົນຫລາຍໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຕອນທ່ານແອວມາຍັງໜຸ່ມ, ເພິ່ນໄດ້ມີເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າ ຟະເຣດ ທີ່ບໍ່ໄປໂບດ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບການໄປສອນສາສນາ, ແລະ ໃນທີ່ສຸດທ່ານແອວມາ ຊອນກໍໄດ້ເກ້ຍກ່ອມໃຫ້ ຟະເຣດ ຕຽມພ້ອມ ແລະ ໄປເຜີຍແຜ່. ທັງສອງຖືກເອີ້ນໄປເຜີຍແຜ່ທີ່ປະເທດອັງກິດ. ເມື່ອຈົບການເຜີຍແຜ່ແລ້ວ, ແອວເດີ ຊອນ ແລະ ເລຂາເຂດເຜີຍແຜ່ໄດ້ຈັດຕຽມການ

ເດີນທາງກັບຄືນບ້ານທີ່ສະຫະລັດ. ເພິ່ນໄດ້ຊື້ບໍ່ເດີນທາງສຳລັບຕົນເອງ, ພະເຣດ ແລະ ຜູ້ສອນສາສນາອີກສີ່ຄົນທີ່ໄດ້ສຳເລັດການເຜີຍແຜ່ຄືກັນ.¹⁰

ເມື່ອເຖິງເວລາເດີນທາງ, ດ້ວຍເຫດ ໃດເຫດໜຶ່ງ ພະເຣດ ມາບໍ່ທັນ. ແອວເດີ ຊອນ ເລີຍໄດ້ ຍົກເລີກປີ້ທັງຫົກທີ່ຈະອອກເດີນທາງຖ້ວເທື່ອທຳອິດຂອງກຳປັ່ນໃໝ່ຫລູຫລານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຊື້ບໍ່ໃໝ່ໃນກຳປັ່ນທີ່ຈະອອກໃນມື້ຕໍ່ມາ.¹¹ ຜູ້ສອນສາສນາທັງສີ່ທີ່ຕື່ນເຕັ້ນຢາກເດີນທາງ ໃນກຳປັ່ນ *Titanic* ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຜິດຫວັງຂອງຕົນ. ຄຳຕອບຂອງແອວເດີ ຊອນ ກໍຄ້າຍກັບໂຢເຊັບ ແລະ ພວກອ້າຍນ້ອງຂອງ ເພິ່ນໃນປະເທດເອຍິບທີ່ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນ ປະຖົມມະການວ່າ “ຜູ້ຂ້າຈະກັບຄືນເມື່ອຫາພໍ່ໄດ້ຢ່າງໃດໃນເມື່ອບໍ່ມີເດັກຄົນນີ້ເມື່ອນຳ?”¹² ເພິ່ນໄດ້ອະທິບາຍຕໍ່ຄູ່ສອນສາສນາວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ມາປະເທດອັງກິດນຳກັນ ແລະ ພວກເພິ່ນ ຄວນຈະກັບບ້ານນຳກັນ. ຕໍ່ມາແອວເດີ ຊອນ ກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງການຫລົ້ມຈົມຂອງກຳປັ່ນ *Titanic* ແລະ ໄດ້ບອກ ພະເຣດ ເພື່ອນຂອງເພິ່ນດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂ້ອຍ ເອົາໄວ້.” ພະເຣດໄດ້ຕອບວ່າ, “ບໍ່ດອກ, ໂດຍທີ່ເຈົ້າໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຂ້ອຍໄປສອນສາສນາ, ເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຂ້ອຍເອົາໄວ້.”¹³ ຜູ້ສອນສາສນາທຸກຄົນໄດ້ຂອບພະໄທພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດເຂົາເຈົ້າເອົາໄວ້.¹⁴

ບາງເທື່ອ, ດັ່ງທີ່ເປັນໃນກໍລະນີຂອງແອວເດີ ຊອນ ແລະ ເພື່ອນຮ່ວມສອນສາສນາຂອງເພິ່ນ, ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຈະມາສູ່ຜູ້ຄົນທີ່ຊື່ສັດ. ເຮົາຄວນຮູ້ບຸນຄຸນສຳລັບຄວາມເມດຕາທີ່ລະອຽດອ່ອນ ທີ່ເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງເຮົາ.¹⁵ ເຮົາບໍ່ຮູ້ຕົວເລີຍເຖິງພອນຕ່າງໆທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບແຕ່ລະມື້ລະວັນໄປ. ມັນສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ເຮົາມີວິນຍານແຫ່ງຄວາມກະຕັນຍູໃນຫົວໃຈຂອງເຮົາ.¹⁶

ຂໍພຣະຄຳພິກຳແຈ້ງແຈ້ງດີ; ຜູ້ຄົນທີ່ຊອບທຳ, ຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ແລະ ຮັກສາ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຈະຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁷ ສ່ວນປະກອບທີ່ສຳຄັນຂອງ ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຄືການມີພຣະວິນຍານໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຄວາມຊອບທຳ, ການອະທິຖານ, ແລະ ຄວາມຊື່ສັດຈະບໍ່ນຳໄປສູ່ຈຸດຈົບ ທີ່ມີຄວາມສຸກສະເໝີໄປໃນຊີວິດມະຕະ. ຫລາຍຄົນຈະປະສົບຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ສາຫັດ. ເມື່ອສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ ການທີ່ມີສັດທາ ແລະ ການສະແຫວງຫາພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ ພຣະເຈົ້າຍ່ອມເຫັນດີ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າ, “ແອວເດີ ... ຈະຖືກເອີ້ນ, ແລະ ສວດອ້ອນວອນເພື່ອເຂົາ, ແລະ ປົກມືເທິງເຂົາໃນນາມຂອງເຮົາ; ແລະ ຫາກເຂົາຕາຍເຂົາຈະ ຕາຍໄວ້ກັບເຮົາ, ແລະ ຫາກເຂົາຢູ່ເຂົາຈະຢູ່ກັບເຮົາ.”¹⁸

ມັນຈະເປັນບົດຮຽນວ່າການພົວພັນຂອງສະມາຊິກໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຄົນທີສອງກັບກຳປັ່ນ *Titanic*

ບໍ່ໄດ້ມີຈຸດຈົບທີ່ດີມີຄວາມສຸກ. ນາງໄອຣິນ ໂຄແບັດມາ ອາຍຸ 30 ປີ. ນາງໄດ້ເປັນພັນລະຍາ ແລະ ແມ່ຜູ້ໜຸ່ມສາວຈາກເມືອງໂພໂວ, ລັດຢູທາ. ນາງໄດ້ເປັນຄົນທີ່ມີພອນສະຫວັນຫລາຍ ໃນຖານະນັກສິນລະປິນ ແລະ ນັກດົນຕີ; ນາງຍັງໄດ້ເປັນຄູ ແລະ ນາງພະຍາບານນຳອີກ. ເພາະຍ້ອນການຊຸກຍູ້ຂອງທ່ານໝໍມີອາຊີບໃນເມືອງໂພໂວ, ນາງໄດ້ໄປຝຶກຮຽນກຽວກັບ ວິຊາການນາງພະດຸງຄັນເປັນເວລາຫົກເດືອນທີ່ກຸງລອນດອນ. ນາງໄດ້ປາຖະໜາຢາກເຮັດຄວາມ ແຕກຕ່າງໃນໂລກ. ນາງກໍໄດ້ລະມັດລະວັງ, ຄິດຮອບຄອບ, ແລະ ອະທິຖານ ແລະ ກ້າຫານ. ເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ນາງໄດ້ເລືອກເດີນທາງກັບມາສະຫະລັດໃນກຳປັ້ນ *Titanic* ກໍເພາະວ່ານາງໄດ້ ຄິດວ່າພວກຜູ້ສອນສາສນາກໍຈະເດີນທາງມາພ້ອມນາງ ແລະ ວ່ານີ້ຈະໃຫ້ນາງມີຄວາມປອດໄພ ເພີ່ມຂຶ້ນ. ນາງໄອຣິນເປັນສະຕີຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ໄດ້ລອດມີຊີວິດໃນເຫດການເສົ້າສະຫລົດໃຈທີ່ສາຫັດນີ້. ສະຕີ ແລະ ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າເຮືອ, ໄດ້ຖືກຊ່ອຍຊີວິດ, ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຮັບການ ຊ່ອຍກູ້. ບໍ່ມີເຮືອຊ່ອຍຊີວິດຫລາຍພໍສຳລັບທຸກຄົນ. ເຮົາເຂົ້າໃຈກັນວ່ານາງບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເຮືອນັ້ນເພາະ ຄວາມຊຳນານຂອງນາງ, ທີ່ໄດ້ມີການຝຶກຝົນພິເສດ, ນາງໄດ້ຢູ່ຊ່ອຍຜູ້ໂດຍສານທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຈາກນ້ຳກ້ອນໃຫຍ່ນັ້ນທີ່ໄດ້ຕຳກຳປັ້ນນັ້ນ.¹⁹

ມີການທ້າທາຍຫລາຍໆຢ່າງ. ບາງຢ່າງຈະໃຫ້ເຮົາມີປະສົບການທີ່ຈຳເປັນ. ເລື່ອງທີ່ສາຫັດທີ່ ເຫັນຢູ່ໃນຊີວິດນີ້ ບໍ່ໄດ້ເປັນເພາະການຂາດສັດທາ ຫລື ຄວາມບໍ່ດີພ້ອມໃນແຜນທີ່ໄປຂອງ ພຣະບິດາໃນສະຫວັນ. ໄຟທີ່ຫລອມໂລຫະນັ້ນມີຈິງ, ແລະ ຄຸນສົມບັດຂອງບຸກຄະລິກລັກສະນະ ແລະ ຄວາມຊອບທຳນັ້ນຖືກພັດທະນາດ້ວຍຄວາມທຸກທໍລະມານ ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາດີພ້ອມ ແລະ ຊຳລະໃຫ້ເຮົາສະອາດ ແລະ ຕຽມເຮົາເພື່ອພົບພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ເປັນຊະເລີຍໃນຄຸກລິເບີຕີ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ເພິ່ນວ່າ ໄຟພິບັດຈະເກີດຂຶ້ນກັບມະນຸດຊາດ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຫາກເຈົ້າຖືກໂຍນລົງໄປ ໃນຄວາມເລິກ; ຫາກຄົນໃຫຍ່ຊັດຂຶ້ນມາທີ່ເຈົ້າ; ຫາກລົມແຮງກັບເປັນສັດຕູຂອງເຈົ້າ; .... ແລະ ທາດທັງໝົດຮວມກັນກັນທາງ; ... ເລື່ອງທັງໝົດນີ້ຈະເປັນປະສົບການແກ່ເຈົ້າ ແລະ ຈະເປັນ ໄປເພື່ອຄວາມດີຂອງເຈົ້າ.”²⁰ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຈົບການສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງວ່າ: “ວັນເວລາຂອງເຈົ້າເປັນທີ່ຮູ້ ແລະ ຈະບໍ່ນັບປີຂອງເຈົ້ານ້ອຍລົງ; ສະນັ້ນ, ຢ່າຢ້ານ ... , ເພາະພຣະເຈົ້າຈະຢູ່ກັບເຈົ້າຕະຫລອດການ ແລະ ຕະຫລອດໄປ.”²¹

ການທ້າທາຍບາງຢ່າງກໍເກີດມາຈາກການເລືອກຂອງຄົນອື່ນ. ການເລືອກເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບ ຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ການພັດທະນາທາງວິນຍານຂອງຝ່າຍບຸກຄົນ. ການປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍກໍເປັນ ສ່ວນປະກອບຂອງການເລືອກ. ໂມໂຣໂນທົວໜ້າທະຫານໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຫລັກຄຳສອນທີ່ ສຳຄັນສຸດນີ້ວ່າ: “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍອມໃຫ້ຄົນຊອບທຳຖືກຂ້າເພື່ອຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ການພິພາກສາຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ມາເຖິງຄົນຊົ່ວຮ້າຍ.” ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ

ຄົນທີ່ຊອບທຳບໍ່ໄດ້ສູນສິ້ນໄປ, ແຕ່ໄດ້ “ເຂົ້າໄປໃນຄວາມພັກຜ່ອນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາແລ້ວ.”²² ຄົນຊົ່ວຮ້າຍຈະໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຂົາໄດ້ເຮັດລົງໄປ.”²³

ການທ້າທາຍບາງຢ່າງກໍມາຈາກການບໍ່ເຊື່ອຟັງຕໍ່ກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັນຫາທາງສຸຂະພາບທີ່ມາຈາກການສູບຢາ, ຕົ້ມເຫລົ້າສຸລາ, ແລະ ການໃຊ້ຢາໃນທາງຜິດ ກໍມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ການຖືກຄຸກຄຸມຂັງເພາະອາຊະຍາກຳທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເຫລົ້າສຸລາ ແລະ ຢາເສບຕິດກໍມີຫລາຍເໝືອນກັນ.²⁴

ການຢ່າຮ້າງເພາະຍ້ອນຄວາມນອກໃຈບໍ່ຊື່ສັດຕໍ່ກັນກໍມີຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືກັນ. ບັນຫາ ແລະ ຄວາມຍາກລຳບາກເຫລົ່ານີ້ອາດຫລີກລ້ຽງໄດ້ໂດຍການເຊື່ອຟັງກົດຂອງພຣະເຈົ້າ.²⁵

ປະທານເຜີຍແຜ່ທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແອວເດີ ມາລີໂງນ ດີ ແຫງສ໌ (ຜູ້ທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໃນເດືອນສິງຫາ), ໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເປັນຜູ້ສອນສາສນາທ່ອງຈຳຂໍຄວາມໜຶ່ງ ເພື່ອຕ້ານທານຄວາມຍາກລຳບາກໃນຊີວິດມະຕະວ່າ: “ບໍ່ມີໂຊກຊາຕາໃດ, ບໍ່ມີພິມລິຂິດໃດ, ບໍ່ມີຊາຕາກຳໃດຈະສາມາດຫລີກເວັ້ນ ຫລື ກົດກັ້ນ ຫລື ຄວບຄຸມຄວາມເດັດດ່ຽວຂອງຄົນທີ່ຕັ້ງໃຈຢ່າງແນ່ນອນໄດ້.”²⁶

ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບວ່ານີ້ຈະນຳໃຊ້ບໍ່ໄດ້ໃນທຸກໆການທ້າທາຍທີ່ເຮົາຈະໄດ້ປະເຊີນໜ້າ ແຕ່ມັນກໍຈົງໃນເລື່ອງທາງຝ່າຍວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກບຸນຄຸນຕໍ່ຄຳແນະນຳຂອງເພິ່ນໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ສາເຫດໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຫລາຍຄົນເສຍຊີວິດໃນກຳປັ້ນ *Titanic* ກໍເພາະບໍ່ມີເຮືອຊ່ອຍຊີວິດພຽງພໍ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະປະເຊີນກັບຄວາມຍາກລຳບາກໃດໆກໍຕາມໃນຊີວິດນີ້, ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດກຳຈັດຕຽມເຮືອຊ່ອຍຊີວິດໄວ້ໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຄວາມລຳບາກທີ່ເຂົາເຈົ້າປະເຊີນຢູ່ນັ້ນບໍ່ຍຸດຕິທຳ, ການຊົດໃຊ້ນັ້ນຈະຊົດເຊີຍຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທຳທັງໝົດໃນຊີວິດ.²⁷

ການທ້າທາຍພິເສດສຳລັບຜູ້ທີ່ສູນເສຍຄົນຮັກໄປຄືການລະເວັ້ນຈາກການຄິດເຖິງໂອກາດທີ່ສູນສິ້ນໄປໃນຊີວິດນີ້. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຜູ້ທີ່ຕາຍໄປໄວ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສາມາດ, ຄວາມສົນໃຈ ແລະ ພອນສະຫວັນທີ່ຫລວງຫລາຍ. ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈຳກັດຂອງເຮົາ, ເຮົາໂສກເສົ້າອາໄລເຖິງສິ່ງທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ ແລະ ເພງທີ່ຈະບໍ່ໄດ້ຂັບຮ້ອງ. ສິ່ງນີ້ຖືກບັນຍາຍວ່າການຕາຍທີ່ຍັງມີສຽງດົນຕີຢູ່ໃນຕົວ. ດົນຕີໃນກໍລະນີນີ້ຄືການສົມທຽບເຖິງຄວາມສາມາດທຸກຢ່າງທີ່ບໍ່ໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ. ບາງເທື່ອຄົນຄົນນັ້ນໄດ້ຕຽມຕົວຢ່າງຮອບຄອບແຕ່ບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດທີ່ຈະບັນລຸການກະກຽມນັ້ນໃນຊີວິດນີ້.²⁸ ກາບກອນດີລີຊີສຽງທີ່ທ່ານທອມມັສ ກະເຣ ໄດ້ແຕ່ງ ທີ່ລົງນາມ

Elegy (ເອເລຈີ) ກາບກອນທີ່ອາໄລ ປະພັນທີ່ເດີນໂບດຊົນນະບົດ ສະທ້ອນເຖິງໂອກາດທີ່ພາດ ດັ່ງກ່າວວ່າ:

ດອກໄມ້ຫລາຍດອກຈະບານ ໂດຍບໍ່ມີໃຜເຫັນ,
ແລະ ສູນເສຍກິນຫອມຫວນໄປກັບອາກາດໃນຖິ່ນແຫ້ງແລ້ງ.²⁹

ການສູນເສຍໂອກາດອາດກ່ຽວກັບຄອບຄົວ, ອາຊີບ, ພອນສະຫວັນ, ປະສົບການ, ຫລື ອື່ນໆ. ທັງໝົດທີ່ສູນສິ້ນໄປໃນກໍລະນີຂອງຊິດສະເຕີໂຄແບັດ. ຍັງມີເພງທີ່ນາໆຈະບໍ່ໄດ້ຮ້ອງ ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ນາໆບໍ່ໄດ້ບັນລຸຜົນສໍາເລັດໃນຊີວິດມະຕະນີ້. ແຕ່ເມື່ອມອງຜ່ານທັດສະນະ ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ແຈ້ງຊັດ, ແທນທັດສະນະທີ່ຈຳກັດຂອງຄວາມເປັນມະຕະເທົ່ານັ້ນ, ເຮົາຈະຮູ້ເຖິງລາງວັນນິລັນດອນທີ່ຢັ້ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະບິດາຜູ້ຊົງຮັກໄດ້ສັນຍາໄວ້ໃນແຜນ ຂອງພຣະອົງ. ດັ່ງທີ່ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ສອນວ່າ, “ສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍເຫັນ ຫລື ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນ, ສິ່ງທີ່ມະນຸດບໍ່ເຄີຍຄິດວ່າເປັນໄປໄດ້ ແມ່ນສິ່ງນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕຽມໄວ້ໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍ ທີ່ຮັກພຣະອົງ.”³⁰ ແຖວໜຶ່ງຈາກເພງສວດທີ່ເຮົາມັກກໍໃຫ້ຄວາມປອບໂຍນ, ປອບໃຈ, ແລະ ທັດສະນະທີ່ແຈ້ງຊັດວ່າ: “ແລະ ພຣະເຢຊູສາມາດໄດ້ຍິນເພງທີ່ຂ້າຮ້ອງບໍ່ໄດ້.”³¹

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວວ່າ: “ສະນັ້ນ, ໃຫ້ໃຈຂອງເຈົ້າສະບາຍ. ... ຈົ່ງຢູ່ງຽບໆ ແລະ ຮູ້ວ່າເຮົາຄືພຣະເຈົ້າ.”³² ເຮົາມີຄໍາສັນຍາຂອງພຣະອົງທີ່ວ່າເຮົາ ແລະ ລູກຫລານຂອງເຮົາ ຈະຮ້ອງ “ເພງແຫ່ງຄວາມສຸກອັນເປັນນິດ.”³³ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ ລອດຂອງເຮົາ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 16:33.
2. ເບິ່ງ ໂມໄຊຍາ 18:8–9; ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 32:7 ນໍາອີກ.
3. See Boyd K. Packer, “The Play and the Plan” (Church Educational System fireside for young adults, May 7, 1995), 3: “ໃນມະຕະ, ເຮົາເປັນຄືກັນກັບ ຄົນທີ່ຍ່າງເຂົ້າໄປໃນໂຮງລະຄອນຕອນທີ່ຜ້າກັ້ງຖືກຍົກຂຶ້ນສໍາລັບການສະແດງສາກທິສອງ. ເຮົາ ໄດ້ພາດສາກທິ 1 ໄປແລ້ວ ... ‘ແລະ ຄໍາວ່າທຸກຄົນໄດ້ມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງມີຄວາມສຸກ’ ບໍ່ເຄີຍມີຢູ່ໃນ ສາກທິສອງ. ຄໍານັ້ນແມ່ນມີຢູ່ໃນສາກທິສາມ ເມື່ອຄວາມລຶກລັບໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ ແລະ ທຸກສິ່ງເປັນ ໄປດ້ວຍດີ.” See also Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience* (1979), 37: “ພຣະເຈົ້າ ... ເຫັນຕອນຕົ້ນຈາກຕອນສຸດທ້າຍ. ... ເລກ ຄະນິດສາດ ... ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຜູ້ເປັນມະນຸດບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ເຮົາບໍ່ສາມາດສົມມັນເຂົ້າກັນ

ໄດ້ເພາະເຮົາບໍ່ມີຈຳນວນເລກທັງໝົດ. ເຮົາຖືກຈັດໄວ້ຢູ່ໃນຈຸດໃດຈຸດໜຶ່ງ ແລະ ໃນຊ່ວງລະຍະ ເວລາທີ່ສັ້ນໆໃນສາກທິສອງ.”

4. ຄົນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປກ່ອນອາຍຸທີ່ຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບຈະລອດໃນອານາຈັກຊັ້ນສູງ (see Doctrine and Covenants 137:10). ຄົນທີ່ໄດ້ຕາຍໄປໂດຍທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະກິດຕິຄຸນ ຈະໄດ້ຮັບ ມັນຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໂອກາດໃຫ້ຮັບເອົາອານາຈັກຊັ້ນສູງຄືກັນ (see Doctrine and Covenants 137:7). ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນຄົນທີ່ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕໍ່າກວ່າການເປັນຄົນ ກ້າຫານກໍຈະໄດ້ຮັບພອນໃນຊີວິດນີ້ຄືກັນ (see Doctrine and Covenants 76:89).

5. See Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne* (1988), 83.

6. See Sonne, *A Man Named Alma*, 84.

7. ກິດຈະການ 10:34; ເບິ່ງ “The Sinking of the World’s Greatest Liner,” *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250 ນຳອີກ.

8. See *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 250.

9. ແອວເດີ ຊອນ ເປັນລູງຂອງ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພລີ

10. See Sonne, *A Man Named Alma*, 83.

11. See Sonne, *A Man Named Alma*, 83–84; see also “From the Mission Field,” *Millennial Star*, Apr. 18, 1912, 254: “Releases and Departures.—ລາຍຊື່ ຂອງຜູ້ສອນສາສນາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ ໄດ້ຖືກປົດ ແລະ ໄດ້ເດີນທາງກັບບ້ານໃນວັນທີ 13 ເດືອນເມສາ, ປີ 1912, ຂຶ້ນເຮືອ s.s. *Mauretania*. ຈາກປະເທດອັງກິດ—Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. ຈາກປະເທດ ໂຮນລັງ—L. J. Shurtliff.”

12. ເບິ່ງປະຖົມມະການ 44:30–31, 34.

13. In Frank Millward, “Eight Elders Missed Voyage on Titanic,” *Deseret News*, July 24, 2008, M6.

14. See “Friend to Friend,” *Friend*, Mar. 1977, 39.

15. See David A. Bednar, “The Tender Mercies of the Lord,” *Liahona*, May 2005, 99–102.

16. See Doctrine and Covenants 59:21.

17. ເບິ່ງ ແອວມາ 36:30.

18. See Doctrine and Covenants 42:44.

19. ການສຳພາດກັບ ດອນໂນ ຊີ ໂຄເບັດ, ຫລານຊາຍຂອງ ໄອຣິນ ໂຄເບັດ, ວັນທີ 38 ເດືອນຕຸລາ, ປີ 2010, ໂດຍ ແກວຣີ ເອສ ຄຸກ.

20. See Doctrine and Covenants 122:7.

21. See Doctrine and Covenants 122:9.
22. See Alma 60:13.
23. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວຢ່າງແຈ້ງຊັດວ່າ “ຕ້ອງມີເຫດທີ່ຊັກນຳມະນຸດໃຫ້ຫລົງເຮັດບາບ, ແຕ່ເຄາະຮ້າຍໜັກສຳໃດໜ້າສຳລັບຜູ້ທີ່ກໍ່ເຫດໃຫ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ!” (ລູກາ 17:1).
24. Section 89 of the Doctrine and Covenants—“ລະບຽບ ແລະ ພຣະປະສົງຂອງ ພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄວາມລອດຂອງໄພ່ພົນທັງຫລາຍໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍ” (ຂໍ້ທີ 2)—ກຳລັງໃຫ້ ພອນແກ່ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຫລາຍຂຶ້ນ.
25. See Doctrine and Covenants 42:22–24. “ເຈົ້າຈຶ່ງຮັກພັນລະຍາຂອງເຈົ້າ ດ້ວຍສຸດໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຈຶ່ງແນບສະໜິດກັບນາງ ແລະ ບໍ່ມີໃຜອີກ.” ເບິ່ງຂໍ້ທີ 23–24.
26. See “Will,” *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox* (1917), 129.
27. See “The Atonement,” *Preach My Gospel: A Guide to Missionary Service* (2004), 51–52.
28. See “The Song That I Came to Sing,” in *The Complete Poems of Rabrindranath Tagore’s Gitanjali*, ed. S. K. Paul (2006), 64: “ເພງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ມາເພື່ອຈະຮ້ອງ ແຕ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ກໍຍັງບໍ່ໄດ້ຮ້ອງມັນເທື່ອ. / ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ວັນ ເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອມັດສາຍ ແລະ ແກ້ສາຍເຄື່ອງຫລິ້ນດົນຕີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.”
29. Thomas Gray, “Elegy Written in a Country Church Yard,” in *The Oxford Book of English Verse*, ed. Christopher Ricks (1999), 279.
30. 1 ໂກລິນໂທ 2:9.
31. “There Is Sunshine in My Soul Today,” *Hymns*, no. 227.
32. See Doctrine and Covenants 101:16; ເບິ່ງ ເພງສັນລະເສີນ 46:10 ນຳອີກ.
33. See Doctrine and Covenants 101:18; see also Doctrine and Covenants 45:71.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ຈົນກວ່າເຮົາຈະພົບກັນອີກ

ໂດຍ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານຈະ ເຫັນດ້ວຍກັບຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ວ່າມັນເປັນ ກອງປະຊຸມທີ່ໃຫ້ການຕົນໃຈ. ເຮົາຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງຫລວງຫລາຍ ໃນລະຫວ່າງສອງວັນນີ້ ເມື່ອໃຈຂອງເຮົາໄດ້ຖືກສຳພັດ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາເຖິງວຽກງານ ອັນສູງສົ່ງໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ມາຮ່ວມ, ລວມທັງບັນດາອ້າຍນ້ອງຜູ້ກ່າວຄຳອະທິຖານ.

ເຮົາທຸກຄົນມານີ້ເພາະເຮົາຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຢາກຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ຈັກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນທຸກສິ່ງ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເພງກໍ່ມ່ວນອອນຊອນຫລາຍ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຕະຫລອດທັງສາສນາຈັກຂໍສະແດງ ຄວາມກະຕັນຍູດີ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຕັມໃຈແບ່ງປັນພອນສະຫວັນຂອງເຂົາເຈົ້າກັ ພວກເຮົາໃນເລື່ອງນີ້.

ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈເປັນພິເສດຕໍ່ບັນດາອ້າຍນ້ອງຜູ້ໄດ້ຖືກປົກໃນລະຫວ່າງກອງ ປະຊຸມນີ້. ພວກເພິ່ນໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ດີຫລາຍ ແລະ ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຢ່າງຫລວງຫລາຍ ໃນການເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈຢ່າງເລິກຊິ່ງຕໍ່ທີ່ປຶກສາ ຜູ້ຊື່ສັດ ແລະ ອຸທິຕິນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂໍຂອບໃຈ ພວກເພິ່ນຢູ່ຕໍ່ໜ້າທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເພິ່ນເປັນຄົນທີ່ສະຫລາດ ຫລັກແຫລມ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍແທ້ໆ, ແລະ ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເພິ່ນນັ້ນ ມີຄ່າເຫລືອແສນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈບັນດາອ້າຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງສຳລັບ
ການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ຫລົດລະຂອງພວກເພິ່ນໃນການເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຊັ່ນດຽວກັນ
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ຕໍ່ສະມາຊິກໃນສະພາສາວົກເຈັດສິບ ແລະ ຝ່າຍອະທິການ
ຄວບຄຸມນຳອີກສຳລັບການຮັບໃຊ້ທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ ແລະ ດິເດັ່ນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຂໍສະແດງຄວາມ
ຂອບໃຈນຳຝ່າຍສະຕີ ແລະ ອ້າຍນ້ອງທັງຫຼາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນອົງການຊ່ອຍເຫລືອຕ່າງໆນຳອີກ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ຈັກ
ການທ້າທາຍທີ່ທ່ານປະເຊີນຢູ່ໃນໂລກທຸກວັນນີ້. ພຣະອົງຮັກເຮົາແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຈະອວຍພອນເຮົາ
ໃນຂະນະທີ່ເຮົາພະຍາຍາມຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ສະແຫວງຫາພຣະອົງຜ່ານ
ການອະທິຖານ.

ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ມີພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດທີ່ພື້ນຝູ້ຄືນມາໃໝ່. ມັນໃຫ້ຄຳຕອບ
ຕໍ່ຄຳຖາມກ່ຽວກັບວ່າ ເຮົາມາຈາກໃສ, ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງມາຢູ່ນີ້, ແລະ ເຮົາຈະໄປໃສຫລັງຈາກ
ຊີວິດນີ້. ມັນໃຫ້ຄວາມໝາຍ ແລະ ຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມຫວັງຕໍ່ຊີວິດຂອງເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈຕໍ່ກັນແລະກັນ. ເຮົາເປັນພຣະຫັດ
ຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ໂດຍຖືກສົ່ງໃຫ້ຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ລູກໆຂອງພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈທ່ານສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນຫວອດ ແລະ ສາຂາຂອງທ່ານ.
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບຄວາມເຕັມໃຈຂອງທ່ານທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຢູ່ຕຳແໜ່ງ
ທີ່ທ່ານໄດ້ຖືກເອິ້ນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ. ແຕ່ລະຢ່າງກໍສຳຄັນໃນການນຳພາວຽກງານ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄປໜ້າ.

ບັດນີ້ກອງປະຊຸມກໍສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາກັບໄປບ້ານເຮືອນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງກັບໄປດ້ວຍຄວາມ
ປອດໄພ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຢູ່ເປັນເປັນສຸກລະຫວ່າງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ພົບກັນ. ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານທີ່ເຮົາຮູ້ສຶກ
ຈົ່ງສະຖິດຢູ່ກັບເຮົາທຸກວັນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ກັນແລະກັນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຖືກພົບ
ເຫັນວ່າ ເຮົາເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຂໍໃຫ້ສະຫວັນຈົ່ງອວຍພອນທ່ານ. ຂໍໃຫ້ບ້ານເຮືອນຂອງທ່ານຈົ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງ
ແລະ ຄວາມຮັກ. ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງບຳລຸງລ້ຽງປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານຕະຫລອດໄປ, ເພື່ອວ່າມັນຈະໄດ້
ປົກປ້ອງທ່ານ ຕ້ານກັບສັດຕູ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ຖ່ອມຕົນຂອງທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປາຖະໜາດ້ວຍສຸດໃຈທີ່ຈະເຮັດ
ຕາມພຣະປະລິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຮັບໃຊ້ທ່ານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮັກທ່ານ; ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານເພື່ອທ່ານ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງຈິຈໍາ
ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນຢູ່ໃນຄໍາອະທິຖານຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາເປັນໜຶ່ງກັບທ່ານ
ໃນການນໍາພາວຽກງານອັນມະຫັດສະຈັນນີ້ໄປໜ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານວ່າ
ເຮົາໄດ້ຢູ່ນໍາກັນໃນເລື່ອງນີ້ ແລະ ວ່າຊາຍ, ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນມີພາກສ່ວນທີ່ຈະເຮັດ.
ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈົ່ງປະທານພະລັງ ແລະ ຄວາມສາມາດ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອວ່າ
ເຮົາຈະເຮັດໄດ້ດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານວ່າ ວຽກງານນີ້ເປັນຄວາມຈິງ, ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຊົງພຣະຊົນຢູ່,
ແລະ ວ່າພຣະອົງນໍາພາ ແລະ ຊົນນໍາສາສນາຈັກນີ້ຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານ ແລະ
ສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດານິລັນດອນຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ຮັກເຮົາ. ພຣະອົງເປັນ
ພຣະບິດາຂອງເຮົາແທ້ໆ, ແລະ ພຣະອົງເປັນຕົນເປັນຕົວ ແລະ ແທ້ຈິງ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຮັບຮູ້ ແລະ
ເຂົ້າໃຈວ່າໃກ້ປານໃດທີ່ຈະພຣະອົງຈະມາ, ໄກ່ປານໃດທີ່ພຣະອົງຈະໄປເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ,
ຫລາຍພຽງໃດທີ່ພຣະອົງຮັກເຮົາ, ແລະ ຫລາຍປານໃດທີ່ພຣະອົງເຕັມໃຈກະທໍາເພື່ອເຮົາ.

ຂໍໃຫ້ພຣະອົງຈົ່ງອວຍພອນທ່ານ. ຂໍໃຫ້ຄວາມສະຫງົບທີ່ພຣະອົງສັນຍາໄວ້ມາສູ່ທ່ານໃນຕອນນີ້ ແລະ
ຕະຫລອດ ໄປດ້ວຍເທິນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວອໍາລາທ່ານ ຈົນກວ່າເຮົາຈະພົບກັນອີກໃນຫົກເດືອນຂ້າງໜ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ
ກ່າວມາໃນພຣະນາມຂອງພຣະເປຊຸຄິດ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ, ອາແນນ.

ກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

**ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງໃຫ້ຫລານສາວ ແລະ ຫລາຍຊາຍຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ**

ໂດຍ ຈູລີ ປິ ເບັກ

ປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ

ມັນເປັນສິດທິພິເສດທີ່ຈະໄດ້ກ່າວກັບທ່ານໃນກອງປະຊຸມແຫ່ງປະຫວັດສາດນີ້. ມັນເປັນພອນສຳລັບ
ເຮົາທຸກຄົນນຳກັນ. ໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຄວາມຮັກອັນເລິກຊຶ່ງຕໍ່ເອື້ອຍນ້ອງໃນສາສນາຈັກນີ້, ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນພາບອັນກວ້າງໄກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງ ແລະ
ພະອົງຫວັງສິ່ງໃດຈາກເຮົາ.

ຫົວຂໍ້ຂອງຄຳປາໄສນີ້ແມ່ນ “ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງໃຫ້ຫລານສາວ (ແລະ ຫລານຊາຍ) ຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ.” ພວກຫລານສາວຜູ້ໃຫຍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕອນນີ້
ພວມຫຍຸ້ງຢູ່ກັບການບັນລຸຄວາມກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວ ແລະ ພັດທະນານິໄສ ແລະ ຄຸນສົມບັດຂອງການ
ເປັນສະຕິ. ບໍ່ດົນນີ້ ພວກເຂົາ ແລະ ຜູ້ເພື່ອນຂອງພວກເຂົາຈະມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນັ້ນ ສຳລັບການ
ເປັນເອື້ອຍນ້ອງກຸ່ມໃຫຍ່ໂຕທົ່ວໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວໃນກອງປະຊຸມນີ້ ຈະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ຍິນ ຫລື
ອ່ານມັນ ຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາຖະໜາສຳລັບທິດາຂອງພຣະອົງ
ຕອນສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ.

ແບບແຜນແຫ່ງການເປັນສານຸສິດໃນສະໄໝໂບຮານ

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະໃນ
ທຸກວັນນີ້ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຕາມແບບແຜນແຫ່ງການເປັນສານຸສິດທີ່ມີຢູ່ໃນສາສນາຈັກນີ້ໃນສະໄໝ

ໂບຮານ. ຕອນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໃນເວລາຂອງພຣະຄຳພິ
ໃໝ່, “ກຸ່ມສະຕິເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຫລາຍໃນການປະຕິບັດສາສນາກິດ [ຂອງພຣະອົງ].”¹
ພຣະອົງໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມນາງມາທາ ແລະ ນາງແນວິ, ຜູ້ຕິດຕາມທີ່ອຸທິດຕົນຂອງພຣະອົງ, ຢູ່ເຮືອນ
ຂອງນາງມາທາ. ໃນຂະນະທີ່ນາງມາທານັ່ງຟັງພຣະອົງ ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງຢູ່ນັ້ນ ອົງຕາມປະເພນີ
ຂອງວັນເວລາຂອງເຂົ້າເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອນາງໃຫ້ເຫັນວ່າ ນາງສາມາດເຮັດໄດ້ຫລາຍ
ກວ່ານັ້ນ. ພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອນາງມາທາ ແລະ ນາງແນວິໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກນາງສາມາດເລືອກ
“ສິ່ງທີ່ດີ,” ຊຶ່ງຈະບໍ່ຖືກເອົາໄປຈາກພວກນາງຈັກເທື່ອ.² ຄຳເວົ້າອັນອ່ອນຫວານນັ້ນ ເປັນຄຳເຊື່ອເຊີນ
ໃຫ້ມາຮ່ວມການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ຕໍ່ມາ ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິໃໝ່,
ປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງຂອງນາງມາທາເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ໄດ້ເຮັດໃຫ້
ເຮົາເຂົ້າໃຈເຖິງສັດທາ ແລະ ການເປັນສານຸສິດຂອງນາງ.³

ເມື່ອເຮົາອ່ານພຣະຄຳພິໃໝ່ຕໍ່ໄປ, ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ອັກຄະສາວົກໄດ້ສືບຕໍ່ຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂຶ້ນ. ເຮົາກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງສະຕິທີ່ຊື່ສັດບາງຄົນ ຊຶ່ງການເປັນສານຸສິດຂອງເຂົາເຈົ້າ
ໄດ້ເປັນພາກສ່ວນໃນການເຕີບ ໂຕຂອງສາສນາຈັກ. ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສະຕິທີ່ເປັນສານຸສິດຢູ່ໃນ
ສະຖານທີ່ຕ່າງໆເຊັ່ນ ເອເຟໂຊ⁴ ແລະ ຟິລິບປີ.⁵ ແຕ່ສາສນາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້
ສູນຫາຍໄປໃນການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອ, ສະນັ້ນ ແບບແຜນຂອງການເປັນສານຸສິດນັ້ນກໍໄດ້ສູນຫາຍ
ໄປຄືກັນ.

ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຟື້ນຟູສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຄືນອີກຜ່ານສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ,
ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ຮ່ວມຜູ້ຍິງເຂົ້ານຳໃນແບບແຜນຂອງການເປັນສານຸສິດ. ສອງສາມເດືອນ
ຫລັງຈາກສາສນາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຢ່າງເປັນທາງການ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຕໍ່ນາງເອມມາ
ສະມິດວ່າໃຫ້ນາງໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງເປັນຜູ້ນຳ ແລະ ຄູສອນໃນສາສນາຈັກ ແລະ ເປັນຜູ້ຊ່ອຍເຫລືອ
ສາມີຂອງນາງ, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນສາດສະດາ.⁶ ໃນການເອີ້ນຂອງນາງທີ່ໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະອົງນັ້ນ, ນາງໄດ້ຮັບການແນະນຳເຖິງວິທີທີ່ຈະມີສັດທາ ແລະ
ຄວາມຊອບທຳສ່ວນຕົວຫລາຍຂຶ້ນ, ເຖິງວິທີທີ່ຈະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ ແລະ ບ້ານເຮືອນ
ຂອງນາງ, ແລະ ເຖິງວິທີທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ຈາກວັນເວລາທີ່ພຣະກິດຕິຄຸນ
ເລີ່ມຕົ້ນຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ໃນຍຸກນີ້, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການຜູ້ຍິງໃຫ້ມາຮ່ວມເປັນສານຸສິດຂອງ
ພຣະອົງ.

ຕົວຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບການມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ເດັ່ນຂອງເຂົາເຈົ້າຄືການເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່.
ການຂະຫຍາຍຕົວຂອງສາສນາຈັກໃນຕອນຕົ້ນເປັນໄປໄດ້ເພາະຜູ້ຊາຍທີ່ຊື່ສັດ ຜູ້ເຕັມໃຈໄປຈາກ
ຄອບຄົວເພື່ອເດີນທາງໄປຫາບ່ອນທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະ ຫົນກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ
ເພື່ອສອນພຣະກິດຕິຄຸນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນເຂົ້າໃຈວ່າ ພາລະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າຄົງ
ບັນລຸຄວາມສຳເລັດບໍ່ໄດ້ ຖ້າບາດສະຈາກຄູ່ຄອງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັດທາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຜູ້ໄດ້ຄຳຊູ
ບ້ານເຮືອນ ແລະ ທຸລະກິດ ແລະ ຫາເງິນມາລ້ຽງຄອບຄົວ ແລະ ຜູ້ສອນສາສນາ. ເອື້ອຍນ້ອງ
ທັງຫລາຍຍັງໄດ້ຄູແລສະມາຊິກໃໝ່ຫລາຍພັນຄົນທີ່ໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ
ນຳອີກ. ເຂົາເຈົ້າຈິຈັງກັບຊີວິດໃໝ່ຂອງເຂົາເຈົ້າແທ້ໆ, ໄດ້ຊ່ອຍສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ.

ຜູກພັນກັບຖານະປະໂລຫິດ

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ດົນໃຈ
ສາສດາໂປເຊັບ ສະມິດ ໃຫ້ຈັດຕັ້ງກຸ່ມສະຕິຂອງສາສນາຈັກຂຶ້ນ “ພາຍໃຕ້ຖານະປະໂລຫິດ
ຕາມແບບແຜນຂອງຖານະປະໂລຫິດ”⁷ ແລະ ສອນເຂົາເຈົ້າ “ເຖິງວິທີທີ່ [ເຂົາເຈົ້າ] ຈະໄດ້ຮັບສິດທິ
ພິເສດ, ພອນ, ແລະ ຂອງປະທານຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.”⁸

ເມື່ອສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເປັນທາງການ, ນາງເອມມາ ສະມິດ ໄດ້ສືບຕໍ່ເປັນຜູ້ນຳ.
ນາງໄດ້ຖືກເອິ້ນໃຫ້ເປັນປະທານຂອງສະມາຄົມ, ໂດຍມີທີ່ປຶກສາສອງຄົນຮັບໃຊ້ກັບນາງໃນ
ຝ່າຍປະທານ. ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເລືອກຕາມຄວາມ ໂດ່ງດັງ, ຕາມທີ່ອົງການອື່ນໆນອກສາສນາຈັກ
ກະທຳກັນ, ຝ່າຍປະທານນີ້ໄດ້ຖືກເອິ້ນໂດຍການເປີດເຜີຍ, ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍຜູ້ຄົນທີ່
ເຂົາເຈົ້າຈະນຳພາ, ແລະ ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງໂດຍຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນໜ້າທີ່
ຂອງຕົນ, ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງ “ໄດ້ຮັບການຮຽກຮ້ອງຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍການພະຍາກອນ ແລະ ໂດຍການວາງມື
ໂດຍຜູ້ມີອຳນາດ.”⁹ ການຈັດຕັ້ງພາຍໃຕ້ຖານະປະໂລຫິດເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຝ່າຍປະທານ
ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຊື່ນຳຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ສາດສະດາຂອງພຣະອົງ ສຳລັບວຽກງານສະເພາະ
ບາງຢ່າງ. ການຈັດຕັ້ງຂອງສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ສາງແຫ່ງພອນສະຫວັນ, ເວລາ,
ແລະ ຊັບສິນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຖືກນຳປະຕິບັດດ້ວຍສະຕິປັນຍາ ແລະ ເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ.

ສະຕິກຸ່ມທຳອິດໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບສິດອຳນາດໃຫ້ສອນ, ດົນໃຈ, ແລະ ຈັດຕັ້ງບັນດາ
ເອື້ອຍນ້ອງໃນຖານະເປັນສານຸສິດ ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ໃນກອງປະຊຸມເທື່ອທຳອິດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຈຸດປະສົງຂອງສະມາຄົມ—ເພື່ອເພີ່ມ

ສັດທາ ແລະ ຄວາມຊອບທຳສ່ວນຕົວ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ ແລະ ບ້ານເຮືອນ, ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ການຈັດຕັ້ງຂອງສະມາຄົມ ສະຕີລິງເຄາະ ເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຫລາຍເພື່ອການຕຽມສິດທິຂົນສຳລັບສິດທິພິເສດ, ພອນ, ແລະ ຂອງປະທານທີ່ພົບເຫັນພຽງແຕ່ຢູ່ໃນພຣະວິຫານເທົ່ານັ້ນ. ປະທານໂຈເຊັບ ຟຣວດິງ ສະມິດ ໄດ້ສອນວ່າ ສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະ “ເປັນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງ ແຜ່ນດິນໂລກ” ແລະ “ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ດຳເນີນງານເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດໃຫ້ໄດ້ຮັບ ຊີວິດນິລັນດອນໃນອານາຈັກຂອງພຣະບິດາ.”¹⁰ ພວກເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ໄດ້ຊຸມນຸມກັນເປັນເທື່ອທຳອິດຢູ່ໃນ ຕຶກຮ້ານຄ້າຂອງ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ທີ່ແອ້ມດ້ວຍດິນຈີ່ສີແດງ, ປົນໜ້າໄປຫາພຣະວິຫານທີ່ພວມສ້າງ ຢູ່ຕອນນັ້ນ ຄົງຮູ້ສຶກແນວໃດ ໃນຂະນະທີ່ສາສດາສອນເຂົາເຈົ້າວ່າ “ຄວນມີສະມາຄົມໜຶ່ງ, ແຕກຕ່າງຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດຂອງ ໂລກ, ທີ່ຖືກເລືອກໄວ້, ມີສິນທຳ, ແລະ ສັກສິດ.”¹¹

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງພຣະວິຫານ ເຊັ່ນດຽວກັບ ເອື້ອຍນ້ອງກຸ່ມທຳອິດຂອງສະມາຄົມ, ຜູ້ເຊື່ອວ່າພອນຂອງພຣະວິຫານເປັນລາງວັນທີ່ໃຫຍ່ຫລວງ ແລະ ເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງສະຕີໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ, ເຊັ່ນດຽວກັບ ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມກຸ່ມທຳອິດ, ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະພະຍາຍາມທຸກວັນທີ່ຈະ ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມເໝາະສົມ ເພື່ອເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ສັກສິດຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ວ່າເມື່ອພວກເຂົາໄປພຣະວິຫານ, ພວກເຂົາຈະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ທຸກສິ່ງທີ່ກ່າວ ແລະ ເຮັດຢູ່ໃນນັ້ນ. ຜ່ານພອນຂອງພຣະວິຫານ ພວກເຂົາຈະຫຼົ້ມຫຼ່ືມດ້ວຍພະລັງ¹² ແລະ ພອນ ເພື່ອຮັບເອົາ “ຂໍ້ກະແຈ ແຫ່ງຄວາມຮູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ.”¹³ ຜ່ານພິທີການຂອງຖານະປະ ໂລຫິດທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບພອນເພື່ອບັນລຸຄວາມສູງສົ່ງ, ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນິລັນດອນ, ແລະ ພວກເຂົາຈະສັນຍາທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດເປັນສານຸສິດອຸທິດຕົນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູທີ່ຈຸດປະສົງ ຕົ້ນຕໍຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຂຶ້ນຄື ເພື່ອໃຫ້ສະຕີຊ່ອຍເຫລືອ ຊຶ່ງກັນແລະກັນຕຽມ “ສຳລັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂອງຖານະປະ ໂລຫິດ ທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນພິທີການ ແລະ ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະວິຫານ.”¹⁴

ບ່ອນເພິ່ງ ແລະ ອິດທິພົນຂອງເອື້ອຍນ້ອງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງອິດທິພົນ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເອື້ອຍນ້ອງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1842 ເປັນຕົ້ນມາ ສາສນາຈັກໄດ້

ຂະຫຍາຍອອກເກີນຂົງເຂດເນືອງນາລູ, ແລະ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະມີຢູ່ຫລາຍກວ່າ 175 ປະເທດ, ບ່ອນທີ່ເອື້ອຍນ້ອງເວົ້າຫລາຍກວ່າ 80 ພາສາ. ແຕ່ລະອາທິດ ຫວອດ ແລະ ສາຂາໃໝ່ຈະຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ແລະ ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະໃໝ່ ຈະກາຍເປັນພາກສ່ວນຂອງ ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ກວ້າງໄກນີ້, “ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວທຸກທະວີບ.”¹⁵ ເມື່ອສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະຍັງນ້ອຍຢູ່ ແລະ ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນສ່ວນຫລາຍໃນລັດຢູທາ, ຜູ້ນຳຂອງເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ວົງການ ແລະ ສະມາຄົມໃນໂຄງການທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ວຽກງານສິງເຄາະທີ່ກ່ຽວພັນກັນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພັດທະນາ ຄວາມດູໝັ່ນໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ ຈັດໂຄງການສ້າງໂຮງໝໍ ແລະ ສາງເຂົ້າ. ການຮັບໃຊ້ຂອງ ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະລຸ້ນທຳອິດໄດ້ຊ່ອຍສ້າງແບບແຜນຂອງການເປັນສານຸສິດ ຊຶ່ງຕອນນີ້ຖືກນຳ ໃຊ້ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ໃນຂະນະທີ່ສາສນາຈັກເຕີບ ໂຕຂຶ້ນ, ສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະຕອນນີ້ໄດ້ ບັນລຸຈຸດປະສົງໃນທຸກຫວອດ ແລະ ສາຂາ, ໃນທຸກສະເຕກ ແລະ ທ້ອງຖິ່ນ, ໃນຂະນະທີ່ປັບຕົວ ເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງຢ່າງໄວຂອງໂລກ.

ທຸກວັນ, ເອື້ອຍນ້ອງຂອງສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ຈະປະສົບກັບການທ້າທາຍ ປະສົບການຕ່າງໆນາໆ. ສະຕິກັບຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທຸກວັນນີ້ຈະປະເຊີນກັບສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ, ຄວາມເຈັບປ່ວຍທາງຈິດໃຈ, ຮ່າງກາຍ, ແລະ ທາງວິນຍານ; ແລະ ຄວາມຕາຍ. ເອື້ອຍນ້ອງບາງຄົນ ຈະປະເຊີນກັບຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງ ເພາະເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄອບຄົວຂອງ ຕົນເອງ, ແລະ ບາງຄົນກໍທົນທຸກທໍລະມານກັບການເລືອກທີ່ບໍ່ສະຫລາດຂອງຄົນໃນຄອບຄົວ. ບາງຄົນປະສົບກັບສິງຄາມ ຫລື ຄວາມອິດຢາກ ຫລື ໄພທຳມະຊາດ, ແລະ ບາງຄົນກໍພວມຮຽນ ກ່ຽວກັບຈຸດຕ່າງໆພ້ອມຂອງການຕິດເສດ, ການຕົກງານ, ຫລື ການຂາດການສຶກສາ ແລະ ການຝຶກຝົນ. ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດັ່ງກ່າວສາມາດກັດຄວາມແຂງແກ່ນຂອງສັດທາໄດ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງ ບຸກຄົນ ແລະ ຄອບຄົວອ່ອນແອລົງ. ຈຸດປະສົງຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການຈັດຕັ້ງ ກຸ່ມສະຕິເປັນສານຸສິດຄື ທີ່ຈະຊ່ອຍສິງເຄາະ ເພື່ອຍົກເຂົາເຈົ້າຂຶ້ນສູງກວ່າ “ທຸກສິ່ງທີ່ກັດກັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າຂອງສະຕິ.”¹⁶ ໃນແຕ່ລະຫວອດ ແລະ ສາຂາ, ຈະມີສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ ພ້ອມກັບເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ສາມາດສະແຫວງຫາ ແລະ ໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍ ແລະ ປຶກສາຫາລືກັບຜູ້ນຳ ຖານະປະໂລຫິດ ເພື່ອເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ຫາທາງແກ້ໄຂອັນທີ່ສາມາດ ນຳໃຊ້ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ ແລະ ໃນຊຸມຊົນຂອງຕົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ຜ່ານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ, ການເປັນສານຸສິດຂອງພວກເຂົາຈະຂະຫຍາຍອອກໄປ ແລະ ພວກເຂົາຈະສາມາດມີສ່ວນຮ່ວມກັບ ຄົນອື່ນໆ ໃນວຽກງານທີ່ໜ້າປະທັບໃຈ ແລະ ດີເລີດຢ່າງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກະທຳໄປ. ວຽກງານທີ່ເອື້ອຍນ້ອງໃນສາສນາຈັກຖືກຂໍໃຫ້ເຮັດໃນວັນເວລາຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງນ້ອຍໜ້າ ຫລື

ບໍ່ສໍາຄັນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຜ່ານການຮັບໃຊ້ທີ່ສັດຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາຈະສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງການເຫັນດ້ວຍຂອງພຣະອົງ ແລະ ພອນທີ່ໄດ້ມີພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງສະຖິດຢູ່ນໍາ.

ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄວນຮູ້ອີກວ່າ ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສາມາດຈັດຫາບ່ອນປອດໄພ, ບ່ອນຫລົບໄພ, ແລະ ການປົກປ້ອງໃຫ້ໄດ້.¹⁷ ເມື່ອວັນເວລາຂອງເຮົາເລີ່ມນັບມື້ນັບຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍຂຶ້ນ, ເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມຈະຊ່ວຍປົກປ້ອງບ້ານເຮືອນຂອງສີໂອນຈາກສຽງແກ່ກ້າຂອງ ໂລກ ແລະ ອິດທິພົນທີ່ລ່າເຫຍື່ອ, ປົວຢວນຂອງສັດຕູ. ຜ່ານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການສິດສອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ອິດທິພົນຂອງສະຕີທີ່ຊອບທໍາສາມາດເປັນພອນໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະບິດານັບເປັນຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນ.

ການເປັນສານຸສິດທີ່ດູແລ ແລະ ປະຕິບັດ

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈວ່າ ການຢຽມສອນເປັນການສະແດງອອກເຖິງການເປັນສະມາຊິກ ແລະ ເປັນວິທີທີ່ສໍາຄັນຫລາຍທີ່ຈະໃຫ້ກຽດແກ່ພັນທະສັນຍາຂອງພວກເຂົາ. ພາກສ່ວນຂອງການເປັນສານຸສິດນີ້ ຄວນຄ້າຍຄືກັບການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້. ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ກໍາມະການຝ່າຍຢຽມສອນຈາກແຕ່ລະຫວອດຈະໄດ້ຮັບການມອບໝາຍໃຫ້ປະເມີນເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ແກ້ບກໍາການບໍລິຈາກ ເພື່ອຈະໄດ້ແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ຄົນຂັດລົນ. ຕະຫລອດປີຜ່ານມາ, ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມ ແລະ ຜູ້ນໍາໄດ້ຮຽນຮູ້ເທື່ອລະຂຶ້ນຕອນ ແລະ ໄດ້ພັດທະນາຕົນໃນເລື່ອງຄວາມສາມາດເພື່ອດູແລຄົນອື່ນ. ກໍມີບາງເວລາເມື່ອເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການໄປຢຽມຢາມ, ການສອນບົດຮຽນ, ແລະ ການປະຈິດໝາຍນ້ອຍໄວ້ໜ້າເຮືອນຂອງເອື້ອຍນ້ອງ. ການກະທໍາດັ່ງກ່າວໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອເອື້ອຍນ້ອງຮຽນຮູ້ແບບແຜນຂອງການດູແລ. ເຊັ່ນດຽວກັບຜູ້ຄົນໃນວັນເວລາຂອງໂມເຊໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກິດອັນຍິດຍາວນັ້ນ, ເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມໃນຕອນນັ້ນກໍມີກິດປາກເປົ່າ ແລະ ເປັນລາຍລັກອັກສອນທີ່ຕ້ອງປະຕິບັດຕາມຄືກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈວິທີທີ່ຈະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ໂດຍທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຢ່າງຫລວງຫລາຍທີ່ຈະສົງເຄາະ ແລະ ຊ່ວຍກູ້ໃນຊີວິດຂອງເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າໃນທຸກວັນນີ້, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາຈຶ່ງປະສົງໃຫ້ເຮົາເດີນຕາມເສັ້ນທາງທີ່ສູງກວ່າ ແລະ ສະແດງການເປັນສານຸສິດຂອງເຮົາ ໂດຍການດູແລຢ່າງຈິງໃຈຕໍ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍຈຸດປະສົງທີ່ສໍາຄັນນີ້ຢູ່ໃນໃຈ, ບັດນີ້ຜູ້ນໍາໄດ້ຖືກສອນໃຫ້ຖາມກ່ຽວກັບຄວາມສຸກສະບາຍທາງວິນຍານ ແລະ ທາງໂລກຂອງເອື້ອຍນ້ອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ

ກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້.¹⁸ ບັດນີ້ຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນນິໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະ “ມາຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກເອື້ອຍນ້ອງ
ແຕ່ລະຄົນ, ຊ່ວຍເຫລືອນາໆເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສັດທາຂອງນາໆ, ແລະ ຮັບໃຊ້.”¹⁹

ໃນຖານະທີ່ເປັນສານຸສິດທີ່ອຸທິດຕົນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ເຮົາໄດ້ພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງ
ເຮົາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດ ຖ້າຫາກພຣະອົງຢູ່ນີ້. ເຮົາຮູ້ວ່າ ສຳລັບພຣະອົງແລ້ວ ມັນແມ່ນ
ການດູແລຂອງເຮົາທີ່ສຳຄັນ, ແລະ ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງພະຍາຍາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການດູແລເອື້ອຍນ້ອງ
ແທນທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຈຳນວນສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ແລ້ວ. ການປະຕິບັດທີ່ແທ້ຈິງຖືກວັດແທກຕາມ
ຄວາມໃຈບຸນຂອງເຮົາຫລາຍກວ່າຄວາມດີເດັ່ນຂອງສະຖິຕິຂອງເຮົາ. ເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ເຮົາສຳເລັດຜົນ
ໃນການປະຕິບັດຂອງເຮົາໃນການເປັນຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນ ເມື່ອເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາສາມາດເວົ້າວ່າ,
“ຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນຂອງຂ້ອຍໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຂ້ອຍໃຫ້ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນທາງວິນຍານ” ແລະ “ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນ
ຂອງຂ້ອຍເປັນຫ່ວງເປັນໂຍນຳຂ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ” ແລະ “ຖ້າຂ້ອຍມີບັນຫາ, ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ
ຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນຂອງຂ້ອຍຈະຈັດການທັນທີ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງລໍຖ້າໃຫ້ຂ້ອຍຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອກ່ອນ.” ຜູ້ນຳ
ທີ່ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນຈະປົກສາຫາລິນຳກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ສະແຫວງ
ຫາ ແລະ ຮັບການເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບວິທີທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນ ແລະ ເຖິງວິທີທີ່ຈັດລະບຽບ
ແລະ ວິທີອອກປະຕິບັດສາສນາກິດທີ່ດີໃຈ.

ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ການຢູ່ຮຽນສອນເປັນວຽກງານເພີ່ມເຕີມຂອງອະທິການທີ່ຕ້ອງດູແລຝູງແກະ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ອະທິການ ແລະ ປະທານສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະຕ້ອງການ ການຮັບໃຊ້
ທີ່ດີໃຈຂອງຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ພວກເພີ່ນໃນການບັນລຸໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເພີ່ນ.
ຜ່ານການປະຕິບັດຂອງຜູ້ຢູ່ຮຽນສອນ, ປະທານສະມາຄົມສາມາດຮູ້ຈັກເຖິງຄວາມຢູ່ເປັນເປັນສຸກ
ຂອງເອື້ອຍນ້ອງແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນຫວອດ ແລະ ລາຍງານກ່ຽວກັບຄວາມຢູ່ເປັນເປັນສຸກຂອງເຂົາເຈົ້າ
ເມື່ອນາໆໄປພົບອະທິການ?

ປະທານ ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ສອນເຮົາວ່າ “ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມດ້ວຍສັດທາຢ່າງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ
ເພື່ອບັນລຸໜ້າທີ່ ທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ແກ່ເຮົາ, ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາການດີໃຈຈາກພຣະຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່
ສູງສຸດໃນການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາຈະບັນລຸຄວາມມະຫັດສະຈັນ.”²⁰
ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນຄວາມມະຫັດສະຈັນ
ເມື່ອພວກເຂົາຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ການຢູ່ຮຽນສອນເປັນແບບແຜນຂອງການເປັນສະມາຊິກທີ່
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາອີກ.

ການບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະ

ຄຳສອນນີ້ ແລະ ຄຳສອນທີ່ສຳຄັນອື່ນໆກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະ ຕອນນີ້ມີໃຫ້ພວກຫລານ ສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເພື່ອສຶກສາແລ້ວຢູ່ໃນປື້ມຊື່ວ່າ *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. ປື້ມຫົວນີ້ບັນຈຸບັນທຶກມໍລະດົກຂອງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະ ແລະ ສະຕີຂອງສາສນາຈັກນີ້. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເອື້ອຍນ້ອງຕະຫລອດທົ່ວໂລກກາຍເປັນໜຶ່ງ ແລະ ເປັນກຸ່ມກ້ອນດຽວ ດ້ວຍຈຸດປະສົງຂອງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະ ແລະ ແບບແຜນ ແລະ ສິດທິພິເສດ ຂອງການເປັນສານຸສິດ. ມັນເປັນພະຍາມເຖິງບົດບາດທີ່ສຳຄັນຂອງສະຕີໃນແຜນແຫ່ງ ຄວາມສຸກຂອງພຣະບິດາ, ແລະ ມັນໄດ້ສ້າງມາດຕະຖານທີ່ບໍ່ຫວ່ນໄຫວເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອ, ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດ, ແລະ ສິ່ງທີ່ເຮົາປ້ອງກັນ. ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ “ສຶກສາປື້ມຫົວນີ້ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຈິງທີ່ບໍ່ມີເວລາສິ້ນສຸດ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ດົນໃຈເປັນອິດທິພົນໃນຊີວິດ [ຂອງເຮົາ].”²¹

ການຮູ້ວ່າ ການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະເປັນການສ້າງອັນສູງສຸດ, ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ບອກເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະວ່າ: “ມັນແມ່ນສຳລັບພວກທ່ານເພື່ອຈະໄດ້ ນຳພາໂລກ ແລະ ເພື່ອນຳພາສະຕີໃນໂລກໂດຍສະເພາະ. ... ພວກເຈົ້າເປັນຫົວ,” ເພິ່ນກ່າວ, “ບໍ່ແມ່ນຫາງ.”²² ເມື່ອເວລາແຫ່ງການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃກ້ເຂົ້າມາ, ຂ້າພະເຈົ້າ ຫວັງວ່າພວກຫລານສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ເປັນສະຕີທີ່ຊື່ສັດ ຜູ້ນຳໃຊ້ຫລັກທຳ ແລະ ແບບແຜນຂອງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ເມື່ອສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະ ກາຍເປັນວິທີຂອງຊີວິດສຳລັບພວກເຂົາ, ແລ້ວພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມເປັນໜຶ່ງກັບ ຄົນອື່ນໆເພື່ອບັນລຸຈຸດປະສົງອັນສູງສູງຂອງມັນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີປະຈັກພະຍາມເຖິງສາສນາຈັກ ຂອງພຣະເຢຊູຄິດທີ່ແທ້ຈິງ ຊຶ່ງຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ນີ້, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບ ແບບແຜນຂອງການເປັນສິດທິຊົນ ທີ່ຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່ເມື່ອພະຜູ້ເປັນເຈົ້າດົນໃຈສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໃຫ້ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຂຶ້ນ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 3.
2. ເບິ່ງ ລູກາ 10:38--42.
3. ເບິ່ງ ໂປຣັຟ 11:20--27.
4. ເບິ່ງ ກິດຈະການ 18:24--26; ໂຣມ 16:3--5.
5. ເບິ່ງ ຟິລິປປີ 4:1--4.
6. See Doctrine and Covenants 25.

7. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 12.
8. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:602.
9. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:5.
10. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 97.
11. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 15.
12. See Doctrine and Covenants 109:22; see also Sheri L. Dew, in *Daughters in My Kingdom*, 128.
13. See Doctrine and Covenants 84:19; see also Ezra Taft Benson, in *Daughters in My Kingdom*, 129.
14. *Daughters in My Kingdom*, 131.
15. Boyd K. Packer, in *Daughters in My Kingdom*, 99.
16. John A. Widtsoe, in *Daughters in My Kingdom*, 25.
17. See *Daughters in My Kingdom*, 86–87.
18. See *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.5.4.
19. *Handbook 2*, 9.5.1.
20. Thomas S. Monson, in *Daughters in My Kingdom*, 91.
21. First Presidency, in *Daughters in My Kingdom*, ix.
22. Joseph F. Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 66.

ກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ

ໂດຍ ຊິວເວຍ ເອັຈ ອອນເຣດ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ບໍ່ດົນນີ້ສາມີກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປເມືອງນາລູ, ລັດອິລິນອຍ. ຕອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປນັ່ງຢູ່
ຂັ້ນເທິງຂອງຮ້ານຄ້າຕຶກຫລັງທີ່ແອັມດ້ວຍດິນຈີ່ສີແດງ, ບ່ອນທີ່ສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໃຊ້ເປັນຫ້ອງ
ການ ແລະ ເຮັດທຸລະກິດ. ພວກເຮົາໄດ້ຟັງຜູ້ນຳທ່ຽວດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ ຜູ້ເລົ່າເຫດການປະຫວັດສາດ
ບາງຢ່າງໃຫ້ຟັງກ່ຽວກັບການຟື້ນຟູ ຊຶ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ.

ຄວາມຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວນຄືນກັບໄປຫາຕອນສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ
ຄຳສອນບາງຢ່າງທີ່ເອື້ອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມໄດ້ຮັບ ຈາກສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢູ່ໃນຫ້ອງ
ນັ້ນເອງ. ຄຳສອນເຫລົ່ານັ້ນກາຍເປັນຫລັກທຳພິນຖານໃຫ້ສະມາຄົມສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ. ຈຸດປະສົງ,
ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບ້ານເຮືອນຂອງສີໂອນ, ແລະ ສະແຫວງຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສິນ
ໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນນັບແຕ່ຕອນເລີ່ມຕົ້ນ. ເຂົາເຈົ້າເຮັດວຽກງານຕາມຄຳສອນຂອງສາສດາຂອງເຮົາຢ່າງ
ສະໝໍ່າສະເໝີ.

ໃນການຊຸມນຸມໃນຕອນຕົ້ນນັ້ນ, ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ອ້າງເຖິງສານຂອງໂປໂລຫາຊາວ
ໂກຣິນໂທ. ໃນຄຳປາໄສອັນມີພະລັງກ່ຽວກັບຄວາມໃຈບຸນນີ້, ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງສັດທາ, ຄວາມຫວັງ,
ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ ໂດຍສະຫລຸບວ່າ “ແຕ່ສິ່ງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າແມ່ນຄວາມໃຈບຸນ.”¹

ພຣະອົງໄດ້ບັນຍາຍເຖິງຄຸນສົມບັດຂອງການເປັນໜຶ່ງໃນຄວາມໃຈບຸນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຄວາມໃຈບຸນກໍ່ອິດທິນດິນນານ ແລະ ມັກໃນການເມດຕາກະລຸນາ; ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຫຼີງສາ,
ບໍ່ອວດອ້າງ,

“... ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ຄິດເຫັນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ບໍ່ມີໃຈຮ້າຍງ່າຍ;

“ບໍ່ຍິນດີໃນການອະທຳ, ແຕ່ຍິນດີໃນການສັດຈິງ;

“ສູ້ທົນທຸກສິ່ງ, ເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ຫວັງໃນທຸກສິ່ງ, ອົດທົນກັບທຸກສິ່ງ.

“ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ.”²

ໃນການກ່າວກັບບັນດາເອື້ອຍນ້ອງ, ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຢ່າຈຳກັດໃນພາບຂອງທ່ານກ່ຽວກັບຄຸນນະທຳຂອງເພື່ອນບ້ານຂອງທ່ານ. ... ທ່ານຕ້ອງຂະຫຍາຍຈິດວິນຍານຂອງທ່ານອອກໄປຫາຄົນອື່ນຖ້າຫາກທ່ານ [ຢາກ] ເຮັດຄືກັນກັບພຣະເຢຊູ. ... ເມື່ອທ່ານມີຄວາມບໍລິສຸດແລະ ຄຸນນະທຳຫລາຍຂຶ້ນ, ເມື່ອທ່ານມີຄວາມດີຫລາຍຂຶ້ນ, ແລ້ວໃຈຂອງທ່ານຈະໃຫຍ່ຂຶ້ນ—ຂໍໃຫ້ມັນຈົ່ງຂະຫຍາຍອອກໄປຫາຄົນອື່ນ—ທ່ານຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນໄດ້ດົນນານ ແລະ ອົດທົນກັບຄວາມຜິດພາດຂອງມະນຸດ. ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດນັ້ນລຳຄ່າຫລາຍເທົ່າໃດນໍ!”³

ພຣະຄຳພີປະກາດວ່າ “ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ” ໄດ້ກາຍເປັນຄຳຂວັນຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ ເພາະວ່າມັນໄດ້ຮັບເອົາຄຳສອນເຫລົ່ານີ້ ແລະ ສົ່ງໃຫ້ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ມອບໃຫ້ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະເປັນຄືນ “ຊ່ອຍສົງເຄາະຄົນຍາກຈົນ” ແລະ ເພື່ອ “ກູ້ຈິດວິນຍານ.”⁴

ຫລັກທຳພື້ນຖານເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຮັບເອົາໂດຍເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ເພາະວຽກງານເຊັ່ນນັ້ນເປັນວຽກງານຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ.

ຄວາມໃຈບຸນຄືຫຍັງ? ເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມໃຈບຸນໄດ້ແນວໃດ?

ສາດສະດາມໍນອນໄດ້ບັນຍາຍກ່ຽວກັບຄວາມໃຈບຸນວ່າເປັນຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄິດ,⁵ ແລະ ໂປໂລກໍໄດ້ສອນວ່າ “ຄວາມໃຈບຸນ ... ເປັນສາຍຕູກກັດທີ່ຄົບຖ້ວນ,”⁶ ແລະ ນິໄຟໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດໄວ້ຂໍ້ໜຶ່ງວ່າ ມະນຸດທັງປວງຄວນມີຄວາມໃຈບຸນ, ຊຶ່ງຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມຮັກ.”⁷

ໃນການທົບທວນຄຳບັນຍາຍຂອງ ໂປໂລທີ່ກ່າວຜ່ານກ່ຽວກັບຄວາມໃຈບຸນ, ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ໄດ້ເປັນການກະທຳເທື່ອດຽວ ຫລື ເປັນບາງສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ມອບໃຫ້, ແຕ່ເປັນສະພາບ ຂອງການເປັນຢູ່, ສະພາບຂອງຫົວໃຈ, ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ສ້າງການປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ມັນອນກໍໄດ້ສອນວ່າ ຄວາມໃຈບຸນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ສານຸສິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະວ່າຄວາມໃຈບຸນເຮັດໃຫ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍລິສຸດ.⁸ ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ຄວາມໃຈບຸນເປັນຂອງປະທານອັນສູງສົ່ງ ຊຶ່ງເຮົາຕ້ອງສະແຫວງຫາ ແລະ ອະທິຖານທູນຂໍ. ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມໃຈບຸນໃນໃຈຂອງເຮົາ ກ່ອນເຮົາຈະໄດ້ຮັບອານາຈັກຂຶ້ນສູງເປັນນູນມໍລະດົກ.⁹

ດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ເຮົາຫຼຸ່ມຫໍ່ຕົນເອງດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ,¹⁰ ເຮົາຕ້ອງທູນຖາມວ່າ ຄຸນສົມບັດແບບໃດທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ພັດທະນາຄວາມໃຈບຸນ.

ທຳອິດ ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມປາຖະໜາປາກົດຄວາມໃຈບຸນຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ ພຣະຄິດຫລາຍຂຶ້ນ.

ຂຶ້ນຕອນຕໍ່ໄປຄື ການອະທິຖານ. ມັນອນໄດ້ແນະນຳເຮົາໃຫ້ “ອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສູດພະລັງ ແຫ່ງໃຈ, ເພື່ອ [ເຮົາ] ຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້.” ຄວາມຮັກຢ່າງພຣະເຈົ້ານີ້ຄືຄວາມໃຈບຸນ, ແລະ ເມື່ອເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້, ແລ້ວ “ເຮົາຈະເປັນຄືກັນກັບພຣະອົງ.”¹¹

ການອ່ານພຣະຄຳພິທູກວັນ ສາມາດນຳຈິດໃຈຂອງເຮົາມາຫາພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີຮູບແຜ່ນໜຶ່ງທີ່ແຕ້ມໂດຍ ມິເນີວາ ທີອາເຈີ ໃສ່ຊື່ວ່າ ການຊອກຫາແກະທີ່ເສຍໄປ. ມັນເປັນພາບຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຢືນຢູ່ໃນທ່າມກາງຝູງແກະຂອງ ພຣະອົງ ແລະ ຫອບແກະໂຕນ້ອຍໜຶ່ງໄວ້ຢູ່ໃນອ້ອມແຂນຂອງພຣະອົງ. ມັນຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າວາດພາບ ເຫັນຄຳຂໍ້ຮ້ອງຂອງພຣະອົງທີ່ວ່າ “ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາເນີ,”¹² ຊຶ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ມັນໝາຍເຖິງການປະຕິບັດຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບທ່ານ ແລະ ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈພິເສດແກ່ຄົນທີ່ຂັດສົນ.

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຕົວຢ່າງທີ່ເດັ່ນເຖິງວິທີທີ່ຈະຂະຫຍາຍຄວາມໃຈບຸນອອກໄປ. ໃນລະຫວ່າງ ການປະຕິບັດສາສນາກິດຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຄົນຫົວໂຫຍ, ຕໍ່ຄົນບາບ, ຕໍ່ຄົນເປັນທຸກ, ແລະ ຕໍ່ຄົນເຈັບປ່ວຍ. ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຮັ່ງມີ;

ຕໍ່ຜູ້ຍິງ, ເດັກນ້ອຍ, ແລະ ຜູ້ຊຳຍາ; ຕໍ່ຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ຄົນແປກໜ້າ. ພຣະອົງໄດ້ອະໄພໃຫ້ແກ່
ຄົນທີ່ກ່າວຫາພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັບທຸກໜ້າລະມານ ແລະ ຕາຍເພື່ອມວນມະນຸດທັງປວງ.

ຕະຫລອດຊີວິດສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ, ເພິ່ນກໍໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມໃຈບຸນ ເມື່ອເພິ່ນເອື້ອມ
ອອກໄປຫາຄົນອື່ນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ນັບຖືສັນຊ້າຍນ້ອງ. ເພິ່ນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີເພາະຄວາມເມດຕາ,
ຄວາມຮັກ, ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍຂອງເພິ່ນຕໍ່ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເພິ່ນ.

ທຸກວັນນີ້, ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍທີ່ມີສາດສະດາ ຜູ້ເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມໃຈບຸນ. ປະທານທອນມັສ
ແອັສ ມອນສັນ ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ແກ່ໂລກ. ເພິ່ນມີຄວາມໃຈບຸນ. ເພິ່ນເປັນຄົນດີ, ມີເມດຕາ,
ແລະ ມີໃຈເພື່ອແຜ່; ເປັນຜູ້ປະຕິບັດທີ່ແທ້ຈິງຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ປະທານມອນສັນສອນວ່າ: “ຄວາມໃຈບຸນຄືການມີຄວາມອົດທົນກັບບາງຄົນຜູ້ທີ່ດູກູກເຮົາ.
ມັນເປັນການຢັບຢ້ຽມໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍໃຈໄວ. ມັນເປັນການຮັບຮູ້ຄວາມອ່ອນແອ ແລະ
ຄວາມຂາດຕົກບົກຜ່ອງ. ມັນເປັນການຮັບຮູ້ຄົນອື່ນດັ່ງທີ່ເຂົາເປັນຢູ່ແທ້ໆ. ມັນເປັນການເບິ່ງຂ້າມ
ການປະກົດທາງຮ່າງກາຍ ໄປຫາຄຸນສົມບັດທີ່ຈະບໍ່ເສົ້າໝອງລົງເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ. ມັນເປັນການ
ຕ້ານທານກັບການຕັດສິນຄົນອື່ນແບບທັນດ່ວນ.”¹³

ເມື່ອເຮົາມີຄວາມໃຈບຸນ, ເຮົາຈະຮັບໃຊ້ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນໃນຕອນທີ່ບໍ່ສະດວກ ແລະ
ບໍ່ຄິດຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນຍົກຍ້ອງ ຫລື ຈ່າຍທົດແທນ. ເຮົາບໍ່ລໍຖ້າການມອບໝາຍໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອ
ເພາະມັນກາຍເປັນລັກສະນະຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາເລືອກເປັນຄົນດີ, ເປັນໜ່ວງເປັນໄຍ, ເພື່ອແຜ່, ອົດທົນ,
ຮັບຮູ້, ອະໄພ, ຮັບເຂົ້າຢູ່ນຳ, ແລະ ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວ, ແລ້ວເຮົາຈະພົບວ່າ ເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນ.

ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ຈັດໃຫ້ມີຫລາຍວິທີທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ວິທີໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນການ
ຝຶກຝົນຄວາມໃຈບຸນຄື ຜ່ານການຢຽມສອນ. ຜ່ານການຢຽມສອນຢ່າງໄດ້ຜົນ ເຮົາຈະມີໂອກາດຫລາຍ
ທີ່ຈະຮັກ, ປະຕິບັດ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ການສະແດງຄວາມໃຈບຸນ, ຫລື ຄວາມຮັກ, ຈະເຮັດໃຫ້
ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາໄດ້ຮັບການຊຳລະລ້າງ ແລະ ບໍລິສຸດ, ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະຫລາດໃຈຫລາຍ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງການກະທຳຈົນນັບ
ບໍ່ຖ້ວນເຖິງຄວາມໃຈບຸນໃນທຸກວັນ ໂດຍຜູ້ຢຽມສອນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ຜູ້ໄດ້ປະຕິບັດໂດຍບໍ່
ເຫັນແກ່ຕົວຕໍ່ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຂັດສົນ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສຳລັບຜູ້ຢຽມສອນທີ່ຊຸ່ມຊື່ນເຫລົ່ານັ້ນ,

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວວ່າ, ຜ່ານການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນນັ້ນ, ທ່ານໄດ້ເຮັດຕາມ
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ທ່ານໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ເມື່ອທ່ານຊ່ວຍເຫລືອ,
ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ, ເຊິດຊູ, ປອບ ໂຍນ, ຟັງ, ໃຫ້ກຳລັງໃຈ, ບຳລຸງລ້ຽງ, ສອນ, ແລະ ໃຫ້ຄວາມ
ຂຶ້ນແຂງແກ່ເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ການດູແລຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນຕົວຢ່າງສິ່ງກ່ຽວກັບ
ການປະຕິບັດເຊັ່ນນັ້ນ.

ນາງໂຮຊາເປັນໂລກເບົາຫວານໜັກ ແລະ ມີຄວາມເຈັບເປັນຢ່າງອື່ນອີກ. ນາງໄດ້ມາເຂົ້າຮ່ວມ
ສາສນາຈັກສອງສາມປີຜ່ານມານີ້. ນາງລ້ຽງລູກນ້ອຍດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ. ນາງໄດ້ທຽວເຂົ້າໂຮງໝໍ
ເລື້ອຍໆ ແລະ ຕ້ອງຢູ່ເປັນເວລາສອງສາມມື້ທຸກເທື່ອ. ຜູ້ຢ້ຽມສອນທີ່ດີຂອງນາງບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ພາ
ນາງໄປໂຮງໝໍເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມ ແລະ ປອບ ໂຍນນາງຢູ່ໂຮງໝໍນຳອີກ
ໃນຂະນະທີ່ຕ້ອງໄດ້ດູແລລູກຊາຍຂອງນາງຢູ່ບ້ານ ແລະ ພາໄປໂຮງຮຽນ. ຜູ້ຢ້ຽມສອນຂອງນາງ
ໄດ້ເປັນເພື່ອນ ແລະ ເປັນຄອບຄົວຂອງນາງ.

ຫລັງຈາກໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມເອື້ອຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງສອງສາມເທື່ອ, ນາງແຄຕິໄດ້ພົບເຫັນວ່າ
ເອື້ອຍນ້ອງຄົນນັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກອ່ານ ແລະ ກໍຢາກຮຽນ. ນາງແຄຕິໄດ້ສະເໜີຊ່ວຍເຫລືອ ເຖິງແມ່ນວ່າ
ນາງຮູ້ວ່າຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາດົນ, ຕ້ອງອົດທົນ, ແລະ ເຮັດເປັນປະຈຳ.

ນາງເອ້ມມະລິເປັນເມຍສາວຜູ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງ. ສາມີຂອງນາງຊື່ ໄມ ໂກ ບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈ
ກັບເລື່ອງສາສນາ. ເມື່ອນາງເອ້ມມະລິລົ້ມປ່ວຍລົງ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງໝໍຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ, ນາງຄາລິ
ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະຄົນໜຶ່ງຜູ້ເປັນເພື່ອນບ້ານ ໄດ້ເອົາຂອງກິນໄປໃຫ້ຄອບຄົວ,
ເບິ່ງແຍງລູກນ້ອຍຂອງເຂົາເຈົ້າ, ທຳຄວາມສະອາດບ້ານເຮືອນ, ແລະ ຈັດການເລື່ອງໃຫ້ນາງເອ້ມມະລິ
ໄດ້ຮັບພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງທ້າວໄມ ໂກ
ອ່ອນໂຍນລົງ. ລາວໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປໂບດ ແລະ ພົບກັບຜູ້ສອນສາສນາ. ບໍ່ດົນມານີ້ ນາງເອ້ມມະລິ
ກັບທ້າວໄມ ໂກ ກໍໄດ້ຮັບບັບຕິສະນາ.

ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ. ຄວາມໃຈບຸນຄືຄວາມດີ, ຄວາມໃຈບຸນບໍ່ຄິດເຫັນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ
ແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ສູ້ທົນທຸກສິ່ງ, ອົດທົນກັບທຸກສິ່ງ.¹⁴

ປະທານເຮັນລິ ບີ ໄອລິງ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ປະຫວັດສາດຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍ
ເລື່ອງລາວກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ອັນດີເດັ່ນທີ່ບໍ່ເຫັນແກ່ຕົວເຊັ່ນນັ້ນ. ... ສະມາຄົມນີ້ປະກອບດ້ວຍ
ສະຕີຜູ້ທີ່ຄວາມໃຈບຸນເລີ່ມຕົ້ນຈາກໃຈທີ່ປ່ຽນແປງ ໂດຍຄວາມເໝາະສົມສຳລັບ ແລະ ໂດຍການ

ຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ມີໃຫ້ຢູ່ໃນສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາເຈົ້າເລື່ອງຄວາມໃຈບຸນມາຈາກພຣະອົງຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງ—ແລະ ມາຈາກຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມເມດຕາອັນບໍ່ສິ້ນສຸດຂອງພຣະອົງ—ແລະ ໂດຍພຣະວິນຍານສັກສິດ, ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາ ເພື່ອຊ່ອຍຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມເມດຕາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເພາະສິ່ງນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດ ແລະ ສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ທຳມະດາສຳລັບຄົນອື່ນ ແລະ ເພື່ອພົບຄວາມສຸກແນ່ນແຕ່ໃນຕອນທີ່ຄວາມຕ້ອງການອັນຫລວງຫລາຍບໍ່ໄດ້ຮັບການຕອບສະໜອງກໍຕາມ.”¹⁵

ການຈັດຫາການຮັບໃຊ້ ແລະ ການມີຄວາມໃຈບຸນຕໍ່ຄົນອື່ນ ຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາເອົາຊະນະບັນຫາຂອງເຮົາເອງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ທຳທາຍຫລາຍປານໃດ.

ບັດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫວນກັບໄປຫາຄຳສອນຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ທີ່ກ່າວກັບເອື້ອຍນ້ອງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຟື້ນຟູນັ້ນ. ໃນການສົ່ງເສີມໃຫ້ມີຄວາມໃຈບຸນ ແລະ ຄວາມເມດຕາກະລຸນາ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຖ້າຫາກພວກທ່ານດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳເຫລົ່ານີ້, ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງເຫລື້ອງເຫລື້ອມຈະເປັນລາງວັນຂອງທ່ານໃນອານາຈັກຂຸ້ນສູງ! ຖ້າຫາກທ່ານດຳລົງຊີວິດຕາມສິດທິພິເສດ, ເຫລົ່າທູດຈະບໍ່ສາມາດຖືກຫັກຫ້າມໃຫ້ມາກ່ຽວຂ້ອງກັບພວກທ່ານໄດ້.”¹⁶

ເຊັ່ນດຽວກັບໃນຕອນຕົ້ນຢູ່ເມືອງນາລູ, ບ່ອນທີ່ພວກເອື້ອຍນ້ອງໄດ້ອອກໄປຊອກຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສົນ, ທຸກວັນນີ້ກໍເໝືອນກັນ. ເອື້ອຍນ້ອງໃນອານາຈັກເປັນຫລັກຄ້າລູນທາງວິນຍານ, ຮັບໃຊ້ຢ່າງເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ອຸທິດຕົນ. ຄູ່ປ່ຽນສອນທີ່ອຸທິດຕົນຈະປ່ຽນປາມ ແລະ ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍຕໍ່ກັນແລະກັນ. ເຂົາເຈົ້າຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ເຮັດດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ.

ສະຕີທຸກຄົນຢູ່ໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະສາມາດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມໃຈບຸນຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ເປັນພະລັງປົນປົວແກ່ຄົນອື່ນ ແລະ ແກ່ເຂົາເຈົ້າເອງ. ເຂົາເຈົ້າມາຮູ້ຈັກດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນໃຈວ່າ ຄວາມໃຈບຸນເປັນຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ເຄີຍລົ້ມເຫລວ.

ເມື່ອທ່ານອ່ານປະຫວັດສາດຂອງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ, ມັນຈະດົນໃຈທ່ານໃຫ້ຄືນພົບວ່າ ຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄູນທີ່ສຳຄັນນີ້ ເປັນເໝືອນເສັ້ນດ້າຍທີ່ປະສານເຂົ້າກັນຕະຫລອດປື້ມຫົວນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມ້ວນທ້າຍດ້ວຍການເຊື່ອເຊີນສະຕິທຸກຄົນໃນສາສນາຈັກ ໃຫ້ທູນຂໍໃຫ້ຕົນເຕັມໄປດ້ວຍ ຂອງປະທານແຫ່ງຄວາມໃຈບຸນ, ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ. ຈົ່ງໃຊ້ແຫລ່ງທັງໝົດຂອງ ທ່ານເພື່ອເຮັດຄວາມດີ, ນຳການສົງເຄາະ ແລະ ຄວາມລອດມາໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບທ່ານ, ຮ່ວມທັງ ຄອບຄົວຂອງທ່ານເອງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ແກ່ຄວາມພະຍາຍາມ ຂອງທ່ານ.

ຂໍໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດມີຕໍ່ເຮົາ, ແລະ ສັດທາ ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູຂອງເຮົາຕໍ່ການຊົດໃຊ້ ຈົ່ງສົ່ງເສີມເຮົາໃຫ້ພັດທະນາ ແລະ ນຳໃຊ້ຄວາມໃຈບຸນ ກັບຄົນອື່ນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ. ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. 1 ໂກຣິນໂທ 13:13.
2. 1 ໂກຣິນໂທ 13:4–8.
3. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 23.
4. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, 17.
5. ໂມໂຣໄນ 7:47.
6. ໂກໂລຊາຍ 3:14.
7. See 2 Nephi 26:30.
8. ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 7:48.
9. See Ether 12:34; ໂມໂຣໄນ 10:21.
10. See Doctrine and Covenants 88:125.
11. ໂມໂຣໄນ 7:48.
12. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 21:16–17.
13. Thomas S. Monson, “Charity Never Faileth,” *Liahona*, Nov. 2010, 124.
14. 1 ໂກຣິນໂທ 13:4, 5, 7, 8.
15. Henry B. Eyring, “The Enduring Legacy of Relief Society,” *Liahona*, Nov. 2009, 121.
16. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 454.

ກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ

ໂດຍ ບາບາລາ ທອມສັນ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະ

ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈເບີກບານ ແລະ ຊິນຊິມ, ແລະ ແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້!¹
ທຸກເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານຂໍ້ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະມີຄວາມສຸກສະເໝີ. ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເບີກບານ
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບຄຳສັນຍາ ແລະ ພອນຫລາຍຢ່າງທີ່ເປັນພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສະແຫວງທີ່ຈະແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບ
ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ, ມັນຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງໄດ້ມີຮຸນມັດທຳຄວາມສະອາດ
ເຮືອນຂອງພວກເພິ່ນເພື່ອຂາຍ. ໃນລະຫວ່າງສອງສາມເດືອນຜ່ານມານີ້ ດັ່ງທີ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າຊ່ອຍກັນທຳຄວາມສະອາດ ເກັບເຂົ້າຂອງຢູ່ບ້ານຂອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຮົາ
ໄດ້ພົບເຫັນປຶ້ມປະຫວັດຄອບຄົວ ແລະ ເອກະສານທີ່ສຳຄັນຫລາຍຢ່າງ. ມັນເປັນສິ່ງດຶງດູດໃຈຫລາຍ
ທີ່ໄດ້ອ່ານປະຫວັດສ່ວນຕົວ ແລະ ປັດຈຸບັນຂອງພໍ່ແມ່ ແລະ ພໍ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້
ຖືກເຕືອນກ່ຽວກັບພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເພິ່ນໄດ້ເຮັດ ແລະ ຮັກສາ.

ແມ່ຜູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ອິເລນ ແຮງ ໄຮເນີ ເປັນແມ່ໜຸ່ມໃນປີ 1912 ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ຮັບປັດຈຸບັນ.
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານພອນຂອງເພິ່ນ, ແຖວນີ້ປະທັບໃຈຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍ ແລະ ຝັ່ງຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: “ເຈົ້າໄດ້ຖືກເລືອກໄວ້ນັບຕັ້ງແຕ່ກ່ອນການວາງຮາກຖານຂອງໂລກ, ແລະ ເປັນວິນຍານ
ດວງໜຶ່ງທີ່ຖືກເລືອກໃຫ້ມາສູ່ວັນເວລານີ້. ... ປະຈັກພະຍານຂອງເຈົ້າຈະຂະຫຍາຍອອກໄປ ແລະ
ເຈົ້າຈະສາມາດເປັນພະຍານ. ... ຜູ້ທຳລາຍໄດ້ສະແຫວງທີ່ຈະທຳລາຍເຈົ້າ, ແຕ່ຖ້າຫາກເຈົ້າແນບ
ສະນິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ, ແລ້ວມັນ [ຜູ້ທຳລາຍ] ຈະບໍ່ມີອຳນາດທີ່ຈະທຳຮ້າຍເຈົ້າ. ຜ່ານຄວາມ
ຊື່ສັດຂອງເຈົ້າ, ເຈົ້າຈະມີພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຜູ້ທຳລາຍຈະໜີໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຈົ້າ ເພາະຄວາມຊື່ສັດ
ຂອງເຈົ້າ. ... ເມື່ອຊົ່ວໂມງແຫ່ງຄວາມຢ້ານກົວ ແລະ ການທົດລອງມາເຖິງເຈົ້າ ຖ້າຫາກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນ

ບ່ອນລັບລີ້ຂອງເຈົ້າໃນການອະທິຖານ ແລ້ວຫົວໃຈຂອງເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການປອບ ໂຍນ ແລະ ອຸປະປະສັກ ຈະຖືກຍົກອອກໄປ.”²

ແມ່ຜູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາວ່າ ຖ້າຫາກເພິ່ນຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເພິ່ນ ແລະ ຢູ່ໃກ້ ພຣະເຈົ້າ, ແລ້ວຊາຕານຈະບໍ່ສາມາດມີອຳນາດເໝືອເພິ່ນ. ເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບການປອບ ໂຍນ ແລະ ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃນການທົດລອງຂອງເພິ່ນ. ຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ເກີດເປັນຈິງໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ.

ນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກ່ຽວກັບ (1) ຄວາມສຳຄັນຂອງການແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ ແລະ (2) ຄວາມສຸກ ແລະ ການປົກປ້ອງທີ່ມາຈາກການຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ.

ບາງຄົວຢ່າງ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຊ້ຈາກ *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. ປຶ້ມນີ້ເຕັມໄປດ້ວຍຕົວຢ່າງຂອງສະຕີຜູ້ໄດ້ພົບຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຮັກສາ ພັນທະສັນຍາ.

ຄວາມສຳຄັນຂອງການແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ

ປຶ້ມວັດຈະນະນຸກົມບອກເຮົາວ່າ ພັນທະສັນຍາເປັນພັນທະລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບມະນຸດ. “ຕາມຄວາມດີງາມຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງເງື່ອນໄຂຂຶ້ນ, ຊຶ່ງມະນຸດຮັບຮູ້. ... ພຣະກິດຕິຄຸນ ໄດ້ຖືກຈັດໄວ້ໃນແບບທີ່ຫລັກກຳ ແລະ ພິທີການຕ່າງໆຈະໄດ້ຮັບ ໂດຍພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງຜູກມັດຜູ້ຮັບໄວ້ ພາຍໃຕ້ພັນທະ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ໜັກແໜ້ນ ເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ຂໍຜູກມັດ.”³ ໃນສຳນວນທີ່ວ່າ “ແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ,” ຄຳວ່າ *ແນບສະນິດ* ໝາຍຄວາມວ່າ “ຕິດແທດຢ່າງຄັກແນ່ ແລະ ໃກ້ຊິດ” ກັບບາງສິ່ງ.⁴

ໃນພຣະຄຳພີ ເຮົາຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຊາຍ ແລະ ຍິງ ຜູ້ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ ມອບຄຳແນະນຳກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຈະເຮັດເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ພັນທະສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ຈາກນັ້ນ ເມື່ອພັນທະສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຮັກສາ, ແລະ ພອນແຫ່ງຄຳສັນຍາຈະຕິດຕາມມາ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ຜ່ານພິທີການບັບຕິສະມາ, ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ເຮົາໄດ້ຕຽມຕົວເອງສຳລັບການບັບຕິສະມາ ໂດຍການມີສັດທາໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ກັບ ໃຈຈາກ ບາບຂອງເຮົາ, ແລະ ເຕັມໃຈຮັບພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ. ເຮົາໄດ້ເຮັດສັນຍາທີ່ຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ລະນິກເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕະຫລອດເວລາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ຈະ

“ເຕັມໃຈຈະແບກຫາບພາລະຂອງກັນແລະກັນ ເພື່ອຈະໄດ້ແບ່ງເບົາ.” ເຮົາໄດ້ສະແດງອອກວ່າ ເຮົາເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນທຸກກັບຄືນທີ່ເປັນທຸກ ແລະ ປອບໃຈຄືນທີ່ຕ້ອງການປອບໃຈ.⁵

ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ, ເຮົາໄດ້ຮັບພິທີການທີ່ສັກສິດຢ່າງອື່ນໆ ແລະ ໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາຢ່າງອື່ນໆ. ໃນຕອນຕົ້ນຂອງການຝຶກຝຸ້ນ, ສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ມີຄວາມຮິບຮ້ອນຫລາຍຢາກໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະວິຫານທີ່ສັນຍາໄວ້. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານແດ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ເປີດເຜີຍພິທີການຂອງ ພຣະອົງໃນນັ້ນແກ່ຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.⁶

“ຈຸດປະສົງຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະແມ່ນເພື່ອຕຽມທິດາ ຂອງພຣະອົງສຳລັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າຂອງຖານະປະໂລຫິດ ຊຶ່ງພົບເຫັນຢູ່ໃນພິທີການຂອງ ພຣະວິຫານ. ເອື້ອຍນ້ອງໃນນາວູໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ພຣະວິຫານສ້າງສຳເລັດດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ, ເພາະ ເຂົາເຈົ້າຮູ້, ເຊັ່ນດຽວກັບສາສດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ສັນຍາກັບແມ່ຜູ້ເມີຊີ ຟຽວດິງ ທອນສັນ, ວ່າພິທີການຈະນຳເຂົາເຈົ້າ ‘ອອກມາຈາກຄວາມມືດເຂົ້າສູ່ຄວາມສະຫວ່າງອັນໜ້າອັດສະຈັນໃຈ.’”⁷

“ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າ 5,000 ຄົນ ໄດ້ມາທີ່ພຣະວິຫານນາວູ ຫລັງຈາກການອຸທິດ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບຂອງປະທານສັກສິດ ແລະ ພິທີການຜະນຶກກ່ອນເຂົາເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນ ອອກເດີນທາງ” ໄປສູ່ຫ່ອມພູເຊົາເລັກ.⁸ ປະທານບຣິກຳ ຢັງ ແລະ ຜູ້ຄົນຂອງສາສນາຈັກຫລາຍຄົນ ແລະ ພະນັກງານສ້າງພຣະວິຫານໄດ້ໃຊ້ເວລາ, ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ ເພື່ອວ່າວຽກງານອັນສຳຄັນ ນີ້ຈະໄດ້ຖືກກະທຳໃຫ້ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຈະຄ້ຳຈູນເຮົາ ບໍ່ວ່າຈະເປັນໃນເວລາດີ ຫລື ໃນເວລາຫຍຸ້ງຍາກກໍຕາມ. ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ເຕືອນເຮົາວ່າ “ເຮົາເປັນຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາ ທີ່ຈະມອບແຫລ່ງຕ່າງໆຂອງເຮົາ ເຊັ່ນເວລາ ແລະ ເງິນຄຳ ແລະ ພອນສະຫວັນ—ທັງໝົດທີ່ເຮົາເປັນ ແລະ ທັງໝົດທີ່ເຮົາມີ. ເຮົາເປັນຄົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ແລະ ພຣະວິຫານເປັນຈຸດໃຈກາງ ຂອງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ. ມັນເປັນແຫລ່ງຂອງພັນທະສັນຍາ.”⁹

ພຣະຄຳພິເຕືອນເຮົາວ່າ ມັນຈະເປັນພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາທັງຫລາຍ—ວ່າເຮົາຈະດຳເນີນຊີວິດໃນ ພິທີການທັງໝົດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.¹⁰

ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ເມື່ອເຮົາແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ.

ຄວາມສຸກມາຈາກການຮັກສາພັນທະສັນຍາ

ໃນພຣະຄຳພີມ່ອນເຮົາໄດ້ອ່ານຄຳເທດສະໜາຂອງກະສັດເບັນຢາມິນ. ເພິ່ນໄດ້ສອນຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູຄຣິດ, ວ່າພຣະອົງຈະມາສູ່ໂລກ ແລະ ຮັບທຸກທໍລະມານໃນທຸກຮູບແບບ. ເພິ່ນໄດ້ສອນຜູ້ຄົນວ່າ ພຣະຄຣິດຈະຊົດໃຊ້ແທນບາບຂອງມວນມະນຸດ ແລະວ່າພຣະນາມຂອງພຣະອົງຈະເປັນພຣະນາມດຽວທີ່ພັນທະມະນຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດ.¹¹

ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບຄຳສອນທີ່ງົດງາມເຫລົ່ານັ້ນ, ຜູ້ຄົນຈຶ່ງຖ່ອມຕົນ ແລະ ປາຖະໜາດ້ວຍສູດຫົວໃຈທີ່ຈະເປັນອິດສະລະຈາກບາບ ແລະ ກາຍເປັນຜູ້ບໍລິສຸດ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກັບໃຈ ແລະ ມີສັດທາໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.¹² ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

“ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະເດັດມາເທິງເຂົາ ແລະ ເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ, ໂດຍທີ່ໄດ້ຮັບການໂຜດຈາກບາບຂອງເຂົາ ແລະ ໂດຍຄວາມສະຫງົບຈິດສຳນຶກ, ເພາະສັດທາຍິ່ງທີ່ເຂົາມີຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.”¹³

ອີກຕົວຢ່າງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄວາມສຸກທີ່ມາເຖິງຜ່ານຄວາມຊື່ສັດໃນການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ແບ່ງປັນພຣະກິດຕັ້ງຄຸນຂອງພຣະອົງກັບຄົນອື່ນ ໄດ້ສະແດງອອກໂດຍອຳໂມນ. ອຳໂມນກັບອ້າຍນ້ອງຂອງລາວໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນການຊ່ອຍເຫລືອຫລາຍພັນຄົນໃຫ້ມາຫາພຣະຄຣິດ. ຕໍ່ໄປນີ້ຄືຖ້ອຍຄຳຂອງອຳໂມນໃຊ້ບັນລະຍາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ ເມື່ອຫລາຍຕໍ່ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ເຮັດພັນທະສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າ:

ພວກເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະມີຄວາມປິຕິຍິນດີຫລາຍຂະໜາດໃດ.¹⁴

ຄວາມສຸກຂອງຂ້ອຍເຕັມປ່ຽນ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ໃຈຂອງຂ້ອຍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ, ແລະ ຂ້ອຍຈະປິຕິຍິນດີໃນພຣະເຈົ້າຂອງຂ້ອຍ.¹⁵

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເວົ້າແນ່ນແຕ່ສ່ວນນ້ອຍໜຶ່ງຂອງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.¹⁶

ບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດຈະມີເຫດຜົນຫລາຍແບບນີ້ທີ່ຈະປິຕິຍິນດີກັນກັບພວກເຮົາ.¹⁷

ການເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ ຈະຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ສາມາດມີພຣະວິນຍານສັກສິດ ຢູ່ນຳເຮົາ. ນີ້ຄືພຣະວິນຍານທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ.¹⁸

ສິ່ງຄາມ ໂລກຄົງທິສອງ ໄດ້ສ້າງຄວາມທຸກທໍລະມານຫລາຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍຕະຫລອດ ທົ່ວ ໂລກ. ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເຢຍລະມັນໄດ້ອົບທົບກັບການທົດລອງຫລາຍຢ່າງ. ປະທານ ສະມາຄົມສະຕິສິງຄາະທີ່ຊື່ສັດຢູ່ເມືອງສະຕູກາດ, ເຢຍລະມັນ ຊື່ຊິດສະເຕີ ມາເຣຍ ສະປາຍແດວ. ໃນການກ່າວເຖິງການທົດລອງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງພວກເຮົາໃນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຮົາເຖິງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ເປັນແຫລ່ງ ໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມແຂງແກ່ພວກເຮົາ. ... ດ້ວຍຄວາມສຸກ ພວກເຮົາໄດ້ຮ້ອງເພງສີ ໂອນ ແລະ ມີຄວາມໄວ້ ວາງໃຈນຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງເປັນໄປດ້ວຍດີ”¹⁹

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ເມື່ອສະມາຊິກຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເຂົາ, ເຂົາຈະຮູ້ສຶກມີຄວາມສຸກ ແນ່ນແຕ່ໃນຕອນ ທີ່ປະເຊີນກັບການທ້າທາຍອັນໃຫຍ່ຫລວງກໍຕາມ.

ນາງ ແຊຣາ ຣິຈ ເປັນສະຕິທີ່ຊ່ອຍທຳຄົນໜຶ່ງຜູ້ອາໄສຢູ່ເມືອງນາລູ ຜູ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນພຣະວິຫານ ກ່ອນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກຂັບໄລ່ໜີຈາກເມືອງ. ຕໍ່ໄປນີ້ຄືຖ້ອຍຄຳຂອງນາງກ່ຽວກັບພອນແຫ່ງ ພັນທະສັນຍາໃນພຣະວິຫານ: “ພອນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຢູ່ໃນບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນແນ່ນຫລວງ ຫລາຍແທ້ໆ, ຊຶ່ງນຳຄວາມສຸກ ແລະ ການປອບ ໂຍນມາໃຫ້ພວກເຮົາ ໃນທ່າມກາງຄວາມ ໂສກເສົ້າ ທັງໝົດຂອງພວກເຮົາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາໃຫ້ມີສັດທາໃນພຣະເຈົ້າ, ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງ ຈະນຳພາພວກເຮົາ ແລະ ຄຳຊົມພວກເຮົາໃນເສັ້ນທາງທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກ ຊຶ່ງຢູ່ຂ້າງໜ້າຂອງພວກເຮົາ.”²⁰

ກ່ອນໜ້ານັ້ນ ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານເຄີດແລນສຳເລັດ, ແລະ ຫລາຍຄົນກໍໄດ້ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການອຸທິດ, ຫລັງຈາກການອຸທິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບເອົາພຣະວິຫານ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຊົມຊົມຍິນດີຢ່າງເຫລືອລື້ນອັນເປັນຜົນຈາກພອນ ຊຶ່ງຈະເຫລົງມາ ... ເທິງຫົວຂອງຜູ້ຄົນຂອງ [ພຣະອົງ].”²¹

ໃນຂະນະທີ່ພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດຖືກສ້າງຂຶ້ນຕື່ມອີກຕະຫລອດທົ່ວ ໂລກ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພອນທີ່ ມາເຖິງຊີວິດຂອງສະມາຊິກ. ໃນປີ 2008 ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງຄວາມສຸກຢູ່ໃນໃບໜ້າຂອງ ຄູ່ສາມິພັນລະຍາຄູ່ໜຶ່ງຈາກປະເທດຢູຄະເຣນ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າບອກຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການໄປ ພຣະວິຫານຟຣີເບີກ, ປະເທດເຢຍລະມັນ, ເພື່ອຮັບເອົາພິທີການຂອງພຣະວິຫານຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ການເດີນທາງໄປພຣະວິຫານຕ້ອງໃຊ້ເວລາ 27 ຊົ່ວໂມງທາງລົດເມສຳລັບສະມາຊິກທີ່ອຸທິດຕົນສອງຄົນນີ້, ແລະ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄປພຣະວິຫານເລື້ອຍໆ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍທີ່ຮູ້ວ່າພຣະວິຫານຄິອຽບ ຢູຄະເນ ຈະສ້າງສຳເລັດໃນບໍ່ດົນນັ້ນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດໄປເລື້ອຍໆ. ຕອນນີ້ພຣະວິຫານຫລັງນັ້ນເປີດແລ້ວ, ແລະ ຫລາຍພັນຄົນກໍມີຄວາມສຸກກັບພອນໃນນັ້ນ.

ໃນການອ່ານຈາກປະຫວັດສ່ວນຕົວຂອງແມ່ຜູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເພິ່ນນຳພັນທະສັນຍາຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນມັກໄປພຣະວິຫານ ແລະ ປະຕິບັດພິທີການສຳລັບຫລາຍພັນຄົນຜູ້ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ມັນເປັນພາລະກິດຂອງຊີວິດເພິ່ນ. ເພິ່ນໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນພະນັກງານພຣະວິຫານຫລາຍກວ່າ 20 ປີໃນພຣະວິຫານແມນທາຍ ຢູທາ. ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າເພິ່ນມີປະສົບການເລື່ອງການປິ່ນປົວຢ່າງມະຫັດສະຈັນຫລາຍຢ່າງ ທີ່ຊ່ອຍເຫລືອເພິ່ນໃນການລ້ຽງດູລູກເຕົ້າ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ ໂດຍການເຮັດວຽກງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຫລານສາວຂອງເພິ່ນ, ຖ້າພວກເຮົາຮູ້ຫຍັງກ່ຽວກັບແມ່ຜູ້ໃຜເນີ, ມັນຄົງເປັນວ່າ ເພິ່ນເປັນສະຕີທີ່ຊອບທຳ ຜູ້ຮັກສາພັນທະສັນຍາ ແລະ ຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຄືກັນ.²² ເມື່ອຜູ້ຄົນໃຈແຍກສົມບັດຂອງເຮົາຫລັງຈາກເຮົາຕາຍໄປ, ເຂົາຈະພົບເຫັນຫລັກຖານຫຍັງບໍ່ວ່າເຮົາຮັກສາພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ?

ສາສດາທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ບອກເຮົາຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເທື່ອແລ້ວນີ້ວ່າ: “ເມື່ອທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄປບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເມື່ອເຮົາຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດປະເຊີນກັບການທົດລອງທຸກຢ່າງ ແລະ ເອົາຊະນະການລ້ຽວໄດ້. ໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດນີ້, ເຮົາຈະພົບຄວາມສະຫງົບ; ເຮົາຈະສິດຊິນຊິນ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ.”²³

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ: “ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈເບີກບານ ແລະ ຊິນຊິມ, ແລະ ແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາຊຶ່ງເຈົ້າໄດ້ເຮັດໄວ້.”²⁴ ການຮັກສາພັນທະສັນຍາເປັນຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຜາສຸກທີ່ແທ້ຈິງ. ສິ່ງນີ້ເປັນການປອບ ໂຍນ ແລະ ຄວາມສະຫງົບ. ສິ່ງນີ້ເປັນການປົກປ້ອງຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ໃນໂລກ. ການຮັກສາພັນທະສັນຍາຈະຊ່ອຍເຮົາໃນເວລາທີ່ຖືກທົດລອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ເມື່ອເຮົາມີສັດທາໃນພຣະຄິດ ແລະ ແນບສະນິດຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຸກທີ່ກ່າວເຖິງໃນພຣະຄຳພິສັກສິດ ແລະ ຄຳສັນຍາທີ່ໃຫ້ໄວ້ ໂດຍສາດສະດາຍຸກສຸດທ້າຍ.

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຂ້າພະເຈົ້າຮັກທ່ານ ແລະ ຫວັງວ່າທ່ານຈະປະສົບກັບຄວາມສຸກອັນ
ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນຊີວິດຂອງທ່ານເອງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຊື້ອຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 25:13.
2. Patriarchal blessing given by Walter E. Hanks, Oct. 25, 1912, in Lyman, Wayne County, Utah.
3. Bible Dictionary, “Covenant.”
4. *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “cleave.”
5. See Mosiah 18:8–9; see also Thomas S. Monson, “What Have I Done for Someone Today?” *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2009, 85.
6. See Doctrine and Covenants 124:40.
7. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 131–32.
8. *Daughters in My Kingdom*, 29.
9. Boyd K. Packer, *The Holy Temple* (1980), 170.
10. See Doctrine and Covenants 136:4.
11. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 3:5–18.
12. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 4:2.
13. ໂມໄຊຢາ 4:3.
14. See Alma 26:1.
15. See Alma 26:11.
16. See Alma 26:16.
17. See Alma 26:35.
18. See Doctrine and Covenants 11:13.
19. *Daughters in My Kingdom*, 76.
20. *Daughters in My Kingdom*, 30.
21. See Doctrine and Covenants 110:9–10.
22. ເບິ່ງປະຫວັດສ່ວນຕົວ ແລະ ຄອບຄົວຂອງອິເລນ ເຈ ແຮ້ງ ໄຮເມີ.
23. Thomas S. Monson, “The Holy Temple—a Beacon to the World,” *Liahona* and *Ensign*, May 2011, 93.

24. See Doctrine and Covenants 25:13.

ກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະສາມັນ

ດອກຟ້າເກີດມີນ້ອຍ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮຸກແຮງ, ຊ່າງເປັນຄວາມສຸກແທ້ໆທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມກັບທ່ານໃນມື້ນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລໍຖ້າດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສຳລັບກອງປະຊຸມສະມາຄົມສະຕິສິງເຄາະນີ້ ແລະ ຊ່າວສານທີ່ປະທັບໃຈ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວໄປນັ້ນ. ຂອບໃຈຫລາຍໆເດີເອື້ອຍນ້ອງເອີຍ. ຖືວ່າເປັນກຽດຢ່າງຍິ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໂດຍປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໃຫ້ມາກ່າວກັບທ່ານໃນມື້ນີ້ ແລະ ຕື່ມສອງສາມຄຳໃສ່ນຳອີກແກ່ບັນດາເອື້ອຍນ້ອງຂອງສາສນາຈັກ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຜ່ານສວນທີ່ສວຍງາມ ບ່ອນໜຶ່ງກັບພັນລະຍາ ແລະ ລູກສາວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈສະເໝີນຳການສ້າງທີ່ສວຍງາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນດອກໄມ້ດອກໜຶ່ງ ໃນທ່າມກາງດອກໄມ້ທີ່ສວຍງາມທັງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຊື່ຂອງມັນເພາະນັບແຕ່ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າມັກມັນ. ມັນຊື່ວ່າ forget-me-not ແປວ່າ ຢ່າລືມຜູ້ຂ້າເດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່າ ເປັນຫຍັງດອກໄມ້ນ້ອຍໆນັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມໝາຍຫລາຍແທ້ໆສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດມາ. ມັນບໍ່ເດັ່ນຕາທັນທີເມື່ອຫລຽວເບິ່ງ—ມັນເປັນດອກທີ່ມອງຂ້າມໄດ້ງ່າຍ ໃນທ່າມກາງດອກໄມ້ໃຫຍ່ ແລະ ຫລາຍຫລາກມາກສີ, ແຕ່ມັນກໍ່ສວຍງາມແທ້ໆ ມີສີຄືທ້ອງຟ້າ. ບາງທີອາດເປັນເຫດຜົນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກມັນຫລາຍ.

ຊື່ຂອງມັນເປັນຄືກັບຄຳອ້ອນວອນ. ມີນິທານຊາວເຢຍລະມັນເລື່ອງໜຶ່ງບອກໄວ້ວ່າ ໃນຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ພືດພັນທັນຍາຫານທັງໝົດ, ມີຕົ້ນໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ຖືກຕັ້ງຊື່ໃຫ້. ມີສຽງນ້ອຍໆດັງຂຶ້ນມາວ່າ, “ໂອ້ ພຣະອົງເຈົ້າຂ້າ, ຢ່າລືມຜູ້ຂ້າເດີ!” ແລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ ນັ້ນແຫລະຈະເປັນຊື່ຂອງມັນ.

ຄຳຄືນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຊ້ຄອກໄມ້ນ້ອຍໆນີ້ເປັນການປຽບທຽບ. ກົບຂອງຄອກໄມ້ ຄອກຟັເກັດ ມີນິ້ອດ ກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບຫ້າສິ່ງທີ່ເປັນເລື່ອງສະຫລາດ ທີ່ເຮົາບໍ່ຄວນລືມ.

ໜຶ່ງ, ຢ່າລືມອິດທິນກັບຕົນເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກບອກທ່ານບາງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ທ່ານຈະເຂົ້າໃຈໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງວ່າ: ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກວ່າ ທ່ານກັບຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຕື່ມວ່າ: ພຣະເຈົ້າກໍຮູ້ອີກວ່າ ຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານຄິດວ່າ ເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງນັ້ນ ກໍບໍ່ໄດ້ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ.

ແຕ່ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ພະລັງຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອປຽບທຽບຕົນເອງໃສ່ກັບຄົນອື່ນ—ຕາມປົກກະຕິ ແລ້ວເຮົາຈະປຽບທຽບຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາໃສ່ກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາ ສ້າງຄວາມຫວັງໃຫ້ຕົນເອງອັນທີ່ບໍ່ສາມາດຈະບັນລຸໃຫ້ສຳເລັດ. ຜົນກໍຄື, ເຮົາບໍ່ເຄີຍຍ້ອງຍໍຄວາມ ພະຍາຍາມທີ່ດີເດັ່ນຂອງເຮົາ, ເພາະເບິ່ງຄືວ່າ ມັນນ້ອຍໜ້າກວ່າຂອງຄົນອື່ນ.

ທຸກຄົນກໍມີຈຸດເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຈຸດອ່ອນຂອງຕົນ.

ມັນເປັນສິ່ງດີທີ່ທ່ານຈະມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ.

ມັນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະລິບການໃນຊ່ວງມະຕະຂອງທ່ານທີ່ຈະມີຄວາມອ່ອນແອ.

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ຽນຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາເປັນຄວາມເຂັ້ມແຂງ,¹ ແຕ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ມັນເປັນເປົ້າໝາຍອັນດົນນານ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນດີພ້ອມທຸກຢ່າງຄືກັນກັບພຣະອົງ,² ແລະ ຖ້າຫາກເຮົາເດີນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເປັນສານຸສິດ, ແລ້ວມື້ໜຶ່ງເຮົາຈະເປັນໄດ້. ບໍ່ເປັນ ຫຍັງຄອກທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ໄປເຖິງຈຸດນັ້ນເທື່ອ. ໃຫ້ພະຍາຍາມໄປເລື້ອຍໆ ແຕ່ໃຫ້ເຊົາລົງໂທດຕົນເອງ.

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ພວກທ່ານຫລາຍຄົນໄດ້ມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ອິດທິນຢ່າງບໍ່ຫລົດລະ ກັບຄວາມອ່ອນແອຂອງຄົນອື່ນ. ຈົ່ງຈິຈຳໄວ້ວ່າ ໃຫ້ມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ອິດທິນກັບຕົນເອງ ນຳເດີ້.

ໃນເວລາດຽວກັນ, ຈຶ່ງຂອບພຣະໄທສຳລັບຄວາມສຳເລັດຜົນອັນເລັກນ້ອຍຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ, ຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວ, ການສຶກສາ ແລະ ຊີວິດຂອງທ່ານ, ການມີສ່ວນຮ່ວມຢູ່ໃນສາສນາຈັກ ຫລື ການພັດທະນາຕົນເອງ. ເຊັ່ນດຽວກັບດອກໄມ້ ຟັກດມີນິ້ອດ, ຄວາມສຳເລັດເຫລົ່ານີ້ອາດເບິ່ງຄື ເລັກນ້ອຍຕໍ່ທ່ານ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຫັນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າເຫັນມັນ ແລະ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງເລັກນ້ອຍຕໍ່ພຣະອົງ. ຖ້າຫາກທ່ານຄິດເບິ່ງຄວາມສຳເລັດຜົນຄືກັນກັບດອກກຸຫລາບ ຫລື ດອກກ້ວຍໄມ້ເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວທ່ານຈະບໍ່ເຫັນປະສົບການອັນຫວານຊື່ນໃນຊີວິດເລີຍ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ໃນຄວາມພະຍາຍາມຢາກໃຫ້ມີການສັງສັນໃນຄອບຄົວຢ່າງ “ສົມບູນແບບ” ທຸກໆ ອາທິດ—ເຖິງແມ່ນວ່າ ການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ານ ແລະ ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວບໍ່ສະບາຍໃຈ— ແຕ່ມັນອາດບໍ່ເປັນການເລືອກເຮັດທີ່ດີ. ແຕ່ໃຫ້ທ່ານຖາມຕົນເອງວ່າ, “ເຮົາຄວນເຮັດສິ່ງໃດເປັນຄອບຄົວ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວມີຄວາມຊື່ນຊົມ ແລະ ເປັນທາງວິນຍານ ແລະ ນຳຄອບຄົວໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ຊິດກັນ?” ການສັງສັນໃນຄອບຄົວເຊັ່ນນັ້ນ—ເຖິງແມ່ນມັນຈະເປັນແບບງ່າຍໆທຳມະດາ—ແຕ່ມັນອາດໄດ້ຜົນ ຫລາຍກວ່າ.

ເສັ້ນທາງຊີວິດຂອງເຮົາໄປຫາຄວາມດີພ້ອມທຸກຢ່າງນັ້ນຈະໃຊ້ເວລາດົນນານ, ແຕ່ເຮົາສາມາດພົບ ຄວາມແປກປະຫລາດ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມໄດ້ໃນບາດກ້າວອັນນ້ອຍຂອງເຮົາຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ.

ສອງ, ຢ່າລືມຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການເສຍສະລະໃນທາງທີ່ດີ ແລະ ໃນທາງທີ່ບໍ່ສະຫລາດ.

ການເສຍສະລະທີ່ຮັບຮູ້ໄດ້ຄືຕອນທີ່ເຮົາສະລະບາງຢ່າງທີ່ດີສຳລັບສິ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍກວ່າ.

ການອິດນອນໜ້ອຍໜຶ່ງເພື່ອຈະໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອລູກຜູ້ຝັນຮ້າຍ ເປັນການເສຍສະລະທີ່ດີ. ເຮົາທຸກຄົນກໍຮູ້ດີ. ການອິດນອນໝົດຄິນໂດຍທີ່ຊ່ຽງສຸຂະພາບເພື່ອຈັດຫາເຄື່ອງເອົາໃຫ້ລູກໃສ່ກັບກະໂປງນຸ່ງໄປໂບດ ໃນວັນອາທິດ ອາດບໍ່ເປັນການເສຍສະລະທີ່ດີ.

ການອຸທິດເວລາຈຳນວນໜຶ່ງຂອງເຮົາເພື່ອສຶກສາພຣະຄຳພີ ຫລື ຕຽມບົດຮຽນເປັນການເສຍສະລະ ທີ່ດີ. ການໃຊ້ເວລາຂຽນຊື່ຂອງບົດຮຽນໃສ່ໃນເຕົ້າດອກໄມ້ເພື່ອເອົາໄປໃຫ້ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນຫ້ອງ ອາດບໍ່ໄດ້ເປັນການເສຍສະລະທີ່ດີ.

ທຸກຄົນ ແລະ ທຸກສະຖານະການແມ່ນແຕກຕ່າງກັນ, ແລະ ການເສຍສະລະທີ່ດີໃນຕອນໜຶ່ງ, ອາດເປັນການເສຍສະລະທີ່ບໍ່ດີໃນອີກຕອນໜຶ່ງກໍໄດ້.

ເຮົາຈະສາມາດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງສໍາລັບສະຖານະການຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດ? ເຮົາສາມາດຖາມຕົນເອງວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາ ແລະ ພະລັງໃນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນຫລາຍທີ່ສຸດບໍ່?” ກໍມີຫລາຍສິ່ງທີ່ດີທີ່ຈະເຮັດ, ແຕ່ເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ທັງໝົດ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາພໍພຣະໄທຫລາຍເມື່ອເຮົາເສຍສະລະບາງສິ່ງທີ່ດີສໍາລັບສິ່ງທີ່ດີກວ່າ. ໃນທັດສະນະທີ່ເປັນນິລັນດອນ, ບາງເທື່ອສິ່ງນັ້ນອາດໝາຍເຖິງການດູແລດອກນ້ອຍໆ ແທນທີ່ຈະດູແລດອກໃຫຍ່ໆ ແລະ ສວຍງາມ.

ສາມ, ຢ່າລືມມິຄວາມສຸກໃນຕອນນີ້.

ໃນປື້ມອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍຊື່ວ່າ *Charlie and the Chocolate Factory*, ຜູ້ເຮັດເຂົ້າໜົມຊື່ວິວລີ ວອງກາ ໄດ້ເຊື່ອງບັດທອງຄໍາໄວ້ໃນເຂົ້າໜົມຫ້າປ່ຽງ ແລະ ໄດ້ປະກາດວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄດ້ຮັບບັດນັ້ນ ຈະສາມາດເຂົ້າໄປທ່ຽວຊົມ ໂຮງເຂົ້າໜົມຂອງລາວ ແລະ ຈະໄດ້ເຂົ້າໜົມກິນຕະຫລອດຊີວິດ.

ມີຖ້ອຍຄໍາຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນບັດວ່າ: “ທ່ານຜູ້ໄດ້ຮັບບັດທອງຄໍານີ້ ເປັນຜູ້ທີ່ໂຊກດີຫລາຍທີ່ສຸດ! ... ສິ່ງແປກປະຫລາດພວມລໍຖ້າທ່ານຢູ່! ຫລາຍສິ່ງທີ່ຍອດຍ້ຽມພວມລໍຖ້າທ່ານຢູ່, ... ຄວາມລືກລັບ ແລະ ມະຫັດສະຈັນຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານເບີກບານໃຈ, ປະຫລາດໃຈ, ແລະ ງົງງັນ. ...”³

ໃນເລື່ອງນັ້ນ, ຜູ້ຄົນຕະຫລອດທົ່ວ ໂລກພາກັນຊອກຫາບັດທອງຄໍາ. ບາງຄົນຄິດວ່າ ຄວາມສຸກທັງໝົດຂອງເຂົາແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບການໄດ້ຮັບບັດທອງຄໍານັ້ນ. ໃນຄວາມຊຸ້ນວາຍໃຈ, ຜູ້ຄົນໄດ້ລືມຄວາມສຸກກັບການເຄີຍມີກັບເຂົ້າໜົມທໍາມະດາ. ປ່ຽງເຂົ້າໜົມເລີຍກາຍເປັນຄວາມຜິດຫວັງ ຖ້າຫາກເຂົາບໍ່ເຫັນບັດທອງຄໍາຢູ່ໃນນັ້ນ.

ຫລາຍຄົນໃນທຸກວັນນີ້ພວມລໍຖ້າບັດທອງຄໍານັ້ນ—ຊຶ່ງເຂົາຄິດວ່າ ມັນຈະນໍາຄວາມສຸກທີ່ເຂົາໄດ້ຝຸ່ນຝົນມາໃຫ້ເຂົາ. ສໍາລັບບາງຄົນ, ບັດທອງຄໍາອາດເປັນການແຕ່ງງານທີ່ສົມບູນແບບ; ສໍາລັບບາງຄົນ, ອາດເປັນເຄື່ອງເຮືອນທີ່ຄືກັນກັບຢູ່ໃນປື້ມຮູບ; ສໍາລັບບາງຄົນ ອາດເປັນອິດສະລະຈາກຄວາມອຸກອັ່ງຫລື ກຸ້ມໃຈ.

ບໍ່ເປັນຄວາມຜິດແນວໃດທີ່ຈະຫວັງໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ—ເຮົາຫວັງ ແລະ ສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ “ເປັນຄຸນນະທໍາ, ສວຍງາມ, ຫລື ຄວນສັບລະເສີນ.”⁴ ບັນຫາມາເຖິງ ເມື່ອເຮົາໂຈະຄວາມສຸກໃນຕອນນີ້ໄວ້ ແລະ ລໍຖ້າເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ—ລໍຖ້າບັດທອງຄໍາຂອງເຮົາ—ໃຫ້ປະກົດຂຶ້ນ.

ສະຕິຄົນໜຶ່ງມີຄວາມຫວັງຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບຜູ້ຄຳລົງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຢາກເປັນແມ່ ແລະ ເປັນພັນລະຍາ. ນາງມີຄວາມຝັນນັ້ນຕະຫລອດຊີວິດຂອງນາງ, ແລະວ່ານາງຈະເປັນພັນລະຍາ ແລະ ແມ່ທີ່ດີຫລາຍຂະໜາດໃດ. ບ້ານເຮືອນຂອງນາງຄົງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ. ຄົງບໍ່ມີການກ່າວເວົ້າແບບຂົ່ມຂື່ນ. ອາຫານຄົງບໍ່ເຄີຍໃໝ່. ແລະ ລູກຂອງນາງ, ແທນທີ່ຈະທ່ຽວຫລິ້ນນຳໝູ່, ເຂົ້າພັດມັກຢູ່ແຕ່ເຮືອນຫລິ້ນນຳພໍ່ແມ່ໃນຕອນຄ່ຳ ແລະ ໃນທ້າຍອາທິດ.

ນີ້ແມ່ນບັດທອງຄຳຂອງນາງ. ມັນເປັນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ນາງຮູ້ສຶກວ່າຊີວິດຂອງນາງຂຶ້ນຢູ່ກັບມັນ. ມັນເປັນສິ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນໂລກນີ້ທີ່ນາງຢາກໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ.

ແຕ່ມັນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນ. ແລະ ເມື່ອວັນເວລາໄດ້ຜ່ານໄປ, ນາງເລີ່ມແຍກຕົວອອກຫ່າງ, ຂົ່ມຂື່ນ, ແລະ ໃຈຮ້າຍຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ນາງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຕອບຄວາມປາຖະໜາທີ່ຊອບທຳຂອງນາງ.

ນາງເປັນນາຍຄູສອນຊັ້ນປະຖົມ, ແລະ ການຢູ່ນຳເດັກນ້ອຍໝົດມື້ໄດ້ເຕືອນນາງຕະຫລອດວ່າ ນາງຄົງບໍ່ພົບເຫັນບັດທອງຄຳນັ້ນຈັກເທື່ອ. ເມື່ອເດືອນປີຜ່ານໄປ, ນາງນັບມື້ນັບຜິດຫວັງ ແລະ ແຍກຕົວອອກຫ່າງ. ຜູ້ຄົນບໍ່ຢາກພົວພັນກັບນາງ ແລະ ຫລີກເວັ້ນນາງເມື່ອໃດທີ່ເຂົາເຈົ້າເຮັດໄດ້. ບາງເທື່ອນາງກໍໄດ້ລະບາຍຄວາມງຽດງົດໃຈກັບເດັກນ້ອຍຢູ່ໂຮງຮຽນ. ນາງພົບເຫັນວ່າ ນາງບໍ່ມີຄວາມອິດທິນ, ແລະ ໄດ້ສະແດງຄວາມໃຈຮ້າຍ ແລະ ຄວາມເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍອອກໃຫ້ເຫັນເລື້ອຍໆ.

ຜົນຮ້າຍຂອງເລື່ອງນີ້ຄື ສະຕິທີ່ດີຄົນນີ້, ໃນຄວາມຜິດຫວັງກ່ຽວກັບບັດທອງຄຳຂອງນາງ, ລົມເຫັນພອນທີ່ນາງມີ. ນາງບໍ່ມີລູກຢູ່ໃນເຮືອນ, ແຕ່ນາງຖືກອ້ອມຮອບໄປດ້ວຍເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຫ້ອງນາງ. ນາງບໍ່ໄດ້ຮັບພອນໂດຍມີຄອບຄົວ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບໂອກາດໃຫ້ນາງຊົ່ງພຽງໜ້ອຍ ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບແນວນັ້ນ—ໂອກາດທີ່ຈະເປັນອິດທິພົນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍເປັນຫລາຍລ້ອຍຄົນ ແລະ ຄອບຄົວໃນຖານະທີ່ເປັນນາຍຄູ.

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນວ່າ ຖ້າຫາກເຮົາໃຊ້ວັນເວລາຂອງເຮົາລໍຖ້າແຕ່ດອກກຸຫລາບທີ່ສວຍງາມ, ເຮົາອາດບໍ່ເຫັນຄວາມງາມ ແລະ ຄວາມອັດສະຈັນຂອງດອກພໍເກັດມີນ້ອຍໆນັ້ນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ.

ນີ້ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າ ເຮົາຄວນປະຖິ້ມຄວາມຫວັງ ຫລື ປຽບຍໍ້ ເປົ້າໝາຍຂອງເຮົາ.
ປ່າປູດເອື້ອມຫາຄວາມດີທີ່ສຸດທີ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວເຮົາ. ປ່າປູດເຊົາຫວັງສໍາລັບຄວາມປາຖະໜາ
ຂອງໃຈທີ່ຊອບທໍາທັງໝົດ. ແຕ່ຢ່າປິດຕາ ແລະ ປິດໃຈ ກັບ ໂອກາດ ແລະ ຄວາມງາມທໍາມະດາ
ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດ ເຕັມປຽນ.

ຄົນທີ່ມີຄວາມສຸກຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ມາບໍ່ໄດ້ເປັນຄົນທີ່ຊອກຫາບັດທອງຄໍາ; ເຂົາເຈົ້າ
ເປັນຄົນທີ່ສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍທີ່ມີຄ່າຄວນ, ເປັນຄົນທີ່ຄົ້ນພົບ ແລະ ຖະໜອມ ໂອກາດທີ່ສວຍງາມ
ແລະ ຫວານຊື່ນໃນແຕ່ລະວັນ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ
ຄວາມປະຫລາດໃຈໄປແຕ່ລະວັນຕະຫລອດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສຸກແທ້ໆ.

ສີ, ຢ່າລືມຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ

ບາງເທື່ອ, ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ, ເຮົາອາດມອງຂ້າມພາກສ່ວນທີ່ສໍາຄັນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດໂດຍບໍ່ຕັ້ງໃຈ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບບາງຄົນທີ່ມອງຂ້າມຄວາມສວຍງາມຂອງດອກຝັກັດ
ມີນ້ອມນັ້ນ. ໃນຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງພາກພຽນຂອງເຮົາທີ່ຈະບັນລຸໜ້າທີ່ ແລະ ພາລະທັງໝົດ
ຂອງເຮົາໃນຖານະເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ, ບາງເທື່ອເຮົາເຫັນພຣະກິດຕິຄຸນຄືກັບວ່າ
ເປັນວຽກງານບາງຢ່າງທີ່ເຮົາຕ້ອງເອົາມາຕື່ມໃສ່ພາລະອື່ນໆ “ທີ່ຈະເຮັດ” ຕື່ມອີກ, ມາໃສ່ໄວ້
ໃນເວລາອັນຫຍຸ້ງຍາກທີ່ເຮົາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດ. ເຮົາຈະເອົາໃຈໃສ່ກັບ *ສິ່ງທີ່* ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກໃຫ້
ເຮົາເຮັດ ແລະ ກັບ *ວິທີທີ່* ເຮົາຈະເຮັດ, ແຕ່ບາງເທື່ອເຮົາຈະລືມຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ*.

ເອື້ອມນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດບໍ່ໄດ້ເປັນພາລະ; ມັນເປັນເສັ້ນທາງ, ຈັດແປງ
ໄວ້ໂດຍພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນທີ່ຊຸ່ງຮັກ, ທີ່ຈະນໍາໄປຫາຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມສະຫງົບ
ໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ລັດສະໝີພາບ ແລະ ຄວາມສໍາເລັດທີ່ບໍ່ຄາດຄິດໃນຊີວິດທີ່ຈະມາເຖິງ. ພຣະກິດ
ຕິຄຸນເປັນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ສ່ອງເຂົ້າໄປໃນຄວາມເປັນມະຕະ ແລະ ເຍືອງທາງໃຫ້ເຮົາ.

ໃນຂະນະທີ່ການເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ “ສິ່ງທີ່” ແລະ “ວິທີທີ່” ກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນ,
ແຕ່ໄຟແຫ່ງນິລັນດອນ ແລະ ຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນນັ້ນອອກມາຈາກຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ.”
ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ມອບໃຫ້ເຮົາໃນແບບແຜນນີ້
ສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດ, ເມື່ອເຮົາຈື່ຈໍາຄຳວ່າ *ເປັນຫຍັງ* ແລ້ວເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ມັນເປັນພື້ນຖານ
ໃນຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້, ແລ້ວພຣະກິດຕິຄຸນຈະບໍ່ເປັນພາລະໜັກໜ່ວງອີກຕໍ່ໄປ, ແລະ ມັນຈະກາຍເປັນ
ຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມ. ມັນຈະກາຍເປັນສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ເປັນຄວາມຫວານຊື່ນ.

ຢ່າເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງການເປັນສານຸສິດ ໂດຍການຫລຽວເບິ່ງແຕ່ພື້ນດິນ, ຄິດນຳແຕ່ວຽກງານ ແລະ ພາລະທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຢ່າເດີນໄປຢ່າງບໍ່ເຫັນເຖິງຄວາມສວຍງາມຂອງ ໂລກອັນຮຸ່ງ ເຫຼື້ອມ ແລະ ທິວທັດອັນປະທັບໃຈທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ.

ເຮື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ສະແຫວງຫາຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ຄວາມງາມ, ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຢ່າງກະຕືລືລົ້ນຂອງຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳວ່າ “ສິ່ງທີ່” ເປັນການເຊື່ອຝັງ ຈະໝາຍເສັ້ນທາງ ແລະ ຮັກສາເຮົາໄວ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ. ຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ” ຕ້ອງເຊື່ອຝັງເປັນການກະທຳດ້ວຍຄວາມເສຍສະລະ, ຈະປ່ຽນແປງສິ່ງທີ່ໜ້າເບື້ອ ໃຫ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ມັນຈະຂະຫຍາຍການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຝັງຂອງເຮົາ ໃຫ້ກາຍເປັນການກະທຳທີ່ສັກສິດດ້ວຍຄວາມອຸທິດຕົນ.

ໜ້າ, ຢ່າລືມວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮັກທ່ານ.

ຄາວຍັງນ້ອຍ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວເບິ່ງດອກຝັກັດມີນ້ອຍອັນນ້ອຍໆນັ້ນ, ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ສຶກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄືກັນກັບດອກໄມ້ນັ້ນ—ນ້ອຍໆ ແລະ ບໍ່ສຳຄັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົງໄສວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຄອບຄົວ ຫລື ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນລືມໄປແລ້ວ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຫວນຄິດຄືນຫາຄາວຍັງນ້ອຍດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ. ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກລືມ.

ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສິ່ງອື່ນອີກ. ໃນຖານະທີ່ເປັນອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອາຈານ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນໃຈ ແລະ ໝັ້ນໃຈ—ວ່າທ່ານກໍຄືກັນ!

ທ່ານບໍ່ໄດ້ຖືກລືມ.

ເຮື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ບໍ່ວ່າທ່ານຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສະຖານະການຂອງທ່ານຈະເປັນ ແບບໃດກໍຕາມ, ທ່ານບໍ່ໄດ້ຖືກລືມ. ບໍ່ສຳຄັນວ່າວັນຂອງທ່ານຈະມີດົວຫລາຍພຽງໃດ,

ບໍ່ສໍາຄັນວ່າທ່ານຈະຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ສໍາຄັນຫລາຍພຽງໃດ, ບໍ່ສໍາຄັນວ່າທ່ານຈະຢູ່ລັບຕາຫລາຍພຽງໃດ, ແຕ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນບໍ່ໄດ້ລິມທ່ານ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງຮັກທ່ານດ້ວຍຄວາມຮັກອັນເປັນນິດ.

ໃຫ້ຄິດແນວນີ້: ທ່ານຖືກຮັບຮູ້ ແລະ ຈົ່ຈໍາໂດຍພຣະອົງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ມີອໍານາດ, ແລະ ມີລັດສະໝີພາບ ຫລາຍທີ່ສຸດແຫ່ງຈັກກະວານ! ທ່ານໄດ້ຖືກຮັກໂດຍຈອມກະສັດອັນເປັນນິດແຫ່ງເວລາທີ່ບໍ່ມີທີ່ສິ້ນສຸດ!

ພຣະອົງໄດ້ສ້າງ ແລະ ຮູ້ຈັກດວງດາວ, ຮູ້ທ່ານ ແລະ ຊື່ຂອງທ່ານ—ທ່ານເປັນທິດາຂອງອານາຈັກ ຂອງພຣະອົງ. ເບງສັນລະເສີນບອກໄວ້ວ່າ:

“ເມື່ອຫລຽວເບິ່ງທ້ອງຟ້າທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາ, ເດືອນດາວທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໄວ້ໃນບ່ອນຂອງມັນນັ້ນ;

“ມະນຸດສໍາຄັນຫຍັງແດ່ທີ່ພຣະອົງຕ້ອງຄິດເຖິງ? ...

“ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ມີຖານະຮອງຈາກພຣະອົງເອງ, ພຣະອົງໃຫ້ເຂົາມີຊື່ສຽງ ແລະ ໃຫ້ເຂົາມີກຽດຕິຍົດດ້ວຍ.”⁵

ພຣະເຈົ້າຮັກທ່ານ ເພາະທ່ານເປັນລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຮັກທ່ານເຖິງແມ່ນໃນເວລາທີ່ທ່ານ ຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ ຫລື ເຮັດຄວາມຜິດພາດ.

ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ອໍານາດແຫ່ງການຟື້ນຟູພຣະກິດຕິຄູນ ເປັນການໄຖ່ ແລະ ກູ້ຊີວິດ. ຖ້າຫາກທ່ານຈະພຽງແຕ່ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຮັກອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະອົງເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງທ່ານ, ແລ້ວມັນຈະປະຖົມພະຍາບານບາດແຜ, ປົນປົວຄວາມເຈັບປວດ, ແລະ ບັນເທົາຄວາມໂສກເສົ້າ.

ເອື້ອຍນ້ອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະທີ່ຮັກແພງ, ທ່ານຢູ່ໃກ້ສະຫວັນຫລາຍກວ່າທີ່ທ່ານຮູ້ຈັກ. ຊາຕາກໍາຂອງທ່ານນັ້ນແມ່ນເກີນກວ່າທີ່ທ່ານຄາດຄິດ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ເພີ່ມເຕີມສັດທາ ແລະ ຄວາມ ຊອບທໍາໃຫ້ຕື່ມເອງ. ຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະເຢຊູຄິດທີ່ຟື້ນຟູຄົນມາໃໝ່ເປັນເລື້ນທາງ ແຫ່ງຊີວິດຂອງທ່ານ. ຈົ່ງຖະໜອມຂອງປະທານທີ່ເປັນກິດຈະກໍາຢູ່ໃນສາສນາຈັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຈົ່ງແທ້ນີ້. ຈົ່ງເກັບກໍາຂອງປະທານແຫ່ງການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບ້ານເຮືອນ ແລະ ຄອບຄົວ. ຈົ່ງສືບຕໍ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ ຜູ້ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ມັນມີບາງສິ່ງທີ່ດົນໃຈ ແລະ ງົດງາມ ກ່ຽວກັບຄອກຟີເກັດມີໂອດອັນ
ນ້ອຍໆນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ມັນຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍໃຫ້ແກ່ສິ່ງເລັກນ້ອຍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງ
ທ່ານມີຄວາມສຸກ ແລະ ຫວານຊື່ນ. ກະລຸນາຢ່າລືມວ່າທ່ານຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ມີຄວາມ
ເຫັນອີກເຫັນໃຈກັບຕົນເອງ, ແລະວ່າການເສຍສະລະບາງຢ່າງແມ່ນດີກວ່າອີກບາງຢ່າງ,
ວ່າທ່ານຈະບໍ່ລໍຖ້າບັດທອງຄຳ ກ່ອນຈະມີຄວາມສຸກ. ຂໍໃຫ້ທ່ານຢ່າລືມຄຳວ່າ “ເປັນຫຍັງ”
ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດ ຊຶ່ງຈະດົນໃຈ ແລະ ເຊິດຊຸ່ທ່ານຂຶ້ນ. ແລະ ຢ່າລືມວ່າ ພຣະບິດາ
ເທິງສະຫວັນຂອງທ່ານຮູ້ຈັກ, ຮັກ, ແລະ ທະນຸຖະໜອມທ່ານ.

ຂອບໃຈສຳລັບຜູ້ທີ່ທ່ານເປັນຢູ່. ຂອບໃຈສຳລັບການກະທຳຈົບນັບບໍ່ຖ້ວນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ
ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຕໍ່ຜູ້ຄົນຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຂອບໃຈສຳລັບທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດເທື່ອ
ເພື່ອນຳຄວາມສຸກແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດມາສູ່ຄອບຄົວ, ສາສນາຈັກ, ຕໍ່ຊຸມຊົນ, ແລະ
ຕໍ່ປະເທດຊາດຢູ່ໃນໂລກນີ້.

ເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາຮັກທ່ານ. ມັນເປັນຄຳອະທິຖານ ແລະ ພອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ວ່າທ່ານຈະບໍ່ລືມວ່າ ທ່ານເປັນທິດາອັນປະເສີດລຳໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ໃນພຣະນາມ
ອັນສັກສິດຂອງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Ether 12:27.
2. ເບິ່ງ 3 ນິໄຟ 12:48.
3. Roald Dahl, *Charlie and the Chocolate Factory* (1964), 55–56.
4. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
5. ເພງສັນລະເສີນ 8:3–5.